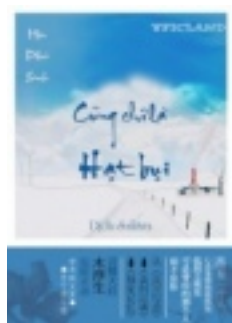

Cũng Chỉ Là Hạt Bụi

Contents

Cũng Chỉ Là Hạt Bụi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	13
3. Chương 3	23
4. Chương 4	39
5. Chương 5	53
6. Chương 6	71
7. Chương 7	80
8. Chương 8	94
9. Chương 9	105
10. Chương 10	117
11. Chương 11: Chương 11 (1+2)	128
12. Chương 12	134
13. Chương 13	144
14. Chương 14	156
15. Chương 15	169
16. Chương 16	178
17. Chương 17: Ngoại Truyện	180

Cũng Chỉ Là Hạt Bụi

Giới thiệu

Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên sau kì nghỉ tết tây, người đến thư viện rất ít. Khai giảng thì khai g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-chi-la-hat-bui>

1. Chương 1

Mẹ Tăng vẫn luôn nhắc nhở Tăng Lý, trên đời này có loại đàn ông không nên lấy làm chồng: cảnh sát, giáo viên, bác sĩ.

Mã Y Y biết được điều này thì rất kinh ngạc: “Sao lại thế? Không phải trong lòng nhạc mẫu đã chọn được con rể ưng ý rồi chứ hả?”

“Mẹ mình nói, cảnh sát không thể chăm sóc gia đình, nghề nghiệp lại còn nguy hiểm. Giáo viên thì lúc nào cũng phải tiếp xúc với những nữ sinh mơ tưởng hão huyền, hết lớp này đến lớp khác, tre già măng mọc. Còn bác sĩ ấy à...” Tăng Lý suy nghĩ một chút, “Mẹ mình có cái nhìn rất phiến diện về bác sĩ.”

“Phiến diện thế nào?”

“Mẹ mình cảm thấy mỗi lần đi khám bệnh, chỉ cần không có người chết, bác sĩ đều sẽ cho rằng không có gì đáng ngại, bọn họ lúc nào cũng lạnh lùng, không có sự đồng cảm với bệnh nhân, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

Tăng Lý cười: “Hơn nữa mẹ mình còn nói, chữ viết của bác sĩ không thể đọc được.”

Mã Y Y vui vẻ.

Thứ tư ngày mùng hai Tết Nguyên Đán, Tăng Lý và chủ nhiệm xin nghỉ việc đi khám lại ở bệnh viện khoa Y của đại học A.

Năm ngoái sau vài lần gặp mặt thất bại, mẹ Tăng cuối cùng đưa ra kết luận: ngoại trừ thân hình hơi gầy, chính là hàm răng Tăng Lý không đều, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tướng mạo.

Hai cái răng cửa trong miệng Tăng Lý đúng là có hơi lớn một chút, theo như Mã Y Y nói thì lúc cười trông rất giống....con thỏ, lại càng giống như là hai chiếc răng nanh hai bên, nhô ra một chút, các răng còn lại thì lui về sau một chút, giống như là bán đứng nhau vậy! ^^

Khi còn bé Tăng Lý không thích cười, vì lúc cười cô bị người khác nhìn chằm chằm vào miệng mình. Cảm giác thật không được thoải mái.

Sau đó, còn có người nói với cô: “Chờ khi nào lớn lên, cậu sẽ có nụ cười giống Vương Tổ Hiền mất(*)!”

Tăng Lý rất ít khi xem phim, không biết Vương Tổ Hiền là ai, cho nên lúc ấy cô không biết Mã Y Y đang khen hay chê mình.

Cuối cùng, mẹ Tăng quyết định, đưa cô đi chỉnh răng.

“Mẹ, mẹ từng thấy ai ở cái tuổi này rồi mà còn đeo niềng răng không? Răng thế này cũng đâu có chết người chứ!” Tăng Lý nói lời này xong liền bị mẹ Tăng kéo đến hành lang bệnh viện.

Mẹ Tăng không phản bác, chỉ lẳng lặng hất cằm, ra hiệu cho con gái nhìn. Tăng Lý nhìn theo hướng mẹ chỉ, nhìn thấy trên bức tường đối diện dán mấy tấm áp phích tuyên truyền. Trong số đó có một bức là hình ảnh một bà lão đeo niềng răng.

“...”

Đúng là có sức thuyết phục, mẹ Tăng chẳng cần phí lời nào cũng dễ dàng thắng lợi.

Bác sĩ Lý kia là chuyên gia của phòng khám, rất nhiều người đến chỗ ông khám, mãi đến trưa mới đến lượt Tăng Lý. Không biết là do mẹ cô có người quen giới thiệu hay là người ta y đức rất tốt, mà cô cảm thấy bác sĩ Lý vô cùng hòa nhã dễ gần.

Khoa răng miệng của đại học Y thuộc hạng nhất nhì toàn quốc, bệnh nhân từ khắp nơi đều nghe danh mà đổ về đây khám. Vì là đơn vị trực thuộc giảng dạy, cho nên chuyên gia phòng khám đều mang theo nghiên cứu sinh ngồi khám bệnh, mỗi gian phòng đều rất rộng. Sau khi kiểm tra sức khỏe cho Tăng Lý, bác sĩ Lý nhiệt tình nói với mẹ Tăng toàn bộ quá trình trị liệu sẽ như thế nào, một nữ sinh dự thính bên cạnh nói: “Con gái bác vốn xinh đẹp, nếu răng cũng đẹp nữa thì lúc cười sẽ vô cùng rạng rỡ.”

Những lời này khiến ẹ Tăng nghe như mở cờ trong bụng, lập tức ký tên vào tờ điều trị phí.

Đội Tăng Lý cầm biên lai hóa đơn trở về, bác sĩ Lý nói với nữ sinh kia: “Chu Văn, cô lên danh sách đi, bảo cô ấy đi nhổ răng đã.”

“Nhổ răng nào ạ?”

Bác sĩ nói: “Phải bốn, trái bốn, cả trên lẫn dưới.” Nói xong, bác sĩ tiếp tục đi đến chỗ bệnh nhân tiếp theo.

Tăng Lý run rẩy: “Cái gì mà phải bốn, trái bốn?”

“Tính từ chính giữa hàm răng về hai bên đều nhổ cái thứ tư.”

“Trên dưới?”

“Ừm, trên dưới.”

Tăng Lý bỗng nhiên cảm thấy choáng váng, còn mẹ cô thì vẫn nhìn chăm chăm vào hóa đơn viện phí, cảm thấy đã đạt được mong muốn, liền bỏ lại cô một mình ở chỗ này.

Chu Văn nói: “Đừng sợ, hôm nay nhổ hai cái răng bị lệch.”

Tăng Lý tiếp tục nói: “Còn lại?”

“Xem tình trạng nếu tốt, thì cách một tuần nữa có thể tiếp tục.”

Chu Văn vừa viết phiếu vừa hỏi: “Đến tầng hai khoa ngoại để nhổ răng. À, đúng rồi, chị hiện tại có đang bị không?”

Tăng Lý không hiểu: “Hử?”

“Trong kỳ kinh nguyệt thì không được nhổ răng, xuất huyết sẽ tương đối nghiêm trọng. Chị có đang bị không?”

“Không...” Tăng Lý thốt ra một câu, sau đó lập tức nói: “À có có có.” Giống như vừa tóm được phao cứu mạng.

Chu Văn nhìn cô một cái, rồi lại thu hồi: “Vây thì hết cách rồi, tôi đi nói với bác sĩ Lý, để lùi lại lần sau vậy. Tuần nào bác sĩ Lý cũng ở đây ba buổi sáng, chị cứ trực tiếp đến là được.”

Sau đó Tăng Lý chạy ra khỏi phòng khám.

Thế nhưng, không chịu được mẹ Tăng nhõng nhẽo, hai tháng sau, Tăng Lý buộc phải đến bệnh viện. Dọc đường cô suy nghĩ miên man làm sao giải thích cho Chu Văn và vị bác sĩ Lý kia chuyện mình “biến mất” hai tháng.

“Sau lần bà đi đến đó, tôi quên bém mắt việc nhổ răng, lúc nhớ đến thì đã là chu kỳ tháng tiếp theo.”

Hay là: “Bạn Chu Văn, xin lỗi, bà đi của tôi tới hần hai tháng liền.”

Vây thì thật quá bi kịch...

Tăng Lý suy nghĩ một hồi, cuối cùng có được một lý do, sau đó dứt khoát đi vào phòng khám.

Leo lên đến tầng sáu, Tăng Lý phát hiện trong phòng rộng lớn kia không có ai. Cô lại đi ra hành lang ngó, ngay cả một bóng người mặc áo trắng cũng không thấy

Cô vội vàng quay vào phòng, thấy ngay cả máy tính của bác sĩ Lý cũng treo không ai dùng, bảng đề tên trên bàn cũng không thấy đâu.

Một vạn đồng của cô, không phải là bọn họ đã cầm tiền chạy trốn rồi đấy chứ?

Vừa hay, lúc ấy có một y tá đến, hỏi Tăng Lý: “Chị tìm ai?”

“Giáo sư Lý hôm nay không ở phòng khám sao?”

Y tá quan sát cô: “Chị là bệnh nhân của bác sĩ Lý à?”

Tăng Lý gật đầu.

“Ông ấy đi châu Phi tham gia chương trình cứu trợ rồi, dự tính đến cuối năm mới về, bệnh nhân của ông ấy giờ do thầy Ngải phụ trách.” Nói đoạn, cô ta chỉ tay về phía gian phòng đối diện.

“Vậy cảm ơn chị.”

Tăng Lý không nghĩ nhiều đi đến căn phòng sát vách, phát hiện thấy rất nhiều bệnh nhân. Mỗi vách ngăn đều có một giường bệnh, mỗi bệnh nhân có một bác sĩ, người người bận rộn, riêng chỉ có một người nhàn nhã ngồi trên ghế, quay lưng về phía cô. Cự ly không gần, nghe không thấy gì.

Cô phân vân không biết có nên đi quấy rầy người ta hay không, đang chuẩn bị lùi ra thì đột nhiên có người từ hành lang đi vào, lên tiếng:

“Chị Tăng Lý?”

Tăng Lý quay đầu lại thì nhìn thấy Chu Văn.

Cô ngượng ngùng: “Bác sĩ Chu!”

“Trời, sao mãi mà giờ chị mới đến thế? Tôi còn tưởng lần trước chị bị tôi dọa sợ chạy mất rồi!” Chu Văn cười.

“Không phải, tôi đi công tác nên không kịp đến.” Tăng Lý giả dối giải thích.

Chu Văn nói: “Bác sĩ Lý đi công tác nước ngoài mất rồi, ông ấy giao toàn bộ sinh viên cho thầy Ngải, nhưng bệnh nhân quá nhiều cho nên phải phân bổ ra các phòng khám khác. Chị yên tâm, bệnh của chị là do thầy Ngải đảm trách, hôm đó chúng tôi đã đưa cho thầy ấy xem phim chụp X-quang và bệnh án của chị.”

“Vâng.”

“Chị chờ một lát, thầy Ngải đích thân khám cho từng bệnh nhân, thầy ấy đang ngồi chỗ người nhà bệnh nhân kia kia.”

Tăng Lý nghĩ, họ của thầy giáo này thật là hay, yêu à yêu (**), có thể cải biên thành “Ngũ giảng tứ mỹ tam nhiệt tình”: yêu trường học, yêu chuyên ngành, yêu giáo viên.

Cô bị chính ý nghĩ của mình làm cho bật cười thành tiếng, lơ đãng quay đầu lại mới nhìn thấy tấm bảng đề tên bác sĩ. Tấm bảng màu xám, ba chữ to màu đen: chữ Ngải đằng trước, cách một khoảng trống đến chữ “Cảnh Sơ”

Cô mấp má miệng, đúng lúc ấy, cô nghe được Chu Văn nói: “Thầy Ngải, đây là chị Tăng Lý bệnh nhân mà bác sĩ Lý chuyển cho thầy.”

Tăng Lý nhìn thấy anh ta tiếp nhận bệnh án mà Chu Văn đưa cho, sau đó từng bước một đi tới phía cô. Anh ta mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, bên trong là áo kẻ ca-rô xám đen. Trong bệnh viện này điều hòa chạy rất tốt, cho nên lúc công tác đa phần bọn họ đều không mặc áo khoác. Tăng Lý mặc áo bông và khăn quàng cô cũng cảm thấy nóng, lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Anh ta đứng lại hỏi: “Tuổi?”

“Hai mươi năm”

“Nghĩ sao mà giờ đi chỉnh răng?”

“Ồ...” Cái này đúng là làm khó Tăng Lý cô rồi.

Chu Văn cười nói: “Mẹ chị lần trước cũng có ý tứ nói, chị không tìm được bạn trai là do hàm răng.”

Tăng Lý đỏ mặt lạnh liếc nhìn Chu Văn, không chú ý đến Ngải Cảnh Sơ đã ngẩng lên nhìn mình. Đường nhìn di chuyển từ cằm, đến mũi, đến đôi mắt, trán, cuối cùng quay lại nhìn miệng cô, anh ta nhàn nhạt nói: “Ảnh hưởng không lớn.”

Tăng Lý ngẩn người, không rõ anh ta nói là ảnh hưởng không lớn tới diện mạo của cô, hay là ảnh hưởng đến việc tìm bạn trai của cô. Nhưng vì anh ta toát ra lãnh khí rất mạnh cho nên cô không dám nhiều lời.

Lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ cầm cái găng tay cao su lên. Vì không còn giường bệnh trống nên Tăng Lý phải đứng để kiểm tra. Anh ta cao hơn cô rất nhiều, vì vậy Chu Văn phải lôi cái ghế ra cho anh ta ngồi, Tăng Lý đứng. Anh ta cầm cái đèn pin nhỏ trước ngực, bảo cô há mồm.

Cùng lúc ấy, Tăng Lý trong lòng cầu khẩn hàm răng mình không còn mắc lại chút thức ăn vừa ăn.

Qua một lúc, Ngải Cảnh Sơ tắt đèn pin nói: “Tôi xem qua bệnh án của cô rồi, thực ra cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến cuộc sống, cho nên có thể không cần điều trị. Nhưng vì cô đã có ý định như vậy, hơn nữa giáo sư Lý cũng đã giao phó cho nên chúng ta cứ tiếp tục thôi. Phương án của tôi và giáo sư cũng như nhau, nhờ rằng, tuy nhiên hai chiếc ở dưới có thể giữ lại, chờ một thời gian rồi tính tiếp.” Nói xong, anh ta xoay người bảo Chu Văn viết cho cô phiếu đi nhờ rằng, nhưng Chu Văn đã đi gọi bệnh nhân tiếp theo. Vì vậy, Ngải Cảnh Sơ đành phải tự mình viết.

Anh ta cầm bút hỏi: “Tên...”

“Tăng Lý, Lý trong chữ cá chép.”

“Có đang trong kỳ sinh lý?” Anh ta tiếp tục hỏi.

“Không...”

Một giờ sau, Tăng Lý cầm bông cầm máu đỡ miệng ra khỏi phòng ngoại khoa. Cô cảm thấy hơi vắng đầu cho nên ngồi tạm trên hàng ghế ngoài cửa phòng. Trên vách tường ngoài phòng khám có bảng đề danh sách tên và ảnh chụp các bác sĩ. Cô liếc mắt tìm tên Ngải Cảnh Sơ, trong ảnh vẫn là hình anh ta mặc áo khoác dài trắng. Lúc này, ngoài sảnh vẫn còn rất nhiều bệnh nhân đang đợi đăng ký.

“Tôi muốn đăng ký khám với bác sĩ Ngải Cảnh Sơ.” Có người cầm tiền đi đến trước ô đăng kí khám bệnh nói lớn.

“Giáo sư Ngải hôm nay kín lịch rồi.” Người ở trong nói vọng ra.

“Buổi chiều thì sao?”

“Buổi chiều cũng hết ca rồi.”

“Vậy tôi đợi ngày mai.”

“Mai là thứ năm, giáo sư Ngải chỉ làm việc thứ tư và thứ sáu thôi.”

“Sao lại thế hả? Tôi từ xa đến còn bắt tôi chờ hai ngày?”

“Bác còn đăng ký không ạ? Không thì người kế tiếp!”

“Có có. Cô đăng ký cho tôi.”

Cuộc đối thoại này tiếp tục bị chìm xuống giữa mớ âm thanh hỗn độn.

Tăng Lý bỗng nhiên hiểu ra vì sao Chu Văn bảo cô yên tâm, vị bác sĩ Ngải kia...

Kết quả, nhờ rằng không có thống khổ như Tăng Lý tưởng tượng. Buổi tối không có việc gì làm cô vẫn như mọi khi đi Carol's. Carol's là quán cà phê mà cô, Mã Y Y và Ngũ Hàm hùn vốn mở ra. Nhưng kỳ thực, tiền chủ yếu của Ngũ Hàm là nhiều nhưng vì cô ấy bận nhiều việc ở bệnh viện cho nên Mã Y Y thường ra trông quán nhiều hơn. Lúc nào rảnh rồi Tăng Lý sẽ đến giúp. Quán cà phê nằm ở vị trí gần cửa Đông của đại học A cho nên khách đến phần lớn là học sinh sinh viên. Bốn vách tường trong quán được dán giấy màu xanh, mang một không khí hoài niệm rất đặc biệt.

Thời gian này bắt đầu vào đông, gió bắc ủa về, hôm nay cũng không phải cuối tuần cho nên Carol's có chút quạnh quẽ.

Mã Y Y cầm thìa khuấy lớp bọt trong tách cà phê. Tăng Lý cầm bộ bài ra, tráo một lần, rồi rút một lá.

Số phận chi luân.

“Nghĩa là gì?” Mã Y Y thăm dò.

“Quẻ bài này nói để giải thích một chuyện then chốt, bắt đầu tớ sẽ có cơ hội.”

Mã Y Y huýt sáo mồm: “Không sai!”

Tăng Lý suy nghĩ một chút, sau đó lấy phiếu hẹn khám bệnh trong túi xách ra. Trên mặt sau có khi thời gian tái khám, cô lật lại, mặt trước có tên bác sĩ điều trị và tên bệnh nhân, trên chữ Ngải Cảnh Sơ có hai chữ Tăng Lý.

Thực ra, anh ta không nhận ra cô. Cô hầu như cũng coi như không nhận ra anh ta.

Thế nhưng, vòng quay của bánh xe số phận và tương lai, thực sự là một thứ kỳ lạ.

Nửa tháng sau, Tăng Lý đến khám lại. Chỗ lợi có răng nhỏ hầu như đã khôi phục. Hôm nay cô càng không thể cười thoải mái được, nếu không thì chỉ cần nhếch mép một cái là hai bên đều trông toác vì thiếu răng.

Lần này cô cẩn thận mang theo bàn chải đánh răng, kem đánh răng, trước khi vào phòng khám còn đánh răng lại cẩn thận một lần.

Lúc cô vừa nằm lên giường điều trị, Chu Văn liền đi mời Ngải Cảnh Sơ đến. Anh ta kéo ngăn kéo bên cạnh lấy ra một đôi bao tay mới, sau đó ngồi xuống. Máy sinh viên thực tập cũng vây quanh giường Tăng Lý, bật đèn, cúi đầu quan sát sự thay đổi trong hàm răng của cô. Trong số bọn họ có một người nhìn rất khôi ngô, nước da ngăm đen.

Ngải Cảnh Sơ khẽ mở miệng là lại nói tiếng Anh. Mấy từ ngữ chuyên ngành xa lạ này Tăng Lý căn bản nghe đều không hiểu, chỉ thấy anh ta vừa nói vừa làm động tác. Cô không dám nhìn.

Tăng Lý đời này đều sợ bác sĩ, giáo viên, lãnh đạo. Nếu có đau đầu nhức óc gì cũng đều tự đi hiệu thuốc mua thuốc uống, không thì lên mạng tìm hiểu xem có gì nghiêm trọng không, nếu như chỉ là bệnh thông thường thì đều tự mình chịu đựng. Tóm lại là có thể trốn được thì ắt sẽ trốn.

Tăng Lý cũng không dám nhìn bất cứ ai, chỉ có thể làm một vật thể thí nghiệm, cứng nhắc nằm im há mồm, mắt mở to nhìn thẳng. Chẳng được bao lâu, cái đèn màu da cam kia chiếu thẳng vào mắt khiến cô hoa mắt, nhưng cô không dám lộn xộn.

Cô chớp mắt lại chớp mắt, có chút khó chịu.

Anh ta đang giảng về bề sâu của răng lớp bề mặt răng, từ overbite depth indicator” nói đến đây thì dừng lại một chút, mặt không biến sắc mà đưa mu bàn tay lên đẩy cái chụp đèn xuống một chút. Vì vậy, ánh đèn không còn chiếu trực tiếp vào mắt Tăng Lý nữa.

Sau đó, bọn họ loay hoay một hồi cuối cùng cũng xong xuôi, Ngải Cảnh Sơ dặn dò Chu Văn vài câu sau đó đi đến bệnh nhân tiếp theo. Chu Văn gọi y tá hỗ trợ, đưa cho Tăng Lý một phiếu hẹn khám lại.

Chu Văn nói: “Lần sau chị đến vào cuối tuần.”

“Cuối tuần mọi người ở đây cũng đi làm?”

“À không, chỉ là sắp nghỉ đông rồi, nên không nhanh làm cho chị thì phải đợi hơn một tháng nữa. Hơn nữa, chị phải làm toàn bộ hàm, cần mấy giờ đồng hồ, bình thường thầy Ngải có rất nhiều bệnh nhân, rất bận rộn, cho nên cuối tuần tôi sẽ tăng ca làm cho chị.”

Tăng Lý cười: “Phiền chị rồi.”

“Thầy Ngải giao chuyện của chị cho tôi, đây là trách nhiệm của tôi. Đúng rồi, đây là số điện thoại, có gì cần tư vấn chị gọi đến đây, bảo y tá là tìm tôi là được. Thầy Ngải không thể trực tiếp nghe điện.”

Tăng Lý nhìn theo Chu Văn, lại có thêm bệnh nhân mới. Ngải Cảnh Sơ đứng đó quay lưng về phía hai người, anh đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân. Mỗi bệnh nhân đến đây, dù là tái khám, anh đều đích thân xem, hỏi thăm dặn dò sau đó bắt đầu chỉ dẫn sinh viên thực tập làm gì, cuối cùng sẽ nghiệm thu kết quả.

Lời nói của Ngải Cảnh Sơ không hề dư thừa lấy một chữ, cũng không cười, gần như không có chút gì là “Bình dị gần gũi” và “Hòa ái dễ gần”. Thảo nào mà khiến cho người ta có cảm giác anh ta rất nghiêm khắc.

“Tuần này được không?” Tăng Lý hỏi.

“Tuần này à?” Chu Văn suy nghĩ một chút, “Tôi phải làm khuôn răng, sau đó còn phải chỉnh sửa lại cho vừa vặn, sợ rằng không kịp. Cuối tuần sau nữa đi, lúc ấy tôi còn chưa đi, chắc là có thể.”

“Được.”

“Chín giờ nhé, tôi ở đây đợi chị, nếu chị không đến phải gọi điện thoại không tôi lại phải chờ mất công.” Chu Văn nói, nhận lấy giấy hẹn khám lại, viết thời gian lên đó.

Nghe Chu Văn nói vậy, Tăng Lý cũng căng thẳng, cầm lấy di động hẹn lịch nhắc.

Ra khỏi bệnh viện, Tăng Lý thấy bên ngoài trời có gì rơi xuống như bụi. Cô giơ tay lên hứng, phát hiện là tuyết. Cô mỉm cười, đưa ngón tay dính tuyết lên miệng.

Lần thứ hai đến bệnh viện là thứ bảy, Tăng Lý đến muộn một chút. Cô chưa bao giờ là một người không giữ đúng hẹn cho nên nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Nhưng vì thang máy vẫn dừng ở tầng bảy không chịu xuống cho nên cô đành phải đi bộ.

Lên đến tầng năm, trong sảnh chỉ có ba người. Cô quẹo vào hành lang, hai bên đều là phòng có cửa kính cho nên thấy rất rõ hướng đi. Phòng nào cũng rất rộng, giống như một phòng học, có đến bảy tám cái giường bệnh. Bên trái là phòng của Chu Văn. Trời hôm nay khá u ám, phòng rộng như vậy mà không bật đèn, hoàn toàn đối lập với phòng chờ và hành lang sáng sủa.

Tăng Lý thở hồng hộc đi vào, hoài nghi mình nhớ nhầm thời gian.

Cô nhìn qua nhìn lại không thấy Chu Văn đâu, đang lúc không biết làm thế nào thì cô phát hiện bên cạnh cửa sổ có một bóng người, chính là Ngải Cảnh Sơ.

Bởi vì trong phòng không bật đèn cho nên có chút ảm đạm, anh ta đứng ở trong góc, suýt nữa thì Tăng Lý không nhìn thấy. Anh đứng lặng im nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực. Tăng Lý đến gần vài bước, nhìn theo ra ngoài, chỉ thấy những con đường chằng chịt. Khí trời không tốt cho nên đường nhìn cũng bị hạn chế, rất nhiều xe cộ phải bật đèn khiến người ta có cảm giác không phải buổi sáng mà là chạng vạng tối. Không rõ nhìn cảnh này anh ta đang suy nghĩ cái gì mà thất thần như vậy?

Không biết là do tiếng bước chân hay tiếng hô hấp của Tăng Lý mà Ngải Cảnh Sơ chậm rãi quay lại. Anh kinh ngạc, sau đó gật đầu với cô.

Tăng Lý không rõ cái gật này có ý nghĩa gì, liền nói: “...Thầy Ngải, tôi tìm Chu Văn.”

Anh không trả lời, trực tiếp đi đến cạnh cửa bật đèn.

Vài tiếng động nhỏ vang lên, đèn trong phòng lần lượt sáng, quét đi vẻ âm u vừa nãy. Ngọn đèn sáng trưng chiếu lên khuôn mặt anh, con người đen vẫn có chút nặng nề.

Anh đi đến bồn rửa bên cạnh cửa sổ vặn vòi nước rửa tay, sau đó nói: “Cô ấy có việc gấp, tối qua đã về nhà rồi.”

Ngay từ lúc nghe thấy chữ đầu tiên từ miệng Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý đã thấy kinh ngạc, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe của anh ta hình như có chút khàn khàn. Những chữ đầu hình như phải rất cật lực anh ta mới nói ra được, đến ba chữ cuối hẳn như không nghe thấy nữa.

Ngải Cảnh Sơ dừng lại một lát, nỗ lực nói: “Không gọi điện được cho cô.”

Tăng Lý lúc này mới nhớ ra hôm qua mình tắt di động, sáng sớm hôm nay tới trạm tàu điện ngầm mới mở máy.

Đang lúc nói chuyện, Ngải Cảnh Sơ đã rửa xong tay, ra hiệu cho cô nằm lên giường bệnh, sau đó điều chỉnh góc nghiêng của giường, bật đèn chiếu. Anh ta di chuyển cái giá bên cạnh người, sau đó đi lấy thêm vài thứ gì đó. Tăng Lý liếc nhìn, hóa ra là khuôn răng, còn có một đồng que kim loại giống như inox. Sau đó Ngải Cảnh Sơ tiếp tục rửa tay, đeo găng tay.

Tăng Lý lúc ấy mới biết, hóa ra Ngải Cảnh Sơ định đích thân lắp niềng răng ỳnh.

Mấy lần trước đến khám cô cũng đã thấy bọn họ làm cái này, cũng nghe Chu Văn nói giải thích với một bệnh nhân. Trước đây cô từng thấy rất nhiều trẻ con đeo niềng răng, tưởng rằng chỉ giống như lắp một thiết bị kim loại.

Quá trình rất đơn giản. Mang mấy cái đinh tròn nhỏ lắp vào niềng răng, điều chỉnh độ lớn của góc, dùng nhựa cao su chuyên dụng dính vào từng răng tương ứng, sau đó cố định bằng dây kim loại, làm cho răng đứng thẳng. Cuối cùng là tăng lực giữa mỗi chiếc răng và niềng răng mà kéo lại để điều chỉnh vị trí hàm răng.

Việc này dường như là kỹ thuật chỉnh răng cơ bản, thường là ý tá hoặc sinh viên thực tập làm. Cần hai người, một người cung cấp chất dính, một người dính, phối hợp ăn ý, nếu không thì nhựa sẽ mau bị khô. Hơn nữa, những cái đinh nhỏ này cần phải điều chỉnh góc, chỉ sai lệch một chút là sẽ bị lệch khỏi vị trí.

Nói chung, đây tuyệt đối là một kỹ thuật tỉ mỉ công phu, tốn rất nhiều thời gian, huống chi Tăng Lý phải làm cả hàm răng.

Ngải Cảnh Sơ đeo khẩu trang, ngồi xuống bên cạnh. Tăng Lý tự giác há miệng.

Anh cơ bản đều không nói, còn cô thì còn bặt há miệng, cho nên toàn bộ quá trình rất yên tĩnh.

Bởi vì góc nằm quá nghiêng, cô không nhìn rõ khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ, chỉ tùy ý để tay anh ta làm gì đó trong miệng mình, động tác thành thạo. Thỉnh thoảng, tay anh ta vòng qua đầu cô, chạm qua da mặt cô, từ bên này sang bên kia. Cách một lớp găng tay, cơ hồ như cô không cảm nhận được nhiệt độ từ tay anh ta.

Xong một bên, đến bên còn lại, Ngải Cảnh Sơ nâng đầu cô lên một chút, ý muốn cô nghiêng lại. Tăng Lý ngoan ngoãn quay mặt về phía Ngải Cảnh Sơ. Tại cô dán hẳn vào gối, chỉ mở mắt một cái là có thể nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ, nhưng nửa khuôn mặt anh ta đã bị khẩu trang che đi, chỉ thấy sống mũi và hai con mắt.

Lông mày rậm, đôi mắt thâm trầm.

Lúc anh làm việc, ánh mắt rất chăm chú, thậm chí không cảm nhận được ánh mắt của Tăng Lý nhìn mình. Gắn xong một viên, anh thu hồi sự chú ý, tiếp tục cầm cái kẹp gấp một viên khác tiếp tục lắp vào. Găng tay cao su bám chặt vào da tay, mất đi vẻ nam tính, làm lộ ra ngón tay thon dài cân xứng. Trời sinh người có đôi tay như vậy phải là nghệ sĩ dương cầm, không phải bác sĩ.

Đến lúc này anh mới phát hiện Tăng Lý đang nhìn mình, anh liếc nhìn cô, mở miệng nói: “Có thể ngậm miệng lại được rồi.” Có lẽ do một lúc khá lâu không nói, cho nên giọng nói có chút khàn khàn không rõ.

Lúc này Tăng Lý mới ngậm miệng lại, cầm cứng nhắc. Cô đột nhiên nghĩ, bác sĩ này vì cô mà phải tăng ca, cô có nên nói một câu cảm ơn hay không, hay là quan tâm hỏi anh ta một câu sức khỏe. Nhưng nếu như cô lảm chuyện hỏi anh bị cảm à, hay anh nên uống thuốc đi, liệu có bị hiểu lầm hay không? May là quai hàm cô còn vướng một miếng nhựa, khiến hai hàm răng của cô tách xa nhau, đầu lưỡi của cô căn bản không động được. Vì vậy, cô không nói gì nữa.

Cô chỉ cảm thấy nếu như soi gương chắc chắn bộ dạng này của cô rất buồn cười.

Vì làm răng quá muộn cho nên hỗn hợp thuốc dính tiếp xúc quá lâu trong không khí, bị kết dính lại. Ngải Cảnh Sơ phải lấy ra một ít bột, đổ nước vào pha chế một chút.

Trước kia cô cho rằng Ngải Cảnh Sơ không thích cười thì tính cách sẽ không tốt nhưng không ngờ anh ta lại là một người vô cùng kiên trì nhẫn nại.

Chuẩn bị thuốc xong xuôi, hai người lại tiếp tục. Không mất bao lâu đã hoàn thành hai bước đầu tiên, bước cuối cùng chính là cho những viên kim loại nhỏ vận lại trên dây kẽm. Dây kẽm này không lớn hơn tóc bóng đèn là mấy nhưng Ngải Cảnh Sơ lại rất thành thạo dùng kẹp đặt chúng vào đúng vị trí, khế vận lại cho thật chặt, tay anh ta thao tác rất linh hoạt, cho dù ai ở bên cạnh cũng phải trở mắt ra nhìn.

Tăng Lý không khỏi nhớ đến hồi mới học đàn. Cô chơi một bản nhạc là, ngón tay quá vụng về mà phát điên lên, thậm chí cô còn hận không thể bấm vằm nó ra cho hả giận.

Lúc này, có một ý tá trực đi đến, thấy Ngải Cảnh Sơ thì lập tức lên tiếng: “Thầy Ngải sao lại một mình tăng ca?”

Ngải Cảnh Sơ không quay đầu lại, tiếp tục động tác trên tay, trì hoãn một chút mới trả lời: “Vẫn còn một chút việc.”

Y tá kia đến gần, vốn đang nhìn Tăng Lý xem cô là bộ dạng gì mà có thể khiến cho thầy Ngải đích thân khám vào ngày nghỉ, kết quả vừa nghe tiếng Ngải Cảnh Sơ liền lập tức quay đầu nói: “Thầy Ngải, giọng thầy sao vậy? Hôm qua bệnh nhân quá nhiều phải không?”

Ngải Cảnh Sơ không nói nữa, chỉ gặt đầu cho xong.

Nhưng cô y tá này không biết là có biết ý hay không, hay là thức thời, cô ta ngượng ngùng rời đi.

Tăng Lý nhất thời nghĩ Ngải Cảnh Sơ đúng là một người đàn ông khó mà khiến người ta thích được, may mà vừa rồi cô không nói nhiều.

Tất cả việc hoàn tất, Tăng Lý vận động một chút quai hàm đau nhức. Ngải Cảnh Sơ đã tháo găng tay ra, ném vào thùng rác, sau đó đi đến bồn rửa rửa tay lại một lần, rồi quay lại vị trí lúc đầu ngồi xuống.

“Há miệng!” Anh nói.

Tăng Lý lập tức nghe lời.

Ngải Cảnh Sơ đưa ngón trỏ vào trong miệng cô, sau đó vuốt nhẹ dây thép và hàm răng đã cố định của cô.

Trên dưới trái phải...

Nhẹ nhàng, cẩn thận...

Trong khoang miệng vốn ẩm hơn bên ngoài da, lại cộng thêm ngón tay anh vừa rửa nước lạnh, Tăng Lý có thể cảm nhận được ngón tay lạnh lẽo trượt qua.

Động tác của anh rất tự nhiên, thói quen nghề nghiệp bác sĩ khiến anh vẫn chưa nhận ra cái gì không tự nhiên.

Nhưng cô đã cảm thấy hơi gượng gạo. Dù biết Ngải Cảnh Sơ chỉ đang kiểm tra niềng răng nhưng vẫn cảm thấy có gì đó khó chịu.

Cuối cùng anh nói: “Được rồi.”

Tăng Lý trở lại Carol's, Mã Y Y và em gái đang bận rộn. Em gái Mã Y Y tên là Đậu Đậu, là sinh viên đại học A.

Tăng Lý cười. Nhất thời Mã Y Y hoảng sợ.

“Xong rồi em gái ạ.” Tăng Lý nói.

“Không phải cậu nói phải mất cả buổi sáng sao? Xong sớm vậy?” Mã Y Y đứng ở quầy tính tiền hỏi.

“Đúng vậy, nhưng cô sinh viên kia không đến, đổi thành thầy giáo, cho nên làm nhanh hơn.”

“Ngải Cảnh Sơ?” Mã Y Y lại hỏi.

“Ừ.” Tăng Lý đã từng kể với Mã Y Y về Ngải Cảnh Sơ.

“Cậu diễm phúc lớn thật nha!” Mã Y Y ra hiệu bảo cô ngồi xuống, “Cậu có biết vừa rồi sinh viên đến đây nói gì về anh ta không?”

“Nói gì?”

“Anh tuấn, trẻ tuổi, còn có...”

“Còn có gì?”

“Còn oán hận anh ta là diêm vương, ngồi xuống một cái là oan hồn vô số.”

Tăng Lý phì cười.

Đậu Đậu thu dọn cốc trên bàn xong, chạy tới hỏi: “Chị Lý có gì vui vẻ vậy?”

“Chị ấy đang tâm xuân nẩy mầm.” Mã Y Y đùa giỡn.

Tăng Lý trừng mắt nhìn Mã Y Y, quay đầu nói với Đậu Đậu: “Em đừng có nghe Y Y nói bậy.”

Đậu Đậu là sinh viên học viện y học, thuốc có thể uống bừa, nhưng nói không thể lung tung.

Mã Y Y đành phải đổi trọng tâm câu chuyện: “Nhét nhiều kim loại trong miệng vậy không khó chịu à?”

“Có chứ.” Nói xong cô há miệng cho Mã Y Y xem.

Mã Y Y nhú mào: “Hàm dưới không có, chỉ cổ định hàm trên phải không?”

“Ừ.”

“Có thể gặm xương được không?”

“Không biết, chắc là không.”

“Nhất định không được à?”

“Không biết.”

“Gào to được chứ?”

“Không biết.”

“Bác sĩ kia làm sao vậy? Cái gì cũng không dặn kỹ cậu?”

“Giọng anh ta... quá thống khổ, ai nghe cũng khó chịu. Chỉ có gọi điện thoại nói chuyện.” Trước khi đi, Ngải Cảnh Sơ vốn đã định căn dặn Tăng Lý mấy thứ cần chú ý, nhưng anh lại nói quá khó khăn, gần như không nói được một câu hoàn chỉnh, nói chỉ đến một trang dài cần dặn dò. Anh chỉ nói hai câu dừng để vật cứng chạm tới răng cũng phải lặp lại ba lần cô mới nghe ra, cho nên cuối cùng quyết định sẽ gọi điện nhắc nhở sau.

“Chết rồi chết rồi, cậu có số điện thoại cá nhân của anh ta?” Mã Y Y đột nhiên kích động.

“Ừ, anh ta viết ình bảo mình gọi cho anh ta.” Tăng Lý đáp.

Đậu Đậu rút cuộc nhìn không được, liền hỏi: “Các chị đang nói ai thế?”

“Chuyện người lớn, trẻ con không cần biết.” Mã Y Y xua tay đánh đuổi Đậu Đậu.

“Cậu kích động như vậy làm gì chứ?” Tăng Lý thờ ơ nói, sau đó điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, đổi thành CD You are beautiful của James. (Link)

“Ngải Cảnh Sơ bằng da bằng thịt mình còn chưa được gặp, còn cậu không chỉ thấy rồi, thậm chí còn có số điện thoại của anh ta.”

“Mình đâu có muốn số điện thoại của anh ta, là anh ta muốn số của mình chứ, nhưng điện thoại của anh ta ở trong phòng thay đồ, nên đành cầm di động của mình lưu số.” Tăng Lý giải thích.

“Thế nào cũng được, ai chẳng có lòng bát quái. Cậu không thấy trên forum trường anh ta à, chuyên mục tám về bọn họ vẫn đang nóng sốt đấy.”

“Ồ. Hóa ra mọi người vẫn đang nói về bài viết trên diễn đàn à?”

Không lâu sau đó, Tăng Lý bắt đầu cảm thấy hàm răng mình đau buốt rất khó chịu. Hơn nữa, khung kim loại trong khoang miệng khiến cô đau muốn chết.

Buổi trưa mọi người trong quán như thường lệ gọi cơm đến, Tăng Lý căn bản không ăn được. Cô vừa nhai hai miếng đã khó chịu phải buông đũa.

Sau đó, ngay cả nói cũng không được.

Chiều hôm đó, Tăng Lý đột nhiên nhận được tin nhắn.

“Cố gắng ăn thức ăn nhẹ, không được ăn đồ quá cứng, quá nóng, quá lạnh. Đánh răng cẩn thận. Vài ngày sẽ đau nhức, nói thành tiếng đều không bình thường, nước bọt tăng nhanh, đây đều là hiện tượng bình thường.

Nếu như niêm mạc khoang miệng bị vỡ quá nghiêm trọng thì liên hệ với tôi. Nếu như niềng không dính vào răng nữa, bị sút mẻ hay lỏng lẻo thì cũng phải liên lạc với tôi.”

Tăng Lý đọc được đoạn đầu còn tưởng mấy tin rác, suýt nữa xóa đi, mãi đến khi đọc gần hết mới nhớ ra đây là lời dặn của Ngải Cảnh Sơ.

Cô đọc xong, đặt điện thoại xuống đi lấy đồ uống cho khách hàng. Có một nữ sinh gọi một Caramel macchiato, kết quả Mã Y Y lại làm một ly nóng, khiến người ta mất hứng. Tăng Lý đành phải đi làm lại một phần khác.

Sau đó có mấy vị khách nam bước vào, rút thuốc lá ra hút. Đậu Đậu đi tới khuyên ngăn không được, Tăng Lý đành phải ra mặt. Mấy người kia đều ngoài bốn mươi, vừa hút thuốc vừa nói chuyện gì.

Tăng Lý mỉm cười: “Ở đây chúng tôi cấm hút thuốc, vì sẽ ảnh hưởng sức khỏe của người khác.”

“Khói xe cũng ảnh hưởng đến sức khỏe, sao không thấy các cô cấm đi.”

Cô vẫn cười, không giải thích: “Xin ông tắt thuốc!”

Một người khác nói: “Thái độ gì thế? Gọi chủ quán đến đây!”

“Tôi chính là chủ quán!” Tăng Lý tiếp tục kiên trì.

Mấy người kia nhìn cô một lúc rồi mất hứng đứng dậy bỏ đi. Ra đến cửa, một người còn lên tiếng: “Thái độ gì thế không biết. Trước đây lão Ngụy còn nói vợ tôi chủ quán là một mỹ nữ, sao hôm nay nhìn thấy lại thành một cô ả còn đeo niềng răng thế này. Thật là muốn chết.”

Một lúc sau, bận bịu một hồi Tăng Lý mới nhớ đến tin nhắn kia.

Cô mở di động, gửi tin trả lời: “Cảm ơn bác sĩ Ngải.”

Đột nhiên cô nhớ lại trước đây Ngũ Hàm toàn gọi bác sĩ trong bệnh viện cô ấy là thầy giáo, cô hiểu kì hỏi nguyên nhân, Ngũ Hàm trả lời: “Gọi như vậy có cảm giác tôn kính hơn bác sĩ.”

Cho nên, cô lập tức sửa thành: “Cảm ơn thầy Ngải.”

Ba giờ chiều cô thực sự bị cái niềng răng kia dằn vặt không chịu nổi, cô bảo Mã Y Y lên gác nằm nghỉ.

Chạng vạng, Mã Y Y bưng đến cho cô một bát cháo nóng, còn mang di động để quên dưới quầy bar cho cô. Tăng Lý vừa thổi bát cháo cho bớt nóng, vừa cầm điện thoại nhìn.

Không có bất cứ tin nhắn mới nào.

Sầm tối, khí trời không tốt, nhìn không có sức sống chút nào.

Đột nhiên có một nữ sinh đến, nói muốn tìm chủ quán.

Mã Y Y nói: “Chị là chủ quán đây.”

Nữ sinh cuống cuống giải thích: “Không phải chị, chủ quán là một chị tóc vừa dài vừa xoắn cơ.”

Mã Y Y bảo Đậu Đậu tiếp chuyện với khách rồi lên tầng trên gọi Tăng Lý.

“Cậu nói mình tinh thần không tốt, cho nên cũng sẽ bói toán không tốt.” Tăng Lý lười biếng nói.

“Khách hàng là thượng đế. Cậu tiếp đãi thượng đế như vậy hả?” Mã Y Y không nghe.

“Thượng đế là người khoan hồng độ lượng nhất đấy.”

“Thôi nào thôi nào, cậu nhanh lên. Nhìn cô nương đó có vẻ sốt ruột lắm, tốt xấu gì cũng là người ta nghe danh cậu mà đến, đừng có phá hỏng hình tượng của mình thế chứ.” Mã Y Y buông một câu rồi đứng dậy.

“Rõ ràng là cậu dẫn mối.”

“Nếu mình mở quán cà phê mà có thể kéo được nhiều khách như vậy thì cũng coi như là sáng suốt rồi.” Mã Y Y nói.

Tiếng tăm bói toán của Tăng Lý không biết làm sao mà bị sinh viên đại học đồn đại rất nhiều. Nguyên nhân chính là do hứng thú của Tăng Lý. Một ngày nọ buổi trưa, Mã Y Y lần thứ N+1 thất tình, Tăng Lý cầm thấy bộ bài tarot giả vờ giúp Mã Y Y bốc một quẻ lá, lúc ấy có mấy nữ sinh trong quán cà phê nhìn thấy, cho nên cũng vui vẻ chạy lại bảo cô xem cho.

Sau đó thỉnh thoảng có khách quen tới Carol's liên yêu cầu xem bói.

Mã Y Y lập tức bắt đầu nghiên cứu tâm lý khách hàng, quảng bá tài năng đặc biệt của Tăng Lý rộng rãi, cho nên khách hàng nữ trẻ tuổi bị cuốn hút đến quán rất đông.

Tăng Lý thấy cô nữ sinh ngồi ở trong góc kia thì vô cùng hoảng sợ, mới hiểu vì sao Mã Y Y cố ý gọi cô xuống. Cô gái này nhìn vô cùng thâm hiểm, không biết đã đi ngoài đường bao lâu, tuyết phủ trên tóc đã chảy thành nước, ướt sũng. Cô ta đang bưng tách cà phê trong tay, tinh thần có vẻ hoảng hốt.

Cô gái này họ Đường, vừa tốt nghiệp đại học A, đang thương tâm vì chuyện tình cảm, chần chừ bất định không biết đi hay ở, muốn Tăng Lý bói bài xem có thể làm cách nào để cứu vãn tình yêu được hay không, có hy vọng gì nữa không...

Tăng Lý cảm thấy cô gái này chính là cần một người bạn tâm giao để nói hết mọi tâm sự trong lòng, thứ cô ta không cần nhất chính là lá bài. Nhưng cô vẫn không từ chối, tập trung tinh thần rút cho cô ta một lá bài.

Tăng Lý cố gắng chịu đựng khoang miệng đang đau đớn, lật từng lá bài lên.

Lá bài cuối cùng được lật lên là hình thầy phù thủy.

Ngụ ý không hề tốt, Tăng Lý từ từ giải thích cho cô gái.

Cô gái ngăn người, đột nhiên giơ tay lên vội vã thu lại toàn bộ lá bài trên bàn, sắp xếp lại gọn gàng đưa cho Tăng Lý: “Có thể làm lại một lần được không?”

Tăng Lý nhìn cô gái, thần sắc bỗng nhiên nhợt nhạt: “Không được.”

“Một lần cuối cùng, chỉ một lần thôi, không làm mất thời gian của chị đâu, tôi có thể gọi thêm một tách cà phê nữa, không, hai tách.” Cô gái cầu xin, vành mắt đã hoeen đỏ.

Tăng Lý nhìn không đành lòng, nói: “Nếu như em cần dừng khí hay giúp đỡ, chỉ cần một lần gieo quẻ là được rồi, em có thể chọn không tin, cũng có thể chọn tin. Nhưng nếu như em không hài lòng với đáp án chị đưa cho, mà chỉ là muốn tìm kiếm một loại ám thị tâm lý, vậy thì cần gì chị?”

Tăng Lý nói thẳng, không hề rào trước đón sau.

Cô gái bỗng nhiên im lặng khốc.

Tăng Lý thở dài, thu lại bộ bài đứng dậy.

Mã Y Y nói: “Đối phó với phụ nữ, cậu ác hơn tớ rất nhiều.”

Tăng Lý vô tình đáp: “Hận thiết bất thành cương” (Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép)

Một lát sau, đại cổ đông của Carol's là Ngũ Hàm yếu ớt đẩy cửa vào. Mã Y Y liếc mắt nhìn: “Chẳng phải hôm nay cậu đã nghỉ ngơi nửa ngày rồi sao? Giờ vẫn còn mang bộ dạng không muốn sống ấy đến đây hả?”

Ngũ Hàm yếu ớt thở dài: “Đừng nói nữa, bị mấy người đàn ông hành hạ suốt một đêm.”

Mã Y Y cố tình hỏi: “Bọn họ sao lại hành hạ cậu cả một đêm?”

Ngũ Hàm lườm Mã Y Y: “Đêm qua là ca trực của mình, hơn mười một giờ một đám thanh niên say rượu đánh nhau được đưa vào viện, đánh nhau đến nổi đầu đầy máu rồi mà vẫn còn muốn uống nữa. Phòng cấp cứu náo loạn một trận.”

“Có một gã ngoài ba mươi còn cầm tay mình lúc mình đang khâu da cho hắn ta, còn gọi mình là mẹ.”

“Phụt!” Đậu Đậu không nhịn được bật cười.

“Ba bốn giờ sáng mới xử lý xong xuôi, vừa định nằm nghỉ một lát thì cấp dưới lại gọi điện đến báo có một bệnh nhân phải chuyển viện, sau đó phải đi theo xe cứu thương đưa người ta đi. Đi đi về về một hồi thì trời sáng, hơn chín giờ giao ca, mình mới bắt đầu viết báo cáo, gần mười hai giờ mới xong, làm gì có thời gian ngủ nữa. Chiều về nhà cũng không ngủ được.” Nói xong, Ngũ Hàm ngáp một cái.

Tăng Lý cuối cùng mới mở miệng: “Cậu chuyển tới phòng cấp cứu bao giờ thế?”

Ngũ Hàm nói: “Mỗi khoa đều phải chuyển người một vòng. Momm cậu làm sao vậy?”

Mã Y Y lên tiếng: “Mẹ cậu ấy sợ cậu ấy không lấy được chồng nên đưa cậu ấy đi thẩm mỹ.”

“Là chỉnh răng, không phải thẩm mỹ...” Tăng Lý giải thích.

“Sao không đến bệnh viện chỗ tớ, tớ biết một bác sĩ, tay nghề rất giỏi. Sớm biết đã đưa cậu đi.”

“Bệnh viện các cậu?” Mã Y Y hỏi.

“Tốt xấu gì cũng là 3 A” Ngũ Hàm không chịu thua, ở đâu cô ấy cũng phát huy niềm tự hào tập thể.

“Người ta đi khoa Răng Hàm Mặt của bệnh viện đại học A, bệnh viện cậu sánh được sao?”

“Ai khám?”

“Ngải Cảnh Sơ.”

Một lát sau Mã Y Y lại len lén hỏi: “Cậu và người đó thực sự không có gì?”

“Thật mà, còn thật hơn cả ngọc trai.” Tăng Lý thề thốt trả lời Mã Y Y, dáng vẻ hoàn toàn thành khẩn.

Mã Y Y mắt mát tốt cùng.

Tăng Lý nhìn Mã Y Y dò xét, trong lòng thầm thở dài, nếu như thật sự có cái gì cũng chỉ dừng lại là một chút hiếu kỳ trong hồi ức.

Không hơn.

2. Chương 2

Tăng Lý, Ngũ Hàm và Mã Y Y đều là bạn học cùng phòng hội học đại học Z. Vốn dĩ phòng ngủ có bốn người, nhưng có một người mới nhập học được một tháng đã bỏ học, sau đó một giường trống cũng không được phân thêm người mới.

Ba người bọn họ cũng không phải cùng ngành. Tăng Lý học báo chí, Mã Y Y học tiếng Trung, còn Ngũ Hàm học lâm sàng. Đại học Z cũng không nổi danh lắm nhưng nằm bên cạnh đại học A nên cũng được thơm lây đôi chút, cũng miễn cưỡng được coi là một đại học tổng hợp phát triển.

Ngành học của Tăng Lý là hiếm gặp nhất, cô vốn dĩ đăng kí ngành khoa học máy tính nhưng vì năm đó điểm trúng tuyển khoa học máy tính lấy rất cao cho nên cô bị điều phối học ngành khác.

Tăng Lý là một người đặc biệt sợ tịch mịch. Lúc đến đại học Z, tất cả bạn học cao trung của cô đều biệt tích không còn một ai, cho nên cô lập tức chuyển dời sự chú ý đến bạn cùng phòng.

Nhưng Mã Y Y và Ngũ Hàm vốn là bạn cao trung, thân nhau đã lâu, lại may mắn được đỗ cùng trường, hơn nữa bố của Ngũ Hàm còn nâng đỡ giúp cho hai người bọn họ được ở cùng phòng để chăm sóc tốt nhau. Hai người bọn họ ngay từ lúc đầu đã bài xích Tăng Lý.

Tăng Lý dáng người cao gầy, nhìn khá thanh tú. Ngành của cô không có nhiều sinh viên lắm, lại cộng thêm cô ít giao tiếp bên ngoài, người quen đặc biệt ít, với người không quen thì nửa ngày không nói một câu. Điều này dễ khiến cho người ta hiểu lầm cô ra vẻ lãnh đạm cao ngạo và lìm lìm, rất khó có thể gần gũi người khác. Cô vốn từ nhỏ học không quá tốt, có thể đổ đại học Z đã là vô cùng may mắn, nhưng niềm vui nhỏ bé sau khi nhập trường lại lập tức bị nỗi cô đơn này dập tắt.

Ngoài tình yêu ra, làm sao để có được tình hữu nghị với bạn cùng phòng cũng là một chuyện con gái phải lưu tâm.

*

* *

Ngày hôm sau là chủ nhật, Tăng Lý cũng phải đi làm. Lúc người ta nghỉ ngơi lại là ngày mà cô bận rộn, cho nên thông thường đều phải thay phiên nghỉ ngơi. Sáng sớm vừa mở cửa, cô liền thu xếp lại sách báo hôm qua còn lưu lại. Bận rộn xong xuôi một hồi thì đã chín giờ, một vài độc giả vào. Ai nấy đều im lặng mà tìm sách, thỉnh thoảng còn đứng ngay cạnh giá sách mà xem.

Trong phòng có mấy cái bàn tròn bên cạnh sửa sổ kính, vì ở tầng dưới còn có phòng đọc sách chuyên dụng cho nên này không cần nhiều bàn lắm, chỉ để phục vụ một vài người thích ngồi đọc ngay tại đây. Nhưng vì phòng sách học thuật này nằm ở tầng cao, mùa đông chỗ này là sáng nhất cho nên rất nhiều độc giả thích ngồi đọc ở đây, có nắng ấm.

Một lát sau, có một người nhờ Tăng Lý tìm sách giúp anh ta. Đọc số liệu xong cô đưa người khách đó vào trong tìm sách. Kết quả không biết là trước đây ai đọc xong vứt bừa bãi, tìm mãi vẫn chưa thấy. Tăng Lý sợ ngoài cửa có ai chờ trả sách nên đành phải thôi.

Trở về chỗ ngồi, cô thấy trên bàn có một cuốn sách, không rõ là của ai vừa trả, đoán chừng là vì không thấy cô ở đây nên đã tự tay đưa sách vào máy quét mã vạch. Tên sách “Lô cấp diện bộ cốt cách khiến dẫn thành cốt” (Cho mình miễn dịch ra tiếng việt nhá, quá kinh khủng, thuật ngữ chuyên ngành Y), quyển này vừa dày vừa nặng như gạch, giá cả lại còn rất đắt. Ngay từ lúc quyển sách này được mang về thư viện, số lần được người ta mượn về không quá năm đầu ngón tay. Nhưng ký ức của Tăng Lý với quyển sách này vẫn còn mới mẻ, bởi vì ngày đó cô đã từng cười sặc sụa làm bắn cả rau và sủi cỏ lên hình cái đầu lâu trên bìa quyển sách.

Tăng Lý đứng dậy đi vài bước xung quanh thì nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ. Anh đang rút một cuốn sách ra ngồi trên ghế cạnh cửa sổ đọc. Hôm nay nắng khá đẹp. Ánh mặt trời chiếu qua cửa kính, từng chùm từng chùm nắng ấm áp tỏa khắp gian phòng, trên mặt bàn, trên nét mặt Ngải Cảnh Sơ. Ánh nắng chiếu đối diện mặt, khiến đôi mắt anh không chịu được mà hơi nhắm lại, lông mày cũng chụm lại. Khối sáng, khối tối, ngũ quan càng thêm rõ ràng góc cạnh.

Dưới gầm bàn, đôi chân dài một bên duỗi ra, một bên co lại đằng sau, toàn thân nghiêng về phía trước, tay trái đỡ sách, tay phải nắm ngón hơi co lại, úp trên mặt bàn. Thân hình vô cùng thon dài. Đột nhiên tay phải anh co giật, ngón út, ngón áp út, ngón giữa, ngón trỏ, từ trái qua phải, bốn ngón lần lượt gõ xuống mặt bàn, móng tay ngắn cho nên không phát ra âm thanh lớn, rất nhỏ, rất em tai. Gõ được hai lượt, anh dừng lại một lát sau đó lại tiếp tục thờ ơ gõ lần hai.

Ngải Cảnh Sơ cứ bình tĩnh ngồi ở đó, nửa người ngập trong ánh nắng ấm, nửa còn lại lại mơ hồ không rõ.

Tăng Lý đột nhiên nhớ lại cách đây vài ngày Chu Văn nói chuyện phiếm với cô trong lúc làm bệnh án. Cô ấy nói, đối với thẩm mỹ của người phương Đông mà nói, nếu nhìn nghiêng mà chóp mũi, miệng, và cằm tạo thành một đường thẳng thì khuôn mặt có tỷ lệ tương đối hoàn mỹ. Có người hàm răng quá lớn cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu cằm lui vào một chút sẽ khiến cho nhìn không còn cân đối; nếu người có hàm răng nhỏ, nhưng cằm và mũi lại góc cạnh thì lúc nhìn vào cũng không đến nỗi khiến người khác nghĩ là hàm răng rất khó coi.

Cô ngẩng đầu nhìn lại khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ một lần nữa, rõ ràng là mẫu hoàn hảo cho lời Chu Văn miêu tả.

Lúc này có người muốn mượn sách, Tăng Lý đành phải quay lại bàn, đặt quyển sách của Ngải Cảnh Sơ sang một bên, tiếp tục công việc. Tối tối lui lui không ít người, hết mượn rồi lại trả, ai nấy đều im lặng không lên tiếng.

Một lúc sau Tăng Lý mới nhàn rỗi, cô nhìn về phía Ngải Cảnh Sơ. Giữa bọn họ cách một giá sách cao to. Qua một hàng sách báo cộc kệch, cô nhìn thấy nửa người trên của Ngải Cảnh Sơ.

Cả gian phòng rộng lớn như vậy, dường như chỉ còn lại hai người bọn họ, không có tiếng bước chân, cũng không có tiếng người, chỉ mơ hồ nghe được tiếng âm nhạc từ tầng dưới khe vọng lên. Ánh mặt trời chậm rãi chảy trên người anh, đổ xuống một cái bóng lớn trên sàn nhà.

Nếu như để mẹ của Mã Y Y thấy, không chừng sẽ lại được nghe câu cửa miệng của bà: “Làm mẹ một người con trai như thế, rõ ràng là đã tu phúc tám kiếp.” Tuổi trẻ, có tài, tuần tú, lịch thiệp, nổi tiếng, còn có bằng cấp, công việc tốt, điểm gì cũng tốt.

Tăng Lý mỉm cười tự giễu, quay lại mở máy tính xem lướt qua. Cô đăng nhập vào mấy diễn đàn thường lui tới, một trong số đó là Tầm nhìn đô thị. Cô đi làm là có thể lên mạng, phần lớn thời gian đều nhàn rỗi. Vì vậy cô nhận làm admin của trang này, công việc thông thường là cắt ghép quảng cáo, chỉnh lý bài post trên diễn đàn, còn có thể làm quen được một vài người bạn.

Bài đăng bàn luận về giảng viên của đại học A sớm đã bị chuyển sang chủ đề khác. Hai ngày cô không lên, cũng không có chuyện gì lớn. Vì vậy tùy ý mở một bài đăng khác, trong đó một thông báo buổi tụ tập ăn lẩu của bạn bè trên diễn đàn.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ đứng lên, trong tay cầm một quyển sách đi tới bàn Tăng Lý.

Anh đứng, cô ngồi, cách nhau một cái bàn.

Cô nhìn máy tính, do dự không biết có nên chào hỏi anh một câu hay không. Từ trước tới giờ cô vốn có chút khó khăn trong giao tiếp, lúc nào cũng chần chừ giữa nói và không nói. Cô sợ anh không nhận ra cô, tùy tiện nói ra thì thật thất lễ, lại sợ anh ta nhận ra nhưng làm như không quen, cô mà chào hỏi lại càng thất lễ. Huống hồ, sau này cô còn phải đến gặp anh ta, nói không chừng sẽ càng thêm khó xử.

Vì vậy, cô ngẩng đầu miễn cưỡng cười: “Bác sĩ Ngải, trùng hợp quá.”

Ngải Cảnh Sơ nghi hoặc cúi đầu, ánh mắt xẹt qua tia ngờ vực.

Tăng Lý thầm thở dài trong lòng, anh quả nhiên không nhận ra cô. Cô đi làm phải mặc đồng phục màu lam sậm, tóc búi cao sau gáy, muốn xấu xí bao nhiêu liền có bấy nhiêu, muốn già bao nhiêu có đủ già bấy nhiêu, hoàn toàn không giống với trang phục thường ngày của cô. Hơn nữa, lần nào Ngải Cảnh Sơ thấy cô cũng là lúc cô mở miệng thật lớn, khuôn mặt biến dạng, mỗi ngày anh ta phải gặp cả trăm bệnh nhân, chẳng phân biệt được ai với ai.

Biết sớm thì cô đã chẳng nhiều chuyện mà chào hỏi anh.

Nhưng hôm nay đâm lao thì phải theo lao, không giải thích thì lại càng kỳ quái. Vì vậy Tăng Lý đứng lên nói: “Tôi là bệnh nhân của bác sĩ.”

Nói xong, cô nhe răng ra chứng minh.

Ngải Cảnh Sơ vừa nhìn thấy niềng răng của cô liền chậm chậm phun ra hai chữ: “Tăng Lý.”

Tên cô bị anh đọc ra, âm cuối còn hơi kéo dài, có một cảm giác kỳ lạ. Giọng nói của anh vẫn còn hơi khàn nhưng đã tốt hơn một chút. May mà phục hồi khá nhanh, nếu không nhất định sẽ khiến rất nhiều cô gái thất vọng. Bởi vì anh vốn có một giọng nói khiến người ta nghe mà nhớ mãi không quên.

Tăng Lý nhột nhột cười, đột nhiên cảm thấy con người này thật thú vị. Anh ta không nhớ được tướng mạo bệnh nhân nhưng lại nhớ kỹ hàm răng và bệnh án của từng người, chỉ cần nhìn vào hàm răng là nhớ ra tên người.

Đúng là kỹ năng nghề nghiệp được rèn luyện thường xuyên.

Ba ngày sau, Tăng Lý cảm thấy mình đã quen với sự tồn tại của niềng răng, không kinh khủng như người ta nói. Trong miệng tuy rằng bị cọ sát một chút nhưng không đến nổi sưng tấy.

Qua tết chính là thời gian nghỉ đông của giáo viên học sinh, khoa răng miệng của đại học Y cũng phần lớn sẽ nghỉ. Cho nên lúc trước Ngải Cảnh Sơ đã nói với Tăng Lý, nếu như không có tình huống gì đặc biệt thì lần sau tới khám vào tháng giêng, trước ngày mười lăm.

Mấy ngày đầu, Tăng Lý rất ngoan ngoãn tuân thủ lời dặn của bác sĩ, cẩn thận ăn uống, ăn rất nhiều cháo. Sau đó Mã Y Y làm món thịt kho, nhìn thật rất thèm, Tăng Lý bèn ăn thử hai miếng cánh gà, ăn xong đúng là không có vấn đề gì cho nên cô đánh bạo bắt đầu phá giới.

Đậu Đậu nói: “Cá nhỏ à, chị đừng xem nhẹ, phòng em cũng có một người chỉnh răng, niềng răng bị sút một tẹo thôi mà mất mấy tháng điều trị đấy.”

Tăng Lý chột dạ: “Em đừng làm chị sợ. Thật không đấy?” Cô tuổi chẳng còn nhỏ gì nữa rồi, thứ không thể làm lỡ nhất chính là thời gian trị liệu. Lần trước Chu Văn nói chậm nhất phải mất hai năm, lâu thì ba năm, thời gian điều trị cho người trưởng thành nhiều hơn trẻ em rất nhiều. Lúc ấy cô nghe mà phiền muốn chết, nếu không phải đã bị nhốt hai cái răng cô nhất định sẽ lập tức bỏ đi. Ba năm? Chẳng phải là lúc ấy cô ba mươi tuổi còn ư? Mặc áo cưới, sinh con còn phải đeo niềng răng? Chu Văn còn nghiêm trang mà an ủi cô: “Chị không cần lo lắng, phụ nữ có thai phải tháo niềng răng, vì mang thai thì xương răng rất xốp, không điều trị cẩn thận thì dễ bị viêm. Có điều, tôi chưa từng gặp ai mang thai mà còn phải đeo niềng, có lẽ là nhờ kinh nghiệm của thầy Ngải.”

Mã Y Y cười: “Ngải Cảnh Sơ đích thân làm cho cậu, sao mà hỏng được chứ. Có khi hột xoàn còn chẳng cứng bằng niềng răng của cậu ấy chứ.”

Nghe Đậu Đậu khuyến cáo xong, Tăng Lý không dám ăn lung tung nữa. Nhưng thứ sáu tuần tới là cơm đoàn viên, Tăng Lý buộc phải đi.

Cùng ngày hôm đó diễn ra một hoạt động rất sôi nổi ở sân khấu ngoài trời, còn mời người dẫn chương trình radio đến làm MC. Xen kẽ các tiết mục văn nghệ là công bố tổng kết các hoạt động trọng đại trên website.

Đầu tiên là forum nữ sinh, forum văn học, forum bất động sản, forum chơi xe hơi, và cuối cùng là forum mà Tăng Lý quản lý – forum điểm nóng xã hội.

Trang của bọn họ và trang giáo dục đều có hai hoạt động vào giữa năm và cuối năm. Một là mở phòng đọc ngoại khóa cho trẻ em vào kỳ nghỉ hè, hai là vào mùa thu quyên góp quần áo và đồ dùng hàng ngày, chương trình này là ý tưởng lúc bọn họ đi nghỉ hè trên miền núi thấy bọn trẻ ở đó thiếu thốn mà nghĩ ra.

Chuyện quyên tặng sách báo là chủ ý của Tăng Lý. Lúc đó sắp muốn mọi người nghĩ ra ý tưởng về sự kiện công ích nào đó có ý nghĩa một chút, muốn mọi người cùng lên kế hoạch. Tăng Lý lập tức nghĩ đến hội trước khi cô theo đoàn trường đến tham quan kiến thiết văn hóa vùng nông thôn. Thật sự mà nói, nhưng nơi đó bọn họ chỉ làm cái vỏ bề ngoài mà thôi, mỗi khi có đoàn thanh tra khảo sát nào đó thì bên lãnh đạo sẽ yêu cầu một vài người dân trong vùng đến phòng đọc ngồi đó làm ra vẻ đang đọc sách, báo chí sách vở có nhưng đều rất cũ kỹ. Vì vậy có thể tưởng tượng được vùng xa xôi hẻo lánh này ra sao.

Vừa may thư viện muốn tổ chức một hoạt động, cần được truyền thông và xã hội ủng hộ, Tăng Lý liền thay mặt thư viện liên hệ với trang web.

*

* *

“Cô cá nhỏ.” Một người đàn ông gọi tên trên mạng của Tăng Lý.

Cô quay đầu lại, hóa ra là Đào Phong – người cùng cô quản lý trang “Tầm nhìn đô thị”. Đào Phong tên thật là Ninh Phong, đáng người không béo không gầy, đầu húi cua nhìn rất già dặn, còn mặc một chiếc áo may ô để lộ ra cơ thể cường tráng.

“Lão Ninh, có chuyện gì vậy?” Tăng Lý hỏi.

“Phóng viên đài Giáo Dục muốn phỏng vấn cô.” Ninh Phong nói.

“Phỏng vấn tôi?” Tăng Lý vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên căng thẳng.

Một cô phóng viên còn rất trẻ đi tới, cười nói với Tăng Lý: “Có thể nói vài câu với chị được không?”

“Tôi... tôi... Chị phỏng vấn bọn họ đi, tôi không có gì để nói đâu.” Nói xong, Tăng Lý liền bỏ trốn.

“Chúng tôi đang làm một chuyên mục, phỏng vấn tất cả mọi người, chị cũng nói vài câu đi được không? Giúp chúng tôi.”

“Tôi nói không hay.”

“Không sao, chúng tôi còn phải biên tập nữa, nếu không hay sẽ không phát sóng.”

Nghe tới đó, Tăng Lý mới yên tâm.

Cô phóng viên kia thấy Tăng Lý không còn cự tuyệt nữa thì lập tức lấy micro và camera ra khỏi động.

Tăng Lý thừa dịp tranh thủ đưa tay lên cào cào tóc, vừa mở miệng cô liền hối hận. Cô còn đang đeo niềng răng nha.

Sau khi hoạt động kết thúc, mọi người đi liên hoan, người tham gia rất nhiều. Toàn bộ quán lẩu đều chật kín, ngoài cửa còn có tấm băng rôn viết: “Nhiệt liệt hoan nghênh cuộc họp mặt của bạn online, giảm giá tất cả các món ăn” khiến Tăng Lý cảm thấy vô cùng mất tự nhiên. Mọi người ăn uống nói chuyện rất nhiệt tình, thường thì hay gọi bằng tên nick trên mạng và giới thiệu tên thật. Đây là lần đầu tiên Tăng Lý tham gia offline như thế này.

Có quá nhiều khuôn mặt xa lạ, nhưng ID lại vô cùng quen thuộc. Hàn huyền một hồi mà có cảm giác như tri kỷ từ lâu. Tăng Lý có chút thích thú phương thức giao lưu này, không cần thăm dò lẫn nhau, thoáng cái mà đã như bạn bè lâu năm. Cô rất hài lòng, không cần phải câu nệ, thoải mái cùng mọi người uống rượu.

Kết thúc bữa tiệc, Ninh Phong muốn đưa cô về nhà.

Tăng Lý khoát khoát tay: “Tôi bắt tàu điện ngầm được, rất gần thôi.”

Cô một mình đi bộ bảy tám phút đồng hồ, tới trạm tàu điện ngầm đối diện. Lúc vừa qua đường lớn, cô nhìn thấy trên màn hình điện tử lớn đang phát một bản tin, người được phỏng vấn kia chính là cô.

Trước đây Tăng Lý từng xem một tạp chí, nó nói, muốn một người phụ nữ yêu cái đẹp bị dày dạn đến đâu đón rất đơn giản, chỉ cần nhốt lại trong phòng, không để cho cô ta có gương để soi là được. Hồi cô còn đi học, trong lớp có một bạn học rất thích soi gương, lúc nào cũng để cái gương cầm tay trên bàn, thỉnh thoảng lại cầm lên soi. Nhưng Tăng Lý lại không thích soi gương, chỉ là cảm thấy không thích thú lắm, mặc dù mỗi lần đi qua những ô cửa kính bên đường cô vẫn nhìn vào tìm kiếm hình ảnh của mình.

Đang đứng trên đường, đột nhiên nhìn thấy hình ảnh mình bị phóng lớn trên màn hình, Tăng Lý thực sự cảm thấy mất tự nhiên, hận không thể đào một cái hố để chui xuống, hoặc là xé một tấm vải bịt kín cái màn hình điện tử kia lại. Màn hình lớn đó giống như một tấm gương lớn cho cô nhìn thấy tất cả những khuyết điểm của bản thân, dù là vẻ hoảng loạn trong mắt cũng lộ ra rất rõ ràng.

Tăng Lý nhìn màn hình, bước chân cứng nhắc hẳn lên. Đột nhiên chuông điện thoại kêu, cô vội đầu vào túi xách lấy di động, không để ý liền đụng phải một người. Trán đụng vào người kia, điện thoại văng ra rơi trên mặt đất vỡ tan thành hai mảnh.

Tăng Lý vội vàng cúi đầu nhìn, đối phương là một người phụ nữ trung niên mặc đồng phục màu xanh lam, đứng bên cạnh trạm thu phí đỗ xe. Bà ta đang tập trung nhìn một chiếc xe rèm hồng lao đi, sốt ruột thu phí cho nên không chú ý tới Tăng Lý.

Vốn dĩ cũng không có gì, Tăng Lý đang định nói câu xin lỗi nhưng chưa kịp mở miệng thì đối phương đã cất lời mắng nhiếc. Bà ta vừa đi lên thu phí, vừa ngoái đầu lại mà mắng, lời lẽ trong miệng phun ra muốn bao nhiêu thô tục có bấy nhiêu.

Tăng Lý sửng sốt, nhặt điện thoại lên, mặt đỏ bừng, đứng ngây ngốc một hồi rồi xoay người đi.

Lúc cô chạy vào đến trạm chờ tàu điện ngầm mới phục hồi tinh thần lại. Cô mồm miệng không nhanh nhẩu lắm, từ nhỏ đến lớn chưa từng cãi nhau với người ta. Nếu có bị người ta động chạm đến nỗi đau cũng chỉ mở miệng nói một hai câu cho qua. Thường thường, người ta mắng xong một lúc lâu rồi cô mới nghĩ ra nên đáp lại lời mắng chửi vừa xong thế nào.

Mã Y Y nói: “Canh cũng đã nguội lạnh rồi, cậu còn nghĩ cách đối đáp làm gì?”

*

* *

Ngải Cảnh Sơ lúc này vừa mới ăn cơm xong, đang ngồi với ông nội ở phòng khách xem ti vi. Ông nội ngày nào cũng buổi sáng đi dạo, buổi chiều đọc báo, buổi tối xem tin tức. Từ CCTV đến các kênh khu vực, từ tin quốc tế đến kinh tế đều không buông tha.

Tối kì nghỉ đông, bệnh nhân đều trở về nhà cho nên Ngải Cảnh Sơ mới có thời gian rảnh rỗi.

Chương trình hôm nay có phần nào náo nhiệt, trên màn hình là một cô gái đang được phỏng vấn. Cô gái này có đôi mắt to, mái tóc dài màu hạt dẻ. Ngải Cảnh Sơ thờ ơ liếc qua, không chú ý, mãi đến khi cô gái mở miệng, lộ ra hàm răng đeo niềng, anh mới nhớ ra cô gái này là ai.

Tăng Lý, hai lăm tuổi, hàm trên hơi nhô ra. Thực ra hàm răng của cô không ảnh hưởng gì nhiều đến vẻ ngoài, ngũ quan tương đối hài hòa, hầu như không cần phải trị liệu gì. Nhưng vì trước đó giáo sư Lưu điều trị cho cô có ghi rõ trên bệnh án là bệnh nhân và người nhà yêu cầu chỉnh răng, đã thu chi phí cho nên anh không thể không nể mặt mũi lão tiền bối, đành phải thu nhận bệnh án và điều trị. Đương nhiên, hàm răng của cô có chút lộn xộn, nếu có thể thu gọn hàm răng vào, sắp lại cho thẳng hàng để cô thêm tự tin một chút thì cũng tốt. Anh vẫn luôn cho rằng, chỉnh răng chính là điều trị cả về tâm lý lẫn sinh lý.

Đang mãi nghĩ, di động của anh đổ chuông, anh cầm lên nhìn, là một tin nhắn được gửi từ một số lạ: “Ngải Cảnh Sơ phải không?”

Ngải Cảnh Sơ đứng lên, rời khỏi phòng khách, đi tới ban công gọi lại vào số kia.

“Có đúng anh là Ngải Cảnh Sơ không?” Giọng người đàn ông đầu dây bên kia lên tiếng.

“Đúng.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Mình là Vu Dịch đây, anh giai à, quả nhiên cậu vẫn chưa đổi số điện thoại. Có rảnh không? Tụ tập lát đi.”

Nói địa điểm gặp mặt xong, Ngải Cảnh Sơ nói với ông một câu rồi lái xe ra ngoài.

Vu Dịch là bạn học của anh khi còn là lưu học sinh bên Philadelphia. Nói là bạn học, thực ra chỉ là đồng môn. Có một hôm vào ngày nghỉ, bà chủ nhà trọ của Vu Dịch qua đời, con cháu bà ấy chuẩn bị bán nhà lấy tiền, cho nên không cho Vu Dịch thuê nữa, vừa may lúc ấy gặp được Ngải Cảnh Sơ là đồng hương, bên chỗ Ngải Cảnh Sơ có rất nhiều phòng trống, cho nên Vu Dịch chuyển tới chỗ anh ở. Sau đó, hai người mới dần thân thiết. Mấy năm sau, Vu Dịch đi Singapore, còn Ngải Cảnh Sơ về đại học A dạy học.

Đến quán bar, câu nói đầu tiên của Vu Dịch lúc vừa thấy Ngải Cảnh Sơ là: “Tên tiểu tử này cậu một chút cũng không thay đổi.”

Vu Dịch chỉ hơn Ngải Cảnh Sơ mấy tháng tuổi, nhưng lúc anh ta mới học đại học thì Ngải Cảnh Sơ sớm đã lấy bằng tiến sĩ, hơn nữa Ngải Cảnh Sơ lúc nào cũng bày ra cái bộ dạng “người lạ chớ đến gần”, khí chất so với người khác lớn hơn nhiều. Vì vậy cho nên, Vu Dịch lúc nào cũng cậ già mà lên mặt, hi vọng có thể xóa bớt được trở ngại giữa hai người.

Ngải Cảnh Sơ liếc nhìn Vu Dịch rồi ngồi xuống.

“Vẫn dạy học à?”

“Ừ.”

“Chưa lấy vợ?”

“Chưa.”

“Cậu đúng thật là, mình đã gọi điện thoại mấy lần, nếu không phải không liên lạc được, thì cũng là máy bận.”

“Về mấy ngày?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Tối nay mình đi. Mình về nước tham gia hội thảo, mười một giờ đêm sẽ bay.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, hỏi lại: “Uống gì?”

“Chúng ta không say không về!”

“Mình phải lái xe, không phải cậu còn phải ngồi máy bay sao?” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Đùa cậu chút thôi” Vu Dịch cười, “Mình bỏ rượu rồi, không thể như hồi còn đi học được, phải hạn chế thôi, nếu không thì năm nữa tay run rẩy làm sao mà làm phẫu thuật được.” Vu Dịch đề nghị: “Chúng ta uống bia đi.”

Ngải Cảnh Sơ nghe vậy, quay đầu gọi phục vụ mang bia.

Vu Dịch còn nói: “Trước đây cậu cái gì cũng hơn mình, lẽ ra không nên về nước, ở lại đó phát triển sự nghiệp thật tốt.”

“Nhà mình có việc, ở nước ngoài lâu không yên tâm.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Hai người vừa nói vừa uống, chẳng mấy chốc mà bia đã đầy nửa dĩa dày. Một lúc sau, Vu Dịch gọi taxi ra sân bay. Ngải Cảnh Sơ đưa Vu Dịch lên xe. Tửu lượng anh không tồi nhưng cũng không thích uống rượu, cũng có lẽ là vì đúng như Vu Dịch nói, công việc của anh yêu cầu tỉ mỉ cận thận không thể uống nhiều rượu. Lúc này, anh cũng không dám lái xe.

Anh nhìn đồng hồ, đoán chừng giờ này ông nội cũng đã ngủ cho nên một mình đi dạo vài vòng cho hết hơi men.

Ban ngày trời vốn nắng, đến đêm gió tuy không lớn nhưng lại khá lạnh. Anh đi ra khỏi quán bar. Đi dạo ra ven bờ sông sau đó quay về.

Lúc này quán bar mới thực náo nhiệt. Có hai cô gái trẻ đi ra khỏi cửa, một đứa bé khoảng chừng sáu bảy tuổi đứng ở bậc thang đi đến nói: “Chị, em đói, cho em tiền được không?” Cô bé vừa đi theo vừa nói, thậm chí còn kéo áo hai cô gái kia.

Hai cô gái không suy nghĩ, nhìn đứa trẻ bẩn thỉu rách rưới bên cạnh rồi móc trong ví ra một ít tiền lẻ đưa cho nó. Đứa trẻ lập tức giơ tờ tiền trong tay lên vẫy phía đối diện. Tức thì, một đám trẻ con rách rưới từ bóng tối ủa ra như ong vỡ tổ, bọn chúng chạy ủa về bên này, đuổi theo hai cô gái kia, miệng không ngừng lải nhải: “Em đói bụng, cho em xin chút tiền đi.”

Hai cô gái sợ hãi hoảng hốt quay đầu bỏ chạy vào trong quán bar vừa rồi xin giúp đỡ. Bảo vệ quán đi ra, hét lớn, bọn trẻ con liền tản ra mỗi đứa chạy một hướng.

Ngải Cảnh Sơ đứng sau bọn họ đã chứng kiến hết cả. Trong đám trẻ con vừa rồi có một đứa trẻ đáng vẻ sợ hãi rụt rè chạy trốn chậm nhất. Trong bóng tối đèn sáng mập mờ, anh nhìn thấy khuôn mặt nó, trong lòng chợt giật mình. Nhân lúc thằng bé chạy gần đến phía mình, anh giơ tay ra tóm được nó.

Anh ngồi xuống, giữ chặt thằng bé: “Để chú nhìn mặt cháu.”

Đứa trẻ này làm sao mà dễ dàng nghe lời cho được, nó không ngừng giãy giụa đòi bỏ chạy. Ngải Cảnh Sơ liền giơ một tay lên giữ cầm nó.

Về mặt đứa trẻ đúng như suy đoán của Ngải Cảnh Sơ. Sun lá mía và môi đều thiếu một khối, chính là dạng bệnh hở hàm ếch rất nghiêm trọng. Thằng bé dường như rất để ý chuyện đó, liền lập tức quay đầu đi chỗ khác. Ngải Cảnh Sơ sợ làm đau nó cho nên không dám cô sức, đành nói: “Cháu nghe lời, chú sẽ buông cháu ra.”

Đứa trẻ gật đầu.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ vừa buông lỏng tay, thằng bé lập tức lẩn như chạch, nhanh như chớp mà chạy thật xa, đuổi kịp đám bạn lúc này nó còn quay đầu lại nhìn Ngải Cảnh Sơ. Anh vốn muốn đuổi theo nhưng vì đứa bé nhất định muốn trốn, anh sợ chúng bị đụng phải xe nên đành phải thôi.

Đi đi lại lại một lúc, cảm giác say trong người đã hầu như tiêu tan hết, anh mới lấy chìa khóa xe ra chuẩn bị về nhà.

Tầng Lý trở lại Carol's, lấy di động ra khởi động lại nhưng không thấy tín hiệu, phải tháo sim và thẻ nhớ ra lắp lại mới khôi phục lại bình thường. Tuy nhiên trong máy không còn thông tin số vừa gọi đến, cho nên không có không biết người vừa nãy gọi ỉnh là ai.

Mã Y Y cố ý hỏi: “Sao cái anh Ninh Phong kia không đưa cậu về?”

“Cậu đừng có đổ dầu vào lửa nữa.” Tăng Lý cảnh cáo.

Mã Y Y còn nói: “Ngũ Hàm buổi tối mới đến, cậu ấy bảo khoa cậu ấy ăn liên hoan.”

“Ừ, năm mới vẫn thường như vậy, ở đâu cũng ăn tiệc. Đơn vị của chúng mình còn định sắp tới đi ngoại thành chơi nữa. Tổ trưởng còn bảo có thể mang người nhà theo, cậu đi không?”

“Đi đâu?”

“Đông Sơn, đi suối nước nóng.”

“Không đi.” Mã Y Y cười.

Sau đó, Mã Y Y mặc kệ khách hàng trong quán, lên trang web bán hàng trực tuyến tìm mua áo tắm. “Đơn vị cậu ai cũng đi hết hả?”

Tăng Lý nói: “Không bằng cậu hỏi thẳng là có anh chàng đẹp trai nào không đi.”

“Người hiểu mình, chỉ có con cá nhỏ cậu thôi à!” Mã Y Y cười.

“Đừng có nằm mơ, đâu phải cậu chưa từng gặp qua chứ, nếu không phải cực kỳ mê đắm thì cũng là danh hoa vô chủ. Nếu không thì vì sao mẹ mình còn bắt mình đi tắm mỹ chứ?”

“Ế, cuối cùng cũng chịu chấp nhận là cậu đi tắm mỹ rồi hả?” Mã Y Y lên tiếng.

“...”

Một lúc sau, Mã Y Y lại hỏi: “Cậu xem mình mặc đồ liền thân đẹp, hay là đồ rời đẹp?”

“Không mặc gì là đẹp nhất.” Tăng Lý nghiêm chỉnh đáp.

“Tăng Lý, cậu bị các chị em chửi làm của cậu làm cho sa đọa rồi.”

“Mình vẫn luôn thuần khiết trong sạch.”

Mã Y Y lườm cô một cái: “Mình lại chẳng đi guốc trong bụng cậu rồi ấy à.”

Thường thì mỗi khi đơn vị ăn liên hoan hay đi hát hò gì đó, Tăng Lý đều rủ Mã Y Y đi cùng. Mã Y Y hiện tại đã thôi việc, cho nên chủ yếu cô ở lại Carol’s để trông coi quán, ngoài bạn học cũ thì không tiếp xúc với nhiều người lắm, cho nên người khác phái cũng không biết nhiều. Cho nên mỗi khi đơn vị có tụ tập, dù là camphuchia hay chi phí tập thể, Tăng Lý và Ngũ Hàm cũng đều gọi Mã Y Y đi cùng.

Đến giờ quán cà phê đóng cửa, mẹ của Mã Y Y đến đặc biệt mang theo một nồi cháo nóng, còn gọi Tăng Lý đến ăn cùng. Mẹ Mã và Mã Y Y thực sự rất giống nhau, vừa ngồi ăn vừa xem phim thần tượng. Tăng Lý ngồi nhìn hai mẹ con họ nói chuyện phiếm, gần như không chen miệng được vào câu nào.

Ngày hôm sau, Tăng Lý đến chỗ làm liền lên diễn đàn. Toàn bộ trang đều tràn ngập bài post và ảnh chụp về hoạt động ngày hôm qua. Qua một chút, cô còn thấy tin nhắn riêng của Ninh Phong: “Tăng Lý, sắp tới có một hoạt động, cô có thể xin nghỉ dăm ba ngày được không?”

Tăng Lý đang định hỏi là sự kiện gì mà cần nhiều thời gian như vậy, nhưng anh ta đã logout.

Mấy ngày nữa, kỳ nghỉ đông chính thức bắt đầu, cũng chính là lúc thư viện bận rộn nhất. Hơn nữa kỳ nghỉ tết âm lịch kéo dài, đơn vị còn phải chuẩn bị nhiều báo cáo công tác các loại, xin nghỉ là chuyện rất khó khăn.

Buổi tối Ngũ Hàm chạy đến nhà cô, nói để quên chìa khóa, mà lát nữa còn phải đến bệnh viện trực, trời lạnh mà không có chỗ nào đi, đành phải đến nhà Tăng Lý ngồi nghỉ một chút. Cô lúc thì muốn đi tắm, lúc thì muốn uống trà, hoàn toàn không khách khí. Ngũ Hàm tắm rửa xong, Tăng Lý đưa cho cô một chiếc áo ngủ.

Hai người ngồi trên sofa xem ti vi. Bản tin đang đưa tin về chuyện có người lạm dụng thuốc kháng sinh và truyền nước biển, sau khi phân tích, đưa ra kết luận nguyên nhân từ cả hai phía bác sĩ và bệnh nhân.

Ngũ Hàm tức giận nói: “Suốt ngày chỉ biết nói bác sĩ không tốt. Cậu biết không, hôm qua mình gặp hai bệnh nhân, mình còn chưa cho anh ta truyền dịch anh ta đã nổi nóng với mình.”

“Còn có người như vậy sao?” Tăng Lý hỏi.

“Rất nhiều ấy chứ. Vốn dĩ không có gì nghiêm trọng, mình đã nói với anh ta trước tiên tiêm một mũi, ngày mai tiêm lần hai. Cậu đoán xem kết quả thế nào?”

“Anh ta vẫn muốn truyền dịch hả?”

“Anh ta nói mình chênh mắng, coi nhẹ bệnh tình của anh ta, không coi trọng anh ta, mắc bệnh khó chịu như vậy mà không cho anh ta truyền dịch mà chỉ bảo y tá đến tiêm, tiêm là phương pháp cũ kỹ rồi.”

“Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Hơn bốn mươi. Mình đã giải thích với hắn ta rồi, hắn còn không nghe. Lúc ấy mình cũng đã có chút bực mình, hắn ta còn muốn trách cứ mình.” Tăng Lý biết rằng, nếu như Ngũ Hàm bị bệnh nhân trách cứ thì cuối tháng sẽ bị trừ tiền lương.

Ngũ Hàm tiếp tục nói: “Cuối cùng mình phải gọi y tá truyền cho hắn 500 minilit nước biển, nhìn chất lỏng tiêm vào trong người hắn ta mới yên tâm. Cậu nói xem, đây không phải mua việc vào người thì sao?”

Tăng Lý cười.

“Mẫu chốt chính là, sau đó lại có thêm một người đức hạnh như vậy đến nữa. Hại mình thiếu chút nữa thì một ngày bị khiển trách hai lần.”

Tăng Lý nuốt nước bọt nói: “Có điều, cũng không thể nói không có bác sĩ thiếu đạo đức. Chị Ngô cũng chửi lầm với mình có cô con gái bị ho khan suốt hai tháng, bác sĩ ở bệnh viện cậu làm đưa cho người ta thuốc kháng sinh, bảo uống một tuần, còn nói tuy không bị viêm phổi nhưng tốt nhất cứ uống đề phòng.”

Ngũ Hàm bĩu môi, cuối cùng nói: “Bệnh viện mình hiện giờ phần lớn tiền đều là tự túc, thuốc không qua kiểm tra sẽ không được phát cho bệnh nhân uống. Huống hồ con người còn có người tốt người xấu, bác sĩ cũng vậy.” Ngũ Hàm đúng là một người có lòng tự hào tập thể rất lớn, cho nên cực kỳ không thích ai nói bệnh viện hay đồng nghiệp của cô ấy không tốt. Cho nên Mã Y Y và Tăng Lý thỉnh thoảng cũng phản kháng một chút, rèn luyện ý chí cho Ngũ Hàm.

Vấn đề này tạm dừng ở đây, hai người tiếp tục quay ra xem tivi.

Đến chương trình quảng cáo, Tăng Lý quay sang nhìn người. Ngũ Hàm vẫn im lặng, có lẽ có tâm sự. Tăng Lý nhận ra Ngũ Hàm không hề có ý định sẽ về nhà, có lẽ không mang chìa khóa có lẽ chỉ là mượn cố.

Lúc mới vào đại học, Mã Y Y và Ngũ Hàm vốn đã thân thiết từ lâu, Tăng Lý căn bản là không thể chen chân vào. Thỉnh thoảng đi căng-tin, nếu như chỉ còn hai chỗ trống cạnh nhau, nhất định là hai người bọn họ sẽ ngồi với nhau, Tăng Lý chỉ còn cách đi tìm chỗ khác.

Rất nhiều lần Tăng Lý nghĩ, phải làm thế nào để lấy lòng hai người bọn họ, để họ tiếp nhận mình. Cho nên nếu như Mã Y Y và Ngũ Hàm có muốn đi bơi hay đi dạo phố thì dù cho Tăng Lý không thích thì cô vẫn phải giả bộ thích đi.

Cô rất sợ bất hòa với hai người bọn họ.

Thời gian đó, Tăng Lý vô cùng muốn có bạn bè, nhưng cô không thể nào mở miệng, hai người bọn họ cũng không hề chú ý đến sự cô độc của cô.

Mãi đến một buổi chiều, Mã Y Y đi học, phòng chỉ còn lại Ngũ Hàm và Tăng Lý. Bỗng nhiên Ngũ Hàm hỏi: “Tăng Lý, cậu nghĩ tình yêu là cái gì?”

Tăng Lý ngẩng đầu từ quyển nhật ký lên, suy nghĩ một chút rồi nói: “Là không khí.”

“không khí?”

“Rời ra không được, từ bỏ không được. Ăn, ngủ, đi dạo phố, đi học, đều nhớ tới người kia, tự hỏi anh ấy đang làm gì?” Đó là câu trả lời của Tăng Lý lúc mười chín tuổi.

Ngũ Hàm cười: “Về điểm này cậu và Y Y không giống nhau, cô ấy nói mình ngốc.” Ngũ Hàm lúc ấy đã thích một người quen biết qua mạng.

Mã Y Y và Tăng Lý đều biết rõ Ngũ Hàm đang yêu đương qua mạng, hơn nữa còn ở hai nơi rất xa nhau.

Sau đó, kỳ nghỉ hè trôi qua một nửa, Ngũ Hàm đột nhiên gọi điện cho Tăng Lý: “Mình muốn gửi một thư ở nhà cậu, có tiện không?”

“Thư gì vậy?”

“Hành lý.” Ngũ Hàm trả lời.

“Cậu muốn làm gì?” Tăng Lý cảm thấy chuyện không bình thường.

“Mình muốn đi tìm anh ấy. Mình muốn bỏ trốn.” Ngũ Hàm kích động nói, “Cuối tuần mình mới lên xe lửa, nhưng sợ bị mẹ mình tóm được. Hôm nay tranh thủ không có ai ở nhà mình muốn thu xếp hành lý trước đã.”

“Cậu...” Tăng Lý hoảng sợ, tim đập thình thịch, “Cậu nghĩ kỹ chưa?”

“Mình đã nghĩ hơn mười năm rồi, không phải là nhất thời.”

“Chuyện học hành thì sao? Sẽ bị đuổi học đấy.”

“Đuổi thì đuổi, đâu phải ai học đại học xong cũng thành công, cái ngành lâm sàng đó, mình sớm đã không muốn học.” Sau đó, Ngũ Hàm nói lan man một hồi, oán giận than trách, Tăng Lý không thể khuyên được.

Ngũ Hàm vốn không phải lần đầu muốn bỏ trốn đi, nhưng từ nhỏ tới giờ, lần bỏ đi lâu nhất của cô cũng chỉ kéo dài một ngày. Buổi tối quay về nhà cũng không bị mẹ phát hiện, mẹ cô chỉ trách mắng cô vài câu ban ngày không chịu ở nhà học bài lại đi chơi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tăng Lý cảm thấy bội phục Ngũ Hàm.

“Mã Y Y nói gì không?” Tăng Lý hỏi tiếp.

“Mình không dám nói với cậu ấy.” Ngũ Hàm trả lời.

“Vì sao?”

“Nhà mình và nhà cậu ấy rất thân thiết, gió thổi cỏ lay. Hơn nữa, nếu như mình biến mất chắc chắn mẹ mình sẽ tìm đến Mã Y Y đầu tiên. Cậu ấy không biết thì tốt hơn, nếu không thật giống như kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Với cả, mình muốn đi thành phố Y, họ hàng nhà Mã Y Y đều ở đó. Nếu mình không nói với Mã Y Y chuyện này, chắc chắn mẹ mình sẽ loại trừ thành phố Y. Cái này gọi là phương pháp đối lập.” Ngũ Hàm giống như đang lên kế hoạch tác chiến, giải thích rõ ràng cho Tăng Lý.

Vì bí mật kinh hoàng này mà quan hệ giữa Ngũ Hàm và Tăng Lý cũng dần thân thiết.

Kế hoạch của Ngũ Hàm vốn rất chặt chẽ chu đáo, sợ mẹ Ngũ nhận thấy con gái có gì khác lạ, cho nên cô càng cẩn thận hơn. Nhân lúc buổi chiều dắt chó đi dạo, Ngũ Hàm đem hành lý ra ngoài mỗi chuyến một ít, sau đó Tăng Lý sẽ tới lấy.

Sáng sớm hôm sau, Ngũ Hàm nói với mẹ mình đi ra ngoài mua băng vệ sinh, sau đó tay không nghênh ngang ra khỏi nhà.

Kế hoạch của Ngũ Hàm tương đối chặt chẽ. Trước tiên cô đi thành phố E, kiếm việc làm mua vé máy bay, sau đó ở lại một tháng chờ sóng yên bể lặng rồi tiếp tục đi thành phố T gặp bạn trai. Lúc ấy, Tăng Lý ở thành phố E có một người bạn học cũ, sau khi tốt nghiệp không tiếp tục học mà đi làm luôn, cho nên Tăng Lý gọi điện nhờ vả người bạn đó giúp đỡ Ngũ Hàm.

Thế nhưng, một tháng đó lại không hề sóng yên bể lặng.

Một ngày sau khi Ngũ Hàm bỏ đi, mẹ cô mới nhìn thấy lá thư cô để trên giường, sau đó tìm kiếm điên cuồng. Đúng như dự đoán, người đầu tiên mẹ cô tìm đến là Mã Y Y. Nhưng cả hai nhà đều bị chuyện này làm cho kinh hoàng. Về mặt Mã Y Y hoàn toàn là mù mịt không biết gì.

Điều tra đi điều tra lại, bố mẹ Ngũ Hàm cuối cùng cũng tìm được Tăng Lý. Thật sự mà nói, nói cô không sợ là giả. Đây chính là trò bịp bợm vô cùng lớn, nếu như Ngũ Hàm xảy ra chuyện gì, kẻ đồng lõa chính là cô. Nhưng đâm lao đành phải theo lao, ai hỏi gì cô cũng nói không biết.

Mẹ Ngũ Hàm lại nói: “Bác biết hai bác quản Ngũ Hàm quá nghiêm, nó với đứa con trai tên Tiểu Hỏa kia yêu đương qua mạng, bác trai sau khi biết chuyện cũng chỉnh đốn nó một trận. Bác cũng đã khuyên bác trai, con gái lớn rồi lòng tự trọng cũng cao, sao có thể nói đánh là đánh, nên từ từ khuyên bảo. Hiện giờ không biết nó đi đâu rồi, còn nói muốn tự lập, nếu như nó đến chỗ Tiểu Hỏa kia, bác còn yên tâm phần nào, nhưng giờ nó ở đâu không rõ, hai bác thật có lỗi với ông bà nó dưới suối vàng.” Vừa nói, mẹ Ngũ vừa lã chã nước mắt. “Các cháu là bạn nó, nếu như thật sự có tin tức gì thì mong cháu báo cho chúng ta biết, báo nó về cũng được, hoặc là hai bác đi thăm nó cũng được. Nói chung chỉ cần có tin tức của nó là tốt lắm rồi. Hai bác sẽ không đánh không mắng nó, nó muốn thế nào cũng được.”

Tăng Lý nghe vậy trong lòng đã cảm động, thiếu chút nữa nói ra, nhưng nhớ lại lời thề với Ngũ Hàm, cô lại nén lại. Mọi chuyện sau đó cứ tiếp tục, Tăng Lý cũng không rõ. Lúc ấy, hai người không biết bản thân đã hành sự quá tùy hứng, không hiểu chuyện, không biết cái gì là lợi là hại, không hiểu được nỗi khổ tâm của cha mẹ.

Mãi đến lúc bắt đầu năm học mới, Ngũ Hàm vẫn chưa trở về. Mấy ngày sau, mẹ cô phải đến trường, mang theo chứng minh nhân dân của cô để làm thủ tục xin nghỉ học dài hạn. Tăng Lý làm theo lời hẹn, lúc này mới kể mọi chuyện cho Mã Y Y. Mã Y Y lập tức nhảy dựng lên, suýt nữa bóp chết Tăng Lý.

Đến khi Ngũ Hàm trở về, đã qua hơn nửa học kỳ.

Nhờ có bố Ngũ đi cửa sau, Ngũ Hàm mới được tiếp tục học tại trường. Ông còn phải hứa chỉnh đốn lại gia quy một chút, phải bảo đảm không bao giờ đánh cô nữa. Anh chàng Tiểu Hỏa ở thành phố T kia cũng được bố Ngũ chấp nhận, giúp đỡ thu xếp công việc. Hai gia đình tuy rằng ở xa nhưng vẫn thường xuyên đi lại, tất cả mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng rất tốt.

Thế nhưng đến mùa hè năm thứ hai, Ngũ Hàm và Tiểu Hỏa chia tay.

Tăng Lý nói: “Trước đây, mọi người phản đối như vậy mà các cậu vẫn nhất quyết ở bên nhau, giờ mọi người đồng ý rồi lại chia tay. Các cậu sao mà thích đối lập như thế?”

Ngũ Hàm cười không trả lời.

Mãi sau này, Ngũ Hàm kết hôn, Tăng Lý kể chuyện cũ với Ngải Cảnh Sơ, anh nói rất đơn giản: “Cái này tâm lý học gọi là trở kháng.” Tăng Lý mày mò nửa ngày mới hiểu được, trở kháng mà Ngải Cảnh Sơ nói chính là hiệu ứng Romeo và Juliet.

Theo các nhà tâm lý học, khi bị hạn chế tự do, con người sẽ cảm thấy không cam lòng, mà cái này chỉ có thể tiêu trừ bằng cách làm những việc bị cấm đoán. Trong tình yêu cũng vậy, nếu như có sự ngăn cản từ bên ngoài thì nhất định tình cảm sẽ vững chắc. Nhưng vì bố mẹ Ngũ Hàm đồng ý cho nên hiệu ứng ngược lại.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

3. Chương 3

Ông nội Ngải Cảnh Sơ hàng ngày đều rời giường lúc sáu giờ sáng, cho nên chỉ cần rảnh rỗi là Ngải Cảnh Sơ cũng sẽ dậy sớm tản bộ cùng ông.

Đêm qua trong khi Tăng Lý trò chuyện với Ngũ Hàm đến khuya, Ngải Cảnh Sơ cũng một đêm về muộn cho nên sáng nay dậy muộn hơn, lúc anh tỉnh thì ông nội đã ra khỏi nhà, di Lý giúp việc đã đưa ông đi dạo ngoài hồ.

Ngải Cảnh Sơ ra ngoài chạy bộ một vòng, lúc về tới nhà thì nghe thấy tiếng chuông di động.

Ngải Cảnh Sơ đi chậm lại, bình tĩnh điều chỉnh hô hấp, sau đó nhận điện thoại.

“Thầy Ngải, làm phiền thầy.” Một giọng nam trầm ấm vang lên, “Tôi là Mộ Thừa Hòa khoa vật lý.” Có vẻ đối phương sợ anh quên, cho nên lời đầu tiên đã khai báo tên tuổi.” (hihi thầy Mộ xuất hiện rồi ^^)

“Chào thầy.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Nhà tôi có một đứa trẻ, rất mong thầy xem bệnh cho nó.” Mộ Thừa Hòa giải thích, “Hôm qua tôi đã tìm viện trưởng Phùng, ông ấy nói về phương diện này thầy mới là chuyên gia, cho nên bảo tôi tìm thầy cổ vấn. Tôi cũng nghe nói hôm nay thầy phải lên máy bay đi ra ngoài hợp, cho nên đành phải làm phiền thầy sớm như vậy.”

Ngải Cảnh Sơ vừa nghe đối phương nói, vừa dừng lại bên hồ, nhìn xuống mặt nước, sau đó hỏi: “Đứa bé làm sao?”

“Nó là con của chị gái tôi, vẫn còn trong bụng mẹ, nhưng giờ chị ấy đã mang thai tháng thứ sáu rồi, đi siêu âm mới phát hiện ra môi đứa bé không hoàn chỉnh.”

Ngải Cảnh Sơ tiếp tục hỏi: “Khoảng cách gián đoạn là bao nhiêu, xương hàm trên có bị gián đoạn không? Là một bên hay hai bên?”

Liên tục mấy câu hỏi chuyên ngành này khiến thầy giáo vật lý Mộ Thừa Hòa cảm thấy quá khó hiểu, cách hành như cách sơn (khác nghề như cách núi). Ngải Cảnh Sơ nói xong, Mộ Thừa Hòa chững lại một lúc, anh vốn không hiểu nhiều về vấn đề này, lúc bà xã giao cho anh nhiệm vụ này, anh vốn cũng chỉ nghĩ rằng nó là một thuật ngữ, không ngờ lại còn có nhiều lựa chọn như vậy.

Ngải Cảnh Sơ nhìn đồng hồ, nói: “Thế này đi, thầy Mộ, lát nữa tôi phải bay chuyến buổi trưa, sợ rằng không kịp gặp thầy nói chuyện. Nhưng tối thứ tư tôi sẽ quay về, nếu như thầy đã tin nhiệm tôi như vậy, thì chờ đến sáng thứ năm, chúng ta hẹn gặp.”

Mộ Thừa Hòa thở phào nhẹ nhõm, anh cười đáp: “Được, cảm ơn thầy.” Sau đó anh cúp điện thoại.

Ngải Cảnh Sơ nhìn màn hình di động, suy nghĩ một chút, sau đó lưu số vừa gọi vào danh bạ điện thoại. Trường học năm nào cũng tuyển thêm nhiều giảng viên, phần lớn đồng nghiệp đối với anh mà nói đều không quen biết, có lẽ còn chưa được gặp. Riêng Mộ Thừa Hòa, anh cũng không xa lạ gì, từng ngồi chung bàn, từng nói chuyện, hơn nữa bình thường anh cũng nghe người ta nói nhiều về con người này, thỉnh thoảng cũng thấy ông nội nhắc đến tên anh ta, chỉ là anh chưa bao giờ nói chuyện riêng tư với anh ta.

Sáng sớm thứ năm, Ngải Cảnh Sơ đúng hẹn gặp Mộ Thừa Hòa. Theo sau Mộ Thừa Hòa là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, đỡ một phụ nữ mang thai. Người phụ nữ cầm trên tay tấm hình chụp thai nhi. Ngải Cảnh Sơ tiếp nhận, quan sát tỉ mỉ, trong đó có viết: “Môi trên bên phải gián đoạn 7mm.” Ngải Cảnh Sơ quay đầu nhìn lại lần nữa, cuối cùng nhìn tên bệnh viện đại học A trên bệnh án.

Ngải Cảnh Sơ hỏi: “Mọi người đã nghĩ biện pháp gì chưa?”

Sản phụ kia vừa nghe Ngải Cảnh Sơ hỏi, chưa kịp đáp lại một chữ thì đã rơi lệ.

Cô gái bên cạnh nói: “Thầy Ngải, thầy có nghĩ có thể có lỗi lầm gì không?”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô gái, trong lòng thâm hiểu nên nói thể nào uyển chuyển một chút. Anh căn bản không phải người nôn nóng, vì vậy dừng lại một chút. Nhưng cái dừng lại này có lẽ khiến đối phương hiểu lầm, vì anh thấy cô gái kia vội vàng giải thích: “Tôi là Tiết Đồng, vợ của Mộ Thừa Hòa, đây là chị họ của tôi. Không phải là chúng tôi không tin tưởng bệnh viện, chỉ là nghĩ có thể có sai sót ở chỗ nào đó, đứa trẻ sao có thể bị sứt môi? Nhà chúng tôi vốn không có tiền sử ai bị cả.”

Ngải Cảnh Sơ nói: “Hiện tại là giờ cao điểm, trong bệnh viện khá nhiều bệnh nhân đến khám, chúng ta qua khoa chụp siêu âm kia mượn công cụ dạy học của bọn họ, tôi sẽ xác nhận lại lần nữa.”

Sản phụ kia nghe vậy thì lập tức nói cảm ơn.

Tới ngoài phòng siêu âm, Tiết Đồng và chị họ cùng nhau đi vào, Mộ Thừa Hòa đứng lại bên ngoài.

Lần này kiểm tra vô cùng tỉ mỉ. Ngải Cảnh Sơ khoanh tay, nhìn chăm chăm vào bức ảnh đen trắng trước mặt, nhìn đến mười phút vẫn không nói lời nào, mãi đến khi bệnh nhân và người nhà ra khỏi phòng.

Bác sĩ đứng bên cạnh Ngải Cảnh Sơ lên tiếng: “Người quen của anh à?”

“Ừ.”

“Anh nghĩ sao?”

Ngải Cảnh Sơ nói: “Không chỉ môi có vấn đề, mà ngay cả hàm răng cũng có vấn đề, có thể nhìn thấy cả đầu lưỡi của đứa trẻ.” Ánh đèn huỳnh quang chiếu trên mặt anh, nhìn không rõ thần sắc.

“Quá nghiêm trọng, đứa trẻ này, tốt nhất nên bỏ.”

Ngải Cảnh Sơ không trả lời, anh đứng dậy nói: “Lão Vương, cho tôi mượn phòng làm việc bên cạnh được không?”

“Được chứ, bao lâu tùy cậu.”

Ngải Cảnh Sơ ra ngoài cửa, nhìn ba người nói: “Tôi và chị nói chuyện riêng được không?” Sau khi được cho phép, Ngải Cảnh Sơ đưa chị họ vào trong phòng bên cạnh.

Ngải Cảnh Sơ hỏi: “Chị là chị gái của Mộ Thừa Hòa?”

“Không, tôi là chị họ của vợ cậu ấy.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu: “Nếu không phải quan hệ trực hệ thì tôi sẽ không để hai người bọn họ tham gia vào cuộc nói chuyện của chúng ta. Được không?” Đây là câu nghi vấn duy nhất cả buổi sáng nay anh dùng để trưng cầu ý kiến.

“Được.” Chị họ căng thẳng nói.

“Kết quả lúc trước mọi người cho tôi xem, không hề sai, chỉ có điều, sau khi tôi và bác sĩ Vương kiểm tra lại, có thể là vì lần trước do góc chụp cho nên không thấy rõ ngạ của đứa bé. Thực ra, thai nhi không chỉ bị sứt môi, mà còn bị hở hàm ếch.”

Chị họ nghe nói vậy, tuy trong lòng sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng mắt đã nhanh chóng ướt: “Bác sĩ, bác sĩ không biết tôi đã cực khổ thế nào mới có được đứa con này đâu. Trước đây, hai vợ chồng chúng tôi mới kết hôn chưa được một năm thì có thai, lúc ấy chúng tôi nghĩ còn chưa có đủ thời gian cảm thụ thế giới riêng hai người cho nên đã bỏ cái thai, thậm chí còn chưa có nói ọi người trong nhà biết. Thậm chí cái ngày biết đã mang thai, tôi ngồi trên xe buýt vẫn còn oán giận ông trời sao lại khiến tôi không may như vậy.”

Chị họ lau nước mắt, nói tiếp: “Kết quả sau này đã ba mươi tuổi, thấy bạn học đều đã có con, cho nên trong thâm tâm cũng có chút suy nghĩ. Nhưng không ngờ mong thế nào cũng không có thai, biện pháp nào cũng dùng rồi, kết quả hơn một năm cũng không có tin gì. Sau đó tôi nghĩ, có phải đó là báo ứng của tôi không? Vì tôi bỏ đứa con kia, cho nên bây giờ ông trời trừng phạt tôi. Vất vả lắm mới có con, đều đã hết nửa đời người rồi, anh nói xem...”

Cuối cùng, chị ta khóc không thành tiếng.

Ngải Cảnh Sơ lặng lẽ nhìn chị, không dỗ dành, không mất kiên nhẫn, chỉ yên lặng chờ chị bình tĩnh.

Chị ta cuối cùng cảm thấy mình có chút thất thố trước mặt bác sĩ, cố gắng kìm nén, ngừng khóc, hỏi: “Bác sĩ Ngải, đứa bé thật sự rất nghiêm trọng ư? Chúng tôi phải làm sao bây giờ? Nếu như sinh ra nhất định sẽ chữa khỏi phải không? Tôi thực sự không muốn bỏ đứa bé, chúng tôi sẽ chữa trị cho nó.”

Ngải Cảnh Sơ nói: “Cuối cùng làm thế nào thì chị và người nhà hay thương lượng với nhau đi rồi quyết định. Bác sĩ sản khoa có lẽ cũng đã nói với chị về hậu quả của việc phá thai rồi. Bây giờ tôi muốn nói với chị, nếu như chị muốn giữ lấy đứa bé, thì phải chuẩn bị tâm lý.”

Chị họ gật đầu, chờ anh nói tiếp.

“Nếu như thai nhi bị hở hàm ếch, sau khi sinh một tháng cần phải đưa đến khoa răng hàm mặt để làm phẫu thuật lần đầu, chúng tôi sẽ làm khuôn răng, ba tháng sau sẽ làm giải phẫu môi, nửa năm sau làm giải phẫu ngạ. Trước khi đến tuổi đi học phải tiến hành chỉnh sửa bộ phận phát âm. Vì cơ thể đứa bé không ngừng phát triển cho nên không thể loại trừ khả năng để lại di chứng dị dạng, nếu như đến một ngày nào đó phát âm hay phương diện nào đó bị cản trở, sẽ phải tiến hành phẫu thuật lần hai, đại khái là tầm mười hai tuổi phải tiến hành chỉnh hình. Cuối cùng là vào khoảng mười tám tuổi sẽ phải làm phẫu thuật lần cuối môi mũi ngạ. Thời gian đó, cho dù đứa trẻ còn răng sữa hay đã thay hết bằng răng vĩnh viễn thì cũng phải quan sát sự phát triển của hàm răng để phát hiện và điều trị kịp thời.

Ngải Cảnh Sơ tận lực dùng ngôn ngữ dễ hiểu để giải thích. Chị họ nghe thấy hết lần này đến lần khác phải phẫu thuật thì quên cả khóc, quên cả vấn đề chính, chỉ mở to mắt nhìn...

Ngải Cảnh Sơ bình tĩnh nói: “Đây là qui trình điều trị hở hàm ếch hiệu quả nhất trên thế giới. Toàn bộ quá trình phải cần đến bác sĩ thẩm mỹ, bác sĩ ngoại khoa răng hàm mặt, bác sĩ chỉnh răng, thậm chí bác sĩ tâm lý. Chưa nói đến áp lực của đứa bé, với người nhà mà nói đây là trách nhiệm vô cùng lớn. Sau vài lần giải phẫu, trị liệu, đứa trẻ cũng gần hai mươi tuổi. Sau khi sinh đứa trẻ này, cha mẹ không thể chối bỏ trách nhiệm với nó được, nhất định phải yêu thương nó, chăm sóc nó, nếu như đứa bé có làm gì khiến cha mẹ không hài lòng cũng không được tùy ý trách mắng ruồng bỏ nó, nếu không nhất định sau khi bình tĩnh lại sẽ hối hận.”

Ngải Cảnh Sơ không nhớ mình đã nói những lời này bao nhiêu lần, cố vấn cho bao nhiêu người cha mẹ, không ít người cũng từng nói chắc nịch là sẽ đảm đương được, nhưng khi nghe anh nói xong lại cảm thấy mình không gánh vác nổi, hoặc là nghĩ đứa trẻ lớn lên sẽ phải chịu bất hạnh.

Anh giải thích mọi chuyện một lượt không phải vì muốn khuyên người nhà từ bỏ, cũng không phải tạo thêm hy vọng cho họ, chỉ là vì để họ biết rõ đứa trẻ này sinh hạ sẽ như thế nào, để họ suy nghĩ kỹ, không phải vì nhất thời kích động mà khiến đứa trẻ cả đời bất hạnh.

Anh đã làm trị liệu cho nhiều đứa trẻ bị hở hàm ếch, trong đó có không ít là được đưa đến từ các viện phúc lợi, có nhiều đứa bé bị vứt bỏ khi chưa đầy một tháng, còn có đứa trẻ lúc ba bốn tuổi đã làm trị liệu nhưng người nhà vẫn muốn bỏ.

Thực ra, không chỉ có chuyện bị cha mẹ ruồng bỏ, tương lai cuộc sống của bọn chúng còn có thể bị ảnh hưởng bởi dị dạng môi hở hàm ếch.

Chị họ cuối cùng cũng thì thào: “Bác sĩ, có khi nào có khả năng bây giờ kiểm tra thì thấy vậy, nhưng lúc sinh ra lại khỏe mạnh bình thường, có hay không?”

Ngải Cảnh Sơ đáp: “Nếu như chị hỏi vậy, bác sĩ nào cũng sẽ trả lời là y học hiện giờ kết quả chẩn đoán chính xác đến 90%, 95%. Thế nhưng chị là người nhà thầy Mộ, cho nên tôi nói thẳng thắn với chị, đây là kết quả rất chính xác, không hề có may mắn bất ngờ ở đây. Tuy rằng sự thật rất tàn khốc, nhưng là thật.”

Ngải Cảnh Sơ nói xong, chị họ im lặng.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy: “Chị có thể về thương lượng với gia đình.”

Anh biết, đôi khi đưa ra một quyết định là điều khó khăn vô cùng, sẽ có rất nhiều nhân tố khách quan ảnh hưởng từ phía gia đình, cho nên anh mới không muốn vợ chồng Mộ Thừa Hòa ở đây.

Trước khi đi, chị họ nói với Ngải Cảnh Sơ: “Bác sĩ Ngải, nếu có điều gì cần hỏi tôi có thể liên lạc lại với bác sĩ được không?”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu: “Thầy Mộ có số điện thoại của tôi, chị có thể gọi cho tôi.”

Ngải Cảnh Sơ đợi mấy người nhà Mộ Thừa Hòa đi rồi, mới nhớ tới hai sinh viên đang đợi mình ở phòng thí nghiệm. Qua mười mấy phút, hai người bọn họ đã chọn được đề tài làm luận văn, mời anh qua xem qua.

Bận bịu một hồi, Ngải Cảnh Sơ về nhà định đi ngủ nhưng vẫn chưa thích ứng kịp với chênh lệch múi giờ. Tối hôm qua chuyến bay bị trì hoãn, nửa đêm anh mới về tới nhà, anh gần như không chớp mắt được. Sáng sớm đã phải đến bệnh viện tìm Mộ Thừa Hòa. Đêm qua rất lạnh, còn lạnh hơn mấy ngày hôm trước rất nhiều, anh cảm thấy mình hình như đã bị cảm, còn hơi sốt nữa. Ăn một chút điểm tâm dì Lý làm cho, sau đó anh lên lầu nằm nghỉ. Anh nhìn thời gian trên màn hình di động, mai là ngày mười chín tháng một, dù thế nào anh cũng phải xốc lại tinh thần đã. Nghĩ vậy, anh nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

Trong lúc đó, Tăng Lý và Mã Y Y đang chuẩn bị hành lý đi Đông Sơn.

Đông Sơn cách thành phố A khoảng hai tiếng đi tàu cao tốc, giao thông khá thuận lợi. Đền chùa trên núi khá nhiều, cũng nổi tiếng với suối nước nóng.

Thứ sáu hàng tuần, thư viện đều đóng cửa sớm để toàn thể công nhân viên tham gia học chính trị. Lần này lấy danh nghĩa việc công để làm việc tư, tiết kiệm thời gian học chính trị để mọi người chuẩn bị lên đường.

Mã Y Y còn ở lại vì trông quán cà phê đột nhiên đông khách, Tăng Lý đành đi trước cùng đồng nghiệp, còn Mã Y Y sẽ bắt xe theo sau.

Mọi người đến nhà nghỉ bên cạnh sườn núi Đông Sơn thì đã ba giờ chiều. Chị Ngô chủ tịch công đoàn phân phòng ọi người, sau đó tất cả để lại hành lý trong nhà nghỉ cùng nhau đo tắm suối nước nóng. Tăng Lý vẫn còn đợi Mã Y Y cho nên mang theo điện thoại đợi tin tức.

Mãi đến lúc ăn cơm chiều, Mã Y Y mới gọi điện đến: “Ok rồi”

“Cậu đang ở đâu, có cần mình chờ cậu đến rồi cùng ăn không?”

“Không cần đâu, cậu chuẩn bị phòng ỉnh là được. Mình vừa ăn rồi, giờ đang ở trên tàu, khoảng tám giờ là tới trạm thu phí Đông Sơn thôi.”

“Ừ, mình đang ở chân núi, đợi cậu ở đường lên núi nhé.”

“Thôi khỏi!” Mã Y Y ngăn lại, “Cậu nói ỉnh biết đường lên núi đi thế nào là được, mình đi thẳng tới đó là được.”

“Không được, muộn như vậy cậu đi một mình, mình không yên tâm.” Tăng Lý nói chắc như đinh đóng cột.

Đồng nghiệp ăn tối xong, có người hẹn nhau tối chơi bài, có người đi tắm suối nước nóng, có người đi ngắm cảnh đêm. Tăng Lý không muốn quấy rầy ai cho nên một mình đi ra cửa.

Du khách muốn xuống núi thì rất đơn giản, nếu như không tự lái xe thì có thể đi cáp treo, tiện thể ngắm cảnh, mất khoảng nửa tiếng đồng hồ là xuống tới chân núi. Cáp treo bắt đầu hoạt động từ sáu giờ sáng đến bảy giờ tối. Hối nhân viên quán ăn về lịch trình cáp treo xong, Tăng Lý nhanh chóng đuổi theo, vừa vắn kịp trước giờ tan ca.

Dưới chân núi là phố cổ Đông Sơn.

Nói là phố cổ, thực ra là khai phá khu này để làm khu du lịch. Mấy năm trước quy hoạch không tốt cho nên bây giờ vẫn rất hỗn loạn. Trên đường xe tư chạy rất nhiều, dân mỗi chài lôi kéo khách du lịch cũng đông, tiệm bán đồ lưu niệm san sát, thậm chí còn có những “cao tăng đắc đạo” hành nghề bói toán trên phố. Tăng Lý bị người ta vây lấy hỏi cô có muốn xem bói hay không, có muốn thuê nhà trọ hay không, có muốn thuê xe lên núi hay không, ...

Tăng Lý nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm nên đi dạo một đoạn đến một cửa hàng bách hóa nhỏ trong thị trấn, chỉ rộng chừng trăm mét vuông. Cô không mua gì, chỉ thuần túy muốn giết thời gian, cho nên đi hết chỗ này đến chỗ khác, lại còn đứng rất lâu một chỗ đọc thành phần sản phẩm. Ông chủ cửa hàng nhìn thấy vậy tưởng cô đến điều tra tình hình, cho nên sai một nhân viên đứng bên cạnh quan sát cô. Để chứng minh mình là khách hàng đơn thuần, cô ngượng ngùng cầm hai chai nước mang ra quầy thu ngân tính tiền.

Cầm hai chai nước ra khỏi cửa hàng cô mới cảm thấy mình đã mua hai thứ không thích hợp nhất. Vốn dĩ cô không mang túi xách, để thuận tiện cô mang theo một ít tiền lẻ để cho hai tay vào túi áo giữ ấm. Nhưng hiện giờ hai tay lại phải cầm chai nước, gió thổi lạnh buốt tay, mà ném đi thì... quá lãng phí.

Tăng Lý quay lại cửa khẩu thị trấn, đứng đợi Mã Y Y tại ngôi miếu nhỏ trên đường lên núi. Nhà dân mỗi lúc một thưa thớt, ngoại trừ nhân viên bảo vệ ngoài trạm thu phí xe, hầu như không còn ai đi ngoài đường. Lúc này, điện thoại của cô đổ chuông.

“Cá nhỏ, không được rồi.” Mã Y Y la lên.

“Sao thế?” Tăng Lý hỏi.

“Bà ngoại mình bị ngã.”

“Nặng lắm không?”

“Không biết. Vừa đưa vào bệnh viện của Ngũ Hàm. Mình phải quay về lập tức.”

“Vội mau trở về đi.” Tăng Lý lúc này cũng cuống cuống hết cả lên.

“Ah, không gọi cho Ngũ Hàm được. Không biết bà mình đã được đưa đến viện chưa, không biết có chuyện gì không nữa. Mình nói chuyện với cậu ấy đã.” Mã Y Y nói.

“Ừ!” Tăng Lý nhanh chóng tắt điện thoại.

Tăng Lý một mình đứng ở trạm, chờ tin tức của Mã Y Y.

Mấy phút sau, Mã Y Y lại gọi đến.

“Sao rồi?” Tăng Lý hỏi,

“Ngũ Hàm lấy số điện thoại của bố mình rồi, bảo là sẽ liên hệ trực tiếp với nhà mình, đỡ phải gián tiếp qua mình sẽ mất thời gian.”

“Vậy tốt rồi.”

“Cậu, cậu về một mình được không?” Mã Y Y đột nhiên nhớ tới tình trạng lúc này Tăng Lý đang ở một mình, “Cậu đang đứng đợi mình dưới chân núi đúng không? Hay là mình tới đón cậu trước, dù sao cũng chỉ có hai mươi phút.”

“Không sao, mình còn có đồng nghiệp mà, bọn họ chắc cũng đi dạo phố thôi, giờ mình sẽ quay về nhà nghỉ. Cậu đừng lo, nhanh chóng tìm trạm thu phí gần đây bắt xe quay lại bệnh viện đi.” Tăng Lý biết rõ địa vị của bà ngoại trong lòng Mã Y Y, nên nói mấy câu vừa chuẩn bị trong đầu nói ra lừa cô ấy.

“Thật chứ?”

“Thật.” Tăng Lý đáp, “Còn thật hơn cả ngọc trai!”

Mã Y Y giả bộ buồn bực: “Lần sau thề cậu làm ơn đừng dùng lại lời thoại này nữa được không?”

Tăng Lý cũng không nhịn được nở nụ cười.

Sau khi tắt máy, Tăng Lý một mình quay về, trong lòng bắt đầu lo lắng.

Cô đi tới trạm gác hỏi người bảo vệ: “Bác ơi, cho hỏi bây giờ còn có xe lên núi nữa không?”

Người kia đang ngồi xem ti vi, bếp sưởi hồng rực ấm áp, nghe thấy có người hỏi thì ngẩng đầu lên đáp: “Cáp treo và xe khách đều đã tan ca rồi, nhưng còn khá nhiều xe tư ở đây đón khách, chị qua bên kia đường hỏi xem.”

“À, cảm ơn bác.”

“Cơ mà, giờ đã muộn, không có nhiều người trên đường đâu. Chắc chị phải trả giá cao đấy.”

“Cảm ơn bác.”

“Cô gái sao muộn thế này còn muốn lên núi, sớm không đi đi?” Ông ta nói.

Tăng Lý cười, không trả lời, đi về bên kia đường.

Kết quả, vất vả lắm cô mới bắt được một chiếc taxi, ngay cả cô đi đâu anh ta cũng không hỏi mà nói luôn với cô là hết giờ làm rồi, anh ta phải về nhà, không đón khách nữa. Một người lái xe riêng đến trước mặt cô nói: “Đại tỷ, chị muốn đi đâu, tôi chở, giá cả có thể thương lượng. Taxi ở đây đều về nhà hết cả rồi.”

Tăng Lý không dám lên xe, thậm chí không dám trả lời, chỉ cầm đầu đi về phía trước. Chiếc xe chậm chậm chạy theo cô một lúc, thấy cô ý chí kiên định liền rời đi tìm khách khác. Tăng Lý tiếp tục nhìn xung quanh tìm taxi, nhưng đúng như lời anh ta nói, nơi này quả thực không thể tìm được taxi.

Trời lại còn mưa.

Tăng Lý mỗi lúc một hoang mang, càng hoảng hốt. Hai chai nước vẫn còn chưa ném đi, vẫn còn ôm nghiêng trước ngực. Cô cầm mấy đồng tiền trong tay, thậm chí trách mình ra khỏi cửa quá sơ suất. Cuối cùng cô hạ quyết tâm, quay trở lại tìm chiếc xe vừa rồi, hỏi: “Sư phụ, vậy anh có đi lên nhà nghỉ trên núi Đông Sơn không, bao nhiêu tiền?”

Lão tài xế béo đang hút thuốc, thấy Tăng Lý quay lại thì sững sốt, hỏi: “Cô nói cô lên cảnh khu?”

“Ừm.” Tăng Lý gật đầu.

“Nửa ngày rồi còn muốn lên núi á?” Bác tài xế bày ra bộ dạng “sao cô không nói sớm?” sau đó xua tay cự tuyệt: “Đường quanh co lắm, không đi, không đi.”

Tăng Lý trợn tròn mắt, đây là tính huống không lường được! Cô vốn cho rằng dù cáp treo và xe du lịch không hoạt động nữa hay Mã Y Y đột ngột không đến được thì vẫn còn có taxi, dù lái xe có bắt giá cô thì cũng có thể từ từ thương lượng.

Bên đường có người lên tiếng: “Trời đang mưa lất phất, đường trên núi chắc chắn đang đóng băng. Giờ lên đó rất dễ bị trượt bánh xe.”

Tên tài xế béo còn nói: “Hơn nữa, tôi đưa cô lên đó rồi còn phải quay về lúc nửa đêm. Lần trước một người bạn của tôi đưa một vị khách lên giữa trời tuyết rơi, kết quả lúc quay về đường trơn bị trượt bánh xe, thiếu chút nữa mất mạng.”

Có người bên đường lại lên tiếng: “Đại tỷ à, nếu chị không gấp thì tôi giới thiệu cho chị một chỗ ở tạm qua đêm, ngày mai rồi lên núi.”

Bỗng nhiên bên cạnh có một người khác bật cười: “Tên tiểu tử nhà cậu, không lái xe mà còn chuyển sang kinh doanh nhà nghỉ à?”

“Bà chị vợ của tôi vừa mới mở quán nghỉ trọ, tất nhiên phải giới thiệu rồi.”

Người nọ nhỏ giọng nói: “Không phải là bà xã nhà cậu không có nhà nên muốn giới thiệu mỹ nữ này về nhà mình đấy chứ.”

Giọng nói rất nhỏ, nhưng vô cùng dị thường, lập tức mấy người đứng đó cười rộ lên.

Tăng Lý đứng chôn chân tại chỗ, đang định gọi điện cho Ngũ Hàm hay đồng nghiệp để cầu cứu thì có người gọi cô: “Chị kia, chị gì kia.” Chính là bác bảo vệ ở trạm gác khi nãy, ông ta chạy hồng hộc ra gọi cô: “Không phải chị nói muốn lên núi sao? Có xe rồi này.”

Hóa ra lúc Tăng Lý vừa rời khỏi trạm gác thì có một chiếc xe xuống núi mua thuốc, chủ xe dừng lại trạm gác hỏi nhân viên bảo vệ đường đi đến hiệu thuốc. Sau khi biết người ta sẽ lại lên núi thì bác bảo vệ cấp tốc chạy ra ngoài, còn quên cả mang ô, đi tìm Tăng Lý báo tin.

“Tôi nhìn người lái xe có vẻ không phải người xấu, chị thử đi tìm người ta nói chuyện xem có đi nhờ lên được không?” ông ta nói.

Tăng Lý cảm động nói cảm ơn.

“Chị đừng chần chờ nữa, nhanh lên, không nhỡ may người ta đi mất.” Nói xong, bác bảo vệ chỉ phương hướng, con không quên giục, “Nhanh lên! Chiếc xe màu đen, biển số thành phố A đó!”

Tăng Lý không dám chậm trễ, chạy lại phía chiếc xe gần hiệu thuốc.

Biển hiệu đặt ngoài cửa hàng thuốc có thấp đèn rất sáng, liếc mắt một cái là Tăng Lý có thể nhìn thấy ngay được. Đợi đến khi cô chạy tới nơi, quả nhiên cô thấy một chiếc xe việt dã màu đen mang biển số thành phố A đang đứng đó.

Giống như vừa đạt được ước nguyện, cô thở hắt ra chạy nhanh đến.

Mỗi lúc một gần, cô nhìn thấy trước cửa hiệu thuốc có một bóng người. Người này quay lưng về phía cô, cô không nhìn thấy mặt cho nên cũng không biết nhận xét “Không giống người xấu” của bác bảo vệ là đúng hay sai. Đón lấy túi thuốc, anh ta quay lại bước xuống bậc thang, ra khỏi hiệu thuốc. Sau đó, Tăng Lý nhìn thấy khuôn mặt anh ta.

Khuôn mặt anh tuấn, đôi môi hơi nhếch lên.

Người đó, rõ ràng là Ngải Cảnh Sơ.

Lúc ấy, Tăng Lý cảm thấy mình giống như bị lạc đường trong hang động đen tối đã lâu, bỗng nhiên nhìn thấy tia nắng chiếu vào qua khe hở, cũng giống như bị chìm dưới nước sắp ngạt thở đột nhiên lại thông khí.

Cô chạy tới hô to một tiếng: “Thầy Ngải.”

Anh dường như nghe thấy, lại dường như không, bước chân khẽ chậm lại, ngoảnh mặt sang xác nhận. Lúc ấy Tăng Lý đang đứng trong chỗ tối, hai người cách nhau con đường, người đi lại và cây cối chắn mất tầm nhìn của Ngải Cảnh Sơ.

Sau đó, cô băng qua đường, đi đến gần Ngải Cảnh Sơ rồi mới gọi lần hai.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe lao đến, nhạc trong xe vang ra inh ỏi, lấn át giọng của cô.

Ngải Cảnh Sơ đứng là chân dài, bước vài bước đã tới xe.

Tăng Lý luống cuống, không nghĩ được nhiều liền lập tức chạy theo. Đuổi được đến nơi, cô bám lấy tay Ngải Cảnh Sơ, lên tiếng hô lớn: “Ngải Cảnh Sơ!”

Ngải Cảnh Sơ kinh ngạc, quay đầu nhìn thấy Tăng Lý.

Rất nhiều năm sau, Ngải Cảnh Sơ vẫn nhớ lại cảnh tượng khi đó. Tại một thị trấn nhỏ, mưa đêm bay phất phơ, một cô gái thở hổn hển khuôn mặt đỏ bừng, có chút hoảng loạn, vết chân dầy bùn đất, đang lôi kéo áo của anh, lại còn lớn tiếng gọi tên họ anh. Đôi mắt kia có thể là vì chạy nhanh trong gió lạnh quá lâu mà đã trơn bóng đầm nước, nhìn trong suốt, vài sợi tóc trên trán lộn xộn, trong tay còn ôm hai chai nước trước ngực.

Không biết có phải là người làm ngành y thì luôn kỵ y hay không, Ngải Cảnh Sơ rất ghét khám bệnh và uống thuốc. Giống như rất nhiều bác sĩ khoa hô hấp lúc khám bệnh cho bệnh nhân đều nói, hút thuốc có hại cho sức khỏe, nhưng đến lúc giao ban lại lấy ra điều thuốc mà hút. Ngải Cảnh Sơ lẽ ra phải đi Đông Sơn từ trưa, nhưng đến tối mới đi được, không ngờ lại bị cảm nặng thế, thân nhiệt cũng tăng lên rất nhiều, sợ nửa đêm sốt cao khiến ông nội lo lắng nên anh mới miễn cưỡng đến đây mua thuốc. Vậy mà vừa mới ra khỏi hiệu thuốc mấy bước anh lại bị cô gái này kéo lại.

Anh sửng sốt một chút, còn chưa kịp phản ứng, không hiểu đây là chuyện gì.

Tăng Lý lấy lại tinh thần, nhanh chóng rút tay về, lắp bắp: “Ngải... Thầy Ngải,” cô giải thích, “Nghe bác bảo vệ khi nãy nói có người sắp lái xe lên núi, có thể cho tôi đi nhờ lên đó được không? Tôi đợi bạn tôi đến nhà nghỉ Đông Sơn, kết quả là không để ý thời gian.”

Tăng Lý nói lảng đã có chút lộn xộn: “Tôi vốn đã gọi taxi nhưng không có xe nào muốn đi lên núi lúc này. Tôi đứng bên kia gọi thầy nhưng thầy không nghe thấy, cho nên sốt ruột quá, sợ thầy đi mất. Tôi... tôi...” Kỳ thực, thiếu chút nữa cô đã buột miệng nói: tôi có thể trả tiền xe cho anh.

May mà đại não nhanh nhẹn, miệng cô ngậm lại. Cô liếc nhìn chiếc xe, là bốn vòng tròn nha (*). Ở thành phố A, taxi bắt đầu lăn bánh với giá khởi điểm là tám đồng, nếu như đông người hơn, sẽ tăng lên hai đồng – Tăng Lý ngẫm nghĩ – Vì chưa từng thấy Audi đi taxi, nên không biết là đã lên giá bao nhiêu rồi.

Lúc này, Ngải Cảnh Sơ lấy chìa khóa trong túi áo ra, mở cửa xe, thờ ơ nói: “Lên xe đi!”

Tăng Lý mở cửa sau, ngồi ở ghế sau. Bình thường ngoại trừ xe của Mã Y Y và Ngũ Hàm ra, xe của những người khác cô đều thích ngồi ghế sau, vì không phải thắt dây an toàn. Cho nên lúc này cũng vậy, Ngải Cảnh Sơ ngồi đằng trước, cô ngồi sau.

Cô vừa ngẩng đầu có thể nhìn thấy đôi mắt Ngải Cảnh Sơ qua kính chiếu hậu.

Anh cũng vậy.

Xe chuyển bánh rồi, cô mới nhớ ra câu quan trọng nhất còn chưa nói, vội vàng nhìn Ngải Cảnh Sơ qua gương chiếu hậu, bổ sung: “Đúng rồi, thầy Ngải, tôi là Tăng Lý.”

“Tôi biết.” Lúc nói câu này, anh đang xoay vô lăng, đôi mắt nghiêm túc nhìn phía trước, không hề nhìn Tăng Lý.

Tới cửa khẩu, Tăng Lý bảo Ngải Cảnh Sơ dừng xe một lát, cô chạy ra trạm gác nói lời cảm ơn với bác bảo vệ kia, để ông ta yên tâm.

Ông ta nói: “Vậy là tốt rồi, nhìn anh ta vẻ mặt hòa nhã, nhìn là biết người tốt.”

Tăng Lý mỉm cười, quay đầu lại nhìn người trong xe, muốn xem xem người đàn ông lạnh như băng này sao lại khiến cho bác bảo vệ kia nhìn thế nào mà ra thân thiện hiền lành. Vậy mà, ánh mắt của cô vừa rơi xuống trên người anh, anh cũng đúng lúc nhìn lại. Cô lập tức dời ánh mắt của mình đi chỗ khác, không dám quan sát tiếp.

Sau khi chia tay, bác bảo vệ kia có nói vẻ lo lắng: “Có điều, cô gái à, không thể không cảnh giác, cho dù là người quen cũng phải chú ý, tôi đã nhớ kỹ biển số xe rồi, cô cũng phải nhớ điện thoại của chúng tôi, có gì thì gọi đến lập tức.”

Tăng Lý ngoài mặt thì đáp ứng nhưng trong lòng lại không đồng ý, bởi vì cô biết, Ngải Cảnh Sơ là người tốt.

Trở lại trong xe, Tăng Lý trong đầu đấu tranh một lúc, sau đó chần chừ đi đến mở cửa trước, ngồi vào ghế phụ lái, bên cạnh Ngải Cảnh Sơ.

“Được chưa?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Được rồi.” Tăng Lý đáp.

Bên trong xe điều hòa rất ấm, bản nhạc êm ái vang lên. Ngải Cảnh Sơ mở nhạc xong, bắt đầu nhún chân ga, xe từ từ lăn bánh. Nửa phút sau, tiếng còi cảnh sát vang lên.

“Thắt dây an toàn.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Ồ.” Tăng Lý lúc này mới nhớ ra, vội vã cài dây an toàn lại.

Bên ngoài vẫn đang mưa, từng giọt nước tinh tế đọng lại trên cửa kính, từng giọt từng giọt chậm rãi chồng lên nhau, cần gạt nước lập tức làm tiêu biến.

Tầm nhìn bên ngoài cửa sổ khá gần, khúc ngoặt vừa nhiều lại vừa quanh co, cho nên Ngải Cảnh Sơ lái xe rất cẩn thận, mỗi lần không nhìn thấy đoạn cua trước mắt đều sẽ rất tỉ mỉ. Bình thường Tăng Lý không say xe, nhưng cứ đi đường núi cô lại cảm thấy ù tai, trong người khó chịu, nhất là ngồi xe Ngũ Hàm. Ngũ Hàm lái xe rất liêu lĩnh, đi rất nhanh, đến chỗ cua lại phanh đột xuất. Có một lần, di động của Ngũ Hàm rơi dưới chân, cô cúi xuống nhặt, Tăng Lý sợ hãi kêu to: “Cậu đi lệch rồi, lệch rồi! Phía trước có xe, mau tránh đi!”

Chờ Ngũ Hàm ngẩng đầu lên hỏi: “Đâu đâu? Mình có thấy đâu!”, thì chiếc xe đã chạy qua xe cô rồi.

Tăng Lý tức giận nói: “Vấn may người ta nhìn thấy cậu!”

Nói theo lời thiếu đạo đức của Mã Y Y thì chính là, nếu như một ngày nào đó cô mắc bệnh nan y, thì sẽ cầm toàn bộ tiền đi mua một khoản bảo hiểm kịch xù, sau đó lên xe Ngũ Hàm ngồi. Như vậy là xong hết, cha mẹ sẽ sống nửa đời sau bằng tiền của công ty bảo hiểm trả, cũng coi như chết có ý nghĩa.

Thế nhưng Ngải Cảnh Sơ rất trầm ổn cẩn thận, hoàn toàn trái ngược so với Ngũ Hàm.

Bọn họ không nói gì, âm nhạc vẫn đang che giấu đi sự im lặng trong xe.

Đúng lúc này, tiếng nhạc đột nhiên dừng, ngược lại biến thành tiếng chuông không ngừng, màn hình DVD hiển thị rõ có điện thoại đến. Ngải Cảnh Sơ nhìn thoáng qua dãy số trên màn hình, ấn nút nghe bên cạnh, nhận điện.

“A lô.”

“Bác sĩ Ngải, tôi là Tiết Hiểu Mai, chị họ của Mộ Thừa Hòa, hôm qua có đến gặp bác sĩ.”

Ngải Cảnh Sơ dùng thiết bị bluetooth điện thoại, âm thanh truyền trực tiếp ra ngoài, cho nên Tăng Lý cũng nghe thấy rõ ràng.

Người phụ nữ kia giọng nói rất nặng, nếu không phải bị cảm thì cũng là vừa mới khóc. Nếu như vừa rồi cô ta không gọi Ngải Cảnh Sơ là bác sĩ Ngải, có lẽ Tăng Lý đã nhầm tưởng cô ta gọi điện đến nói chuyện tình cảm với anh.

Người kia tiếp tục nói: “Về chuyện đứa bé, tôi đã nói chuyện với chồng tôi và mẹ tôi, mọi người đều nói muốn nhờ bác sĩ cố vấn, chúng tôi...” Nói đến đây, bỗng im bất, dường như cô ấy đang khóc.

Tăng Lý len lén nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Chị Tiết, chị chờ một chút, tôi gọi lại cho chị.”

Tắt điện thoại xong, Ngải Cảnh Sơ đỗ xe vào vệ đường, mở cửa xe đi ra ngoài. Anh đi đến một gốc cây rồi bấm điện thoại.

Anh đứng trước đèn xe, cho nên Tăng Lý có thể quan sát nhất cử nhất động của anh.

Mọi người bình thường khi nói chuyện điện thoại đều vừa nói vừa bước đi thong thả, không thì cũng là khụy một bên chân rồi lại đổi chân. Nhưng Ngải Cảnh Sơ thì không như vậy, anh cứ đứng nguyên như vậy, không đổi trọng tâm, cũng không bước đi, người thẳng tắp không nhúc nhích.

Nơi anh đứng vừa đúng chỗ tán cây xanh tốt, khoảng đất xung quanh đều đã sũng nước mưa, chỉ có vòng tròn chỗ anh đứng là vẫn còn khô ráo.

Lúc đầu, anh mới mở miệng còn có làn khí từ trong miệng tỏa ra, được một lúc thì hết hẳn.

Xe vẫn chưa tắt máy, cần gạt nước vẫn chuyển động qua lại, máy điều hòa vẫn chạy, nhạc vẫn còn vang lên. Tăng Lý ngồi trong xe, còn Ngải Cảnh Sơ đứng ngoài trời đêm lạnh.

Đột nhiên, anh ngẩng đầu nhìn cô, vừa đúng lúc cô đang quan sát anh, sau đó anh từ từ bước lại phía xe.

Cô cảm thấy kỳ quái, cho dù là anh chuẩn bị vào xe thì lẽ ra phải đi cửa bên kia chứ, sao lại đi về phía cô. Anh định làm gì? Mắt thấy anh mỗi lúc một tới gần. Cô nhất thời nhớ tới lời bác bảo vệ kia nói. Chả nhẽ cô nhìn nhầm, tín nhiệm nhầm người? Lẽ nào anh sẽ vừa nói chuyện điện thoại, vừa nhốt cô lại trong này, sau đó vứt xác cô tại nơi không một bóng người?

Ngải Cảnh Sơ đã đến bên xe, gõ cửa xe.

Tăng Lý hồ nghi nhìn lại.

“Sau khi sinh xác định là sẽ phải làm bao nhiêu phẫu thuật, cái này rất khó nói, còn phải căn cứ vào thể trọng và sức khỏe của đứa bé.” Anh vừa nói vào điện thoại, vừa ra hiệu ý bảo Tăng Lý mở ngăn kéo bên kia.

Cô ngoan ngoãn làm theo.

Mở ngăn kéo ra, bên trong có mấy thứ giấy tờ và một bao thuốc.

Anh khom lưng cúi đầu vào trong xe, mang theo một chút khí lạnh. Sau đó, anh giơ tay ra phía trước người cô, cầm hộp thuốc lá trong ngăn kéo ra. Khoảng cách lúc này giữa cô và anh rất gần, thậm chí cô cảm nhận được hơi lạnh mà anh thổi ra. Cô nhìn rõ cả nốt ruồi trên tai anh.

Ngải Cảnh Sơ đứng tại chỗ, rút ra một điếu thuốc đưa lên miệng, sau đó lấy đầu ra một cái bật lửa, chậm rãi châm lửa. Toàn bộ quá trình, anh đều dùng một tay, nhưng vô cùng lão luyện.

(*) Bốn vòng tròn: biểu tượng trên logo của hãng ô tô Audi. Mình không cung cấp hình lên đây vì sợ các bạn đọc điện thoại load khó, ai muốn nhìn thì google search “Audi” là sẽ thấy nhé.

Chương 3.4

Dần dần, Tăng Lý thấy nước mưa đã ướt sũng dưới chân Ngải Cảnh Sơ. Anh vẫn hút thuốc. Có lúc anh nói, có lúc anh im lặng nghe, đôi khi anh sẽ nói rất nhiều, rất lâu, đến mức đầu thuốc lá cứ thế cháy, tàn rơi xuống tự do, lóe sáng một chút rồi thành tro tàn, anh khẽ gẩy ngón tay cho tàn thuốc rơi ra.

Cuối cùng Ngải Cảnh Sơ cũng tắt điện thoại, nhưng điếu thuốc vẫn chưa cháy hết nên anh đứng tại chỗ, yên lặng hút hết điếu thuốc. Vừa đi được mấy bước, điện thoại lại reo, lần này cuộc đối thoại chỉ kéo dài vài câu rồi nhanh chóng kết thúc.

Anh mở cửa xe ngồi vào trong, nhìn Tăng Lý nói một câu: “Phải đợi lâu rồi!” Anh vừa mở miệng, luồng khí lạnh ủa vào cổ họng, liền ho khan vài tiếng. Bàn tay đặt trên vô lăng do đứng bên ngoài quá lâu nên đã đỏ bừng.

Tăng Lý nhin không được lắm lời nói: “Bị cảm thì tốt nhất đừng hút thuốc, anh là bác sĩ đấy.” Cô không biết sao lại thốt ra những lời này, có chút oán giận, có chút quan tâm, lại có chút không thể lí giải. Sự quan tâm ấy có lẽ là vì xuất phát từ lòng nhiệt tình của Tăng Lý, muốn khuyên nhủ anh vài câu vì thấy anh bận bịu nhiều việc. Nhưng lời nói vừa thốt ra khỏi miệng cô liền hối hận.

Ngải Cảnh Sơ không trả lời cô, vận động mấy ngón tay đông cứng, sau đó lái xe đi một đoạn, anh đột ngột quay đầu lại thốt ra một câu: “Bác sĩ cũng nói, phụ nữ tốt nhất không được hút thuốc.”

Tăng Lý kinh ngạc quay lại nhìn Ngải Cảnh Sơ, sau đó chậm rãi quay đi, khuôn mặt đã ửng đỏ.

Anh đang nói cô...

Lần đầu tiên cô hút thuốc lá là khi nào? Hình như là tết nguyên đán năm nhất đại học. Ba người các cô cùng bạn học đến quảng trường đêm ngược đến thời khắc giao thừa, lúc quay về kí túc đã hai giờ sáng, không gọi được xe, nên mọi người cùng nhau đi bộ về. Nửa đường, đi không nhàn rồi nên Ngũ Hàm dạy cô hút thuốc.

Kỳ thực lúc ấy, Ngũ Hàm cũng là gà mờ. Ngũ Hàm nói với Tăng Lý: “Cậu hút một hơi sau đó thở ra là được.

“Thở ra bằng miệng hay mũi?” Tăng Lý tò mò hỏi.

“Miệng, dùng mũi khó chịu lắm.”

“Ồ.” Tăng Lý học làm theo một lần, nhưng sặc sụa tràn cả nước mắt.

Mã Y Y nói: “Thời kỳ nổi loạn của hai người đến muộn quá đấy.”

Không ngờ, sau này chính Tăng Lý lại nhập vào thế giới ấy. Chỉ qua ít ngày, cô đã nghiện thuốc lá, nhưng cô hút rất bí mật, hầu như không ai biết.

Một lần sinh nhật Ngũ Hàm, rất nhiều bạn học cùng nhau đi hát. Lúc ấy, tâm tình Tăng Lý đặc biệt không tốt, cho nên cô lặng lẽ tìm một lô ghế trống lấy thuốc ra hút. Vậy mà không ngờ Ngũ Hàm chạy đi tìm cô. Tăng Lý nghe thấy tiếng cô thì sợ hãi vội vàng dập tắt tàn thuốc ném ra ngoài cửa sổ. Ngũ Hàm vừa vào cửa liền hỏi: “Sao cậu ở đây một mình lại còn không bật đèn?” Tăng Lý kinh hồn bạt vía đáp: “Mình ngồi nghỉ thôi.”

Đó là lần đầu tiên bí mật bị bại lộ.

Vậy mà bí mật này của cô lại bị Ngải Cảnh Sơ phát hiện.

Cô thực sự là hút rất ít, hơn nữa sau khi hút đều sẽ súc miệng sạch sẽ. Vì đi chỉnh răng nên cô còn đặc biệt đi làm sạch răng, trên răng vốn đã hết dấu vết hút thuốc. Mỗi lần đến khám cô đều làm vệ sinh cẩn thận, nếu như nói có sơ hở, thì có lẽ chính là cái ngày Ngải Cảnh Sơ đến thư viện.

Tăng Lý cân nhắc nửa ngày vẫn không biết nên giải thích thế nào, dù sao cũng để lại ấn tượng xấu. Nhưng sau đó cô lại nghĩ, tại sao lại phải giải thích cho Ngải Cảnh Sơ? Ôm tâm tình rối loạn như vậy, rốt cuộc cô chẳng nói gì hết.

CD từng bản từng bản nhạc nối tiếp nhau vang lên, sau đó là một ca khúc của Hác Lô – Quay đầu lại. phiên bản này Tăng Lý đã từng nghe ở Carol’s nhưng không ấn tượng mấy.

“Quay đầu lại, mây ngăn cách lối về.

Quay đầu lại bụi gai rậm rạp.

Đêm nay sẽ không còn nữa những mộng cũ

Quay đầu lại chợt như giấc mộng.

Quay đầu lại lòng ta như cũ.

Chỉ có đường dài vô tận làm bạn cùng ta.”

Giai điệu quen thuộc như vậy nhưng lúc này nghe lại có cảm xúc rất khác lạ. Tâm tình Tăng Lý lúc này có chút ưu sầu, nhất định phải tìm người nói hết ra. Vì vậy, cô quyết định bỏ câu nệ, đánh vỡ sự im lặng mà hỏi: “Thầy Ngải hình như chưa kết hôn?”

“Ừ.”

“Thầy đưa bạn gái lên Đông Sơn du lịch, hay là cũng giống tôi đi cùng đồng nghiệp?”

“Đều không phải.”

“...”

Anh dùng ba chữ giải quyết ba vấn đề cô hỏi. Vì vậy, cô quay đầu đi, không hỏi lại, cũng không tiếp tục mắt mặt nói chuyện cùng Ngải Cảnh Sơ.

Cô ca sĩ vẫn còn đang cất giọng trầm ấm của mình lên mà ngâm nga ca khúc kia, cần gạt nước vẫn đang nhấp nhàng trước mắt, trong xe phẳng phất mùi thuốc lá.

Qua một lúc, anh mở miệng nói: “Tôi đưa người nhà đến đây ở vài ngày.”

Ngoài cửa sổ đen kịt một mảnh, ngoại trừ đèn xe chiếu xuống cây cỏ thì không thấy được cái gì nữa. Sương mù dày đặc trời đêm, thật khiến cho người ta run rẩy. Thỉnh thoảng, xe chuẩn bị rẽ vào khúc ngoặt, đột nhiên gặp phải một làn mưa bụi và khói trắng xóa trước mặt, khiến Tăng Lý thực hoảng sợ. Cảnh tượng này vô cùng giống với những màn hồ tiên quỷ quái được miêu tả trong Liêu Trai, hoang dã bí hiểm.

Ngải Cảnh Sơ ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn phía trước, lái xe rất bình thường.

Qua một chỗ rẽ, xuất hiện thêm một nhánh đường nữa, Tăng Lý nhìn biển báo phía trên có ghi: “Độ cao tuyệt đối: 1800 thước.”

Chậm rãi, mưa đánh vào cửa kính xe với tốc độ chậm rãi như gió thổi bay, nhưng lại biến thành những hạt nước lớn.

Một lúc sau Tăng Lý mới ý thức được cảnh tượng bên ngoài, đây không phải là mưa, mà là tuyết.

“Đúng là tuyết rơi, tôi còn chưa được thấy nhiều tuyết như vậy.” Tăng Lý dí sát mặt lên cửa kính, hiếu kỳ nhìn ra bên ngoài. Cô thở một hơi, trên cửa kính lại mờ đi một chút, cô đưa tay lên lau lớp hơi bám rồi lại nhìn ra ngoài.

Ngải Cảnh Sơ liếc nhìn cô, không nói gì.

Tăng Lý một mình tự lẩm bẩm giống như đang nói: “Trên núi chắc là tuyết còn rơi nhiều nữa.”

Bất ngờ di động của cô đổ chuông, là Mã Y Y. Ngải Cảnh Sơ tắt nhạc trong xe đi.

“Cá nhỏ, cậu về tới nơi chưa?” Mã Y Y hỏi. Âm thanh vang ra từ điện thoại của Tăng Lý vốn không lớn nhưng ở trong không gian tĩnh lặng như vậy lại rõ ràng đến dị thường.

“Mới đến.” Tăng Lý nói, “Phòng nghỉ của nhà trọ.”

“Đồng nghiệp đón cậu về là nam hay nữ?” Mã Y Y cười xấu xa.

Nếu không phải vì Mã Y Y thì cô đâu phải chật vật như bây giờ, thế mà cô ấy còn không biết xấu hổ mà gọi điện đến thỏa lòng bát quái, Tăng Lý thật muốn lập tức Tăng Lý thật muốn bóp chết cái tướng tượng buồn chán của Mã Y Y. Cô vốn muốn trả lời là nữ, nhưng lại xấu hổ nhìn Ngải Cảnh Sơ. Cô dám chắc là anh đã nghe rõ từng câu từng chữ Mã Y Y nói, cho nên cô đành lòng phải nói: “Nam.”

“Đẹp trai không?” Mã Y Y vẫn chưa bỏ cuộc.

“Ừm.” Tăng Lý giả vờ bình tĩnh lên tiếng, nhưng trong ngực trống đập thành thịch, cảm giác như bị người ta bóp cổ chết ngay tại chỗ.

“Cậu ừm một tiếng tóm lại có đẹp hay không?” Mã Y Y vẫn còn bức cung.

“Bà ngoại sao rồi?” Tăng Lý nhanh chóng chuyển chủ đề.

“Thật đúng là dọa người, bà mình một mình vào WC, sau đó ngã trên mặt đất không đứng lên được, gọi không thưa, còn trũng lớn mắt, làm bố mẹ mình sợ gần chết, đưa bà đến bệnh viện, vừa nhìn thấy bác sĩ thì lập tức hoàn hồn. Lúc bác sĩ hỏi, bà còn bảo không bị đau ở đâu cả.”

“Vậy ngày mai cậu tới đây chứ? Chiều nay người ta sắp xếp phòng ình với cậu rồi. Cậu không đến là mình ở một mình.”

“Cậu giới thiệu ình một anh chàng đẹp trai rồi mình đi.” Tâm tình Mã Y Y tốt như vậy rõ ràng là bệnh tình bà ngoại thực không có gì. Thấy Tăng Lý áp ứng, Mã Y Y tiếp tục nói: “Chúng ta đã thống nhất trước rồi đấy nhớ, cậu đừng có mà ăn mảnh.”

“Hừ.” Tăng Lý không thể nhịn nổi nữa liền tắt điện thoại.

Cô chợt dạ muốn chết, không dám tưởng tượng xem biểu tình của Ngải Cảnh Sơ thế nào.

Bình thường cô, Mã Y Y và Ngũ Hàm đều ngồi với nhau bình phẩm về đàn ông từ đầu đến chân, tất cả cũng đều là chuyện con gái với nhau, ai ngờ đương sự lại đang ngồi bên cạnh.

Đang lúc Tăng Lý còn ngổn ngang tâm tư, Ngải Cảnh Sơ bỗng nhiên ho khan hai tiếng, rồi lại tiếp tục khụ khụ vài tiếng, đang lái xe cũng đành dừng lại.

Tăng Lý nói: “Thầy vừa đi mua thuốc cảm đúng không? Mau uống đi.”

Ngải Cảnh Sơ đợi nhịp thở ổn định sau đó xua tay: “Về nhà rồi uống, uống bây giờ sẽ buồn ngủ.”

“Ồ.” Tăng Lý không biết đáp lại thế nào, dù sao anh ta mới là bác sĩ. Cô đột nhiên nghĩ tới cái gì: “Vậy thầy uống chút nước đi, đỡ khô miệng.” Nói xong, cô đưa chai nước này giờ vẫn ôm trong tay ra, còn bổ sung: “Chắc không lạnh đâu.”

Ngải Cảnh Sơ nhận lấy chai nước, uống hai ngụm.

Quả nhiên không lạnh.

Chai nước này Tăng Lý ôm trong lòng suốt từ nãy, đã được cơ thể cô truyền nhiệt, có chút ấm áp.

Anh lại uống thêm.

Một lúc sau, bảng chỉ dẫn thứ hai đã xuất hiện, lần này ghi: “Độ cao tuyệt đối 2000 thước.”

Càng lên cao, tuyết rơi càng đậm và không tan ra. Từng lớp màu trắng bao trùm dày đặc lên cây cối, mỗi lúc một nhiều, cuối cùng rơi xuống đường.

Tăng Lý tuy rằng không có kinh nghiệm đi xe trong tuyết nhưng đã từng xem trên ti vi, hơn nữa nhớ lại những lời người lái xe dưới chân núi nói, cô cũng hiểu đôi chút. Tuyết càng dày, tâm trạng của cô cũng từ hiếu kỳ chuyển sang lo lắng, quên cả cân nhắc đến độ cao ở đây.

Cuối cùng Ngải Cảnh Sơ chậm rãi đỗ xe lại bên đường, nhìn con đường phía trước dày tuyết: “Không thể đi tiếp, không an toàn.”

Tăng Lý ngây ngẩn cả người, hỏi một câu băng quơ: “Chúng ta làm sao bây giờ?”

Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, thở dài: “Đi bộ, quán trọ cách đây không xa.” Nói xong, anh mở cửa xe đi ra, lấy từ thùng dụng cụ một chiếc đèn pin, bật lên.

Tăng Lý xuống xe theo, hai chân vừa tiếp đất mới biết bên ngoài lạnh thế nào.

Ngải Cảnh Sơ khóa cửa xe lại, tay cầm đèn pin chiếu về phía trước. Trong xe không có ô cho nên Tăng Lý đội mũ lông sau áo khoác lên đầu. Tóc cô lại dài, đang buộc cao đuôi ngựa, không thể đội được mũ áo, cô đành buông tóc ra, hất sang hai bên. Sau khi cô làm xong, Ngải Cảnh Sơ đã đi được vài bước. Cô sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

“Thầy Ngải!” Cô thở hồng hộc gọi anh.

Ngải Cảnh Sơ quay đầu.

“Tôi muốn đi phía trước.”

Anh dừng chân, nhường cho cô lên trước.

Khi còn bé, Tăng Lý đi đâu về nhà khuya mà phải đi qua đoạn đường tối đen, trên đường không có đèn cũng không có người, giơ bàn tay lên cũng không thấy rõ năm ngón, chỉ có thể dùng đèn pin. Cho dù đi cùng một đám bạn, nhưng Tăng Lý cũng nhất định phải đi vào giữa. Cô nhát gan, rất sợ bóng tối, lúc nào cũng tưởng tượng ra sẽ có vật gì từ phía sau im lặng bám theo tóm mình lại, càng nghĩ càng sợ cho nên cô thất kinh chạy lên phía trước mọi người. Nhưng ở phía trước cũng sợ, nói không chừng trong bóng tối sẽ xuất hiện một con quái vật, lúc ấy nếu như mọi người quay đầu bỏ chạy thì chẳng phải cô sẽ là người cuối cùng sao?

Sau này, Ngũ Hàm dọa cô: “Thực ra đi ở giữa mới là thảm nhất. Nếu như xuất hiện một con quái vật ăn thịt người, người ở trước chạy quá nhanh, bắt không chuẩn, những người ở giữa do quá đông mà chạy chậm, tóm một phát liền trúng.”

Nhưng hôm nay, chỉ có cô và Ngải Cảnh Sơ, cô vẫn tình nguyện đi trước, giao an toàn phía sau cho Ngải Cảnh Sơ.

Đường lớn, mặc dù có tuyết nhưng đi lại cũng không đến nỗi quá khó khăn. Cô đi đằng trước, anh cầm đèn pin đi đằng sau. Ánh đèn chiếu từ phía sau cô tạo ra một cái bóng thật dài trước mặt.

Bài hát Quay đầu lại của Hắc Lôi: [Link](#)

Chương 3.5

Một đêm tuyết rơi cực an tĩnh.

Hình như ngoại trừ tiếng thở của cô và anh, tiếng bước chân dẫm lên tuyết, thì chỉ còn lại một mảnh tiếng tuyết rơi.

Bỗng nhiên, lỗ tai Tăng Lý nghe thấy một âm thanh kỳ lạ từ trong rừng, cô chờ người bắt động.

Cô nói: “Anh nghe xem.” Hình như có tiếng người khóc, nghĩ vậy trong ngực cô trống ngực bắt đầu gõ.

Ngải Cảnh Sơ cũng dừng lại.

“Tiếng gì?”

Anh trả lời: “Hình như là cú mèo.”

Tăng Lý bán tín bán nghi tiếp tục đi về phía trước, nhưng cứ cảm thấy có âm thanh ở phía trước cho nên không dám đi trước, lùi lại đi về phía bên cạnh Ngải Cảnh Sơ.

Trước đây mỗi lúc cô cảm thấy sợ hãi điều gì, thì sẽ khe khẽ hát. Nhưng đang đi bên cạnh Ngải Cảnh Sơ thế này, không thể không chú ý hình tượng, vì vậy thay đổi thành nói chuyện.

Cô nhớ tới cuộc điện thoại vừa rồi.

“Bình thường cũng đều có bệnh nhân gọi điện cho anh vào giờ nghỉ như vậy sao?” Nói những nửa tiếng!

“Thỉnh thoảng.”

“Người kia... con của chị ấy làm sao vậy?” Vừa mới nghe điện đã khổ sở khóc lóc như vậy.

“Chị ta là sản phụ, thai nhi đã được sáu tháng, nhưng phát hiện bị hở hàm ếch.”

“Ồ.” Tăng Lý hỏi, “Chính là bệnh mà người ta vẫn nói là sứt môi?”

“Đúng vậy.”

“Vậy phải làm sao?”

“Lúc đầu chị ta muốn sinh con ra, nhưng người nhà phản đối.”

“Cuối cùng vẫn quyết định từ bỏ?”

“Ừm.”

“Ngộ nhờ đứa trẻ sinh ra có thể điều trị tốt thì sao?”

“Tiêu chuẩn thế nào gọi là tốt? So với yêu cầu của mọi người mà nói, nếu như kết quả được tám mươi hay chín mươi phần trăm, hoặc là được 100% đi. Ngược lại, có thể vĩnh viễn thiếu hoàn mỹ.”

Trọng tâm câu chuyện trở nên trầm trọng.

Đúng lúc ấy, di động của Tăng Lý có chuông báo tin nhắn đến, cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra. Là tin nhắn của Mã Y Y: “Mình đột nhiên hiểu ra, vừa này có phải bên cạnh cậu có người không?”

Lại có một tin nhắn nữa tiếp tục chuyển đến: “Ngày mai mình sẽ tới, nhưng chắc không kịp trước lúc mặt trời mọc, cho phép cậu lên núi trước, mình sẽ đi sau.”

Tăng Lý vừa nhìn điện thoại, vừa nhìn Ngải Cảnh Sơ, sợ không để ý bị tutup lại một mình phía sau.

“Ngày mai có đi ngắm mặt trời mọc không?” Cô hỏi.

“Ngày mai trời đẹp thì có thể.”

Tăng Lý giương mắt nhìn bốn phía, cảm thấy mong muốn ngày mai trời đẹp thật là quá lớn. Lúc này, phía trước có một cái cây bị đổ chắn ngang đường, bọn họ phải tránh né mới đi qua được.

Trên thân cây là một lớp tuyết dày, Tăng Lý đưa tay ra sờ lấy một nắm tuyết. Đi bộ theo Ngải Cảnh Sơ một hồi, cô đã thoát mồ hôi, giờ cầm nắm tuyết này lại cảm thấy lạnh tay, rất thích thú.

Ngải Cảnh Sơ liếc mắt nhìn nắm tuyết trong tay cô.

Tăng Lý chà xát nắm tuyết trong lòng bàn tay, cuối cùng thành một quả cầu tuyết nho nhỏ. Cô đưa lên mũi hít, rồi há miệng cắn một phát.

Tuyết chạm vào răng khiến cô buốt một chút, vào đến lưỡi thì nhanh chóng tan ra, rất lạnh, và không có vị gì hết.

Ngải Cảnh Sơ nhìn Tăng Lý, muốn nói lại thôi: “Cô...”

Cô không ngại ngừng hé miệng cười cười. Anh quan sát cô vài giây, sau đó quay đầu tiếp tục đi về phía trước. Cô ném tuyết xuống, xấu hổ cúi đầu, lén lút liếm môi. Đi được vài bước, cô bỗng nghe thấy một tiếng “rắc” nhỏ vang lên.

Cô cảm thấy kì lạ, bởi vì, âm thanh này hình như phát ra từ... trong miệng cô. Không phải là cảm giác mà đúng là thật. Cô dừng lại, cố gắng hồi tưởng lại cảm giác kì quái đó, giống như là tiếng dây đàn đứt, hay là, tiếng một viên đinh ốc rơi!

Đinh ốc???

Cô bỗng căng thẳng nghĩ tới niềng răng trong miệng mình, dùng đầu lưỡi đảo qua kiểm tra một hồi. Vẫn ổn! Nhưng cô lo lắng kiểm tra lại một lần nữa mới phát hiện ra hình như đã lỏng hơn.

Vì cô dừng lại một lúc lâu cho nên Ngải Cảnh Sơ nghi hoặc quay đầu lại. Thấy cô đứng nguyên tại chỗ, tay sờ vào niềng răng, biểu cảm rất nghiêm trọng, anh đi về phía cô.

“Thầy Ngải.” Cô sợ hãi nhìn anh.

“Răng nào?” Vừa rồi anh còn định nhắc nhở cô, quả nhiên...

“Răng cửa.”

Tăng Lý đứng đó, há miệng ra. Vì hôm nay cô đi dép đế bằng cho nên phải ngẩng đầu lên. Ngải Cảnh Sơ cầm đèn pin soi vào, phát hiện ra một đinh ốc đã bị rời ra, một mảnh dây thép đã đứt đoạn.

“Những cái khác còn không?”

“Không biết.”

Anh không có chỗ nào rửa tay, cũng không có gang tay cao su cho nên không dám tùy tiện đưa tay vào kiểm tra miệng cô, chỉ có thể cầm đèn pin soi vào quan sát. Vì chiều cao của hai người quá chênh lệch, anh không dám di chuyển hướng ánh đèn sợ cô chói mắt. Vì vậy anh dùng tay nhẹ nâng cằm cô lên.

Ngón tay Ngải Cảnh Sơ rất ấm, đây là cảm giác duy nhất Tăng Lý cảm nhận được ngoài sự khó chịu nơi cổ họng.

Từng chỗ da tiếp xúc với ngón tay anh đều trở nên ấm áp. Rõ ràng không phải vì leo núi mà toát mồ hôi, cô bắt đầu hoài nghi... có lẽ là anh bị sốt.

“Có lẽ là rơi mất một viên.”

“Làm sao giờ?”

“Lần sau làm lại.” Ngải Cảnh Sơ thu tay về.

“Anh đang bị sốt.” Cô chần chừ nói.

“Ừm.” Ngải Cảnh Sơ thờ ơ đáp, soi đèn pin lên phía trước điềm nhiên đi tiếp.

“Có nặng lắm không?” Cô chạy đuổi theo hỏi.

“Không sao.” Anh trả lời.

Mỗi lần cô bị cảm đều ho khan và chảy nước mũi, một vài lần bị rất nặng mới phát sốt, sáng sớm người đã nóng như lửa đốt, đầu óc choáng váng, chân tay tê mỏi, bước đi không vững, cảm giác đúng là vô cùng bất lực.

Tăng Lý trong lòng bắt đầu lo lắng. Nhưng không, bọn họ vốn dĩ không thân thiết, với tính cách của Tăng Lý, muốn cô hỏi một câu có nặng hay không như vậy đã cực hạn lắm rồi. Vì vậy cô không lên tiếng nữa mà cũng không muốn Ngải Cảnh Sơ phải tốn hao sức lực. Cô đi chậm lại, anh cũng bước chậm lại theo.

Cũng may mà đi qua thêm một đoạn đường uốn khúc nữa Tăng Lý đã nhìn thấy ánh đèn phát ra từ nhà nghỉ.

“Tới rồi.” Tăng Lý reo lên mừng rỡ.

Ngải Cảnh Sơ nghe vậy, khẽ nghiêng đầu về phía ánh đèn phát ra. Hai người đi tới cửa lớn, nhân viên bảo vệ nghỉ hoặc nhìn hai người. Nhà nghỉ Đông Sơn chia làm bốn khu nhà về bốn hướng, khu nhà hướng bắc là khu nhà chính. Ở giữa là vườn hoa và khu giải trí. Khu nhà phía nam là suối nước nóng, chỉ có một khu biệt thự duy nhất là phòng nghỉ, trong đó cũng có phòng tắm suối nước nóng.

Tăng Lý nói: “Mọi người trong cơ quan tôi đều ở khu nhà phía tây, còn anh ở đâu?”

Ngải Cảnh Sơ nói: “Đi đến khu nhà hướng tây đi!”

Anh cùng cô đi dưới cửa lầu tây, tầng một là một quán bar nhỏ, bên trong hình như vẫn còn không ít người. Có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi đi xuống cầu thang nhìn thấy Tăng Lý, lên tiếng: “Tiểu Tăng, vừa rồi còn nói chuyện về cô, cô đi đâu vậy?”

“Chủ nhiệm Lý.” Tăng Lý cười.

“Cô mau lên đi, mọi người đều ở bên ngoài đánh bài.”

“Họ là đồng nghiệp của cô?” Ngải Cảnh Sơ nhìn theo hướng người đàn ông đó đi vào, hỏi Tăng Lý.

“Đúng vậy.” Tăng Lý đi về phía trước vài bước mới phát hiện Ngải Cảnh Sơ không đi cùng.

“Cô về tới nơi rồi vậy tôi cũng quay về đây.” Ngải Cảnh Sơ đứng cách cô vài bước rồi nói.

“Cảm ơn anh.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, quay về đường cũ. Tăng Lý nhìn bóng lưng anh một hồi, cảm thấy hình như anh đi sai đường, rõ ràng là hướng ra khỏi nhà nghỉ.

“Thầy Ngải. Thầy ở chỗ nào?” Tăng Lý nghi hoặc chạy theo hỏi.

“Chùa Đông Bình.”

Lúc này, Tăng Lý kinh ngạc. Cô suốt từ lúc gặp vẫn chưa hỏi anh muốn lái xe đến chỗ nào trên núi, chưa hỏi anh ở đâu. Bởi vì bác bảo vệ kia nói anh lên núi, mà dọc đường lên núi chỉ có duy nhất nhà nghỉ Đông Sơn này, cho nên anh không nói, cô cũng không hỏi, không hoài nghi.

Thật không ngờ, anh không hề ở cùng khu nhà nghỉ với cô.

Chùa Đông Bình...

Cô biết nơi này, cho dù trước đây chỉ nghe qua loa, nhưng nghe qua tên cũng biết rõ ràng địa điểm. Bởi vì, lúc ngồi xe đi qua những biển báo độ cao, tại lối rẽ có biển 1800m kia, rẽ phải là về khách sạn Đông Sơn, rẽ trái đi 500m chính là chùa Đông Bình.

Lúc này, lẽ ra Ngải Cảnh Sơ cũng đã tới nơi rồi!

Vậy mà anh không hề nói, vẫn tiếp tục lái xe lên núi, ngay cả bị sốt cũng vẫn cùng cô đi bộ đến đây, giao cô cho đồng nghiệp.

Nhất thời, vô vàn cảm xúc đổ về đầu Tăng Lý, không biết làm thế nào cho phải. Đưa anh trở lại, giữ anh ở đây không cho đi, có lẽ anh đều sẽ không đồng ý.

Cuối cùng cô nói: “Thầy chờ tôi, tôi lấy ô cho thầy.”

Nói xong, cô nhanh chóng chạy lên lầu tây ấn nút thang máy, rất lâu cửa thang máy vẫn chưa xuống. Cô cuống cuống, liền chạy cầu thang bộ. Lầu Tây có sáu tầng, cô ở tầng năm. Cô chạy một hơi tới phòng, mở hành lý của mình ra lấy chiếc ô dự phòng, rồi lại chạy xuống.

Nơi vừa rồi, không còn thấy bóng dáng Ngải Cảnh Sơ.

4. Chương 4

Tăng Lý vội vàng lấy di động ra, cô nhớ hình như mình đã lưu số điện thoại của Ngải Cảnh Sơ. Vậy mà tìm đi tìm lại mà không thấy, thật đúng là đã không lưu. Đầu mối duy nhất lúc này là tin nhắn anh gửi cho cô từ nửa tháng trước.

Cũng may là Tăng Lý không thích nhắn tin, cũng không hay dọn dẹp hộp thư đến. Cô mở điện thoại lục lại tin nhắn, kéo qua một đồng tin rác cuối cùng cũng thấy được tin nhắn của Ngải Cảnh Sơ. Cô nhanh chóng bấm gọi đi, chuông chờ vừa vang hai ba tiếng đã có người bắt máy.

“Thầy đi rồi?” Cô nôn nóng hỏi ngay.

Giọng nói bên kia chần chừ một hồi, không chắc chắn: “Tăng Lý?”

Cô không lưu số của anh, anh cũng thế.

“Là tôi, thầy quay về rồi sao?”

“Ừm.”

“Không sao chứ?”

“Không sao, đi một đoạn là có thể lái xe được rồi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Ngộ nhờ xe bị đóng băng ở đó rồi thì sao?”

“Đi bộ tiếp cũng không quá xa.”

Nghe thấy câu trả lời của Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý im lặng, không biết nói cái gì, cuối cùng cũng chỉ có thể nói lại câu nói kia một lần nữa: “Cảm ơn thầy đã đưa tôi về.”

Sau khi cúp máy, Tăng Lý trở về lầu tây. Vừa mở cánh cửa kính ra, tiếng nhạc và tiếng nói chuyện vọng ra ầm ĩ. Người chơi mật chược, người ngồi quanh lò sưởi, mấy đứa trẻ con của các đồng nghiệp đang chạy nhảy vui đùa, ấn cửa thang máy mở ra lại đóng vào.

Tăng Lý không chơi bài cùng mọi người mà ngồi một mình ở sô pha. Người phục vụ đi tới, đặt thêm một chén lên bàn rồi rót nước. Đồng nghiệp đi qua thuận miệng chào hỏi cô.

Đoạn đường vừa rồi thật giống như trong mơ vậy, vừa lạnh, vừa tối.

Cô vừa ngồi chưa được hai phút, bên cạnh đã có người lên tiếng: “Tăng Lý không phải đang ở đây sao, Ngô Văn Hà lại mất tăm đâu mất.”

Một người đồng nghiệp lớn tuổi khác nói: “Tiểu Ngô nói bị đau đầu nên quay về phòng nằm nghỉ rồi.”

“Chắc vừa rồi ra ngoài kia vậy tuyết nên bị cảm rồi, thanh niên cũng không thể không chú ý, thời tiết này thật dễ ốm.”

Tăng Lý ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, cách một lớp thủy tinh, trong ngoài tuyết nhiên đối lập.

Cô chậm rãi đứng dậy, sau đó đi lên lầu.

*

* *

Ngải Cảnh Sơ vừa ra khỏi nhà nghỉ Đông Sơn chưa xa thì nhận được điện thoại của Tăng Lý. Câu cuối cùng của cô rất chân thành, khiến anh hẫng lại một lúc mới đáp: “Không có gì!”

Anh không chờ cô xuống là bởi vì anh rất lúng túng khi phải đối mặt với sự cảm kích của người khác.

Dù sao cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!

Lúc ở dưới chân núi thấy cô nói muốn về nhà nghỉ Đông Sơn, anh cũng đã ước chừng không thể lái xe lên đó được. Nhưng ở nơi này, có lẽ anh là người duy nhất cô quen, cuối cùng anh cũng không thể bỏ mặc cô ở đây một mình được. Ai ngờ nửa đường lại phải tiếp điện thoại đến nửa giờ, cuối cùng tình hình thời tiết càng tệ, phải đi bộ.

*

* *

Vốn dĩ anh có thể đi rất nhanh, nhưng lúc này đang bị sốt cho nên Ngải Cảnh Sơ phải đi chậm lại. Vừa thấy ven đường có ghế đá, anh bèn đi đến đó phải hết tuyết ra ngồi xuống nghỉ.

Anh tắt đèn pin đi, đặt lên ghế, lấy lọ thuốc từ trong túi áo ra, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại cất vào. Anh thật sự không quen uống thuốc không có nước, cảm giác khô họng rất khó chịu.

Sau đó, anh lại rút một điều thuốc ra.

Thói quen hút thuốc này thực ra là do Vu Dịch dạy anh khi còn ở Mỹ. Vu Dịch nói nicotin có khả năng nâng cao tinh thần, giảm đau nhức, trị bách bệnh.

Anh hít mạnh một hơi, cuống họng rất khó chịu, nếu không phải vì muốn xua đuổi khí lạnh để giữ tỉnh táo, thì hút thuốc lúc đang bị cảm thể này thật không tốt chút nào.

Đêm, rất tĩnh mịch.

Một mình ngồi ở đây trong đêm khuya, không có bất luận thứ gì ngoài tuyết, thật đúng là một điều đặc biệt.

Lúc này, cách chỗ anh không xa có một âm thanh vang lên. Anh hiếu kỳ bật đèn pin chiếu đến, nhìn thấy một con sóc chạy đến. Thấy ánh sáng, con sóc nhanh chóng mất hút vào trong bụi rậm.

Lúc thu đèn pin về, ánh đèn lướt qua con đường trước mặt, xuyên qua hàng cây chiếu thẳng đến vị trí khi nãy anh kiểm tra niềng răng cho cô. Lúc thấy cô đưa nắm tuyết lên miệng anh đã định nhắc nhở cô, nhưng thấy cô không có phản ứng gì cho nên mới an tâm đi tiếp, nào ngờ vừa đi được mấy bước đã...

Nhớ lại biểu cảm của cô lúc ấy, khóe môi anh bất giác khẽ nhếch lên. Anh lắc đầu, dụi tắt nửa điều thuốc còn lại. Anh lặng im ngồi trong bóng tối nghỉ ngơi, một lúc sau định đứng dậy đi tiếp thì lại nghe được tiếng động khác.

Âm thanh truyền tới từ hướng lúc nãy, không giống với tiếng động con sóc phát ra, mà giống như tiếng người hắt xì, rồi lại như tiếng bước chân. Sau đó, anh thấy một luồng sáng di động mỗi lúc một gần mình. Chắc là cũng có người nào đó một mình đi bộ xuống núi giống anh.

Đối phương có vẻ rất vội vàng, dáng vẻ như chạy chậm, cho nên chỉ chốc lát sau, tiếng chân đã lại gần, ánh đèn pin cũng ngày một sáng rõ mặt đường. Ngải Cảnh Sơ rất ruợc cũng thấy rõ diện mạo đối phương.

Nhờ ánh đèn, lúc thấy được khuôn mặt người kia, Ngải Cảnh Sơ ngẩn người, không tìm lòng được mà thốt ra: “Tăng Lý!”

Anh đứng ở đây một mình, vốn dĩ không phát ra động tĩnh gì, cũng không bật đèn pin, lại còn thỉnh thoảng nháy ra từ trong bóng tối, khiến Tăng Lý khiếp sợ. Cô hét lên một tiếng, theo bản năng quăng đèn pin đi, xoay người bỏ chạy. Ngải Cảnh Sơ thấy vậy vội vàng chạy theo tóm cô lại. Vậy mà càng đuổi cô càng chạy nhanh.

“Là tôi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Tránh ra! Tránh ra! Đừng bắt tôi!” Tăng Lý vừa giãy giụa, vừa cầu xin.

“Là tôi, Tăng Lý, tôi là Ngải Cảnh Sơ!” Anh mạnh mẽ cố định tay cô, không dám buông tay, chỉ sợ vừa buông tay cô không đứng vững sẽ ngã xuống sườn dốc.

Những lời này rốt cuộc cũng chui lọt vào lỗ tai Tăng Lý. Cô trấn tĩnh lại một chút mới quay đầu lại, giọng nói run run: “Ngải Cảnh Sơ?”

“Là Ngải Cảnh Sơ!” Anh thở dài nhẹ nhõm.

“Còn sống?” Cô lại hỏi.

Câu này của Tăng Lý quả thật khiến Ngải Cảnh Sơ dễ khóc dễ cười.

Đèn pin của anh còn ở trên ghế đá, đèn của cô thì bị ném đã lăn ra xa. Hai người đứng gần nhau nhưng không nhìn rõ mặt nhau. Lúc này anh không có cách nào bảo cô xem có đúng hay không, vì vậy đành cầm lấy tay cô đặt lên mặt mình: “Tôi đảm bảo, còn sống!”

Tăng Lý cuống quýt sờ soạng một hồi, mặt đúng là thật, có cằm, có mũi, cô thậm chí còn tiến lên, nhận ra mũi anh còn thở.

Dần dần, Tăng Lý bình tĩnh lại, tay run run lấy di động ra bật lên, nhờ ánh sáng xanh xanh mờ mờ của màn hình để xác nhận lần cuối. Nhìn rõ mặt mũi Ngải Cảnh Sơ rồi, lúc này cô mới nhẹ nhõm mà bật khóc lên.

“Ngải Cảnh Sơ, anh làm tôi sợ gần chết!”

“Là tôi sai!” Anh nhận lỗi.

Anh quả thực không nghĩ nhiều như vậy, không nên trực tiếp gọi cô.

Xác định là cô đã bình tĩnh rồi, anh mới buông tay cô ra, sau đó chậm rãi quay về ghế đã lấy đèn pin và nhặt đèn pin của cô lên.

Tăng Lý lau nước mắt, không muốn khóc nhưng trong lòng vẫn còn sợ.

Ngải Cảnh Sơ đưa đèn pin cho cô, hỏi: “Cô đi xuống đây làm gì?”

Anh thật sự không tưởng tượng được nổi lại gặp phải Tăng Lý ở đây.

“Tìm thầy.”

“Tìm tôi?” Ngải Cảnh Sơ hỏi lại.

“Thầy bị sốt như vậy còn đưa tôi về, tôi cứ để thầy đi như thế, thật không phải. Tôi mang cho thầy áo bông và mũ, còn có thuốc cảm, thuốc hạ sốt, nước ấm.” Nói xong, Tăng Lý lấy tay áo lau nước mắt, sau đó đưa cái túi cho Ngải Cảnh Sơ.

Cô đã chuẩn bị đầy đủ trước khi đi, vừa rồi hạ quyết tâm về phòng trọ lấy thuốc cảm, còn mượn một đồng nghiệp nam chiếc áo khoác, rồi gói ghém cẩn thận đuổi theo Ngải Cảnh Sơ.

Anh sưng sốt vài giây rồi nhận lấy túi đồ.

Hóa ra cô đuổi theo anh để đưa mấy thứ này, một mình đi một đoạn đường dài như vậy...

Lúc này đi lên núi, tuy rằng cô một chữ cũng không nói là sợ, nhưng cô lúc thì muốn đi trước, lúc thì muốn đi song song, lúc nghe âm thanh lạ cô còn không dám bước tiếp. Rõ ràng hành động và thần sắc ấy của cô đều bị anh nhìn thấy. Một cô gái nhát gan như vậy lại dám một mình chạy xuống chỉ để đưa cô mấy thứ này.

Chắc chắn cô đã rất sợ hãi, nhưng cũng lấy dũng khí rất nhiều mới dám đi, thế cho nên anh gọi cô một tiếng làm cô sợ đến bay hồn bạt vía.

Đúng là một cô gái ngốc nghếch.

Cô đưa đồ đến cho anh, giờ làm sao anh đưa cô trở về.

Anh nhìn cô, chưa nói ra câu nào.

Tăng Lý tựa hồ đọc ra ý nghĩ trong lòng anh, vội vàng khoát tay: “Không cần lo cho tôi. Thầy cứ đi đi, tôi tự mình quay về được. Lúc nào đến chùa Đông Bình thì gửi tin nhắn báo tôi là được rồi.”

Anh nhất thời nghẹn lời.

“Tôi không sợ đâu, vừa rồi một mình đi được thì giờ cũng một mình về được.” Lúc nói những lời này, vẻ mặt cười rất khiên cưỡng, nước mắt còn chưa khô hết, nói xong liền quay đầu đi.

Ngải Cảnh Sơ nhìn bóng lưng cô, đột nhiên cảm thấy trong tim có thứ gì đó tụ lại, rồi phân tán ra tứ chi.

Anh đứng im một chỗ, tư lự một hồi.

“Tăng Lý.” Anh gọi cô lại.

Cô dừng chân, quay đầu lại chờ anh nói tiếp.

“Hiện tại chắc là nhà nghỉ vẫn còn phòng trống!” Anh nói.

=====

(hí hí bít ngay mà, sao để cô quay lại một mình được chứ =))

“Bác sĩ Ngải, anh còn sống chứ?” haha =))

=====

Tăng Lý đột nhiên mù mờ, không hiểu Ngải Cảnh Sơ hỏi cái này làm gì.

“Phải hỏi mới biết được.”

“Đi thôi.” Anh đi về phía cửa cô.

“Tôi thật sự không cần thầy đưa tôi về lần nữa. Khác nào tôi gây thêm phiền phức cho thầy.” Cô nói.

“Không liên quan tới cô, là do tôi đi không nổi nữa rồi.”

Tăng Lý nghe vậy thì há hốc mồm, không ngờ được là anh thật sự không thể đi nổi nhưng trong lòng ngầm cân nhắc một hồi thì cũng không dám nói thêm lời nào quan tâm thái quá nữa. Vẫn nên một vừa hai phải, tỏ ra quá quan tâm như vậy cô cảm thấy không phù hợp.

Cũng không biết là có phải do vừa đi một mình ra đây nên đã tôi luyện thêm can đảm hay không, cô thần nhiên đi song song cùng Ngải Cảnh Sơ, lúc gần lúc xa.

“Thầy vừa nãy ngồi kia làm gì?” Cô tò mò hỏi. Một mình ngồi ven đường, không bật đèn, chẳng lẽ không sợ sao?

Ngải Cảnh Sơ vốn định trả lời thành thật là hút thuốc, nhưng nghĩ một lát lại nói: “Ngồi nghỉ.”

Câu trả lời rất hợp lo-gic, bởi vì đi không được cho nên mới phải ngồi nghỉ.

“Tôi còn tưởng thầy xem cái gì.”

“Cũng coi như thế.” Anh nói.

“Xem cái gì?”

“Ven đường có mộ phần.”

“Mộ phần?” Tăng Lý sấm sịt mặt, “Không phải gò đất sao?” Cũng không có bia mà...

“Tôi thấy có tiền vàng nền thơm.”

Nghe Ngải Cảnh Sơ nói vậy, Tăng Lý đột nhiên nhớ tới lúc nãy ở dưới chân núi có mấy người lao công nói không chỉ có thể khai quang mà còn có thể xem mộ phần. Người ta nói núi Đông Sơn từ xưa đến nay phong thủy rất tốt, xem trúng chỗ tốt mà chôn cất ở đây có thể phú quý ba đời.

Lúc đó cô còn thấy nhảm nhí, Đông Sơn không có nghĩa trang, sao mà có thể làm như vậy. Bây giờ nghĩ lại, cũng có thể người ta tự ý xây mộ phần ở đây lắm chứ.

Thoáng cái, cô mất hết dũng khí vừa nãy, thậm chí còn cảm thấy bản thân một mình đi tìm Ngải Cảnh Sơ thật là đáng sợ. Nhìn chung quang một vòng, nhất thời cô cảm thấy lạnh sau gáy. Cô cuống quýt dừng chân quay đầu lại nhìn. Ngoài một mảnh tối tăm đen kịt thì không còn bất kỳ cái gì khác, trong lòng càng căng thẳng.

“Thầy không sợ sao?” Tăng Lý hỏi.

“Sợ gì?”

“Ngôi mộ đó... có hài cốt, nói không chừng... còn là người mới chết.” Đầu lưỡi Tăng Lý bắt đầu run run.

“Tử thi thực ra...”

“Dừng!” Tăng Lý vội vàng ngăn cản lời Ngải Cảnh Sơ, không dám tiếp tục nghe tiếp.

Cô thực sự là chóng mặt, sao có thể thảo luận vấn đề sợ hay không sợ tử thi với một thầy giáo y khoa thâm niên như Ngải Cảnh Sơ được. Chắc chắn anh chính là kiểu người có thể vừa ngồi xem thi thể bị hủy thành từng mảnh nhỏ, vừa ăn thịt mà không bị nôn.

Lúc trong đầu nghĩ đến cái từ “thi thể”, Tăng Lý không nhìn được mà đưa mắt nhìn tứ phía, nhanh chóng bước lại gần phía Ngải Cảnh Sơ.

Khoảng cách giữa hai người nháy mắt xích gần lại.

Tới nhà nghỉ, nhân viên tiếp tân nói phòng bình dân và phòng một giường đều không còn, chỉ còn phòng suite với giá khá cao (loại phòng trên cao cấp, thường dành cho thương nhân, có bàn máy, bàn làm việc, v.v... tên đầy đủ là business suite).

Vốn dĩ ở khu nghỉ mát này, giá cả cũng không phải là mức bình dân, Tăng Lý nhìn bảng giá điện tử mà xót.

Ngải Cảnh Sơ không nói lời nào, lấy ví tiền ra.

Tăng Lý đột nhiên có cảm giác mình là kẻ phạm tội. Nếu không phải vì cô, Ngải Cảnh Sơ sớm đã đến chùa Đông Bình ngủ một giấc say rồi, đâu phải ở đây đau xót thế này.

Lúc này, một giọng nữ từ sau vang lên: “Sư huynh?”

Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý cùng lúc quay đầu lại nhìn.

Người kia xác định đó là Ngải Cảnh Sơ rồi thì tươi cười chào đón, nói với anh: “Sư huynh, không phải anh nói ở chùa Đông Bình sao?”

“Vừa rồi có chút việc không về kịp nên ở lại đây một đêm.” Ngải Cảnh Sơ vừa đưa cho người tiếp tân chứng minh thư, vừa trả lời.

Cô gái này tên là Cát Y, là đồng nghiệp của Ngải Cảnh Sơ ở học viện Y. Cô mới tốt nghiệp đại học trở về nước, theo thói quen gọi anh là sư huynh.

Ngải Cảnh Sơ vẫn thường nghĩ, nếu là học sinh nói chuyện với anh thì cũng chỉ có thể gọi thầy giáo, tôn sư trọng đạo, không thể phá vỡ quy củ, còn những người khác muốn gọi anh thế nào cũng được, bác sĩ Ngải cũng được, thậm chí bạn thân còn gọi là sư huynh, sư đệ.

Bố của Cát Y là một cổ đông của nhà nghỉ này. Lúc chiều cô gặp Ngải Cảnh Sơ dưới trạm thu phí, đã nơi ở của anh, vốn muốn mời anh lên núi chơi, nhưng mà anh không nói nhiều liền từ chối, không ngờ buổi tối lại được gặp lại anh ở đây.

Người tiếp tân đưa trả chứng minh cho Ngải Cảnh Sơ, hỏi Tăng Lý: “Xin mời chị cho chúng tôi xem chứng minh.”

Tăng Lý thoáng đỏ mặt, xấu hổ nói: “Chúng tôi không đi cùng nhau.”

“Cô ấy có phòng rồi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Nhân viên tiếp tân gật đầu, nói với Ngải Cảnh Sơ số tiền đặt cọc. Anh lấy thẻ tín dụng đưa cho đối phương.

Cát Y thấy vậy vội vàng nói: “Không cần, lát nữa bảo giám đốc Văn ký là được rồi.”

“Không cần phiền phức như vậy.” Ngải Cảnh Sơ kiên trì từ chối, nhân viên tiếp tân không dám nhận.

Tăng Lý đứng một bên, cảm thấy nên đợi Ngải Cảnh Sơ giải quyết xong mọi chuyện, nhưng nghe cô gái kia gọi một tiếng sư huynh thì cũng yên tâm rằng anh ở đây không phải một mình. Vì vậy, cô vội vã cáo từ quay về lầu tây.

Trở lại lầu tây, các đồng nghiệp vẫn còn đang hào hứng đánh bài, bọn nhỏ nghịch ngợm khi nãy đã được đưa đi ngủ, chỉ còn một đứa bé béo tròn đang siêng năng chạy tới chạy lui. Tiểu mập này chính là con của chủ nhiệm Lý vừa rồi bắt chuyện với cô và Ngải Cảnh Sơ.

Tăng Lý vừa tháo khăn quàng cổ, vừa bước vào thang máy, chuẩn bị đi về phòng ngủ. Đang đứng trong thang máy, cô tự nhiên cầm điện thoại lên nhìn, mới hơn mười một giờ, cảm giác như qua cả một thế kỷ dài vậy.

Cô tắm rửa qua rồi lên giường, vì quá mệt mà ngủ thiếp đi rất nhanh. Nhưng chưa được bao lâu thì bỗng nghe thấy tiếng ồn ào ngoài hành lang, còn có tiếng trẻ con khóc.

Vốn dĩ Tăng Lý còn đang mơ mơ tỉnh tỉnh không có phản ứng, nhưng thật sự là tiếng ồn quá lớn, không biết là ai đi qua phòng cô, còn hung hăng đập cửa phòng cô.

“Ai có xe? Ai có xe?” Tiếng ai đó hét lên.

“Nhà nghỉ chúng tôi có xe, nhưng không đi lái xuống núi.”

Tăng Lý rút cuộc cũng mặc thêm áo vào đi ra, vừa mở cửa liền thấy chủ nhiệm Lý ôm con đứng ở cửa thang máy cùng mấy người nữa. Tất cả mọi người đều tò mò đổ ra xem. Tăng Lý và các đồng nghiệp khác cũng lo lắng, nhìn thấy đứa bé, sợ gây người.

Trên miệng của tiểu mập bị một cái đĩa ăn cắm vào.

Chủ nhiệm Lý bế thẳng bé, một tay giữ tay nó lại, sợ nó vì quá đau mà đưa tay lên chạm vào cái đĩa. Đứa bé lớn tiếng khóc, miệng bị kim giữ cho nên nghe càng to.

“Sao lại bị như vậy? Vừa rồi không phải rất tốt sao?” Tăng Lý hỏi Ngô Văn Hà.

“Nghe chị Viên nói, mọi người đánh bài xong, đưa cho tiểu mập ăn bánh ga-to, thẳng bé cầm đĩa chạy khắp nơi, lúc về phòng đã như thế rồi.”

Mọi người và nhân viên nhà nghỉ đưa tiểu mập xuống dưới lầu nhưng vẫn đành bó tay. Gọi 120 thì bệnh viện bên kia nói đường bị tuyết phủ kín, xe cứu thương không thể đến được, xe của nhà nghỉ lại càng không đi xuống được.

Trong nhà nghỉ cũng có phòng y tế, nhưng bác sĩ trực ban và cả bác sĩ Vương của thư viện bọn họ đều là bác sĩ nội khoa, đã có tuổi, xem một chút cảm cúm đau đầu còn được, những cái khác không dám nói.

“Tôi công con tôi xuống núi!” Mẹ đưa bé mắt nhắm lệ nói.

“Không có bác sĩ khác sao?” Lại có người lên tiếng.

Mọi người lắc đầu.

Tăng Lý đột nhiên nói: “Có.” Cô vốn nghĩ Ngải Cảnh Sơ là nha sĩ thì chắc cũng không có cách cho nên chậm chạp chưa dám mở miệng, nhưng nhìn đứa trẻ như vậy lại không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào, ngộ nhờ anh có thể giúp gì được thì sao?

Nghe thấy Tăng Lý nói vậy, mọi người đều nhìn về phía cô.

Ngay lập tức, giám đốc Văn cũng như nhớ ra: “À đúng là có một người...” Lời còn chưa dứt, một giọng nói khác vang lên: “Tôi là bác sĩ.”

Tăng Lý nghe vậy thì quay đầu lại, người đến là Cát Y.

Cát Y đưa tiểu mập đến phòng y tế của nhà nghỉ, bật đèn kiểm tra rồi nói với giám đốc Văn: “Phiền anh đi mời vị khách phòng 608 tới đây.”

Giám đốc Văn do dự nói: “Cũng muộn rồi, có tiện hay không?”

Cát Y nói: “Không sao, anh nói với anh ấy tình hình ở đây là được.”

Mẹ đưa bé tiến lên: “Bác sĩ, làm sao vậy, rất nghiêm trọng sao? Hay là cô không muốn giúp.”

Cát Y nói: “Tôi là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện học viện Y trực thuộc đại học A. Vị khách phòng 608 là đồng nghiệp của tôi, anh ấy là chuyên gia về mắt này, có kinh nghiệm hơn tôi. Mời anh ấy đến chắc chắn phù hợp, dù sao cũng không nên qua quýt, đúng không?”

Chuyên ngành của Ngải Cảnh Sơ chính là ngoại khoa răng hàm mặt, đến lúc học tiến sĩ mới chuyển sang chỉnh răng. Thầy giáo của Cát Y cũng là thầy dạy ngải cảnh sơ, nhiều lần nhắc tới anh đều không ngớt lời khen, còn đặc biệt nhấn mạnh Ngải Cảnh Sơ mà làm phẫu thuật thì yên tâm không có vấn đề gì, vậy mà chuyển qua ngành chỉnh răng, thật quá đáng tiếc.

“Bác sĩ đó họ gì?” Mẹ đưa bé lại lo lắng hỏi, có chút nghi hoặc với vị bác sĩ từ trên trời giáng xuống kia, “Thật sự rất giỏi chứ? Tốt nghiệp trường nào? Chức danh gì? Là giảng viên chính thức của đại học Y sao?”

Tăng Lý nhin không được mà nói: “Chị à, bác sĩ ấy tôi có quen, chính là giáo sư của đại học A, bệnh nhân muốn khám bệnh với anh ấy xếp hàng dài mấy ngày mới được. Tôi đảm bảo là bác sĩ giỏi, chị yên tâm đi.”

Rất nhanh chóng, Ngải Cảnh Sơ đã theo giám đốc Văn tới đây. Anh đi rất gấp, không hề chú ý thấy Tăng Lý đang đứng ngoài hành lang. Anh đẩy cửa vào thấy đứa trẻ đang nằm trên giường bị mẹ nó cố định.

Anh lạnh lùng nói: “Sao lại để nằm ngửa, máu chảy xuống khí quản không thở được thì sao?” Những lời này anh nói tuy rằng không rõ là đang trách ai, nhưng chỉ có vài người trong phòng như vậy, cha mẹ đứa trẻ thì chắc chắn không biết, rõ ràng là sơ suất của Cát Y. Cô nghe vậy thì nhất thời lúng túng, vội vàng chạy lại giúp đứa trẻ trở mình.

Tăng Lý lúc ấy đứng ở ngoài nghe vậy cũng không khỏi rụt cổ lại! (O.o)

Thật đúng là một người nguy hiểm! (^^)

Ngô Văn Hà hỏi: “Có phải chuyên gia nổi tiếng tính tình đều dữ dằn như vậy?”

Tăng Lý từ chối cho ý kiến, chỉ cười cười. Cô không phải không biết xấu hổ mà nói bậy sau lưng Ngải Cảnh Sơ.

“Cậu vừa nói cậu biết một bác sĩ, là anh ta à?”

“Đúng vậy.”

“Vừa trẻ vừa đẹp trai, hung dữ một chút cũng đáng!” Ngô Văn Hà xuýt xoa.

Phòng y tế tuy rằng trang thiết bị hạn chế, nhưng đồ cấp cứu căn bản vẫn có. Ngải Cảnh Sơ nhìn tình trạng đứa bé, lạnh lùng nói: “Kim loại đâm vào cầm dưới, không sâu lắm nhưng khoang miệng không dễ cầm máu, phải khâu lại. Có thể đến bệnh viện thì sẽ tốt hơn nhưng bây giờ không xuống núi được, tuy nhiên ở đây cũng có thể làm.”

“Không sao chứ bác sĩ?” Mẹ đứa trẻ lo lắng hỏi.

“Không sao.” Ngải Cảnh Sơ đáp, giọng điệu chắc chắn.

Anh đi rửa sạch tay, khử trùng, đeo gang tay, sau đó bảo bố đứa bé ôm lấy nó, bảo Cát Y lấy một ống thuốc me. Đứa bé vừa nhìn thấy kim tiêm thì sợ hãi òa khóc rồi giãy giụa kịch liệt. Tăng Lý nghe thấy mà lo lắng. Ngải Cảnh Sơ vẫn bất động, nói: “Chúng tôi không có cách gây mê toàn bộ, cho nên anh phải giữ tay đứa bé.” Nói xong, anh tiêm trực tiếp vào miệng đứa bé.

Tuy rằng mũi tiêm khá nhanh nhưng cũng khiến cho đứa bé cảm thấy đau, giãy giụa lên.

Ông bố dùng lực giữ chặt tay, khống chế cầm con trai, người mẹ cũng giúp giữ đứa trẻ lại.

Một lúc sau, Ngải Cảnh Sơ nhẹ nhàng rút chiếc dĩa ra, máu theo đó mà chảy ra. Cát Y dùng cái kẹp bông cầm máu đi tới, sau đó khử trùng vết thương.

Có lẽ thuốc tê đã phát huy tác dụng, đứa trẻ không khóc, cũng dần im lặng đi. Tăng Lý tò mò thò đầu ngó vào, chỉ thấy Ngải Cảnh Sơ đang khâu vết thương tận trong khoang miệng. Ánh đèn không sáng rõ lắm, tiếng khóc của đứa bé thút thít nhỏ dần, miệng vẫn hé ra một chút. Trong tình huống như vậy, Ngải Cảnh Sơ hết sức chăm chú, tỉ mỉ, tay cầm kim luân chuyển linh hoạt, máu theo đó chảy ra. Tăng Lý không dám nhìn tiếp lập tức rút đầu lại.

Làm xong toàn bộ, Ngải Cảnh Sơ dặn dò Cát Y, rồi mới đi ra khỏi phòng y tế.

Vừa ngẩng đầu lên anh nhìn thấy Tăng Lý.

Chủ nhiệm Lý lúc này thấy con trai không còn vấn đề gì rồi mới quay ra cảm ơn mọi người và bảo mọi người về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại Tăng Lý chờ ở ngoài.

Cô thấy Ngải Cảnh Sơ đi ra thì gật đầu chào hỏi.

“Cô cũng ở đây?” Ngải Cảnh Sơ có chút ngạc nhiên.

“Đứa bé đó là con của đồng nghiệp với tôi.” Tăng Lý giải thích.

“Đứa bé không sao rồi. Tạm thời như vậy, mai về vào bệnh viện khám lại.” Anh nói.

Tăng Lý thấy khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ dưới ánh đèn có chút ửng đỏ, có thể là do sốt quá cao. Cô nhớ anh nói sau khi uống thuốc cầm rất dễ bị buồn ngủ, có lẽ anh vừa ngủ thì bị người ta gọi dậy.

“Cảm ơn anh.” Tăng Lý nói.

Cô không ngờ trong một buổi tối lại nói nhiều câu này với anh như vậy.

“Chuyện nhỏ thôi!” Anh vẫn đáp lại như vậy.

Hai người bọn họ đi ra hành lang của phòng y tế ở lầu Bắc, đến lối rẽ, Ngải Cảnh Sơ nói với Tăng Lý: “Cô ở đây chờ tôi một chút, tôi đi lấy đồ trả lại cho cô.”

Đồ mà anh nói chính là mấy thứ cô mang cho anh khi nãy. Nếu bây giờ anh không đưa trả cô, cũng không biết đến khi nào mới trả được, nhưng cô cũng không cần gấp.

Cô bỗng nhớ tới trong túi đồ kia còn có đồ cô mượn của người khác: “Tôi đi cùng anh lấy, dù sao về bây giờ tôi cũng không ngủ được.”

Ngải Cảnh Sơ lặng lẽ đồng ý.

Cô đi cùng anh vào lầu chính, đứng đợi thang máy một lúc lâu.

Anh dùng thẻ quét mở cửa, Tăng Lý do dự không biết có nên vào hay là đứng ngoài này chờ.

Vậy mà cửa vừa mở ra, chợt nghe tiếng di động của Ngải Cảnh Sơ. Có lẽ vừa rồi anh ra ngoài vội vàng nên không kịp cầm theo di động. Tiếng chuông từ phòng ngủ liên tục truyền tới, không biết đã vang bao lâu, anh nhanh chóng đi vào nhận điện.

Tăng Lý cứ như thế đứng ở ngoài. Một người vừa từ thang máy đi ra nhìn thấy cô đứng ngoài cửa thì tò mò quan sát, rồi mở cửa phòng bên cạnh đi vào.

Hơn nửa đêm, một người phụ nữ đứng ngoài cửa một căn phòng sang trọng, cửa mở, cũng không đi vào, lại chẳng có ý muốn đi. Tăng Lý nghĩ có lẽ người kia cũng đoán cô làm nghề gì.

Cô nhìn trần nhà, lấy dũng khí đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Đền phòng khách và phòng ngủ sáng choang, Ngải Cảnh Sơ đang ở trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại. Tăng Lý liếc mắt nhìn vào bên trong, tấm chăn trắng tinh nhún nhúm, rõ ràng là khi này anh đang ngủ thì bị xóc dậy.

Ngải Cảnh Sơ nghe thấy tiếng đóng cửa thì vừa nghe điện vừa ngó ra ngoài xem chuyện gì. Tăng Lý đang đứng ngoài phòng khách đối diện với anh.

Anh chỉ vào sô pha, ý bảo cô ngồi xuống.

Cô phát hiện trên bàn trà có một hộp thuốc đang mở nắp, còn có cái ấm nước giữ nhiệt cô đưa anh khi này.

Lúc ấy, anh nói một câu: “Sáng mai tôi quay về.” Rồi kết thúc trò chuyện.

Tắt điện thoại, anh đi đến bàn trà cầm ấm nước đổ nước còn thừa đi rồi đem đi rửa sạch, lau khô, sau đó để vào trong túi của Tăng Lý. Hai người đang định nói chuyện thì lại đến lượt điện thoại của Tăng Lý vang lên.

Tăng Lý nghe máy, là của chủ nhiệm Lý.

“Tiểu Tăng, em chưa đi nghỉ à?”

“Chưa, chị Lý, thằng bé sao rồi?”

“Bác sĩ Cát cho uống thuốc rồi để nó ngủ rồi, mẹ nó đang trông nó.”

“Vậy thì tốt rồi.”

“Chị vừa đi tìm em mà không thấy, nghe tiểu Ngô nói em và bác sĩ Ngải kia quen biết, phải không?” chủ nhiệm Lý lại hỏi.

Tăng Lý nghe vậy, quay sang nhìn Ngải Cảnh Sơ, thấy anh cũng đang nhìn cô.

Vấp vào vết xe đổ, cô không dám tiếp tục làm trò trước mặt anh nữa, không dám vừa quay đầu nhìn anh xong lại quay ra chỗ khác đàm luận về người ta. Hơn nữa chủ nhiệm Lý và Mã Y Y không giống nhau, dù sao cũng là lãnh đạo của cô, cô không tiện tắt máy, vì vậy đành nhìn Ngải Cảnh Sơ cười ngây ngô một cái rồi đẩy cửa ra ngoài ban công nói chuyện tiếp.

Chủ nhiệm Lý thấy Tăng Lý không trả lời ngay lại nói: “Vừa này chị gặp em về, bên cạnh là bác sĩ Ngải đó à?”

Tăng Lý quay đầu lại, nhìn qua lớp cửa kính, Ngải Cảnh Sơ vừa cởi áo khoác ngoài, dựa lưng vào sô pha, có vẻ như không có việc gì làm, chỉ ngồi đấy chờ cô.

Nghe được câu hỏi của chủ nhiệm Lý, lòng cô đánh trống một tiếng. Vừa rồi Ngải Cảnh Sơ đưa cô về lầu Tây cũng đã vô tình gặp chủ nhiệm Lý, tuy rằng một câu cũng chưa nói, nhưng chắc chắn Ngải Cảnh Sơ cũng còn nhớ, hôm nay đành phải thừa nhận: “Đúng vậy, thời gian này em đang đeo niềng răng mà, anh ấy là bác sĩ phụ trách bệnh án của em.”

“Vậy à, lúc đo thật không ngờ, không kịp chào hỏi.”

Tăng Lý cười cười cho qua.

“Anh ta là ân nhân gia đình chị, nhất định phải cảm tạ anh ta.”

“Vâng.”

“Cho nên, nếu như em quen biết anh ta, nhất định phải giúp chị hẹn anh ta, bọn chị muốn mời anh ta ăn cơm.”

Đôi phương không che giấu được tâm tình của mình, không ngừng nói với Tăng Lý bằng giọng cảm kích khiến cô đồng ý cũng không được mà từ chối cũng không xong.

Chủ nhiệm Lý là người nổi tiếng dong dài trong cơ quan, ngay cả lúc họp cũng nói đến nửa cuộc họp, nói đến mức nước miếng bay tứ tung mới nhớ tới thời gian mới nói: “Ồi, không còn thời gian rồi, chúng ta bàn chuyện chính!”

Thật vất vả mới kết thúc cuộc điện thoại, Tăng Lý thở dài, xoa xoa tay đã lạnh cứng, quay vào phòng khách.

Cô sững sờ tại chỗ.

Ngải Cảnh Sơ ngồi trên sô pha mà ngủ.

Cô lén lút đi vài bước, thử thăm dò một tiếng: “Ngải... Cảnh Sơ...” Cô gọi rất khẽ, sợ anh chỉ nhắm mắt để đấy, nhưng lại sợ anh thực sự đang ngủ lại đánh thức anh dậy.

Anh không hề có động tĩnh, hô hấp đều đều và dài.

Có lẽ là vì tác dụng của thuốc, hoặc có lẽ thật sự rất mệt. Cô yên lặng đợi vài phút, phát hiện anh ngủ rất sâu.

Đầu anh hơi nghiêng tựa trên gối dựa của sô pha, khuôn mặt tản ra một thứ khiến người ta nhìn rất có hảo cảm, một tay để trên người, một tay đặt trên tay vịn, đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mi khẽ động, nhìn bộ dạng này có vẻ hiền hơn lúc anh tỉnh.

Tăng Lý không biết nên làm thế nào.

Cuối cùng cô đi vào phòng ngủ lấy một tấm chăn đi ra.

Tấm chăn xẹt qua một góc bàn, không cẩn thận làm rớt cái túi xuống đất. Một tiếng động không hề nhỏ vang lên. Tăng Lý vội vàng nhìn Ngải Cảnh Sơ. May là anh vẫn không bị đánh thức.

Cô cẩn thận nhặt túi đồ lên bàn, khom người đắp chăn lên người anh. Cánh tay vịn trên ghế kia vì quá xa nên lộ ra ngoài. Mười đầu ngón tay rất gọn gàng, không có một chút móng tay thừa nào, thậm chí hình như cắt móng tay quá nhiều nên có chút biến dạng. Ngón tay rất trắng, vô cùng sạch sẽ. Đây là đôi bàn tay dùng để cứu người.

Những người đàn ông đòi hỏi đôi bàn tay để làm việc có phải ai cũng như vậy hay không?

Tăng Lý suy nghĩ một hồi, lần thứ hai cúi xuống cầm lấy bàn tay kia nhẹ nhàng đặt lên chân anh. Có thể do tay cô quá lạnh, khiến anh khẽ nhúu mày một chút. Tăng Lý nhanh chóng rút tay về, anh hơi nghiêng đầu sang một bên, nhưng vẫn ngủ say.

Làm xong tất cả, cô cầm túi đồ kia lên, tắt đèn rồi ra khỏi phòng, chậm rãi đóng cửa lại.

Quay về phòng một lúc lâu Tăng Lý vẫn chưa ngủ.

Cô quen giường, hơn nữa lại quá mất giấc rồi, ngủ không được. Cô nằm trên giường, lúc nhìn rèm cửa, lúc nhìn trần nhà, không biết qua bao lâu mới nhắm mắt, lại mơ mơ màng màng. Cô mơ rất nhiều đoạn ngắn, từng đoạn từng đoạn chồng chất giống như có bóng đèn trù lên người cô, tóm chặt cô, khiến cô không thể hô hấp.

Cô gắng sức đập tung chăn, khiến mình tỉnh lại.

Cô nhìn đồng hồ, đi ra cửa sổ kéo rèm cửa. Ngoài kia tuyết đã ngừng rơi, chân trời tựa như có điểm xám trắng mờ ảo.

Cuối cùng cô quyết định đi ra khỏi cửa.

Đông Sơn là điểm ngắm mặt trời mọc nổi tiếng. Bởi vì tuyết lớn, trên đường không có xe đi lại, nhưng lại có cáp treo. Nhà nghỉ Đông Sơn cách đỉnh núi không xa, có thể ngồi cáp treo hoặc tự đi bộ lên đều được.

Có lẽ do đêm qua tuyết rơi cho nên người lên núi ngắm mặt trời mọc không nhiều lắm, chỉ có lựa thưa vài người.

Lúc Tăng Lý ra cửa thì vừa vặn gặp phải mấy người đồng nghiệp cũng đi xem bình minh. Cô vốn dĩ không dám một mình leo núi cho nên nhập hội đi cùng bọn họ.

Một thùng cáp treo này có thể chứa được hơn hai mươi người. Dọc đường đi đoàn người đều rất hưng phấn, ngồi trong cáp không ngừng chụp ảnh kỉ niệm. Chỉ có Tăng Lý một mình ngồi lặng im trong góc.

Cáp treo đến nơi, mọi người ủa ra ngoài, chạy đi khắp nơi kiếm chỗ ngắm cảnh, không hề chú ý tới Tăng Lý đang hẻo lánh ở một chỗ.

Cô không đi cùng mọi người, mà vòng qua đỉnh núi, đi sáng vách núi nhỏ phía bên kia. Tuyết rất dày, vị trí cô đứng lại rất cao, cho nên bước đi rất cật lực, còn cảm giác rất khó thở.

Nhưng cô càng đi càng nhanh, cuối cùng không xê dịch chân nổi, ngã xuống tuyết, hồi lâu vẫn không muốn cử động.

Một lát sau, cô nghe được từ vách núi bên kia có người hô to, từng đợt âm thanh nối tiếp nhau, hình như trời sắp sáng.

Cô cố gắng trở mình, đứng dậy, lại tiếp tục bước về phía trước.

Cuối cùng cũng thấy được tám điều khắc khóa đồng tâm. Chung quanh tám điều khắc đều là dây xích. Bên vách núi còn có tay vịn sắt, treo rất nhiều khóa đồng, chỉ cần có khe hở là nhìn thấy chỉ chút khóa, gần như không còn nhìn thấy hình dạng dây xích sắt nữa. Đi đi đến gần, tiện đà ngồi xuống xem.

Mỗi chiếc khóa đều khắc “Vĩnh kết đồng tâm, trăm năm hòa hợp.”

Nhưng thứ cô muốn tìm không phải cái này.

Chiếc khóa cô muốn tìm không chỉ có tám chữ này, mà mặt trái còn viết tên cô và anh. Mùa hè năm ấy, bọn họ tới đây, chính anh khắc lên chiếc khóa.

Gắng tay quá dày khiến cô cảm thấy vướng víu. Cô lập tức tháo ra, dùng đầu ngón tay lật trở từng chiếc khóa.

Một lát sau, cô bỗng nhiên cảm thấy mình quá ngốc. Đã nhiều năm như vậy, làm sao nét khắc còn thấy rõ. Vì vậy, cô lại lật lại mặt trên, tìm những cái khóa đã bị mòn rỉ.

Một đồng kim loại chồng chất lên nhau ở đây, phơi nắng phơi sương. Mặt chữ đều đã bị rỉ không nhận rõ chữ. Cô lấy tay chà sát sạch sẽ rồi cúi sát vào nhìn cho rõ.

Lúc cô làm như vậy, suy nghĩ cũng rất rõ ràng, không hề khó, cũng không có nước mắt.

Dần dần, cô cảm thấy chân mình đã hơi tê, dứt khoát ngồi bệt tại chỗ.

Nhưng tìm mãi, từng cái từng cái... đều không phải.

Đỉnh núi bỗng nhiên ửng đỏ, mặt trời lên. Toàn bộ mọi người phấn khích lớn tiếng hét lên.

Sau đó, một bóng người xuất hiện trước mặt Tăng Lý.

Cô tưởng rằng chỉ là một người qua đường, nên xê dịch sang một chỗ nhường lối. Nhưng người kia không hề bước đi, còn hỏi: “Đang làm gì vậy?”

Tăng Lý nghe tiếng nói thì ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ thì có chút xấu hổ: “Sao lại là thầy?”

“Tôi vừa dậy, vừa đúng lúc nên cũng muốn đi xem mặt trời mọc.”

“Vậy thầy đến muộn rồi.” Ánh mặt trời đầu tiên đã chiếu xuống rồi mà lúc này anh còn ở đây với cô.

“Cô đang tìm cái gì thế?” Anh không hề để ý tới câu nói của cô, tiếp tục truy hỏi.

“Trước đây tôi từng treo một cái khóa ở chỗ này.”

“Bao lâu rồi?” Anh tiếp tục hỏi.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy tức giận: “Không liên quan đến thầy.”

“Tôi biết ở đây người ta mấy tháng sẽ thay dây xích một lần. Cho nên toàn bộ khóa treo trên dây xích cũng sẽ bị ném đi. Nếu không thì khi nặng quá dây xích sẽ bị đứt.”

Nói xong, Ngải Cảnh Sơ nhìn tới tay của Tăng Lý. Ngón tay rất bẩn, lại còn bị lạnh đến đỏ bừng. Mu bàn tay có lẽ đã bị xước.

Thực ra, anh đã đứng từ xa nhìn cô được một lúc khá lâu.

Vốn đã chuẩn bị sau khi ngủ dậy sẽ trả phòng để về chùa Đông Bình nhưng khi anh thấy khí trời hôm nay không tồi, lại nhớ tới tối qua cô hỏi anh chuyện đi ngắm mặt trời mọc, nên anh cũng quyết định ra ngoài.

Anh không ngồi cáp treo mà một mình đi bộ lên núi. Lúc tới nơi nhìn thấy Tăng Lý thần sắc bất ổn đang một mình đi trên đường nhỏ, cảm thấy không yên tâm nên đã đi theo.

Vốn anh không định quấy nhiễu cô nhưng cuối cùng lại nhịn không được...

“Đứng lên đi!” Anh nói.

“Tôi không tìm nữa rồi, chỉ ngồi đây xem chút thôi.”

“Tăng Lý.”

“Mặt trời mọc rồi đó, anh mau đi xem đi. Anh không cần lo chuyện ở đây.” Cô không nhịn được mà nói, rồi lại tiếp tục xê dịch ra một chút, ý tránh đường cho anh đi. Nói rồi, cô lại làm như chăm chú xem khóa.

Ngải Cảnh Sơ ngồi xổm xuống bên cạnh, không hứng thú mà chậm rãi nói: “Đêm qua cô không về nhà nghỉ được không phải chuyện tôi cần lo, đứa trẻ đó xảy ra chuyện không phải chuyện tôi cần lo, cô ở đây làm chuyện điên rồ cũng không phải chuyện tôi cần lo, nhưng Tăng Lý, chuyện gì tôi cũng đều đã lo mất rồi.”

Gió lại bắt đầu thổi, ù ù bên tai hai người.

“Tôi không biết cô xảy ra chuyện gì, nhưng cô giờ không phải trẻ con, cuộc sống con người ta sao có thể ký thác vào một vật như chiếc khóa này được.”

Bên kia sườn núi, ánh mặt trời đã chiếu rõ. Khách tham quan có người bắt đầu lớn tiếng hét lên những câu nói, tên tuổi...

Đột nhiên, một cô gái nhìn ra hướng biển lớn mà hét lên:

“Tạ Tiểu Vũ! Em yêu anh!”

Ngay sau đó, một giọng nam kích động nói tiếp vang lên: “Anh biết!”

Một trận cười giòn tan vang lên.

Giữa bầu không khí náo nhiệt này, trong lòng Tăng Lý lại đột nhiên như có từng cơn sóng cuộn cuộn, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

“Xin lỗi.” Cô nói nhỏ.

Anh là một người tốt như vậy, như cô lại trong lúc hờn dỗi nói những lời khiến anh tổn thương.

“Xin lỗi.” Cô lặp lại.

Ngải Cảnh Sơ im lặng đưa cho cô chiếc khăn tay.

“Có phải nhìn tôi rất buồn cười hay không?” Cô hỏi.

Anh muốn nói cái gì để an ủi cô, nhưng căn bản không nghĩ ra được câu nào, cho nên đành im lặng.

Cô lại nói: “Tôi từ nhỏ đã ngốc, sợ người lạ, nhát gan, trí nhớ không tốt. Người ta đọc mười phút là nhớ được bài khóa, còn tôi phải mất một giờ. Có lúc vất vả lắm mới dám đứng lên đọc bài, nhưng vừa đến bên cạnh thầy giáo lại run đến nỗi một chữ cũng không đọc ra được.”

“Có lần các anh chị khóa trên tổ chức chơi bóng rổ, tôi vô tình đi ngang qua, đúng lúc ấy một quả bóng phi thẳng về phía tôi. Tôi vội vàng đưa tay lên đỡ, ngón tay bị gập lại một nhát, đau mà không dám nói, sợ thầy giáo nói tôi ẻo lả, sợ bạn học nói tôi là kẻ mách lẻo. Về nhà cũng không dám nói với mẹ, sợ mẹ đến trường tìm giáo viên. Lúc ấy tôi vừa chịu đựng vừa nghĩ, nhẫn nhịn là tốt, mấy ngày sau sẽ khỏi. Nhưng không ngờ đốt ngón tay tôi ngày càng sưng to. Mẹ tôi đưa đi khám, bác sĩ nói, để quá lâu, không thể chữa lành hẳn.”

Tăng Lý bình tĩnh tường thuật lại những chuyện vặt vãnh ấy, dường như nếu lúc này không nói ra, không tìm ai phát tiết một lúc, thì cô sẽ phát điên.

“Từ lúc mười lăm tuổi đến giờ tôi chỉ yêu duy nhất một người. Với tính cách như tôi thì rõ ràng là tôi thích anh ấy trước. Ngốc nghếch theo đuổi anh ấy nhiều năm liền. Ngày ấy chúng tôi đã từng tới đây, anh ấy nói nếu như khóa một cái khóa ở đây rồi ném chìa khóa đi thật xa, như vậy chúng tôi có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nhau không rời.”

“Rất ngốc, rất ấu trĩ, rất buồn cười. Đúng không? Lúc con người ta đang yêu, hình như chỉ số thông minh đều sẽ xuống thấp. Sau này tôi tới đây nhiều lần, nhưng đều không tới chỗ này. Không hiểu sao đêm qua tôi lại nghĩ muốn tới đây, tôi nghĩ, cứ đến xem cũng được, không biết cái khóa kia còn ở đây không.”

Nghe xong câu chuyện của cô, Ngải Cảnh Sơ nhìn đi chỗ khác, im lặng một lúc lâu.

Cô miễn cưỡng cười: “Tôi thực sự là...”

Cô bắt đầu hối hận vì không ngăn được cái miệng mình. Bình thường cô rất ít khi nói mấy chuyện này với người khác, thậm chí cả Mã Y Y cô cũng không nói, vậy mà hôm nay lại có thể đổ hết bực tức ra trước mặt Ngải Cảnh Sơ.

Mọi người trên đỉnh núi bắt đầu kéo nhau đi xuống. Chỗ cô và anh đang đứng là con đường duy nhất dẫn lên đỉnh núi. Thỉnh thoảng có người đi qua tò mò liếc nhìn hai người. Nhưng đa phần người ta đều nhanh chóng đi qua, cũng không để ý nhiều.

“Gặp tôi đúng là phiền phức cho anh,” Cô nói, “Thật là không phải!”

Lúc này mặt trời đã hoàn toàn lặn, tỏa ra ánh nắng hồng rực, nhu hòa mà ấm áp. Ngải Cảnh Sơ đứng đối diện với cô, quay lưng về phía đông, cho nên cô không thấy rõ sắc mặt anh, chỉ nghe thấy anh thở dài một hơi rồi nói: “Đưa tay đây tôi xem.”

“Cái gì?”

“Bàn tay bị bóng rổ đập vào!”

Tăng Lý giơ tay trái đến trước mặt Ngải Cảnh Sơ.

Dáng người cô cao gầy, xương nhỏ, cho nên ngón tay khá dài, nhỏ mà đẹp. Chỉ có ngón út có một đốt giống như mụn cơm trên thân cây.

Anh cầm lấy tay cô, lật qua lật lại nhìn một hồi.

Lúc này tay cô đã ướt sũng, lại bắn, khiến bàn tay anh cũng bắn theo.

“Bị hạch nang rồi.” Anh buông tay cô ra, kết luận.

“Đã nhiều năm rồi, ngoại trừ xấu một chút, cũng không có gì.”

Anh không đáp lại.

~~by sahara

~Đột nhiên, Tăng Lý thấy Ngô Văn Hà và mấy người đồng nghiệp đi tới, mỗi lúc một gần cô và Ngải Cảnh Sơ. Nhất thời cô trở nên căng thẳng. Ngô Văn Hà nổi tiếng là phát thanh viên của toàn cơ quan, chuyện

gì vừa lọt vào tai cô ấy, thì sẽ lập tức ra khỏi tai kia một cách hoành tráng gấp bội. Nếu như bị cô ấy thấy mình ngồi khóc ở đây, không biết sẽ bị truy vấn thành cái dạng gì, huống hồ bên cạnh còn có Ngải Cảnh Sơ.

Bất luận thế nào, một câu cũng không đủ với Ngô Văn Hà. Thường thường trong cơ quan đoàn thể, phụ nữ có gia đình và những chị em độc thân vẫn có thú vui là giới thiệu đối tượng cho nhau, chuyện thứ hai là rỉ tai nhau tin tức về người nào đó.

Tăng Lý nhanh chóng đưa tay lên lau nước mắt, sau đó nói với Ngải Cảnh Sơ: “Anh muốn đi đâu?”

“Lên núi.”

“Tôi xuống núi.” Nói xong, cô lập tức đi về hướng xuống núi.

Về đến nhà nghỉ vẫn chưa đến tám giờ. Tăng Lý cảm thấy buồn ngủ bèn thay quần áo định đi ngủ. Kết quả Mã Y Y gõ cửa phòng làm tan cơn buồn ngủ.

“Trời ạ, cậu đi du lịch mà giờ này vẫn ngủ à? Mặt trời sắp xuống núi đến nơi rồi mà cậu còn chưa dậy.” Mã Y Y thấy Tăng Lý đầu bù tóc rối thì cau mày.

“Mấy giờ rồi? Đã tối rồi à?” Tăng Lý vừa day trán, vừa ngáp. Cô đến bên cửa sổ kéo rèm cửa, hoàn toàn không nhìn ra cảnh vật như lời Mã Y Y miêu tả.

“Bà già! Mặt trời sắp xuống núi chỉ là cách nói phóng đại thôi ạ.”

“Ồ.” Cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

“Đến giờ ăn trưa rồi, đồng nghiệp của cậu gọi cậu xuống ăn kìa.”

Tăng Lý chậm chạp vào WC đánh răng rửa mặt.

“Anh chàng đẹp trai kia lúc nào về?” Mã Y Y ngồi trên giường hỏi vọng vào.

“Anh chàng nào?” Tăng Lý miệng vẫn còn bọt kem đánh răng, buồn bực hỏi lại.

“Trời ạ. Tăng Lý! Cậu chỉ mới rời mình được một ngày một đêm mà sao đã trở thành cái dạng này rồi?” Mã Y Y lần thứ hai kêu trời. “Cậu đừng hòng lấp liếm nhé, vừa nãy mình đã được nghe sự tích huyền ảo đêm qua rồi. Nghe nói bạn trai cậu đã cứu vớt thế giới này!”

Phụt!!!

Tăng Lý phụt ngum nước trong miệng ra.

Cô lấy tay lau bọt kem đánh răng ngoài miệng, chạy ra ngoài hỏi: “Cậu nói cái gì?”

Sau đó, Mã Y Y tường thuật lại toàn bộ sự việc nghe được.

Tăng Lý kêu thảm thiết: “Ngô Văn Hà đúng là đồ miệng rộng, mình thừa nhận mình quen biết Ngải Cảnh Sơ, còn những chuyện khác đều không phải sự thật.”

“Bọn họ còn nói, cậu một mình tối qua xuống núi là để đón anh ta.”

“Mình đi đón cậu đấy chứ!” Tăng Lý bực bội.

“Ừ nhỉ!” Mã Y Y chợt nhớ ra. “Nhưng chẳng phải tối qua cậu nói đi cùng đồng nghiệp sao?”

“Chuyện đó mình giải thích sau.”

“Bọn họ còn nói hai người các cậu hẹn nhau đi ngắm mặt trời mọc.”

“Nói vớ vẩn!”

“Bọn họ còn nói...”

“Nói gì?”

“Cậu giấu giếm bạn trai vừa giàu có vừa đẹp trai. Nếu không phải hôm qua xảy ra chuyện khẩn cấp như vậy thì còn bị cậu tiếp tục lừa gạt. Thảo nào trước đây giới thiệu cho cậu nhiều người như vậy mà toàn bị cậu gạt đi, hóa ra là danh hoa có chủ rồi.”

Mã Y Y nói xong nhìn thấy Tăng Lý cấp tốc thay quần áo.

“Cậu làm gì thế?”

“Mình đi tìm Ngải Cảnh Sơ làm chứng. Nói rõ cho bọn họ biết.”

“Đi rồi còn đâu.” Mã Y Y nói.

“Đi?”

“Ừ, anh ta ăn sáng xong liền trả phòng.”

“Sao cậu biết?”

“Haiz... nói tiếp chuyện lúc này.”

“Nói đi.”

“Anh ta ra ngoài rồi về nhà nghỉ ăn sáng, liền gặp đồng nghiệp của cậu. Một đám bà cô vây xung quanh xin số điện thoại anh ta, nói sau này đăng kí khám bệnh sẽ không phải xếp hàng hàng giờ nữa, đến bệnh viện đại học A chỉ cần nói có người quen là được. Để cảm ơn anh ta, bọn họ còn nói nhất định sẽ thay anh ta để ý cậu, không để cậu ở đơn vị bị bắt nạt. Kết quả, cậu đoán xem anh ta nói gì?”

Tăng Lý suy nghĩ một lát, đáp: “Tôi không quen Tăng Lý?” Với biểu cảm và giọng điệu của Ngải Cảnh Sơ, khẳng định anh ta sẽ khiến cho đám bà cô kia tan nát cả tôn nghiêm lẫn hy vọng.

“Sai.”

“Tăng Lý là ai?”

“Sai sai sai.”

“Rốt cuộc anh ấy nói gì?”

“Anh ta nói: Cảm ơn!”

“Cảm ơn?!” Tăng Lý sững sốt.

(Sah: *cười lẫn lộn*)

“Cho nên, Tăng Lý à, cậu chuẩn bị đèn tội đi được rồi!” Mã Y Y tủm tỉm cười nhéo nhéo má Tăng Lý.

5. Chương 5

Ngải Cảnh Sơ một mình quay về chùa Đông Bình. Dọc đường đi gặp rất nhiều công nhân đang làm sạch tuyết trên đường. Đến lưng chừng núi, anh nhìn thấy xe của mình.

Mui xe bị bao phủ đầy tuyết.

Không biết bọn trẻ nhà ai nghịch ngợm đã vẽ lên lớp tuyết trên xe anh một hình trái tim thật to. Anh chậm rãi đi đến, đám trẻ kia chỉ có duy nhất một cô bé chú ý tới anh. Mãi tới lúc anh dùng điều khiển từ xa bấm một nút, một tiếng kêu “tít” vang lên, đèn trong xe bật sáng, bọn họ mới biết anh là chủ nhân, lần lượt sợ hãi kêu lên rồi lập tức chạy đi.

Cô bé có đôi mắt to kia không phản ứng nhanh như vậy, đứng im tại chỗ, bị bắt tại trận.

Chạy một khoảng khá xa, mấy đứa chạy trước mới quay đầu lại, thấy Ngải Cảnh Sơ căn bản không thèm để ý tới bọn họ, cho nên đứng lại, nhìn cô bé kia mà cười.

Bầu không khí vui vẻ này khiến Ngải Cảnh Sơ cũng bị nhiễm. Anh cười nhẹ, môi cong lên một chút, chân mày cũng dần ra. Nụ cười mang một vẻ đẹp khiến người ta nhìn vào liền tim đập chân run.

Cô bé đứng bên cạnh ngây ngô một lúc. Cậu bạn trai đứng xa xa thấy bạn gái mình xấu hổ, không vui vẻ gì mà hô lên: “Này, có đi không?”

Lúc ấy cô gái mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi.

Cô vừa xoay người, di động trong túi áo liền rơi ra. Chạy được vài bước mới phát hiện, định quay lại nhặt thì đã nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ cầm lên. Cô đỏ mặt tiến lại gần nhận di động. Cậu bạn trai không kiên nhẫn đợi nữa mà chạy lại cầm tay cô kéo đi, miệng lẩm bẩm: “Còn lẽ mề cái gì nữa, lát nữa không kịp đi ngắm biển được đâu.”

“Cảm ơn.” Cô gái nói.

Đột nhiên Ngải Cảnh Sơ hỏi một câu: “Các em bao nhiêu tuổi rồi?”

Cô gái ngạc nhiên: “Mười chín.”

Ngải Cảnh Sơ đứng ngây một lúc, bất chợt nghiêm mặt lại, mở cửa lên xe.

Mười chín tuổi...

Với anh mà nói, thực sự là một chuyện xa xôi...

Anh không dạy hệ chính quy cho nên học sinh chủ yếu là những người đã ngoài hai mươi, thậm chí còn có những người là bác sĩ được cử đi học, lớn tuổi hơn anh khá nhiều.

Mười chín tuổi, anh đã sớm hoàn thành hệ dự bị của đại học y, anh thông minh hơn người khác, dùng thời gian cũng nhanh hơn, nhưng lại không hề có thời gian suy nghĩ đến bất kỳ thứ gì khác.

Những người khác, mười chín tuổi họ thường làm gì? Sinh viên năm nhất, năm hai, đều có thể tùy ý yêu đương.

Còn mười lăm tuổi thì sao?

Thắt dây an toàn xong, Ngải Cảnh Sơ quay đầu nhìn sang ghế phụ bên cạnh thấy hai chai nước khoáng. Một chai còn đầy, một chai đã bị anh uống hơn nửa.

Anh cầm chai nước vơi lên quan sát.

Anh và nhiều người trong nghề đều có một thói quen, ưa sạch sẽ, cho dù là ở diện ăn uống hay đồ dùng. Sáng sớm nay Tăng Lý làm bẩn tay anh, sau đó anh leo lên núi, chuyện đầu tiên anh làm là mượn một chậu nước rửa tay. Nước để cách đêm anh cũng sẽ không uống. Cho nên anh ít khi uống nước đóng chai đã mở nắp.

Nhưng lúc này, anh mở nắp chai nước đang uống dở kia ra, ngửa đầu uống một ngụm.

Chất lỏng trong suốt chậm rãi qua miệng, chảy xuống thực quản, đi vào trong cơ thể.

Thật mát!

*

* *

Lần tiếp theo Tăng Lý gặp lại Ngải Cảnh Sơ đã là một tháng sau, nhưng không phải cô đi tìm anh, mà là đến bệnh viện để khám lại.

Cô đưa phiếu hẹn khám cho y tá, sau đó an vị ngồi chờ ở đại sảnh. Bệnh viện rất nhiều người, có lẽ là sau kì nghỉ năm mới, bệnh án chồng chất nhiều hơn.

Tăng Lý tới trễ một chút cho nên phải ngồi đợi hơn một tiếng đồng hồ. Một cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh bắt chuyện với cô: “Chị nói xem, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì thế không biết.”

Vừa thấy cô gái mở miệng, Tăng Lý không kìm được hoảng hốt thốt lên một tiếng: “Hàm răng chị trắng quá!”

Cô gái rất thích thú cười: “Ai cũng nói vậy.”

“Đeo niềng răng mà còn giữ trắng được như vậy, thật không dễ dàng gì.”

Cô gái cười cười: “Em vốn dĩ phải dùng nước rửa sạch từng chút.”

Ngừng một lúc, cô gái bực bội: “Thật là phiền phức, chờ sốt cả ruột. Bệnh viện cũng là một ngành dịch vụ, sao có thể như vậy chứ.”

“Đúng thế.” Tăng Lý cũng thở dài.

Hơn mười một giờ, rốt cuộc cũng đến lượt cô.

Cô vội vàng vào phòng. Chu Văn nhìn thấy cô, nói: “Tăng Lý, chị chờ một chút, bệnh nhân trước vẫn chưa xong.” Nói xong, Chu Văn tiếp tục vùi đầu vào giường bệnh.

Người xếp hàng trước Tăng Lý là một cậu nhóc vẫn còn mặc đồng phục trường học, hình như cũng là bị lỏng niềng răng.

Chu Văn hỏi: “Rớt mấy cái mắc cài?”

“Hai cái.” Cậu bé đáp.

“Nghỉ tết ăn nhiều đồ ăn ngon quá phải không, sao lại rớt được chứ.”

“Gặm một miếng sườn lợn nhỏ.”

“Xem ra mấy chuyện bác sĩ Chu và thầy Ngải dặn em đều quên hết rồi!” Chu Văn nhẹ nhàng quở trách thằng bé: “Đã dặn là không được ăn đồ cứng, đồ lạnh, đồ nóng, lần sau mà còn như vậy nữa là chị mặc kệ em đó nhớ.”

Thằng bé lè lưỡi.

Nghe cuộc đối thoại, Tăng Lý đứng một bên bỗng cảm thấy xấu hổ. Cô còn lớn hơn thằng bé kia mà vẫn không nhớ lời dặn đầy thôi.

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, thấy Ngải Cảnh Sơ đang đứng cạnh giường bệnh. Anh mặt áo choàng dài so với lúc mặc thường phục nhìn hoàn toàn khác nhau, có cảm giác lạnh như băng, khiến người ta cảm thấy xa cách.

Mấy phút sau, một nữ sinh khác đi đến hỏi: “Chị Chu, bữa trưa ăn gì, mọi người đã hẹn đi ăn rồi, thầy Ngải mời cơm.”

Tăng Lý vô cùng kinh ngạc: “Mọi người buổi trưa không nghỉ sao?”

“Mỗi ngày chỉ có một giờ nghỉ trưa, ăn cơm cũng đã hết giờ rồi. Hôm nay khá nhiều bệnh nhân có lẽ không có thời gian nghỉ ngơi.”

Lúc này, điện thoại Tăng Lý, đổ chuông, là mẹ cô gọi đến.

“Tiểu Lý, mọi người vẫn đang chờ con.”

Mẹ cô sắp xếp cho cô một cuộc gặp mặt, biết là hôm nay cô xin nghỉ làm để đi khám lại nên hẹn vào lúc ăn trưa. Không ngờ cô mãi không tới, lại không thể từ chối, bây giờ nhà bên kia đã tới, chỉ còn thiếu mỗi cô.

Tăng Lý hỏi Chu Văn xem còn phải đợi bao lâu nữa.

“Niềng răng của chị có bị rớt mắc cài không?”

“Có.” Tăng Lý xấu hổ đáp.

Chu Văn kêu lên một tiếng: “Sao mà mọi người không chịu nghe lời thế không biết. Phải hai mươi phút nữa mới xong bệnh nhân kia, làm cho chị ít nhất cũng phải nửa tiếng.”

Tăng Lý nhìn đồng hồ: “Không kịp rồi. Tôi phải đi trước. Buổi chiều quay lại được không?”

“Vì sao?”

Tăng Lý và Chu Văn so về tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều lắm, tiếp xúc vài lần cũng coi như thân, cho nên cô cũng không vòng vo: “Tôi phải đi xem mặt. Không kịp rồi, không đến sẽ bị mắng!”

Chu Văn bật cười: “Là như vậy à?”

“Ừm.” Tăng Lý nhú mày, gật đầu.

“Vậy chị đi nói với thầy Ngải đi.”

Tăng Lý sững sốt.

Chu Văn cười: “Trêu chị thôi. Chị đi đi, chiều quay lại.”

Sau đó, Tăng Lý vội vã xuống lầu bắt xe đến chỗ hẹn.

Ngải Cảnh Sơ xong việc, ngồi xuống ghế nghỉ. Bệnh nhân tiếp theo là Tăng Lý. Bệnh án của cô đặt trên cùng, vừa liếc mắt anh liền nhìn thấy cái tên kia.

Anh hỏi: “Chu văn, bệnh nhân tiếp theo đâu?”

Chu Văn đứng lên: “Tăng Lý tới từ sáng, nhưng vừa rồi có việc gấp nên nói với em cho chị ấy hẹn đến chiều.” Cô sợ Ngải Cảnh Sơ có ấn tượng xấu với Tăng Lý nên vội vàng giải thích.

Ngải Cảnh Sơ không nói tiếp, lấy phiếu khám lại của cô đặt sang một bên.

Hai giờ chiều, Tăng Lý mới quay lại, phải đợi một tiếng mới đến lượt mình. Bệnh nhân đã vãn đi khá nhiều, cô gần như là tốp cuối.

Cô vừa nằm xuống giường trị liệu, Chu Văn đi mời Ngải Cảnh Sơ.

“Chỉnh sửa niềng răng bị rớt một mắc cài, cô lấy chất dính chưa?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Tăng Lý nghe thấy giọng của anh thì kinh ngạc.

“Chưa.” Chu Văn trả lời xong còn nhìn Ngải Cảnh Sơ. Cô cảm thấy thầy giáo của mình càng ngày càng cao siêu không với nổi. Bệnh nhân còn chưa có há miệng đã biết là bị rớt một mắc cài. Nếu không phải là lúc sáng đã hỏi Tăng Lý thì bây giờ cô thật là trở tay không kịp.

Ngải Cảnh Sơ ngồi xuống, thay găng tay mới, khử trùng, đeo khẩu trang, cầm cái gương lồi kiểm tra niềng răng cô một hồi, sau đó dặn dò Chu Văn.

Từ đầu tới cuối chưa hề chào hỏi một câu với Tăng Lý, cũng không nhìn cô một cái, giống như không quen biết nhau. Sau đó anh đi kiểm tra bệnh nhân khác.

Chu Văn nhận cái gương từ Ngải Cảnh Sơ, nhưng không làm ngay cho Tăng Lý, mà gọi thêm hai bạn học nữa đến xem.

Tăng Lý bị nhìn chằm chằm nên sợ hãi: “Làm sao thế?”

“Tác phẩm nghệ thuật.”

Chu Văn thấy Tăng Lý vẻ mặt buồn bực liền giải thích: “Không phải nói chị, là nói cái niềng răng. Cậu nói xem đúng không, Phạm Phạm.”

Cô gái tên Phạm Phạm kia vội vàng gật đầu: “Thao tác của thầy Ngải thật là tuyệt, quá tuyệt.”

“Đã lâu rồi không thấy thầy Ngải niềng toàn bộ hàm, thật là nên chụp lại một kiểu làm kỉ niệm.”

Tăng Lý đen thui mặt, quả thật không hiểu niềng răng đen như mực có cái gì đẹp mà gọi là tác phẩm nghệ thuật.

Chu Văn lại nói: “Hôm đó tôi có việc bận nên không đến làm cho chị theo hẹn được, gọi điện cho chị thì không được. đành dặn các y tá nếu chị có đến thì hẹn lịch khác cho chị. Kết quả, thầy Ngải nghe thấy liền tức giận.”

Tăng Lý đang há miệng để Chu Văn lấy dây kềm nên không thể nói được, chỉ tiếp tục lắng nghe.

Chu Văn vừa làm vừa nói: “Thầy Ngải lúc nào cũng nói với chúng tôi, làm người phải giữ lời thì tất thành. Ngành y càng cần phải có chữ tín, hai chữ thành tín chính là: nội thành vu tâm, ngoài tín vu nhân.” (với mình phải thành thật với lòng, với người khác phải có chữ tín)

Tăng Lý rốt cuộc có thể ngậm miệng lại, cô hiểu kỳ hỏi: “Thầy Ngải là một người hay lái nhải vậy sao?”

“Lải nhải? Sao lại dùng từ này mà nói về thầy ấy được chứ. Bình thường chị mà khiến thầy ấy nói được một chữ có khi thầy ấy còn coi là lãng phí ấy chứ.”

“Vậy sao các cô lại sợ thầy ấy thế?”

“Ngay đến ông chủ bản tính hòa ái dễ gần của chúng tôi mà chúng tôi còn chưa bao giờ dám nói đùa. Huống chi, chị còn không biết thầy Ngải mà trông thi thì nghiêm khắc thế nào đâu, chăm luận văn còn kinh khủng hơn. Chúng tôi trước đây có một chị khóa trên lúc bảo vệ luận văn còn bị thầy ấy hỏi đến phát khóc, lúc về thế nào cũng phải đi khám tim.” Chu Văn liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ, len lén oán giận.

Tăng Lý nghe xong, không nhịn được bật cười. Cô nhớ lại buổi tối hôm đó Ngải Cảnh Sơ cũng suýt chút nữa khiến cô phát bệnh tim.

Sau đó, Chu Văn dính lại mắc cài, Phạm Phạm quấy chất dính. Một lát sau chuẩn bị xong xuôi, Chu Văn lại đi gọi Ngải Cảnh Sơ đến kiểm tra và thực hiện bước tiếp theo.

Vậy mà, Ngải Cảnh Sơ bận rộn mãi chưa thể đến ngay.

Bởi vì Tăng Lý là bệnh nhân cuối cùng của Chu Văn, giờ sắp tan ca cũng không còn việc gì nữa. Chu Văn nghĩ Ngải Cảnh Sơ chắc chưa thể tới ngay được cho nên tranh thủ đi WC.

Tăng Lý buồn chán ngắm nghía cái bồn nước nhỏ gần bên cạnh miệng, không hiểu vì sao nước lại từ cái ống nhỏ kia chảy ra, một lúc lại ngừng? Cô nhú mồm, đang mải mê suy nghĩ thì một người tiến lại gần.

Cô nhanh chóng nằm ngay ngắn lại, con mắt chăm chú nhìn thẳng, sau đó mới phát hiện người đến là Ngải Cảnh Sơ.

Cô muốn bắt chuyện với anh, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cuối cùng, cô cứ thất thố như vậy, giống như vừa diễn một màn thất tình. Còn Ngải Cảnh Sơ, chắc chắn anh không hề biết, chỉ vì một câu cảm ơn kia của anh, mà khiến cô có bao nhiêu khốn đốn ở cơ quan.

“Ừm...Chu Văn đi WC.” Tăng Lý mở miệng.

“Vậy chờ một chút.” Anh nói.

Lúc này, dây buộc tóc của Tăng Lý rơi xuống đất, cô vẫn chưa kịp phát hiện ra thì Ngải Cảnh Sơ đã nhìn thấy. Anh cúi xuống nhặt lên giúp cô.

Trong khoảnh khắc anh vừa khom lưng, Chu Văn vừa vọt chạy vào phòng. Cô không thấy được anh, nghĩ rằng anh chưa tới, vì vậy về mặt bất ngờ kích động hỏi: “Đúng rồi, buổi trưa đi xem mặt thế nào?”

Vừa dứt lời, cô liền nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ đứng lên, nhất thời nói lắp: “Thầy... Thầy Ngải... đến rồi ạ?”

“Ừ.” Động tác của anh dừng lại, thuận tiện dứt cái dây buộc tóc vào túi áo.

Sau đó, toàn bộ quá trình tiếp theo, Ngải Cảnh Sơ chỉ đạo, Chu Văn đứng bên cạnh nhìn.

Lúc này y tá trưởng đi đến: “Tiểu Ngải, bốn dây kềm mọi người cần, tôi chỉ tìm thấy hai.” Y tá trưởng là một bà cô béo khoảng chừng năm mươi tuổi.

Ngải Cảnh Sơ cảm ơn, để Chu Văn tiếp tục làm.

Y tá liếc mắt nhìn chỉ thấy còn lại một bệnh nhân, liền dựa người vào bàn nói chuyện với Ngải Cảnh Sơ, nói vài chuyện ăn Tết và chuyện ở bệnh viện thì Ngải Cảnh Sơ gián đoạn câu chuyện.

Đột nhiên y tá trưởng nói: “À đúng rồi, tiểu Ngải, nghe nói cậu có bạn gái.”

Bà vừa hỏi vừa quan sát đám học sinh thực tập, tất cả đều dừng lại động tác.

Ngải Cảnh Sơ vừa muốn nói gì lại thôi, y tá trưởng lại nói: “Cậu đừng giấu chúng tôi. Ông bạn học cũ của tôi nói cho tôi biết. Tên là gì nhỉ... có chút đặc biệt... trí nhớ tôi kém quá...” Bà trầm ngâm.

Những người khác, trong đó có Tăng Lý ở một bên chờ đợi đáp án.

“À, đúng rồi.” Bà ta lại hô lên, “Tên là Tăng Lý. Ông bạn học tôi nói anh đã hái được bông hoa của thư viện nhà người ta.”

Tăng Lý nghe thấy tên mình đi ra từ trong miệng bà cô kia, suýt nữa thì lăn từ trên giường xuống đất.

Ngay cả Ngải Cảnh Sơ bản thân cũng sửng sốt.

Người kinh ngạc không kém còn có Chu Văn. Cô hoài nghi nhìn Ngải Cảnh Sơ, lại nhìn Tăng Lý, trong lòng không ngừng phán đoán Tăng Lý trong lời nói của y tá trưởng có đúng là Tăng Lý này không?

Phạm Phạm vừa đứng lúc đi vào, nhìn Tăng Lý nói: “Thật trùng hợp, hình như chị cũng tên Tăng Lý mà?” Chu Văn kính nể mà liếc mắt nhìn Phạm Phạm. Trước đây vẫn nghĩ Phạm Phạm là một người dễ xấu hổ, không ngờ vào thời khắc mấu chốt lại hỏi được một câu rất có chiều sâu!

Mấy người sinh viên kia không ai không biết cái tên Tăng Lý, bởi vì hôm qua đi học Ngải Cảnh Sơ còn lấy bệnh án của cô nói một lần. Mặc dù chỉ được ngắm cái phim X-quang chụp khuôn mặt phía trước, nhưng cái tên thì ai này cũng đều nhớ rõ.

Chu Văn cân nhắc, Tăng Lý là sư mẫu ư???

Không thể nào! Tại sao nhìn không giống thế?

Nếu như là sự thật, vậy... vậy hóa ra hành vi lúc trưa của cô là đã che giấu cho sư mẫu đi gặp mặt??? Nếu vậy thì đâu chỉ đơn giản là phát bệnh tim, cô sẽ bị ông thầy của mình bức đến biến thái mất!

Chu Văn suy nghĩ đã có chút lộn xộn.

Mọi người trong phòng bệnh đều tập trung ánh mắt nhìn Tăng Lý. Cô ước lúc này đào một cái hố mà chui xuống, cũng lại muốn làm gì đó để giải thích. Nhưng nghĩ lại, vì sao cô phải giúp anh giải thích chứ? Lúc trước chẳng phải vì lời nói không rõ ràng của anh mà cô bị đồng nghiệp cô lập, há miệng tám lần nói không ai tin ư. Hiện tại cuối cùng anh gieo gió cũng gặp phải bão. Đại thù của cô cũng được báo!

Đáng tiếc, cô lại không có được cái khí thế và định lực như của Ngải Cảnh Sơ. Nghẹn họng không được bao lâu, cô liền xua tay: “Không phải, không phải.”

Thấy mọi người cứ nhìn chằm chằm mình, cô lại nói: “Tuyệt đối không phải như đồng nghiệp của tôi nói. Chúng tôi chỉ là... chỉ là...” Cô vốn dĩ kém ăn nói, ở tình huống này lại càng cuống không biết nói sao.

Cuối cùng cô nóng nảy: “Ngải Cảnh Sơ! Anh nói gì đi chứ!”

Chu Văn giật mình. Ngoài bạn gái ra, còn có ai trên đời này dám dùng giọng điệu này, thái độ này nói chuyện với thầy của cô đây?

Haizz.... oan oan tương báo đến bao giờ? =)) muốn gỡ lại càng rồi, muốn trắng lại càng đen. Chị Lý à, chị có biết đang chữa lợn què thành lợn tàn phế hay không? =))

Chương 5.2

Ngải Cảnh Sơ không lường được câu cảm ơn kia của mình lại khiến Tăng Lý lâm vào tình cảnh như vậy.

Ngày hôm ấy, anh xuống núi rồi về nhà nghỉ ăn cháo trắng và dưa muối. Nhưng vừa ngồi xuống lại bị một đám người vây xung quanh xin số điện thoại, ríu ra ríu rít một hồi. Bản thân anh không thích hàn huyên với người lạ, bắt buộc dĩ phải nói số điện thoại của mình. Sau đó bọn họ liền hứa hẹn với anh sẽ chăm sóc Tăng Lý thật tốt, không để cô bị bắt nạt, cũng không để lãnh đạo bắt cô làm nhiều việc, không ép cô viết báo cáo, làm kế hoạch, vân vân và vân vân. Lúc ấy anh vô tình nhớ lại bộ dạng khốn đốn của cô lúc sáng sớm cho nên thuận miệng nói một câu cảm ơn.

Lúc này ánh mắt Ngải Cảnh Sơ nhìn Tăng Lý như kiến bò trên chảo nóng. Anh chậm rãi tháo găng tay cao su ra, nói: “Đã thu phí dính lại niềng răng chưa?” Tiếng nói thông thả như vậy nhưng lại có chút vang vang, cũng không có gì nghiêm trọng, so với bình thường lại có chút trầm thấp hơn.

Có điều những lời này không phải anh nói với Tăng Lý, mà là nói với Chu Văn, giống như lòng hiếu kỳ của mọi người chẳng có liên quan gì tới anh.

Anh vẫn thông dong, bình tĩnh như vậy.

Chu Văn vội vàng lắc đầu: “Chưa.”

Ngải Cảnh Sơ nói: “Vậy cô đi lấy hóa đơn hai mươi đồng, đưa cho Tăng Lý xuống lầu trả phí, tránh lát nữa tan ca bọn họ lại tìm không thấy người. Sau đó quay lại đây chúng ta làm nốt bước tiếp theo.”

Vì vậy, trước mặt bao nhiêu người, Tăng Lý âm ức cố gắng kiềm chế bản thân không đi lên bóp cổ Ngải Cảnh Sơ. Cô đứng dậy, cầm lấy hóa đơn đi ra khỏi phòng.

Đang ở trong cái tình huống này mà anh ta còn có thể điềm nhiên nhắc nhở cô đi trả tiền trước khi tan ca.

Tăng Lý nghiêng rằng nghiêng lợi đi đến quầy thu phí. Hình như thời điểm này ai nấy cũng đều vội vàng đến nộp phí, người xếp hàng trước ô cửa thu ngân không ít. Cô đứng một lúc lâu mới tới lượt mình. Đến lúc cô thở hồng hộc leo lên tầng thì mới phát hiện tình cảnh đã thay đổi.

Không thấy tung tích y tá trưởng đâu. Phạm Phạm và mấy sinh viên khác vội đầu làm niềng răng. Chu Văn ngồi bên cạnh giường điều trị chờ cô. Còn Ngải Cảnh Sơ, đang ngồi trước máy vi tính xem bệnh án.

Trong phòng yên tĩnh đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ tiếng động. Hình như tất cả mọi người đều quay về vị trí và công việc của mình, lòng hiếu kỳ về chuyện ban nãy như tan biến.

Cô đưa phiếu thu ngân cho Chu Văn. Chu Văn nhận lấy, nhìn cô không chớp mắt, sau đó nhanh chóng tiếp tục công việc, mời Ngải Cảnh Sơ ra kiểm tra.

“Được rồi, cô hẹn thời gian khám lại cho cô ấy.” Ngải Cảnh Sơ nói với Chu Văn.

Tất cả mọi chuyện khiến cho Tăng Lý có cảm giác có phải mình bị ảo giác hay không, không hiểu rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tăng Lý đứng dậy, nhớ lúc này mình nằm xuống giường vì buộc tóc quá chặt lên cô nới lỏng một vòng ra, bây giờ không thấy dây buộc tóc đâu. Cô khom lưng cúi xuống đất tìm nhưng không thấy, lục lọi lại túi xách, cũng không thấy.

“Thứ tư chị tới khám lại nhé.”

“Được.”

Bỗng nhiên Chu Văn nhìn chăm chăm cô, cô cảm thấy bức bối. Lúc này Ngải Cảnh Sơ đang quay lưng về phía hai người, cho nên Chu Văn tranh thủ làm bộ dạng cúi nước mắt với Tăng Lý, đáng vẻ vô cùng tội nghiệp.

Lúc rời khỏi, Tăng Lý do dự nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Cô còn có một việc then chốt chưa làm được.

Nhưng vừa rồi xảy ra tình huống như vậy, cô thực sự không tài nào mở miệng được. Hôm qua lúc cô xin nghỉ để hôm nay khám lại, chủ nhiệm Lý lại căn dặn cô phải tới hỏi xem Ngải Cảnh Sơ hôm nào rảnh rồi để mời anh đi ăn. Trước đây mỗi lần xin nghỉ để đi khám răng, chủ nhiệm Lý cũng chỉ cho cô nghỉ ba giờ, cùng lắm là nửa ngày, vậy mà lần này rất rộng rãi mà cho cô nghỉ hẳn một ngày, cho nên mới có thời gian lúc trưa đi xem mặt.

Nếu như hôm nay không hỏi Ngải Cảnh Sơ thành công, chắc chắn chủ nhiệm Lý sẽ nghĩ cô không làm được việc, nói không chừng sẽ gây khó dễ cho cô.

Tăng Lý bối rối, không biết phải làm thế nào, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Cô chờ thang máy hồi lâu, nhất thời tỉnh táo, đột nhiên hiểu được tại sao Ngải Cảnh Sơ bảo cô đi nộp phí. Cô lại quay trở lại phòng bệnh, nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ đang ngồi yên ở bàn làm việc. Lấy hết dũng khí, cô rút điện thoại gọi cho anh.

Qua lớp cửa kính, cô nhìn thấy anh cầm lấy di động đưa lên tai. Điện thoại của anh vẫn như lần trước, được bọc trong một lớp plastic trong suốt, như vậy sẽ không bị bẩn trong lúc đang làm việc, thật đúng là sạch sẽ đến mức lợi hại.

“Tôi là Tăng Lý.” Cô vốn định chào hỏi anh một câu, nhưng không biết nói thế nào, gọi là Ngải Cảnh Sơ ư? Thật không được tự nhiên. Gọi thầy Ngải, bác sĩ Ngải? Vừa nãy cô còn gọi thẳng cả tên họ nhà người ta ra, giờ mà gọi lịch sự như vậy, thật là giả tạo quá đi.

“Tôi biết.” Ngải Cảnh Sơ ngồi quay mặt về phía cửa thủy tinh cho nên chỉ cần ngẩng đầu lên khỏi máy vi tính là có thể nhìn thấy Tăng Lý.

Tăng Lý rất sợ Ngải Cảnh Sơ sẽ tắt điện thoại để trực tiếp ra ngoài nói chuyện với mình. Chuyện này mà để mọi người nhìn thấy thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nhưng may mắn là anh không làm thế.

Hai người nhìn nhau, cánh một lớp kính trong suốt, nói qua điện thoại.

“Anh khi nào thì có thời gian rảnh, chủ nhiệm Lý của chúng tôi muốn mời anh ăn cơm.” Tăng Lý nói.

“Cô nói với anh ta không cần phiền phức như vậy.”

“Tôi đã từ chối nhiều lần nhưng anh ta vẫn nhất quyết muốn mời. Nếu như anh không đồng ý thì trực tiếp gọi điện nói với anh ta.” Tăng Lý bắt đầu nói.

Ngải Cảnh Sơ im lặng một lúc, đáp: “Vây buổi tối nay đi. Nếu như anh ta rảnh.”

“Chắc chắn không thành vấn đề.” Tăng Lý quyết định thay chủ nhiệm Lý, “Tôi gọi điện cho anh ta đặt chỗ.”

“Được.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý tắt máy xong, lập tức báo cáo với lãnh đạo. Chủ nhiệm Lý vô cùng vui vẻ, khen Tăng Lý làm tốt, rồi lại hỏi Ngải Cảnh Sơ thích ăn cái gì, cơm Trung hay cơm Tây, muốn ăn ở đâu...

Tăng Lý đành đành gọi lại cho Ngải Cảnh Sơ một lần nữa: “Tôi quên không hỏi anh thích ăn gì rồi. Anh muốn ăn ở đâu?”

Đúng lúc này, Chu Văn đứng dậy đi ra ngoài. Tăng Lý nhìn thấy lập tức quay đầu đi vào thang máy.

Nếu như để bọn họ thấy vừa rồi Ngải Cảnh Sơ nói chuyện điện thoại với cô, lại còn hẹn anh đi ăn cơm, đảm bảo cô nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội.

“Cơm Trung đi, không có rượu.”

“Được.” Tăng Lý nói, “Vây tôi đi trước, lát sẽ gọi điện báo địa điểm cho anh. Tan ca anh đến sau.”

“Bây giờ tôi cũng không còn bệnh nhân nữa rồi. Cùng đi đi, cô đợi tôi ở bãi đỗ xe mấy phút.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý tới cửa nhà để xe không lâu thì thấy Ngải Cảnh Sơ lái chiếc SUV đi ra, được một đoạn dừng xe lại.

Cô lên xe liền nói: “Chủ nhiệm của chúng tôi nói để tiện cho anh nên đã đặt chỗ ở nhà hàng gần bệnh viện. Vợ chồng anh ta sẽ đợi chúng ta ở đó, hẹn lúc sáu rưỡi.”

Nói xong, cô và Ngải Cảnh Sơ không hẹn mà cùng nhìn đồng hồ – năm giờ.

Hơn một tiếng nữa biết làm gì??? Tăng Lý chưa từng có nghiệp vụ tiếp khách hay đưa đón lãnh đạo, trong tình huống này cô không hề có kinh nghiệm xã giao.

“Hay là, tôi gọi điện báo anh ta anh đã tan ca rồi, gấp sớm một chút?” Tăng Lý thăm dò hỏi.

“Không cần, lái xe đi dạo đi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Vốn dĩ lúc này là giờ cao điểm, xe cộ trên đường đông đúc, vậy mà bọn họ lại còn không ngại góp vui!

Tăng Lý thực sự hết cách, liền nhắn tin hỏi Mã Y Y.

Mã Y Y nhấn lại: “Xem ra đối với kiểu người này, tình hình chung là cậu có thể mời anh ta đi ngâm chân,mát-xa, uống trà đốt thời gian.”

Ngâm chân? Mát xa? Vẫn nên đi uống trà thì hơn!

Tăng Lý cân nhắc mấy cái gợi ý của Mã Y Y rồi nói: “Hay là chúng ta tìm chỗ nào đó uống trà?”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô rồi nói: “Nếu cô muốn uống trà, tôi biết một chỗ này.”

Vì vậy, Ngải Cảnh Sơ lái xe chạy đến một con phố vắng. Mùa này, ngô đồng bắt đầu rụng lá, nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp tĩnh lặng của những mảnh tường xám. Xe dừng trước một quán nhỏ treo biển chỉ có hai chữ “Nhất vị”. Nếu không phải Ngải Cảnh Sơ đưa cô đến thì cô thật không biết đây là một quán trà.

Người đón khách ngoài cửa là một cô gái xinh đẹp mặc đồng phục xanh lam, cô ta đưa hai người đến một gian phòng nhỏ.

Lúc ngồi xuống, cô gái nói: “Ngải tiên sinh, luận đạo lần trước anh cần đã có rồi.”

“Vậy thì ngâm cái đó trước cho tôi.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Sau đó, cô gái đem bộ đồ pha trà mang lên.

Tăng Lý không hiểu về trà lắm, chỉ nghĩ là uống trà đều dùng ấm đất sét để ủ. Nhưng lúc này trên bàn là một chén thủy tinh trong suốt, cho nên cô không khỏi tò mò quan sát.

Ngải Cảnh Sơ nhìn ra nghi vấn trong lòng Tăng Lý: “Chúng ta uống trà xanh, ngoài thưởng thức hương vị ra, còn dùng đồ thủy tinh để có thể thấy được màu sắc của trà.”

Cô gái mỉm cười, nhẹ nhàng giải thích: “Trà đạo là loại rượu trúc điệp thanh cao cấp nhất. Nó chính là trà búp Minh Tiên được trồng ở gần chùa Đông Bình trên núi Đông Sơn, vị trí không quá cao cũng không quá thấp, mỗi lá trà đều lấy một mầm duy nhất, nghìn mầm chỉ chọn lấy một.” Nói rồi, cô gái múc một muống lá trà đưa cho Tăng Lý xem, rồi san đều vào hai tách trà thủy tinh.

Tăng Lý nhìn kỹ, lá trà dài, nhỏ, mỏng, màu xanh mượt. Từng mảnh từng mảnh đều tươi và mọng.

Sau đó, cô gái đem ấm nước sôi đổ ra một cái chén nhỏ, cho ngón tay vào thử độ ấm, tráng lại một lần đồ đựng trà, rồi rót nước dọc theo mép của tách trà. Cô làm điệu bộ “Xin mời uống!” rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ, không gian vang lên tiếng đàn tranh du dương, cũng không biết là phát ra từ nơi nào.

Lá trà nhỏ dài được ngâm trong nước, đầu tiên là nổi mặt trên, sau đó dần dần nước trắng chuyển màu thành xanh lục. Tất cả sự biến hóa này, xuyên thấu qua một tầng thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng, hương trà cũng lan tỏa ra ngoài phẳng phát trong không khí.

Chương 5.3

Anh không phải là người thích nói nhiều. Cô cũng vậy.

Đột nhiên di động của Tăng Lý có âm báo tin nhắn. Cô mở ra xem, tin nhắn đến từ một số lạ: “Có phải chị là Tăng Lý không? Tôi là Chu Văn đây.”

Tăng Lý ngẫm những dòng chữ kia, căng thẳng ngẩng đầu lên nhìn Ngải Cảnh Sơ. Anh cũng nhìn cô.

Tăng Lý nói: “Tôi ra ngoài gọi điện thoại một lát.” Sau đó cô đứng dậy đi ra ngoài, đóng cửa lại, gọi vào số di động kia.

“Chu Văn? Tôi là Tăng Lý.”

“Đúng là chị thật.” Chu Văn nói, “Tôi nhìn trộm tư liệu bệnh án của chị, hóa ra không bị nhầm.”

“Số này tôi dùng nhiều năm rồi. Vừa đúng lúc tôi có việc muốn hỏi chị.”

“Chuyện gì?”

“Lúc tôi đi nộp viện phí, thầy Ngải đã nói gì? Có giải thích gì không?” Cô cảm thấy mọi người như vậy có chút kì quặc.

“Này, đừng nói nữa. Chị vừa đi, ông thầy tôi đã lập tức dùng ánh mắt đối phó với chúng tôi, còn cần động tới mồm mép để giải thích sao? Chúng tôi nên làm gì cũng lập tức đi làm, không có việc gì cũng phải giả vờ như nhiều việc lắm, khỏi cần thầy ấy tìm việc giúp chúng tôi!” Chu Văn nói, “Sau đó, y tá trưởng thấy thầy Ngải thu viện phí của chị thì nghĩ hình như có hiểu lầm. Bởi vì ngay cả học sinh của thầy Ngải đến chỉnh răng chỗ thầy ấy đều không phải trả phí, hưởng hồ là bạn gái. Sau đó, bà ta thấy chúng tôi không có phản ứng gì nữa liền bỏ đi.”

“Đơn giản như vậy sao?”

“Đúng thế.”

Tăng Lý cho rằng lúc ấy Ngải Cảnh Sơ bảo cô đi, là vì sợ cô càng giải thích càng rối, để một mình anh ở lại giải thích có lẽ sẽ tốt hơn.

“Nhưng mà, hôm nay thầy Ngải rất lạ.” Chu Văn tiếp tục.

“Lạ thế nào?”

“Bình thường phí gắn lại niềng răng chỉ mất hai mươi đồng, cái này là do bệnh viện quy định. Nhưng thực ra thầy Ngải rất hiếm khi bảo chúng tôi đi thu phí. Chuyện này thì y tá trưởng không rõ ràng bằng chúng tôi. Có lúc thì là do bận quá nên quên, cũng có lúc là vì thầy ấy cảm thấy thu một ít tiền của người ta thật ngại. Thầy Ngải không hỏi, chúng tôi cũng lười quan tâm. Thế nên, chúng tôi cảm thấy thầy ấy bảo thu tiền của chị, thực chất không phải là có thù oán với chị, mà là trong lòng có mờ ám!” Chu Văn phân tích rõ ràng.

“Chị nói xem, vậy là sao?” Chu Văn lại nói.

“Đúng vậy, vì sao?” Tăng Lý giả ngây giả ngô.

Lúc đứng chờ thang máy Tăng Lý đã tự hỏi, lần ở Đông Sơn, anh không giải thích là nể mặt mũi cô. Đối mặt với cái loại tin đồn này, nếu như bên đầu tiên đứng ra giải thích không phải là cô, mà là anh thì trước mặt đồng nghiệp cô hẳn sẽ khó xử. Như vậy, hôm nay trước mặt đồng nghiệp và học sinh của anh, anh cố ý để cô đi chỗ khác, có phải cũng là vì nguyên nhân đó?

Hay là...

Anh vốn là người coi mấy chuyện này chẳng đáng để vào mắt?

“Chị là bạn gái của thầy Ngải thật sao?” Chu Văn truy vấn.

“Tôi đã nói rồi, không phải.”

“Tôi vẫn cảm thấy thầy ấy vốn dĩ định để chị đi rồi sẽ giáo huấn chúng tôi một trận.” Chu Văn nói, “Cho nên muốn gọi điện nhờ chị giúp đỡ.”

“Làm gì?” Tăng Lý buồn bực.

“Trước mặt thầy ấy mong chị nói mấy lời tốt đẹp giúp chúng tôi, chị không biết chúng tôi sợ chết thế nào đâu.”

“Tôi đã nói rồi, tôi...”

“Mặc kệ chị có phải là bạn gái thầy ấy hay không, chúng tôi cũng sẽ chết thảm. Thật đấy! Nếu chị không phải bạn gái thầy Ngải, mà chúng tôi lại dám nói huyền thuyên như thế, thầy ấy bề ngoài thì tỏ ra bình thường, nhưng trong lòng nhất định sẽ rất bực. Còn nếu như thực sự chị là sư mẫu tương lai của chúng tôi, mà tôi còn dám giúp chị gạt thầy ấy giấu giếm đi gặp mặt, chắc chắn thầy ấy còn muốn giết người ấy chứ. Nể mặt lúc trưa tôi nói giúp chị, chị có thể nói giúp vài lời được không? Tăng Lý...” Chu Văn vốn rộng rãi, đối xử với ai cũng rất nhiệt tình, bây giờ lại ra mặt cầu xin như thế, Tăng Lý đồng ý cũng không được, không đồng ý cũng không xong.

“Thầy Ngải... không giống người lấy việc công trả thù tư.”

“Sư mẫu à!!!” Chu Văn kêu lên.

Cái câu xưng hô này khiến Tăng Lý hoảng sợ đến suýt làm rơi điện thoại: “Đừng có gọi như thế.”

Lúc ấy, cô gái phục vụ trà đi tới, mỉm cười nhìn Tăng Lý. Cô ta đi đến cửa phòng, gõ cửa: “Xin quý rầy.” Sau đó mở cửa bưng một bình nước vào.

Tăng Lý nghiêng người tránh cô ta, nhìn qua khe cửa thấy được khuôn mặt Ngải Cảnh Sơ.

“Sư mẫu!” Chu Văn thấy cô không nói gì, liền gọi một tiếng nữa. “Hôm nay vừa tan ca thầy Ngải liền lập tức tới phòng thay đồ, một chữ cũng không nói. Lúc về kí túc nghe mấy sư muội nói nhìn thấy trên xe thầy Ngải có một người đẹp. Không phải chị đấy chứ? Nếu không phải chị, vậy phải từ từ điều tra mới được. Ông chủ của chúng tôi chưa bao giờ...”

“Dừng dừng!” Tăng Lý đau đầu, cô rất ít khi nói xạo, càng không dám trắng trợn nói dối không chớp mắt. Vì vậy tốt nhất qua loa lấy lệ rồi cúp máy.

Cô gái kia mang nước vào ủ trà rồi lại quay ra. Cùng lúc ấy, Tăng Lý cũng quay về chỗ ngồi.

“Ở đây uống trà lại nhớ tới quán cà phê tôi và bạn tôi cùng nhau mở.” Cô nhớ tới lời Chu Văn, cho nên muốn tìm chuyện gì đó nói tào lao.

“Ở đâu?” Ngải Cảnh Sơ rót thêm nước vào chén.

“Ngay bên cạnh trường học của anh đấy.” Tăng Lý đáp, “So với ở đây, đúng thật chỉ là một nơi phàm trần thế tục mà thôi.”

Ngải Cảnh Sơ không trả lời. Vì vậy Tăng Lý trong lòng thở dài ủ rũ, cô nói: “Vì sao lại gọi là Nhất Vị?”

“Có thể là vì bốn chữ “Thiên trà nhất vị”.”

“Quán cà phê của chúng tôi cũng rất tục, trực tiếp dùng tên tiếng anh của tôi.” Tăng Lý nói tới đây, đột nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt nhợt nhạt.

Ngải Cảnh Sơ hỏi lại: “Làm ăn được chứ?”

“Miễn cưỡng cũng coi như đủ chi tiêu. Chỉ là vì đó là giấc mơ của chúng tôi khi còn học đại học.” Tăng Lý nói, “Lúc ấy cảm thấy được tự mình làm những việc mình thích, cùng với những người bạn mình thích, mở một quán cà phê nhỏ cũng là việc hạnh phúc nhất trên thế giới.” Lúc nói những lời này, khóe miệng cô cong lên thích thú, giống như đang mỉm cười.

Tăng Lý đột nhiên cảm thấy mình có chút tò mò không nên có: “Chỗ chúng tôi có một sinh viên trường Y của anh, cô bé ấy nói anh đối với sinh viên rất hung dữ.”

Rốt cuộc đã vào vấn đề chính.

“Nói thế nào?” Anh hỏi.

“Nói có một lần trong buổi bảo vệ luận văn, anh đã khiến một nữ sinh phát khóc.” Tăng Lý không thể bán đứng Chu Văn, đành phải lôi Đậu Đậu ra làm lá chắn.

“Thực ra, không phải chỉ có một lần!” Ngải Cảnh Sơ thành thật đáp. (Ọc ọc =)) Thầy Ngải, thầy quá đáng iêu rồi ^__^)

Tăng Lý lú lười: “Đáng sợ như vậy! Trước đây chúng tôi tốt nghiệp, các thầy giáo đều cho qua khá dễ dàng. Rất ôn hòa!”

“Không giống nhau.” Anh nói.

“Không giống ở đâu?” Tăng Lý không hiểu, chẳng lẽ khác nhau là ở hàng hiệu và đại học hạng ba sao?

Anh không trả lời ngay lập tức, rút tay ra khỏi túi áo đặt lên bàn, ánh mắt chăm chú nhìn vào chén trà.

Lá trà đã tản ra, không nổi trên mặt nước, mà toàn bộ đều đã dựng đứng lên.

Sau đó, anh dùng ngón tay búng nhẹ vào chén thủy tinh, phát ra những âm thanh vui tai. Bị tác động, lá chè trong chén di động chìm nổi, màu sắc nước chè đậm hơn một chút.

Trong lúc Tăng Lý còn đang chìm đắm trong đó, lại nghe được Ngải Cảnh Sơ chậm rãi nói: “Hy Lạp cổ đại có một vị số học gia tên là Proclus từng nói: ở đâu có toán học, ở đó có cái đẹp. Người đời sau hiểu câu đó theo nghĩa rộng là “vẻ đẹp của khoa học”. Nhưng tôi và các thầy giáo trước đây dạy tôi đều cho rằng, khoa học đẹp, không phải chỉ ở một chữ “đẹp” mà còn cần “thật”. Đặc biệt là y học càng cần phải như vậy, không thể chấp nhận một chút qua loa được. Có đôi khi có những vấn đề mà sinh viên bình thường không thể giải đáp, cho nên tôi chỉ có thể làm hết khả năng mà dạy cho bọn họ.”

Ngải Cảnh Sơ nói xong, không nói thêm bất cứ điều gì nữa. Lúc này, lá trà đã xòe ra toàn bộ, dựng thẳng đứng, chìm dưới đáy chén, nước chuyển màu lục, giống như một khối ngọc bích chìm trong nước đá.

Anh nheo mắt, lẳng lặng cúi đầu uống trà.

Chén trà dao động khiến cho lá trà dưới đáy khẽ tỏa ra.

Đột nhiên, Tăng Lý cảm thấy người đàn ông trước mặt rất giống những lá trà này. Lúc mới bắt đầu thì nhạt màu vô vị, dần dần theo thời gian lại tỏa ra mùi vị nồng đậm.

o.o.o

[Trích đoạn chương sau]

“Tăng Lý sau khi suy nghĩ lại, gương mặt ngày càng hồng, ngày càng hồng...”

Hờ hờ... không phải mình cố ý gây tò mò đâu nhá. Thực ra ấy, cái câu mà Mộc Phù Sinh trích ra đây nó là thế này:

Bác sĩ Ngải hạ chân phanh xe lại, rút chìa khóa ra, mạnh mẽ nắm chặt tay Tăng Lý nói: “Cá nhỏ, tôi không chịu được nữa rồi, chi bằng...”

Vâng, và ngay sau khi đọc xong câu này, lòng hiếu kỳ của Sah đã lập tức trỗi dậy mà nhảy vào chương sau đọc. Và kết quả là ...

Điên đảo vì Mộc Phù Sinh =))

Chương 5.4

Đến nhà hàng, cả nhà chủ nhiệm Lý ba người đã ngồi chờ ở đó.

Chủ nhiệm Lý và vợ cùng thằng bé đứng lên chào, sau đó mời Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý ngồi vào ghế. Cu mập ngồi giữa bố mẹ, Tăng Lý ngồi cạnh bà vợ, còn Ngải Cảnh Sơ ngồi cạnh chủ nhiệm Lý. Cu mập có vẻ ngoan ngoãn hơn trước rất nhiều.

Vợ chủ nhiệm Lý nói với cô: “Đàn ông ngồi với nhau, cứ để cho bọn họ uống rượu đi. Tiểu Tăng, cô xem xem còn gọi thêm gì không?” Nói xong, chị ta để cho nhân viên phục vụ mở chai rượu.

Tăng Lý cười nói đủ rồi, đưa trả lại thực đơn. Cô nhìn bình rượu trắng vừa mở, lại nhìn Ngải Cảnh Sơ. Lúc này cô rõ ràng đã nói với chủ nhiệm Lý là ăn cơm Trung không cần rượu.

Quả nhiên, lúc chủ nhiệm Lý rót rượu mời Ngải Cảnh Sơ liền bị anh từ chối.

Sau đó bắt đầu ăn, năm người chính thức cạn ly. Ngoài chủ nhiệm Lý ra, còn lại ba người lớn đều uống nước ngọt. Một lúc sau, chủ nhiệm Lý lại định rót rượu mời Ngải Cảnh Sơ, nhưng anh vẫn tiếp tục ngăn lại.

“Ngày mai tôi còn phải đi làm, thật sự không thể uống được.” Ngải Cảnh Sơ khéo léo từ chối.

“Uống một chút cũng không ảnh hưởng tới công việc đâu, phải không, Tiểu Tăng?”

Tăng Lý không dám đáp lại, chỉ cười.

“Tôi còn phải lái xe.” Ngải Cảnh Sơ lại nói.

Lý chủ nhiệm vẫn phát huy bản lĩnh miệng lưỡi của mình: “Không thành vấn đề, bảo tiểu Tăng đưa anh về. Cô ấy biết lái xe, tuyệt đối không sao.”

Ngải Cảnh Sơ mặc kệ anh ta có nói thế nào cũng không chịu uống.

“Vậy tiểu Tăng uống một chút đi.” Chủ nhiệm Lý chuyển đổi mục tiêu.

“Chủ nhiệm, anh cũng biết là tôi không uống được rượu mà.”

“Đâu phải tôi chưa từng thấy cô uống rượu.” Chủ nhiệm Lý cười, “Nào nào, chúng ta phải vui vẻ một bữa mới được.” Nói xong, anh ta rót rượu đầy rượu vào một cái chén nhỏ, đặt lên bàn xoay, xoay nửa vòng liền tới trước mặt Tăng Lý. Cô vô cùng khó chịu.

Vì sao cứ phải uống rượu rồi mới ăn cơm chứ?

Ngải Cảnh Sơ không uống đã là không nể mặt mũi chủ nhiệm Lý rồi, nếu như cô cũng không uống...

Trong lúc Tăng Lý còn đang chần chừ, chị Lý bỗng nhiên đứng lên, giả vờ quở trách ông xã: “Anh cũng thật là! Ai lại bắt một cô gái trẻ tuổi uống rượu chứ.” Nói rồi, chị ta cầm lấy chai rượu rót vào cốc của mình, nói: “Vậy đi, tôi tuy là phận nội trợ trong nhà nhưng cũng có đôi lời muốn nói. Nói ra mà có gì sai sót cũng mong giáo sư Ngải không để bụng.”

Sau đó, chị ta nâng ly rượu lên về phía Ngải Cảnh Sơ: “Chuyện hôm đó, nếu không phải nhờ có giáo sư Ngải giúp đỡ thì không biết con trai chúng tôi còn bị làm sao nữa. Thầy như vậy ở trên ti vi vẫn gọi là ân nhân cứu mạng. Vốn dĩ qua kỳ nghỉ đón năm mới đó ông xã nhà tôi đã muốn cu mập chấp tay thi lễ nhận thầy làm cha nuôi. Nhưng sau đó chúng tôi nghe nói giáo sư Ngải dòng dõi cao quý, sợ rằng các bậc trưởng bối trong nhà cũng sẽ coi trọng, cho nên việc này đành gác lại. Vất vả lắm mới nhờ tiểu Tăng giúp đỡ mời thầy đi ăn bữa cơm, thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói hết được lòng biết ơn của nhà chúng tôi với thầy. Hôm nay rượu nhạt một chén cũng xin kính thầy một ly biểu thị tâm ý. Mong thầy cứ tùy ý!”

Nói xong, chị ta ngửa đầu lên, hai tay nâng chén rượu lên miệng uống sạch.

Tuy rằng chị ta nói để Ngải Cảnh Sơ tùy ý nhưng dù sao chị ta cũng là đàn bà con gái, lại lớn tuổi, đã ra mặt cạnh trước rồi, đương nhiên Ngải Cảnh Sơ cũng phải đáp lễ.

Anh đứng lên, bưng chén rượu ở trước mặt Tăng Lý đưa lên miệng, cũng một hơi cạn sạch. Lúc anh nuốt chắt lỏng kia xuống, Tăng Lý để ý thấy lông mi anh nhú chặt.

Việc mời rượu trên bàn tiệc này vốn dĩ vẫn vậy, lúc đầu khó, sau rồi có lần một ắt có lần hai.

Đến cuối bữa cơm, bình rượu trắng đã được ba người giải quyết sạch.

Chủ nhiệm Lý gọi phục vụ lấy thêm một bình rượu nữa nhưng Tăng Lý vội vàng ngăn cản.

Chị Lý cũng lên tiếng khuyên chồng: “Thôi anh, vui vẻ là tốt rồi. Còn uống nữa, sợ rằng tiểu Tăng nhà người ta sốt ruột.”

Tăng Lý vốn định biện minh, nhưng lời lại không thể xuất ra khỏi miệng.

Cuối cùng, đúng là như phân công của chủ nhiệm Lý, Ngải Cảnh Sơ uống rượu không lái được xe, đành phải để Tăng Lý phụ trách đưa anh về.

Cô ngồi trên ghế lái, có chút căng thẳng. Trước đây chưa từng lái xe đắt tiền như vậy, cho nên một lúc lâu không biết khởi động thế nào, không biết bật đèn ở đâu...

Ngải Cảnh Sơ chỉ chỉ trỏ trỏ giải thích một hồi xong, quay sang nhìn cô.

“Tôi lái xe không hề kém chút nào đâu!” Tăng Lý lớn giọng đảm bảo.

Xe chậm rãi lăn bánh, Ngải Cảnh Sơ cũng bắt đầu tin lời cô. Kỹ thuật lái xe của cô rất thuần thục, hơn nữa cảm giác phương hướng cũng rất tốt. Anh chỉ dẫn cô đi thế nào, y rằng không sai lệch một li.

Anh uống tầm ba bốn chén rượu, cũng không đến mức quá say, nhưng đã có chút vầng đầu, mắt cũng nhú lại. Anh tựa đầu vào lưng ghế nghỉ ngơi.

“Xin lỗi.” Tăng Lý áy náy nói.

“Xin lỗi cái gì?” Anh không suy nghĩ mà hỏi lại luôn.

“Nếu không phải vì tôi mặt dày, anh cũng không phải đến.” Có lẽ cô và anh cũng giống nhau là cảm thấy tiệt tùng như vậy thật phiền phức.

“Vậy phải nói cảm ơn chứ.” Ngải Cảnh Sơ lại nói.

Anh sau khi uống rượu và lúc bình thường thật không giống nhau, lời nói có vẻ hiền lành hơn, cũng hơi đông dài hơn một chút. Tăng Lý thấy vậy nên cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, dường như lại nhớ tới đêm tuyết rơi hôm đó, chỉ có hai người bọn họ trên đường, nói mấy chuyện không đâu.

“Dù sao thì mỗi lần gặp anh, tôi nếu không phải nói xin lỗi thì cũng nói cảm ơn.” Cô nói.

Lần này, anh không đáp.

Một lúc lâu, cô lại nói: “Ngày mai anh đi dạy hay đến bệnh viện?” Cô không biết liệu có làm lỡ việc của anh không.

Hỏi xong, cô mới nhớ ra, anh có ca làm việc vào thứ tư và thứ sáu, cô vốn dĩ nên biết rõ mới đúng.

“Vậy sáng mai có phải lên lớp không?”

Đợi một lát không nghe thấy đáp án, cô liếc nhìn anh một cái, phát hiện anh vẫn chưa mở mắt.

“Anh đang ngủ đấy à?”

“Lần này tôi cũng mắc kệ anh.” Cô lẩm bẩm.

Nói xong, cô hãm phanh xe chậm lại rồi dừng bên vệ đường. Cô quay sang nhìn anh, không hề có động tĩnh.

“Mình vẫn còn chưa làm việc mà Chu Văn nhờ!” Cô thở dài.

“Không bằng cởi đồ của anh ra, chụp một tấm hình ướt át rồi gửi cho Chu Văn. Sau này chắc chắn anh sẽ bắt cô ấy đưa ra, lúc đó cũng coi như tôi đã giúp xong rồi.”

Vậy mà, cô vừa nói xong, Ngải Cảnh Sơ liền không nhịn được bật cười.

Anh cười đến cực hạn, lúm đồng tiền hai bên má lõm sâu xuống, sau đó mở mắt nhìn cô: “Cô định cảm ơn tôi như thế sao?”

Mấy động tác liên tiếp của Ngải Cảnh Sơ khiến cô sợ chết khiếp. May là cô đã dừng xe rồi, nếu không chắc cô đã lao xuống sông.

“Tôi... tôi...” Cô luông cuống không biết làm gì, đành phải khởi động xe đi về phía trước.

Anh ngồi thẳng lưng dậy: “Chu Văn gọi điện cho cô à?”

“Ừm. Cô ấy nói anh sẽ chinh đồn bọn họ một trận, nên muốn nhờ tôi xin giúp.” Tăng Lý thành thật nói.

“Bọn họ chinh đồn cô đấy.” Anh nói.

“Hả? Vì sao?”

“Lúc ấy không có được đáp án từ tôi, bọn họ nghĩ cô dễ đối phó hơn nên thăm dò cô thôi.”

“Thật à?”

“80%” Anh đáp.

Tăng Lý nghe Ngải Cảnh Sơ nói vậy thì dở khóc dở cười. Bọn họ trêu chọc cô, cô còn lo lắng thay bọn họ.

Cô im lặng lái xe, dáng vẻ có chút nghiêm túc khiến người bên cạnh cảm thấy có xa cách. Vẻ nhút nhát không tự nhiên xuất hiện trên mặt tuyết nhiên khác lạ. Ngải Cảnh Sơ không nhịn được nhìn thoáng qua cô. Cô không để móng tay dài, nhưng lại đánh một lớp sơn móng màu hồng, khuyên tai hình còn cá. Dáng vẻ này khiến anh nhớ tới vật kia trong túi mình.

Anh nghĩ rằng cô đang tức giận, liền nói: “Bọn họ vẫn là trẻ con, đừng so đo.”

“Tôi và bọn họ cũng không chênh lệch là bao.”

“Bọn họ còn chưa vào xã hội, cô đã sớm đi làm rồi.” Anh giải thích.

“Anh thật giỏi bao biện. Lúc uống trà còn muốn làm thầy nghiêm.” Cô nói.

“Điều này không có mâu thuẫn.”

Anh thò tay vào túi áo lấy ra một vật, đưa cho cô: “Có phải của cô không?”

Tăng Lý nghiêng đầu nhìn, một cái dây buộc tóc màu đen, mặt trên còn có một chuỗi hạt màu hồng cánh sen xếp thành hình con cá, chính là dây buộc tóc hôm nay cô đánh rơi ở phòng khám.

“Sao lại ở chỗ anh?” Tăng Lý đưa một tay ra nhận lấy, tiếp tục lái xe.

“Rơi dưới đất.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Bởi vì bệnh nhân đến khám răng đều phải nằm trên giường, cho nên cũng có nhiều người làm rơi dây buộc tóc. Thường thì anh không mấy khi nhặt lên giúp bệnh nhân mà chỉ nhắc người ta một câu là được. Không phải vì anh lười khom lưng hay sợ phiền phức, mà là trên mặt đất lắm vi khuẩn, cúi xuống nhặt, gãi tay bẩn lại phải thay cái khác. Thế nhưng, không biết chiều nay ma xui quỷ khiến thế nào mà lại giúp Tăng Lý nhặt lên, thậm chí lúc Chu Văn xuất hiện, anh còn cất vào túi áo mình.

Tăng Lý cảm ơn, rồi lại như nghĩ đến cái gì, cô chần chờ nói: “Thực ra tôi...”

“Cô lái qua đường mất rồi.” Ngải Cảnh Sơ cắt ngang lời cô.

Tăng Lý vội vàng giảm tốc độ: “Nói chuyện cùng anh, không chú ý.”

“Không sao. Cô chạy xe về phía trước, có một con đường nhỏ cũng chạy về cùng hướng, gần đây thôi.” Ngải Cảnh Sơ thuyết.

Vì vậy, cô dựa theo hướng dẫn của anh, tiếp tục lái đến chỗ ngoặt rồi rẽ vào con đường nhỏ. Con đường này chạy dọc theo bờ sông, là một con phố cũ. Gần đây do đang thi công công trình ven bờ sông cho nên dân cư ở đây đều được di dời đi nơi khác. Toàn bộ nhà cửa đang đợi dỡ bỏ, vì vậy hầu như không có đèn đường và xe cộ qua lại ở khu vực này. Nếu không phải Ngải Cảnh Sơ ngồi ở bên cạnh, Tăng Lý khẳng định không dám đi tới đây.

Ánh sáng quá mờ, cô bật đèn xe lên rồi tiếp tục đi về phía trước. Đột nhiên cô nhìn thấy một chiếc xe dừng ở giữa đường.

“Thật là không có ý thức công cộng.”

“Có trở ngại gì không?”

Tăng Lý ngừng lại, nhìn sang chiếc xe kia: “Để tôi thử.”

Cô lái xe chậm chậm tiến lại gần, cuối cùng cảm thấy hình như chiếc xe kia... đang lắc lư nhẹ, rồi lại nghĩ chắc mình bị ảo giác.

Ngải Cảnh Sơ đột nhiên nói một câu: “Bỏ đi, chúng ta quay xe lại.”

“Vì sao?” Đây là đường một chiều, nếu như đi ngược trở lại, đến lộ khẩu nhất định sẽ bị phạt tiền.

Ngải Cảnh Sơ nhìn vẻ mặt mờ mịt khó hiểu của Tăng Lý, muốn giải thích, nhưng lại khó mà mở miệng. Vấn đề này, đúng là đang thách thức anh. Anh cố gắng tìm một từ ngữ có sức biểu đạt hàm súc trong từ điển của bản thân để giải thích cho cô, đáng tiếc, quá khó...

Cùng lúc đó, cửa kính chiếc xe kia hạ xuống. Người trong xe thò đầu ra xò xết. Là một đôi nam nữ.

Đèn xe chiếu rõ, Tăng Lý giờ mới hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, nhất thời ngây ngốc hóa đá.

Ngải Cảnh Sơ lại bình tĩnh nói: “Vậy thì chờ lát nữa xem.”

Vì thế, bọn họ lẳng lặng ngồi người khoảng chừng ba phút.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Tăng Lý gương mặt càng ngày càng hồng, càng ngày càng hồng... o(^ ^)o

Cô dám ngồi với một người đàn ông ở đây chờ người ta “động xe”. May là đối phương hiểu chuyện, sau khi thấy có người ở sau thì không “động” nữa, có lẽ chỉ đang giải quyết vấn đề hậu công tác. Nhưng mấu chốt là ở chỗ, chiếc xe kia và xe của Ngải Cảnh Sơ cùng một loại, cùng một màu sơn!

Tăng Lý cảm thấy cứ bật đèn pha chiếu vào bọn họ như vậy thật không hay cho nên nhanh chóng tắt đèn đi.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ lại nói: “Dừng tắt.”

Tăng Lý buồn bực.

Anh tiếp tục giải thích: “Tránh cho người khác hiểu lầm.”

Tăng Lý càng rầu rĩ: “Hiểu lầm cái gì?”

Hỏi xong, cô lập tức tỉnh ngộ.

Ở ven bờ sông không có ánh đèn, hai đôi nam nữ, trong hai chiếc xe tối tăm....

Tàn sát lẫn nhau!

Lúc cái câu thành ngữ này vọt lên trong đầu Tăng Lý, cô bắt đầu run rẩy tim gan!

Tổ tiên phát minh ra cái câu này thật đúng là nên khóc thương một trận.

Chương 5.5

Bọn họ lại ngồi im vài phút. Đối phương vẫn chưa lái xe đi, dường như vẫn bất động tại đó. Trong cái tình huống xấu hổ này, quả thực thời gian trôi chậm đến nỗi một giây mà dài như một năm, thậm chí còn có thể nghe rõ tiếng hô hấp của bản thân.

So với cứ im lặng ngồi quan sát đối phương thế này, chi bằng tìm chuyện gì làm. Vì vậy, Tăng Lý bất đắc dĩ mở radio.

Cô không biết mở kênh nào, vừa bật lên chợt nghe thấy một giọng nam trung niên khản đặc: “Hải miên là do các tế bào sợi có tổ chức cấu thành, sự sinh trưởng của nó là sự tăng trưởng của bộ phận dẫn đến...” Bởi vì có quá nhiều thuật ngữ chuyên ngành, Tăng Lý nghe không hiểu gì. Mãi cho tới khi từ trong miệng người đàn ông trên radio kia phun ra mấy chữ: “Cơ quan sinh dục lần thứ hai phát dục...”, cô mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Trong đầu cô “bùm” một tiếng. Cô hoảng loạn giơ tay ra chuyển kênh, nhưng trong tai vẫn nghe thấy cái chương trình sức khỏe đó. Cô buồn bực tắt radio đi, sau đó tiện tay bấm còi xe.

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô rồi nói: “Không đợi nữa, chúng ta quay đầu xe lại.”

Cô nhưng không nghe theo, mà là lại tiếp tục bấm còi.

Trong lúc thấy không có kết quả, Tăng Lý chuẩn bị quay xe ngược lại, thì chiếc xe đằng trước mở cửa xe. Một nam một nữ đi xuống. Nam chính là một gã trung niên béo lùn, mặc một chiếc áo sơ mi, dáng vẻ hình như đã say rượu, bước đi cực nhanh lên đầu xe mở cửa ngồi vào ghế phụ lái. Còn nữ chính là một cô gái trẻ, quần áo xộc xệch, chậm chạp đi về phía này, cô ta giơ bàn tay lên hướng về phía Tăng Lý ra hiệu. Vì Tăng Lý bật đèn chiếu thẳng vào mặt cô ta, cho nên có lẽ là then quá hóa giận, cô ta lớn tiếng mắng người.

Ngữ điệu cực kỳ nhanh, giọng nói lạnh lạnh cao vút, vang vọng giữa đường phố u ám. Câu nào phun ra cũng đều là hạ lưu thô tục nhất.

Tăng Lý vẫn như vậy, máu nóng bỗng nhiên xông lên đầu, tức đến đỏ mặt nhưng lại không biết làm sao đối đáp, mười đầu ngón tay hung hăng nắm chặt tay lái, một chữ cũng phản bác không được

À kia thấy Tăng Lý không cãi lại mà chỉ im lặng, cho nên đáng vẻ càng kiêu ngạo vênh váo.

Ngải Cảnh Sơ đột nhiên mở miệng nói với cô: “Cô có phải từ nhỏ đã bị bắt nạt thành quen rồi không?”

“Hả?” Cô ngơ ngác.

Anh nhìn cô, đột nhiên tháo dây an toàn ra.

Tăng Lý vội vàng hỏi: “Anh muốn làm gì?”, rồi đưa tay ra ngăn cản.

“Không làm gì, lấy đĩa CD.” Nói xong, anh quả nhiên rút trong hộp CD ra một cái đĩa, rồi mở cửa xuống xe.

Tăng Lý không giải thích được hành động này của Ngải Cảnh Sơ.

À kia thấy Ngải Cảnh Sơ xuống xe, tưởng rằng anh vì bạn gái mà động thủ, cho nên lập tức ngậm miệng, lùi về phía sau một chút.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ không hề đi tới phía cô ta. Anh chỉ đi lên trước đầu xe mình, cúi người dán cái CD lên biển số xe, rồi lại vòng ra sau xe, làm tương tự.

Từ đầu tới cuối anh không hề liếc mắt nhìn cô gái kia, chỉ tập trung làm xong một loạt hành động, sau đó lại vào xe ngồi.

“Có đôi khi đánh trả đối phương không nhất định phải dùng tới miệng.” Anh liếc nhìn cô, rồi thắt lại dây an toàn.

Tăng Lý vẫn mờ mịt không hiểu.

“Cô lái xe rất khá, có thể quay đầu xe đi ngược lại không?” Ngải Cảnh Sơ giơ tay lên làm dấu quẹo ngón tay vào.

Tăng Lý vội vã quan sát bốn phía: “Có thể.”

“Vậy cô nhấn ga, đụng vào chiếc xe kia.” Ngải Cảnh Sơ băng quơ nói.

“Nhưng... nhưng...” Tăng Lý đầu óc hỗn loạn, “Sẽ bị bắt đền đấy, phải bồi thường tiền thì sao giờ?”

Cô ả kia thấy Ngải Cảnh Sơ đột nhiên xuống xe làm một hành động khó hiểu thì vô cùng kinh sợ, lập tức chui vào trong ghế lái.

Lúc này, Tăng Lý mới hiểu rõ vừa rồi Ngải Cảnh Sơ che biển số xe để thuận tiện gây chuyện rồi chạy trốn.

“Cô lo nhiều chuyện thế, nhanh lên.” Ngải Cảnh Sơ nhắc nhở.

Trong lúc Tăng Lý đặt tay lên hộp số chần chừ, Ngải Cảnh Sơ đã nhanh chóng giơ tay trái ra cầm lấy tay phải của cô ả xuống, chạy xe về phía trước.

Tăng Lý hít sâu một hơi, nắm chặt tay lái, chân phải nhấn ga. Tích tắc, chỉ nghe một tiếng động vang lên, đầu xe của hai người đã đụng vào đuôi chiếc xe phía trước. Chiếc xe kia bị đẩy đi nửa mét, khung bảo hiểm sau xe bị lõm vào một chút.

Tăng Lý chứng kiến cảnh tượng mình gây ra kinh ngạc, sững sốt giây lát.

“Quay đầu lại.” Ngải Cảnh Sơ nhanh chóng nhắc nhở cô.

“Oh.” Cô vội vàng ngoặt tay lái, quay lại. Không ngờ vì quá căng thẳng mà kỹ thuật thiếu chuẩn xác, suýt nữa đụng vào bồn hoa ven đường. Cô nhanh chóng chuyển hướng, lần thứ hai mới thành công xoay đầu 180 độ.

Hai người nghênh ngang lái xe đi rồi, Tăng Lý mới nhìn kính chiếu hậu thấy đôi nam nữ kia xuống xe, cô ả lại lớn tiếng chửi ầm lên, thế nhưng Tăng Lý cũng không nghe thấy gì nữa rồi.

Bởi vì trong lòng có mờ ám cho nên cô lái xe với tốc độ cực kỳ nhanh, thậm chí băng qua ngã tư cũng... quên không rẽ phải về đường cũ mà gấp gáp vọt thẳng về phía trước.

Qua vài km, thấy phía không có gì dị thường, Tăng Lý mới chọn một nơi yên tĩnh, phanh xe ngừng lại.

Cô thở phào một hơi, chuyện đầu tiên là xuống xe chạy lên phía trước xem.

May là, xe không bị làm sao, so với đối phương còn nhẹ chán, chỉ xước một chút sơn, đèn xe bị rạn một chút, có lẽ là do góc đụng bị lệch.

Tăng Lý quay vào xe nhìn Ngải Cảnh Sơ, hỏi “Biểu hiện của tôi thế nào?”

Ngải Cảnh Sơ nhú mày: “So với dự đoán của tôi thì... tàn bạo hơn một chút.”

*

* *

Sau khi trở về, lần đầu tiên Tăng Lý không một mình lẩm bẩm hồi tưởng lại mấy lời người khác mắng nhiếc mình.

Quán Carol's hôm nay rất đông khách cho nên cô tới đó giúp Mã Y Y, nhân tiện kể lại câu chuyện cho Mã Y Y nghe.

“Cậu có bảo sẽ sửa xe giúp anh ta không?” Mã Y Y hỏi.

“Có, nhưng anh ấy không cho.” Tăng Lý đáp.

“Ngải Cảnh Sơ đúng là cáo già. Một người đàn ông như vậy mà dám giật dây cho cậu gây chuyện.” Mã Y Y vừa cau mày vừa rửa cốc.

Tăng Lý nở nụ cười, cầm những cái cốc đã rửa sạch đặt lên giá.

Nếu như lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ không làm gì, không nói gì, thì cô cũng cảm thấy rất bình thường. Bởi vì dù sao anh cũng là một người đàn ông, không thể tham dự vào mấy cái cuộc chiến tranh đấu khẩu của phụ nữ. Còn nếu như lúc ấy mà giống như tưởng tượng của cô, anh xuống xe thay cô trút giận, như vậy cô sẽ cảm thấy anh là bạn chí cốt của mình. Thế nhưng có lẽ sau khi mọi chuyện kết thúc, cô hoàn hồn lại, chắc hẳn ấn tượng về người đàn ông như thế sẽ chỉ còn là quá thiếu nghĩa khí, quá mức kích động.

Nhưng rõ ràng, Ngải Cảnh Sơ không phải là người như thế.

Nếu như có thể dễ dàng để người khác đoán trúng thì anh đâu còn là Ngải Cảnh Sơ!

Anh đã dạy cho cô biết, nếu như bị người ta chửi mắng, cô có thể dùng phương thức khác báo thù. Thật không hiểu vì sao, một nguyên tắc rất đơn giản như thế mà cô lại lĩnh hội chậm hơn người khác rất nhiều.

“Hai người làm vậy người ta gọi là giết địch ba ngàn lần, hại mình tám trăm lần. Hại người nhưng cũng chẳng được lợi gì.”

“Nhưng thật sự rất sướng khoái mà!” Tăng Lý cười.

“Cá nhỏ,” Mã Y Y đột nhiên nói, “Cậu mà còn cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng sẽ yêu anh ta mất thôi!”

Sắc mặt Tăng Lý khê biến: “Sao có thể!”

Cô đã từng thề rằng cả đời này chỉ yêu một người, vĩnh viễn không thay đổi. Cô tuyệt đối sẽ không giống như mẹ mình.

Lúc này, sau khi cô giúp Ngải Cảnh Sơ tháo bỏ hai cái đĩa CD xuống khỏi biển số xe, lại tiếp tục hoàn thành nốt nhiệm vụ còn dang dở mà Lý chủ nhiệm giao phó, đưa Ngải Cảnh Sơ về nhà. Nhà anh ở trong khu vực nhà ở dành cho gia quyến của bộ tư lệnh không quân, cho nên từ chỗ dừng xe ra đến đại lộ để bắt taxi phải đi bộ một đoạn xa. Vì vậy Ngải Cảnh Sơ đi cùng cô, đưa cô ra ngoài đường lớn bắt xe.

Gió đêm khá mạnh, làn tóc buông xõa của cô bay loạn phủ trên mặt. Cô đưa tay lên gạt xuống, lại nhớ ra cái dây buộc tóc vừa này Ngải Cảnh Sơ đưa trả. Cô lấy ra tùy ý túm tóc buộc gọn lên.

Trên tay cô còn khoác cái túi. Sáng sớm đã phải ra khỏi nhà cho nên trong túi của cô chứa toàn kem đánh răng, bàn chải, cốc, vừa to vừa nặng, khiến cho cử động tay của cô không thuận tiện, chật vật một hồi mới buộc xong tóc đuôi ngựa.

Từ đầu đến cuối, Ngải Cảnh Sơ không hề có ý định giúp cô cầm cái túi, mà chỉ đứng một bên quan sát cô.

Tăng Lý phát hiện hành động của mình vừa rồi hình như hơi thiếu thực nữ, liền ngượng ngùng nhìn Ngải Cảnh Sơ mà cười.

Cô vừa hé miệng, niềng răng kim loại sáng bóng liền lộ ra, lộ luôn cả khoảng trống sau khi chiếc răng nanh bị nhổ đi. Răng nanh của cô vốn dĩ rất đẹp nhưng vì vị trí mọc lệch cho nên khiến cho răng số hai ở mọc

thụt vào trong rất sâu, nhìn rất vướng mắt. Trước đây trước, Ngải Cảnh Sơ vẫn cho rằng tất cả răng mọc trên vị trí tự nhiên của nó thì mới có thể hoàn toàn khỏe và đẹp, không ngờ rằng chỗ bị thiếu hụt lúc nhìn vào lại khiến người ta có vẻ độc nhất vô nhị như thế.

Cuối cùng cũng có một chiếc taxi chạy đến.

Tăng Lý vội vã vẫy lại, vừa chào tạm biệt Ngải Cảnh Sơ vừa nhanh chân bước vào xe. Ngay lúc ấy, anh lại bước lên vài bước gọi cô lại.

Cô quay người lại.

Ngải Cảnh Sơ đứng trong gió, đối mặt với cô, cách khoảng ba bốn mét, đôi mắt sâu thẳm nhưng sáng, một lúc lâu anh cũng không nói gì.

Xe taxi tài không kiểm chế được mà nói: “Em gái, có đi hay không? Đi không đây?”

“Có chứ có chứ. Sự phụ đợi tôi lát.” Tăng Lý vội vàng cúi đầu lên tiếng, lại mở cửa xe, quay đầu lại nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Ngải Cảnh Sơ nghiêng đầu nhú mày nói: “Đừng quên bốn tuần nữa tái khám.”

Tăng Lý cười cười, “Yên tâm, tôi không quên.” Sau đó ngồi vào trong xe.

Một người bình thường sẽ có hai mươi tám cái răng...

Người Trung Quốc cổ cho rằng bầu trời có hai mươi tám vì sao...

Bốn tuần cũng vừa vặn bằng hai mươi tám ngày...

Chu kỳ sinh lý của con gái cũng trung bình là hai tám ngày...

Thỉnh thoảng, trong các chương trình quảng cáo mỹ phẩm trên ti-vi người giới thiệu cũng hay nói, sau hai mươi tám ngày sử dụng sẽ thấy sự thay đổi đáng kể.

Trước đây còn có một bộ phim Mỹ tên là “28 days”, nữ chính phải chấp nhận một cuộc điều trị tâm lý thường xuyên trong vòng hai tám ngày. Kỳ quái hơn là còn có một phim kinh dị tên là “28 days later”, nam chính sau hai mươi tám ngày hôn mê, lúc tỉnh dậy phát hiện toàn bộ thể giới này đã biến đổi.

Thế nhưng, hai tám ngày...

Cũng chính là vòng tuần hoàn chu kỳ Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ gặp nhau.

Chú thích:

- Bộ phim “28 days” của Mỹ được sản xuất năm 2000 thuộc thể loại edy-drama
- Bộ phim “28 days later” của Mỹ sản xuất năm 2002, thể loại kinh dị.

6. Chương 6

“Nếu như anh nói anh yêu em thì sẽ thế nào?” – “Thì sẽ giống như một ngọn nến thấp sáng cả căn phòng.”

Câu đối thoại này đến với Tăng Lý từ một bộ phim điện ảnh cô xem khi mới trưởng thành. Một buổi chiều của kỳ nghỉ hè năm học lớp bảy, cô hẹn với mấy người bạn học tới nhà làm bài tập, nhưng thừa dịp bố mẹ không ở nhà lại cùng nhau trốn trong phòng xem phim. Đầu tiên là xem phim kinh dị, sau đó để hòa hoãn bầu không khí, mọi người tiếp tục xem “Beyond the clouds”.

Đối với các cô nữ sinh ngồi trước màn hình ti-vi lúc ấy mà nói, bộ phim ấy nói cái gì cũng đều không hiểu, trò gây cười duy nhất chính là những màn ***.

Tăng Lý ngồi thu lu một chỗ trong góc, nhìn hình ảnh trên màn hình mà khiếp đảm, không hiểu gì, không giải thích được, thế nhưng trước mặt mọi người lại là ra vẻ chẳng thèm để tâm.

Ngày hôm sau, bố Tăng về nhà nói với Tăng Lý là sẽ tìm cho cô một gia sư, sẽ bắt đầu học vào đầu tháng ba.

“Nam hay nữ?” Mẹ Tăng hỏi, “Đừng có người nào cũng đưa về nhà tùy tiện.”

“Con trai của bà chị họ. Bà cũng từng gặp rồi, thằng bé đó học đại học ở Bắc Kinh đấy.” Bố Tăng nói.

“Chị nào của ông cơ?”

“Con của anh họ của mẹ tôi. Nhà cậu tư đó.” (chóng cả mặt @@)

“Mấy anh em bên nhà mẹ ông ấy à, chẳng có lấy một ai tử tế.” Mẹ Tăng lập tức quở trách người nhà của chồng, chuyện này mãi mãi không chấm dứt, hai người lúc nào cũng khắc khẩu như thế.

Tăng Lý giả vờ đi WC. Cô trốn trong đó, nghe bố mẹ cãi nhau từ chuyện còn nhỏ đến lúc kết hôn, rồi chuyển sang chuyện của cô. Tăng Lý vốn tưởng rằng tập mãi thành thói quen, thế nhưng vẫn nhin không được mà ngồi xuống khóc.

Từ lúc cô bắt đầu có khả năng ghi nhớ sự việc, chuyện như thế này không biết cô đã phải chứng kiến bao nhiêu lần rồi.

Có khi cô tới nhà bạn học, thấy gia đình nhà người ta ba người hòa thuận vui vẻ thì trong lòng có một cảm giác rất khó hiểu. Cô thầm nghĩ rằng, có lẽ sau khi mình về rồi, nhà họ cũng sẽ cãi lộn đến đặng thúng đá nia. Cô chỉ có thể nghĩ như vậy để tự an ủi bản thân.

Thế nhưng, bố mẹ cô ngay cả che giấu cũng không làm nổi, thậm chí trước mặt bạn bè của cô họ cũng động thủ. Vì thế, dần dà cô càng ít mời bạn bè tới nhà chơi.

Vốn tưởng rằng chuyện gia sư sẽ bị hủy bỏ nhưng cuối tuần ấy, bố Tăng vẫn đưa một người thanh niên về nhà. Đó không phải lần đầu tiên Tăng Lý gặp Vu Dịch. (đây cũng không phải lần đầu tiên cái tên Vu Dịch xuất hiện, mời các bạn xem lại chương 2-4, có link ở dưới bài post này đó, nhớ lại rồi thì đừng quá sock ^^)

Hai nhà tuy rằng chỉ là bà con xa, nhưng có một lần trong tiết thanh minh mọi người về quê tụ họp nên đã từng gặp qua. Lần đó gặp hơn mười người trong bữa cơm thanh minh, nhưng cô lại không có ấn tượng với ai ngoài Vu Dịch. Bởi vì lúc ấy bà nội nắm tay cô, bảo cô gọi anh ta một tiếng: “Chú họ.”

Cho nên, lần này gặp Vu Dịch ở nhà mình, cô lại trở nên lúng túng. Cô đã không còn nghe lời người khi còn nhỏ nữa, hề người lớn bảo gọi thế nào thì gọi như thế. Người thanh niên kia tuổi tác cùng lắm hơn cô vài tuổi, bảo cô mở miệng gọi anh tiếng “chú họ” thật sự là quá khó.

Bố Tăng nói: “Tiểu lý, sao gọi như thế chứ?”

Vu Dịch nở nụ cười: “Gọi tên đi ạ.”

Tăng Lý ở nhà không có phòng riêng, mà ngủ ở chiếc giường kê ngoài phòng khách, lúc học bài sẽ vào trong phòng ngủ của bố mẹ. Vì vậy, Vu Dịch cũng ở trong phòng ngủ dạy học cho cô.

Anh bảy tuổi mới nhập vào họ khẩu gia đình. Ngay cả bản thân bố mẹ anh cũng không ngờ rằng con trai mình lại học hành cực kỳ thông minh, nổi danh toàn bộ thị trấn. Năm ngoái anh thi đỗ đại học, trường học còn treo cả biểu ngữ màu đỏ chót ngoài cửa lớn, cứ như sợ người khác không biết.

Vu Dịch về nhà nghỉ hè, rất nhiều người tìm tới nhà mời anh dạy bổ túc. Cuối cùng lúc bố Tăng có lời nhờ vả, anh khó khăn lắm mới thu xếp được dành ra ba buổi sáng thứ ba năm bảy để bổ túc tiếng Anh, toán và hóa học cho Tăng Lý. Ngoài thứ bảy ra thì những hôm khác chỉ có hai người bọn họ ở nhà. Một phần là vì Vu Dịch là con trai nhà thân thích, cho nên mẹ Tăng cũng không lo lắng nhiều, hơn nữa Tăng Lý bản chất vốn không có tư tưởng gì khác.

Năm học lớp bảy kết thúc, cô vẫn chưa thật sự bước vào tuổi dậy thì. Không biết có phải vì nguyên nhân này mà so với các bạn nữ cùng tuổi, cô có chút ngây ngô về chuyện nam nữ hay không?

Sau đó, thứ bảy tuần kế tiếp, bố mẹ lại cãi nhau. Tăng Lý ngồi bên cạnh Vu Dịch, nghe anh giảng bài. Vậy mà bên ngoài tự nhiên âm âm lên, cây bút trên tay anh dừng lại. Tiếng cãi vã áp đảo tiếng nói của anh. Không biết phải đợi đến khi nào, vì vậy, Vu Dịch đứng dậy ra đóng cửa phòng lại.

Tăng Lý quần bách nhìn anh, cho rằng anh đang cảm thấy phiền phức. Không ngờ Vu Dịch quay đầu lại cười với cô: “Chúng ta không để ý tới bọn họ. Nghỉ ngơi chút đã, anh kể chuyện cười cho em.”

Vu Dịch là một người hào phóng, có tài ăn nói, lại còn hiểu biết nhiều, nói chuyện đời rất sống động, khiến Tăng Lý nghe chăm chú đến nỗi không rời mắt đi chỗ khác được. Hai người đang cười nói vui vẻ, bỗng nhiên mẹ Tăng Lý đẩy cửa xông vào. Tăng Lý giật mình sợ bắn người, ngay cả Vu Dịch đang kể chuyện cũng im bật.

“Tăng Lý, con nói mau, nếu bố mẹ ly hôn, con sẽ theo ai?” Mẹ Tăng lớn tiếng hỏi.

Tăng Lý sững sờ tại chỗ. Vấn đề này, cô đã bị hỏi đến vô số lần, nhưng có cần thiết phải trước mặt người ngoài tiếp tục hỏi như thế không?

Không đợi Tăng Lý trả lời, bố Tăng ở ngoài xông vào, quát: “Ly hôn thì ly hôn, ai sợ ai. Tôi thấy rõ ràng là bà ở bên ngoài đã tìm được một thằng khác có tiền để dựa dẫm rồi.”

Hai người lại là mỗi người một câu tiếp tục giằng co, phớt lờ Tăng Lý và Vu Dịch một bên.

Cuối cùng, bố Tăng giận dữ mở cửa bỏ đi.

Mẹ Tăng vẫn không quên đuổi theo hét lên một câu: “Cứ cãi nhau là lại cầm tiền của bà ra ngoài ăn uống hò hát. Con gái không mang họ tôi, sao tôi phải lo.” Nói xong cũng tháo tạp dề ra rồi cầm túi bỏ đi.

Giọng nói cực chói tai cũng theo đó mất hút.

Vu Dịch hỏi: “Bọn họ bình thường đều cãi nhau như vậy?”

Tăng Lý hoảng loạn nói: “Không phải. Không như vậy. Thực sự không có.” Sau đó, cô cũng mím chặt môi.

“Đừng có dùng răng cắn môi như thế, sẽ thành răng thỏ đấy.” Vu Dịch nói.

Nghe anh nói vậy, Tăng Lý càng lúng túng, vội vàng nhả môi ra.

Nhưng anh lại cố ý cắn môi tạo bộ dạng giống hàm răng thỏ để trêu cô nhưng cô vẫn mặt mày ủ rũ không cười nổi.

Vu Dịch còn nói: “Răng thỏ mới có lợi, biết không?”

“Sao cơ?”

“Lúc gặm dưa hấu sẽ rất tiện, không sợ bắn hạt.” Vừa nói, anh vừa minh họa.

Tăng Lý lần đầu tiên nghe được một điều có ích lý kỳ như thế thì bật cười.

Vu Dịch nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, nói: “Cô bé ngoan.” Sau đó xoa đầu cô.

Cuối tháng tám, kỳ nghỉ hè kết thúc, Vu Dịch quay về trường học.

*

* *

Đến mùa đông, Tăng Lý đang trong một giờ thể dục bất chợt cảm thấy trong thân thể mình có gì là lạ, liền chạy đi WC xem. Thấy quần mình có dính máu đỏ, cô lập tức hiểu ra chuyện gì.

Cô cũng không hoảng loạn, không có xấu hổ. Ở lớp, cô là nữ sinh bước vào dậy thì muộn nhất, đã sớm nghe các bạn học nói rất nhiều rồi. Cô bình tĩnh lột một lớp giấy vệ sinh, rồi cầm tiền chạy đi cửa hàng mua băng vệ sinh.

Về nhà, cô nói với mẹ. Nhưng mẹ Tăng bình tĩnh nói: “Cái gì cần biết cũng đều biết rồi.”

Vẫn vậy chỉ một câu nói như vậy.

*

* *

Có lẽ là bởi vì bố mẹ tính tình quá nóng nảy, cho nên Tăng Lý từ nhỏ đã trầm tĩnh nhất gan. Gia đình cô ở trong một căn hộ chung cư ngoại thành. Tầng dưới có bốn khoảnh sân nhỏ, vốn dĩ là nơi để xe, nhưng lại bị cho thuê làm nhà tang lễ.

Tập tục địa phương là sau khi có người mất, sẽ để qua ba ngày rồi mới đưa đi hỏa táng.

Cũng vì vấn đề kiêng kỵ mà trong thành phố không có nhiều nơi dành cho việc này, cho nên quanh năm suốt tháng đều có rất nhiều tang lễ được tổ chức ở đây. Thậm chí gia đình nào mê tín còn mời tới cả thầy cúng, lập đàn lễ bái cả đêm cả ngày. Hàng xóm có ý kiến, cãi nhau cũng từng cãi rồi nhưng không có kết quả.

Nỗi phiền não của Tăng cũng chính là những thi thể được mang về đây.

Hơn mười năm trước vẫn chưa có kiểu quan tài như bây giờ. Chỉ có hai băng ghế dài đơn giản, mặt trên được đặt một ván gỗ dài rộng để thi thể người qua đời đã được bao vải trắng nằm trên đó. Không biết vì sao người ta lại thấp một ngọn đèn dầu ở phía dưới thi thể.

Sau này Tăng Lý mới biết, ngọn đèn chính là linh hồn, trong vòng ba ngày không được tắt đèn, nếu không sẽ không tốt. Cụ thể không tốt ở điểm gì thì cô cũng không dám tiếp tục tìm hiểu.

Cô mỗi ngày đi đi về về đều phải đi qua đây. Đi tới từ xa hai mắt đã gắt gao nhìn chăm chăm về phía ấy, đến gần rồi thì ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên lầu.

Cuối kỳ một năm lớp tám thường thì không phải ở lại trường tự học buổi tối nhưng thầy giáo thỉnh thoảng sẽ yêu cầu học bổ túc. Một phần vì nhà ở gần, phần vì bố mẹ bận rộn, hơn nữa an ninh khu này cũng rất khá cho nên Tăng Lý đều một mình tan học về nhà. Bình thường cô đều chín giờ hơn là về tới nhà. Đó cũng chính là lúc nhà người ta ở dưới lầu đang náo nhiệt. Những người túc trực bên linh cữu đang ngồi đánh bài, có người nói chuyện phiếm, có người ngồi cắn hạt dưa, rất rất nhiều người, tạo nên một không khí náo nhiệt vui vẻ!

Thế nhưng, thời điểm cô sợ hãi nhất không phải buổi tối, mà là buổi sáng.

Tăng Lý sáng sớm sáu rưỡi đã phải dậy, bảy giờ sẽ ra khỏi nhà. Mùa đông, bảy giờ trời còn chưa sáng, mà dưới lầu người túc trực bên linh cữu cả đêm có lẽ đã về nhà ngủ, người mới thay ca còn chưa tới. Có lúc không có một bóng người nào, chỉ có thi thể nằm đó bất động và ngọn đèn dầu run rẩy.

Những lúc ấy, chỉ cần xung quanh có một chút động tĩnh nhỏ cũng khiến Tăng Lý sợ đến mức thét lên chói tai.

Sau này, Tăng Lý không chịu được nữa liền nói suy nghĩ của mình với mẹ, không ngờ bố mẹ trực tiếp kéo cô đi tìm ông chủ khu nhà: “Các người làm ăn buôn bán kiểu gì khiến con gái chúng tôi sợ hãi? Bồi thường thế nào hả?”

Sau đó, hàng xóm xung quanh cũng vây lại cãi nhau, mỗi lúc một âm ỉ.

Chẳng mấy chốc kỳ nghỉ đông đã tới, Vu Dịch lại trở về.

Chương 6.2 (1)

Ngày đó, tất cả mọi người lại tập trung ở nhà bác cả ăn cơm đoàn viên, có tất cả bốn bàn ăn. Đại khái là do bà nội tuổi cao, sức khỏe không tốt lắm, nghĩ là không còn sống được bao lâu, cho nên rất thích trong nhà náo nhiệt. Vì vậy, một năm nay, bác cả vẫn thường tập trung mọi người trong gia đình tới đoàn tụ.

Tăng Lý ngồi bên cạnh nghe bà nội nói chuyện một hồi, giữa rất nhiều khách khứa nhìn thấy Vu Dịch.

Cô nhin không được gọi anh.

Anh đi tới bên cạnh chào hỏi bà nội Tăng Lý.

“Ô hay, bà dạy thế nào mà đã quên rồi? Bà còn tưởng mà gọi ai. Sao lại thiếu lễ phép như thế hả?” Bà nội trách yêu cô cháu gái.

Tăng Lý xấu hổ vừa định nói gì lại thôi, cuối cùng mở miệng kêu một tiếng một tiếng: “Chú họ.”

Vu Dịch vừa gật đầu, vừa nháy mắt cười với cô.

Cô em họ của Tăng Lý cũng tiến lại gần, cô gái này chỉ sinh sau Tăng Lý mấy tháng nhưng chẳng hiểu sao lại thoải mái mà gọi được một tiếng: “Chú họ.”

Cô ta không ngượng nghịu như Tăng Lý, nhanh mồm nhanh miệng nói: “Chú họ! Tiểu bối chúc chú năm mới phát tài! Chú lì xì cho cháu đi ạ.”

Vu Dịch thuận tay cầm quả cam trên bàn đưa cho cô cháu họ: “Cho cháu.”

“Đây là cam nhà cháu, sao tính là lì xì được.”

Sau đó, một đám trẻ con choai choai vui đùa ầm ĩ lên.

Tăng Lý lẳng lặng ngồi một bên quan sát Vu Dịch. Chẳng hiểu sao cô lại cảm thấy có chút mất mát, hoá ra anh chẳng phải là “chú họ” của một mình cô.

Mãi đến khi ăn cơm, mẹ Tăng vẫn chưa xuất hiện, bố Tăng phiền não nói: “Chắc bà ấy có việc bận không tới đâu, cả nhà ăn cơm đi.”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi ăn xong, bà nội lại bắt đầu lôi kéo mọi người tới hỏi chuyện, bắt ngờ hỏi đến chuyện học tập của Tăng Lý.

“Bố con nhờ Vu Dịch tới bổ túc cho con, có hiệu quả không?” bà nội hỏi.

“Có ạ.” Tăng Lý đáp.

Vu Dịch cười: “Hay là vậy đi, cuối tháng này chú mới phải về trường học. Mấy hôm nữa tiếp tục tới nhà kèm Tăng Lý học. Có điều chú cũng không nhớ lớp tám học những gì rồi, để lát về xem lại sách.”

“Còn không cảm ơn chú đi.” Bà nội lại nói.

Tăng Lý liếc mắt nhìn Vu Dịch: “Cảm ơn chú.”

“Con bé này chẳng biết ăn nói gì cả. Bảo nói một câu thì nói một câu.” Bà nội thở dài.

Hai ba hôm sau, Vu Dịch lại bắt đầu tới nhà phục vụ cô. Lần này anh còn mượn được rất nhiều đề thi để ôn tập cho Tăng Lý, giúp cô lên kế hoạch học cụ thể.

Cách vài ba hôm sẽ lại thấy bố mẹ Tăng Lý cãi vã. Chuyện này, Vu Dịch hầu như đã sớm quen, hơn nữa trong đầu anh lúc nào cũng có rất nhiều chuyện cười để kể cho cô nghe.

Có một lần cãi nhau kịch liệt nhất, bố Tăng đập vỡ hết bát đĩa trong nhà, sau đó cả hai cùng bỏ lại đồng hồ đồng mà ra khỏi nhà.

Vu Dịch hỏi: “Buổi trưa ăn gì?”

“Trong tủ lạnh còn thức ăn, đem hâm nóng lên là được rồi.”

“Buổi tối nay?”

Tăng Lý suy nghĩ một chút: “Lai hâm nóng lên.” (hic. Sao thấy thương chị Lý quá!)

Vu Dịch thở dài, giúp cô thu dọn đồng bát vỡ.

“Đừng lo. Thực ra mẹ em không bỏ em đi được đâu, mỗi lần như vậy vẫn đều quay về nấu cơm cho em.” Tăng Lý thuyết.

Vu Dịch nghi hoặc nhìn cô.

Tăng Lý nóng nảy, “Thật sự đấy!”

“Được rồi, được rồi, anh biết rồi.”

Qua một lúc, anh còn nói: “Nếu như muốn nói dối ai đó, em cũng đừng có hoảng như thế. Nhìn thoáng qua đã bị xuyên thấu rồi. Em chỉ cần cười hì hì nói tiếp: Thật đấy, còn thật hơn cả ngọc trai” (ôi trời, hóa ra câu cửa miệng của chị Lý là co Vu Dịch dạy. Huhu sao hai người chia tay????)

Tăng Lý sững sờ nhìn Vu Dịch.

“Cá nhỏ.” Vu Dịch gọi cô.

“Hử?”

“Em phải mau lớn lên, lớn lên rồi có thể ra ngoài tự lập được. Lúc ấy có thể sẽ phát hiện ra bố mẹ thật sự rất tốt với mình.”

“Ừm.” Tăng Lý gật đầu, sau đó, nước mắt trào ra.

Vu Dịch vội vàng nói: “Em đừng khóc, khóc nhìn rất xấu. Cười mới đẹp, không chừng còn nhìn giống Vương Tổ Hiền.”

*

* *

Lúc Tăng Lý thi lên trung học rất thuận lợi, còn tốt hơn so với thầy giáo dự đoán. Nhưng cuộc hôn nhân của bố mẹ cô lại không thuận lợi như vậy. Sau hơn mười năm kết hôn, với những cuộc cãi vã, hai người rốt cục đường ai nấy đi...

Ngày hai người bọn họ bắt đầu ở riêng cũng chính là sau ngày Tăng Lý nhận được giấy báo vào cấp ba, một ngày khó khăn nhất trong cuộc đời cô.

Ở nhà bà nội, tất cả người thân thích tề tựu đông đủ, giống như đang xem phân xử chuyện bố mẹ cô. Tất cả mọi thứ đều phân định rạch ròi của người nào, từ sổ tiết kiệm, tiền mặt, cổ phiếu, thiết bị điện, đồ dùng gia đình, sau đó là Tăng Lý, cuối cùng là nhà ở. Mỗi khi bố mẹ cô không thống nhất được chuyện gì, thì bà nội và mọi người sẽ tham gia góp ý.

Đến lúc nhận nuôi Tăng Lý, mẹ Tăng lập tức nói: “Con gái thuộc về tôi.” Bố Tăng lần này không nói gì. Ông rất ít khi ở nhà, cho nên chuyện nuôi nấng con cái không hiểu nhiều. Vì vậy, không để tâm...

Bà nội trong lòng luyến tiếc cháu gái, nói: “Tăng Lý là con gái họ Tăng, sau này con tái giá, đưa về cho nó một ông bố khác, vậy nó biết làm sao?”

“Các người nuôi nó sao? Bố dượng thì sao nào? Bố ruột sao không quan tâm đi! Còn làm ra vẻ.

“Tôi không quan tâm bao giờ?” Bố Tăng lại tức giận.

Sau đó, hai người lại bắt đầu cãi nhau...

Tăng Lý đứng phía trước, có người khuyên can, có người quan sát cô, nhưng mọi người trong ánh mắt đều toát lên vẻ tội nghiệp: đứa trẻ này thật đáng thương. Thế cho nên, Tăng Lý sau này đã rất nhiều đêm luôn luôn nằm mơ cô đang đi trên đường, đi mãi, đến lúc rất nhiều người nhìn cô, cô mới phát hiện mình quên mặc quần áo.

Sau đó, cô nhìn thấy Vu Dịch ngồi ngoài cùng.

Chú họ của cô, gia đình anh ta hoàn toàn không như gia đình cô.

Anh là con trai nhỏ nhất trong gia đình, chị gái nhỏ út hơn anh mười tuổi đã sớm xuất giá. Cho dù là anh chị gái hay anh rể chị dâu, tất cả mọi người đều rất quan tâm tới Vu Dịch, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hơn nữa, Vu Dịch cũng không phải là một người dễ dàng chịu thua kém người khác, khiến cho người nhà cứ đi ra ngoài mở miệng nhắc đến anh là đều tự hào.

Người lên tiếng chấm dứt suy nghĩ của cô là bác cả: “Để Tăng Lý tự mình chọn. Cháu muốn theo ai?”

Tăng Lý nước mắt đầm đìa: “Con... Con muốn cả hai người.”

Mẹ Tăng cắn răng nói: “Không được! Có ông ta thì không có mẹ, có mẹ thì không có ông ta.”

Cuối cùng, Tăng Lý chọn mẹ.

Thứ nhất, mẹ Tăng cố ý đòi quyền nuôi con gái, thậm chí có thể không cần căn nhà. Thứ hai, đúng như điều cô nói với Vu Dịch, mẹ Tăng không yên lòng con gái, ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn trở về làm cơm cho cô ăn. Cho nên cô từ đáy lòng cho rằng, có lẽ ở với mẹ sẽ tốt hơn.

Tăng Lý học cấp ba, muốn ở nội trú, mẹ Tăng cũng không phản đối. Rất cực, Tăng Lý cũng đã được rời khỏi nhà tập thể kia, rời khỏi thị trấn kia, chuyển tới một trường học ở ngoại ô cách nhà hơn chục cây số.

Mẹ Tăng là một người rất có bản lĩnh. Sau khi công ty bách hóa đóng cửa, bà đi học tại chức kế toán vào buổi tối, sau đó làm chân kế toán trong một nhà máy nhỏ. Bà vóc dáng cao gầy, lại có làn da trắng, tuổi cũng còn trẻ, tuy rằng đối với bố Tăng tính tình không tốt, nhưng với người ngoài lúc nào cũng niềm nở cười nói. Cho nên chưa đầy một năm sau khi ly hôn bà liền tái hôn. Người kia tên là Đặng Cương, làm việc trong một ngân hàng trong thành phố, điều kiện tốt hơn bố Tăng không biết bao nhiêu. Đặng Cương là một người đàn ông tốt, vợ trước đã sớm qua đời, ông không có con gái cho nên đối xử với Tăng Lý rất tốt. Thế nhưng Tăng Lý vẫn không thể nhanh chóng tiếp nhận được ông, rất ít khi nói chuyện với ông, và vẫn gọi ông là chú Đặng.

Giữa cô và mẹ Tăng cũng không có nhiều chuyện để nói, chuyện học hành thỉnh thoảng nhắc tới một hai câu, mà điều duy nhất có thể nói đó là về các bạn học.

Tăng Lý sang tuổi mười lăm, cơ thể nhanh chóng biến đổi, bộ ngực dần dần nổi rõ, vóc dáng uyển chuyển, đôi môi cũng mọng nước đáng yêu. Thỉnh thoảng có những nam sinh hơn cô mấy tuổi bắt chuyện nhưng đối với người xa lạ cô đặc biệt cau nộ và cẩn thận, chỉ thân thiết với mấy bạn học nữ cùng lớp, cho nên người khác cảm thấy cô lãnh đạm.

Hàng đêm sau khi tắt đèn chính là thời điểm các nữ sinh trong kí túc buồn chuyện, tâm sự với nhau. Rất nhiều chuyện, nào là ở lớp ai thích ai, ai với ai đang hẹn hò, hay có bạn nam nào đó đẹp trai, cầu thủ đội bóng rổ của trường vừa đổi bạn gái...

Kỳ nghỉ đông tới, bà nội nói muốn Tăng Lý về nhà chơi vài ngày.

Bởi vì trong thời khắc mấu chốt Tăng Lý không chọn bố Tăng, cho nên từ sau khi ly hôn, bố Tăng trong lòng đối với cô có chút xa cách. Kỳ thực là do ông ngay từ đầu đã không chọn nuôi nấng cô, nhưng cuối cùng lại oán trách con gái không hiếu đạo với mình. Hơn nữa, mẹ Tăng cũng cấm cô và nhà nội qua lại. Vì vậy, Tăng Lý nửa năm nay chưa được về thăm bà nội. Lần này, mẹ Tăng đồng ý cô mới được về.

Lúc ăn cơm đoàn viên lại vẫn có những người đó, nhưng bố Tăng lại không thèm để ý tới cô, cũng không gọi cô ngồi bên cạnh. Xung quanh bà nội thì đã bị đám cháu chắt vây kín, chẳng còn khe hở nào cho cô chui vào.

Đang trong lúc cô luống cuống không biết nên làm gì, Vu Dịch đã đi đến bên cạnh, một tay anh cầm tay cô kéo tới bàn của anh, tay kia cầm theo cái ghế nhựa.

Anh nói: “Em ngồi đây đi.” Nói xong, anh đặt cái ghế xuống bên cạnh, rồi ngồi xuống.

Bàn của anh có mấy người thanh niên có lẽ cũng chạc tuổi anh. Mặc dù vai vế không ngang hàng nhưng mọi người lại cực kỳ thoải mái vui vẻ. Vừa mới ngồi xuống, Tăng Lý còn đang định lễ phép chào hỏi nhưng có quá nhiều người, cô có thể chỉ nhớ mặt nhưng không gọi được ra tên. Mãi tới lúc vất vả lắm cô mới nhớ ra được một người, chào người ta xong những người khác cũng không tha cho cô, nhất định bắt cô chào bọn họ.

Tăng Lý quẫn cực kỳ.

Vu Dịch nói: “Cá nhỏ, em để ý bọn họ làm gì. Ngoài anh ra, em cứ gọi bọn họ là anh hết là được rồi. Hơn nữa, mấy người ấy à, dựa vào đâu mà bắt người ta chào mình chứ.” Câu sau là Vu Dịch nói với mấy người kia.

Vu Dịch là một người có tài ăn nói, cho dù ở đâu cũng có thể làm diễn viên, một câu nói đùa vui cũng có thể ngay tức thì giải vây giúp người khác.

Ông anh họ ngồi bên cạnh lại rất hào hứng: “Ồ, Vu Dịch, cùng lắm thì gọi em một tiếng, em uống một chén rượu là được!”

Vu Dịch nói, “Cậu thật đúng là vừa cơ hội vừa khoe mẽ. Bảo người ta chào hỏi cậu một câu, cậu lại còn được uống rượu.”

“Vậy anh muốn thế nào?”

“Nhìn đây.” Vu Dịch đứng lên, xoay người cười khanh khách hỏi Tăng Lý: “Em gọi anh là gì?”

Tăng Lý không hiểu đột nhiên anh hỏi cái này làm gì, có nhiều người ở đây như vậy cô cũng không dám gọi thẳng tên họ anh, đành phải thành thật mà nói một câu: “Chú họ.”

“Được được được!” Vu Dịch đáp lời, lập tức từ đâu lấy ra một phong bao lì xì, đưa cho Tăng Lý: “Cầm lấy, chú họ mừng tuổi.”

Tăng Lý tiếp nhận tiền lì xì xong, những người khác phút chốc bỗng nhiên vút hết bát đĩa tại chỗ, chạy tới phía Vu Dịch thì nhau gọi mấy câu “chú họ” liên tiếp đòi. Tăng Lý cũng bị cảnh tượng ấy làm bật cười.

Sau này cô mới biết, tiền lì xì đó là tiền học bổng của Vu Dịch.

*

* *

Ra tết bắt đầu đi học lại, Tăng Lý không biết cầm được ở đâu một quyển tạp chí, bìa trước có ghi hai câu thoại mà cô đã được nghe trong bộ phim “Beyond the clouds” xem hồi lớp bảy.

“Nếu như anh nói anh yêu em thì sẽ thế nào?” – “Thì sẽ giống như một ngọn nến thấp sáng cả căn phòng.”

Cô thậm chí không nhớ rõ bộ phim kia nói về cái gì, nhưng khi ánh mắt vừa chạm vào những dòng chữ này, cô lập tức nghĩ tới Vu Dịch, nghĩ tới tình yêu...

Trong lòng cô tựa như có một chồi non vừa nhú lên khỏi mặt đất.

Suy nghĩ ấy xuất hiện trong đầu cô rồi dần dần bắt đầu sinh trưởng càng ngày càng lớn.

So với tất cả những bạn nam cùng tuổi cô, Vu Dịch vô cùng xuất sắc, trầm ổn, lại rất hiểu cô, hiểu được nỗi lo sợ trong lòng cô, hiểu được sự lúng túng của cô. Anh giống như ánh mặt trời chiếu sáng tất cả con người cô.

Cô cứ âm thầm mến anh như thế...

*

* *

Chương 6.2 (2)

Cô chờ mong mỗi lần được gặp anh. Chúc nữ hàng năm chỉ có thể gặp được người thương một lần, còn cô may mắn hơn một chút, một năm được gặp anh hai lần. Kỳ nghỉ tới, cô sẽ khẳng khẳng tới nhà bà nội ở vài ngày. Vu Dịch chưa tới, cô sẽ đi tìm anh. Thế nhưng tìm được anh rồi, cô cũng không dám tới gần, chỉ len lén đứng từ xa nhìn anh, không để anh phát hiện.

Nếu Vu Dịch có tới nhà ăn cơm, thì cho dù người khác có cưỡng ép thế nào cô cũng nhất định không chịu gọi anh là chú họ nữa.

Từ sau khi có bí mật này, cô cảm thấy thế giới dường như rộng lớn hơn. Cô có thể cùng bạn bè tâm sự về Vu Dịch mỗi đêm.

Cô vẫn tiếp tục gọi Đặng Cương là chú Đặng, nhưng không lạ lắm như trước đây nữa. Mỗi lần đi công tác về, Đặng Cương đều sẽ mua quà cho cô, còn chủ động mời bạn học của cô về nhà chơi. Mỗi lần ông và mẹ cô có tranh cãi, ông có tức giận đến mấy cũng sẽ không đập bát đập đĩa. Thậm chí mẹ Tăng bận việc không đi họp phụ huynh được, ông cũng sẽ chủ động đi thay, tới lớp gặp giáo viên, ông còn nói: “Con gái chúng tôi nhờ vả cả ở thầy cô!”

Tăng Lý bắt đầu cảm thấy ông đúng là một người rất tốt, trong lòng dần dần chấp nhận ông.

Tròn ba năm từ ngày Vu Dịch bắt đầu bỏ túc cho cô. Chưa đến mười năm nhưng mỗi lần quay về gặp nhau, từng câu nói, từng vẻ mặt tươi cười đều khắc sâu vào trong lòng bọn họ, để nửa năm tới có thứ để mà nhớ về.

Cô cứ hèn mọn mà yêu thương người con trai ấy, tự biến mình thành một hạt bụi nhỏ bé, y lại, dựa dẫm vào anh, không dám bày ra bất kỳ mảnh khoe gì. Cô nỗ lực muốn tiếp cận anh, thế nhưng thật sự quá khó khăn...

Kỳ nghỉ đông năm lớp mười hai, bố Tăng chủ động vào thành phố tìm cô, nói muốn thăm cô, còn mua rất nhiều đồ cho cô. Sau đó, ông nói với cô, ông sắp tái hôn, hơn nữa, người ấy đã mang thai.

Mẹ Tăng biết việc này sau đó chỉ vào mũi Tăng Lý mà nói: “Ý tứ của bố cô ấy à, chính là bảo cô đừng có về nhà họ phá hỏng cuộc sống của gia đình họ nữa chứ gì mà.” Vì vậy, Tăng Lý không bao giờ về nhà bà nội nữa. Tết năm ấy, cô không được gặp Vu Dịch. Sau này cô mới biết, thực ra năm ấy anh cũng không về ăn tết, sau khi tốt nghiệp anh ở lại Bắc Kinh thực tập trong một bệnh viện, cũng có thể là tiếp tục học tiếp.

Lúc điền đơn nguyện vọng thi đại học, cô không hy vọng đăng ký vào được trường anh, chỉ muốn tới Bắc Kinh, cùng anh hít thở một bầu không khí. Thế nhưng, mẹ Tăng nói với cô: “Tài giỏi tới đâu mà mơ mộng cao siêu. Thực tế một chút đi. Thi vào một trường ở đây cũng không tồi.”

Đêm đó, Tăng Lý vào nhà tắm, vừa tắm vừa khóc. Cô từ nhỏ đã hay khóc, nhưng chưa từng cảm thấy tuyệt vọng như lần này, không kiềm chế được mà bật khóc thành tiếng. Tiếng khóc bị át đi trong tiếng nước xối xả. Đúng vậy, cô quá ngu ngốc, vốn dĩ cô không thể đuổi kịp được anh.

Bỗng nhiên có một ngày, cô phát hiện cô đã để lạc mất Vu Dịch.

Sau đó, cô tới thành phố A học đại học. Cuối năm ấy, bà nội qua đời. Khoảng cách giữa bọn họ ngày càng xa, ngày càng xa. Ngay cả cơ hội nửa năm gặp một lần cũng không còn nữa.

Rất lâu sau đó, Tăng Lý ngẫu nhiên gặp được người anh họ kia. Anh ta nói với cô: “Em không biết sao? Vu Dịch đi Mỹ học rồi.”

“Trường nào ở Mỹ?” Tăng Lý gắt gao hỏi.

Anh ta suy nghĩ một chút, “Hình như là đại học Ben gì gì Li đó.”

Cô tìm được thông tin về trường đại học đó trong sách. Cô chỉ vào một điểm trên bản đồ, nửa bên kia địa cầu, rất xa rất xa...

Kỳ nghỉ hè năm đó, chuyện Ngũ Hàm vì yêu mà trốn nhà đi đã khiến cô cảm động. Cô bội phục dũng khí của Ngũ Hàm vô cùng, rồi bắt đầu ngẫm nghĩ chuyện của bản thân mình.

Vô tình, cô đọc được một cuốn tiểu thuyết trong thư viện, tên là “Bức thư từ một cô gái xa lạ”. Đọc đến dòng cuối cùng, cô ngồi bên cạnh cửa sổ trong thư viện mà khóc. Giáo viên và bạn học vẫn còn đang ngồi đầy trong thư viện, người ra người vào, nhưng cô cứ thế ngồi khóc. Đó là lần đầu tiên cô mặc kệ ánh mắt của mọi người.

Trở lại phòng, cô ngồi trước bàn học viết một lá thư gửi cho Vu Dịch. Thư rất dài rất dài, chứa toàn bộ tình yêu say đắm của một thiếu nữ. Toàn bộ tâm trí và tình cảm cô đều biến hóa thành từng câu chữ. Vài vệt nước mắt làm hoen mực, nhưng cô không kiềm chế được bản thân, không thể không viết tiếp. Lúc ký tên, cô ghi “Carol”. Đó là cái tên mà chỉ có Vu Dịch biết.

Phong thư không đề địa chỉ người gửi, phần địa chỉ người nhận chỉ có tên Vu Dịch và tên trường đại học Pennsylvania.

Rõ ràng làm, cô đang đợi số phận phán quyết. Nếu như anh không nhận được lá thư này, thì nó sẽ vĩnh viễn trở thành một bí mật.

Trong khoảnh khắc bỏ lá thư vào thùng thư, cô đột nhiên giật trở về, nhìn đi nhìn lại một hồi, cuối cùng lại mở phong thư ra, ở dòng cuối cùng cô ghi thêm số di động của mình.

Một tuần trôi qua...

Hai tuần trôi qua...

Một tháng trôi qua...

Ba tháng trôi qua...

Đá chìm đáy biển!

Gần tới kỳ nghỉ tết, một đêm nọ, di động của cô chợt vang lên với một dãy số kỳ lạ trên màn hình. Bất chợt cô có linh cảm gì đó, tim bỗng nhiên nhảy lên dựng lên, sau đó ấn nút nghe điện.

“A lô.” Giọng nói của cô run run không tài nào khống chế được.

“Cô là Carol phải không? Tôi là bạn cùng phòng của Vu Dịch.” Một giọng nam từ trong điện thoại truyền tới.

“Đúng.” Cô suy nghĩ một hồi, thật vất vả mới phun ra được một chữ.

“Nhà Vu Dịch có việc gấp nên cậu ấy đã về nước rồi.”

“Thư của tôi...” Tăng Lý xấu hổ. Anh ta chắc chắn đã đọc bức thư ấy của cô, nhưng...

“Cụ thể không có cách nào giải thích cho cô. Tôi cũng không liên lạc được với Vu Dịch, nếu như cô có việc gấp muốn nói với cậu ấy, tôi có thể cho cô số điện thoại.” Đối phương nói.

“Cảm ơn.” Cô vội vàng đi tìm bút ghi lại số điện thoại. Cuối cùng, cô đột nhiên hỏi một câu: “Có thể hỏi anh tên gì được không?”

“Ngải Cảnh Sơ.” Anh ta đáp.

Đó là lần đầu tiên Tăng Lý nghe tới cái tên Ngải Cảnh Sơ. Giọng nói của anh ầm ập trầm tĩnh khiến người nghe có một cảm giác rất lạ, mơ hồ, vừa gần lại vừa xa, nhưng lại khiến thế giới của cô đột nhiên bị nhuộm màu sắc.

Giống như tiếng trời, cả đời khó quên!

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mối tình đầu của Tăng Lý tạm thời đến đây gián đoạn một chút, chương tiếp theo là thầy Ngải và Tăng Lý.

Thầy Ngải đựng xe người ta đêm đó, liệu có bị cảnh sát tóm được không?

7. Chương 7

Đó là chuyện bao nhiêu năm rồi?

Tăng Lý rời giường, vừa soi gương vừa hồi tưởng lại...

Năm năm trước?

Nhờ Ngải Cảnh Sơ, cô tìm được Vu Dịch. Thế nhưng từ sau khi chia tay với Vu Dịch, cô lại ngẫu nhiên gặp được Ngải Cảnh Sơ trong đời thực. Không phải chỉ có giọng nói nữa, mà anh thực sự xuất hiện trước mặt cô. Ngày đó ở thư viện anh còn lạnh lùng nói với cô: “May mà không bắn vào mặt.”

Nhưng mà, cho dù những người khác đánh giá Ngải Cảnh Sơ thế nào, cho dù anh thoát nhìn có chút cứng cõi lạnh đạm, thì Tăng Lý vẫn luôn cảm thấy chắc chắn trong lòng anh có nơi nào đó rất ầm ập, rất mềm yếu.

Ngày đó ở chân núi Đông Sơn, bác bảo vệ nhắc nhở cô phải cẩn thận, nhưng cô biết anh là người tốt, cho nên không thể nghi ngờ.

Một người đàn ông đối xử tốt với một người phụ nữ xa lạ như vậy, cho dù cô không phải với anh, cho dù cô có chút lúng túng hèn mọn, nhưng với anh, cô vẫn luôn được tôn trọng.

*

* *

Cả ngày hôm nay, Tăng Lý làm gì cũng đều lơ là chẳng trí, lo lắng không biết chuyện hôm qua liệu có trôi qua êm thấm hay không. Cô gây ra đại họa xong bỏ chạy, không biết chủ chiếc xe kia có báo cảnh sát hay không, liệu có đi tìm Ngải Cảnh Sơ gây chuyện hay không?

Tăng Lý muốn gọi điện hỏi anh một chút nhưng nhớ lại lời tiên đoán của Mã Y Y, cô lại đành nhịn xuống.

Buổi trưa nghỉ ngơi, Tăng Lý đi ra ngoài ăn. Trên tivi đang phát bản tin Pháp luật, một chiếc BMWs trên đường cao tốc gây tai nạn rồi bỏ chạy, cảnh sát đã tiến hành điều tra tất cả các trạm sửa xe gần khu vực đó, rốt cuộc cũng đã tìm ra manh mối, bắt được thủ phạm.

Xem xong tin này Tăng Lý càng sợ hãi. Cô từ nhỏ tới lớn chưa làm chuyện xấu bao giờ, ngay cả chuyện đi học quên mang sách mang vở hay sau khi tan học quên không trực nhật vệ sinh cũng lo lắng không yên, huống chi là cái chuyện đi đụng xe người khác như hôm qua.

Cho nên, suốt buổi chiều cô đều đứng ngồi không yên, cuối cùng cũng lấy hết cam đảm gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ.

Lần thứ nhất, chuông reo hơn mười lần rồi chấm dứt, không có người nhận điện. Tăng Lý đành phải cắt điện thoại đi ra ngoài làm việc tiếp.

Mấy phút sau, cô trở lại bàn, lại tiếp tục gọi lần nữa.

Lần này thì khác, chuông mới reo ba hồi liền bị người nhận từ chối.

Cô sưng sốt nghe tiếng tút liên hồi, lại càng cảm thấy có gì không ổn. Một phần sợ đã làm phiền anh, nhưng lại nghĩ có lẽ anh có nguyên nhân gì đó không tiện tiếp điện thoại. Cố chấp muốn thử lần nữa thì có vẻ không hay, cho nên cân nhắc một chút cô quyết định gửi tin nhắn.

Lúc Tăng Lý gọi điện tới, thực ra Ngải Cảnh Sơ đang đứng lớp. Chiều thứ năm hàng tuần, phòng 101 tầng một đều sẽ chật kín không còn một chỗ ngồi. Đề phòng bệnh viện có chuyện gấp, cho nên anh rất hiếm khi tắt máy, lúc lên lớp chỉ để chuông rất nhỏ, hoặc chuyển thành im lặng. Bởi vậy, Tăng Lý gọi tới, anh không nghe thấy.

Thế nhưng, anh đứng ở trên bục giảng, phía sau là màn hình, phía trước là thiết bị máy chiếu và loa, chỉ cần trong phòng có sóng điện thoại là lập tức sẽ nghe thấy tạp âm. Lúc đầu, anh còn tưởng rằng có sinh viên đang nghịch điện thoại, liền nhíu mày, dùng ánh mắt lạnh lùng quét một vòng quanh lớp, phía dưới lớp tức im như thóc.

Lần thứ hai, anh thấy sinh viên ai nấy cũng đều nhìn mình với vẻ mặt vô tội đáng thương, lúc ấy mới phát hiện là di động của mình. (há há)

Anh có chút áy náy lấy điện thoại ra xem. Hai chữ “Tăng Lý” lấp lóe trên màn hình liên tục, anh ấn nút tắt, lại đặt xuống bàn.

Sau đó, qua mấy phút, cô gửi tin nhắn tới.

“Cảnh sát không tới tìm anh chứ?”

Ngải Cảnh Sơ vốn đang gọi một sinh viên đứng dậy trả lời câu hỏi, vừa nghe vừa cúi mặt xuống bàn ấn nút mở tin nhắn. Đọc xong, anh đột nhiên tưởng tượng ra vẻ mặt lo lắng dè dặt của Tăng Lý mà buồn cười.

Nữ sinh viên trả lời xong, vẫn đứng im chờ, chưa được phép của giáo viên, cô gái không dám tự ý ngồi xuống, nhưng đợi mãi vẫn chưa thấy Ngải Cảnh Sơ nói gì. Qua vài giây, Ngải Cảnh Sơ khẽ tùm tùm cười, rồi ngẩng đầu lên nhìn xuống dưới, sắc mặt tươi tỉnh, nhàn nhạt nói một câu: “Đáp án còn chưa đủ chặt chẽ.” Sau đó yêu cầu sinh viên mở một trang tài liệu bổ sung ra rồi giải thích kỹ càng.

Sau khi đưa ra một cái tiểu kết, anh giơ tay lên nhìn đồng hồ và nói: “Giải lao mười phút.”

Những lời này của anh vừa thốt ra, toàn bộ sinh viên sững sốt một chút rồi mừng rỡ thở phào. Bọn họ phải học liền hai tiết nhưng chẳng mấy khi Ngải Cảnh Sơ cho nghỉ giải lao, cũng sẽ không cho tan học sớm. Nếu có sinh viên muốn ra ngoài đi WC chỉ cần tự đi ra, không làm ảnh hưởng tới lớp là được. Ngày hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng tây, Ngải Cảnh Sơ lần đầu tiên cho phép bọn họ nghỉ mười phút! (thôi rồi, đúng cái kiểu YRML ^^)

Lúc này, có vài sinh viên cầm sách lên bực giảng hỏi anh mấy vấn đề, phần lớn đều là nữ sinh, có người thực sự muốn hỏi bài, nhưng đương nhiên cũng có những người là ý tại ngôn ngoại. Ngải Cảnh Sơ khoát tay ý bảo bọn họ đợi một chút, sau đó anh cầm di động trên bàn, đi ra ngoài cửa phòng gọi điện thoại. Anh gọi lại cho Tăng Lý, nhưng lại không thấy cô nghe máy, chuông vẫn reo mà không ai tiếp.

Anh đành thôi không gọi nữa, đi tới đầu hành lang yên lặng châm một điếu thuốc. Thường thì trong giờ dạy giáo viên không thể hút thuốc, anh lại càng rất ít khi làm việc này, giáo dục quan trọng nhất là phải tạo hình tượng tốt.

Trong lúc anh trốn trong một góc vắng hút thuốc, lại bắt gặp Cát Y đi thang bộ từ tầng trên xuống.

“Sư huynh!” Cát Y ngọt ngào gọi Ngải Cảnh Sơ một tiếng.

Ngải Cảnh Sơ còn đang ngậm điếu thuốc trong miệng, không tiện trả lời, chỉ gật đầu đáp lại.

“Em vừa mới bảo đi tìm anh.” Cát Y nói.

Ngải Cảnh Sơ thấy cô nói có việc nên dập nửa điếu thuốc còn lại, đi vài bước tới thùng rác vứt vào đó.

“Chuyện gì?” Anh quay đầu lại hỏi.

“Luận văn lần này em mới sửa lại, anh giúp em xem lại được không?” Cát Y đang chuẩn bị bình chọn chức danh, nên bận rộn chuẩn bị luận văn.

“Tối nay gửi mail cho tôi.” Anh nói.

Cát Y còn muốn nói gì nhưng tung tích Ngải Cảnh Sơ bị sinh viên phát hiện. Đây là tiết học đầu tiên của học kỳ mới, rất nhiều sinh viên đều ôm một bụng “vấn đề” muốn thỉnh giáo anh. Vì vậy xung quanh Ngải Cảnh Sơ lúc nào cũng bị vây chặt như nêm cối, chẳng có phần cho Cát Y.

Ngải Cảnh Sơ nói với Cát Y vài câu rồi cùng sinh viên đi vào phòng học.

Chỉ cần là thật lòng có vấn đề muốn hỏi, anh đều sẽ kiên trì giải thích. Chốc lát, mười phút đã hết, mọi người đều về ổn định chỗ ngồi. Anh cũng về chỗ của mình.

Cùng lúc ấy, Tăng Lý vừa đi giúp người ta tìm sách xong quay về bàn làm việc thì thấy cuộc gọi nhờ của Ngải Cảnh Sơ.

Cô không suy nghĩ nhiều, lập tức gọi lại.

“A lô.” Anh nhận điện.

Tăng Lý hình như còn nghe thấy tiếng vọng lại, đoán là anh đang ở một nơi nào đó rộng.

“Tôi vừa rồi bận chút không nghe thấy chuông điện thoại. Vậy hai người kia có tìm anh gây rắc rối không? Anh đang ở đâu?”

Ngải Cảnh Sơ nghe được giọng nói của Tăng Lý, nghiêng đầu nhìn thoáng qua hơn trăm sinh viên đang yên lặng ngồi dưới, đáp: “Tôi ở trên giảng đường, chuẩn bị vào lớp.”

“A!” Tăng Lý hoảng hốt, vội vàng nói: “Xin lỗi! Lát tôi gọi lại!”

“Tăng Lý...” Ngải Cảnh Sơ lên tiếng ngăn cản cô, cho nên giọng nói lớn hơn một chút, thu hút sự chú ý của cả lớp. (ai da... hai người này, tình ngay lý gian...)

“Gì vậy?” Tăng Lý dừng lại hỏi.

“Tôi và cả xe đều không có chuyện gì, đừng lo lắng!”

Tăng Lý bên kia cũng yên tâm hơn, cảm giác tội lỗi áy náy giảm đi phân nửa.

Cuối tuần, mấy người bạn cùng quản lý trang web hẹn nhau đi ăn cơm, Tăng Lý đưa Ngũ Hàm đi cùng. Ăn cơm xong, Ninh Phong nói còn mấy vé xem phim sót lại sau vụ tổ chức sự kiện của website lần trước, muốn mời hai người đi xem phim, Ngũ Hàm vẫn thích xem phim nên đồng ý ngay không cần xem qua phim gì. Vì thế, sau đó mọi người cùng đi xem phim.

“Chuyên lần trước thế nào, tốt xấu gì cũng phải nói một tiếng chứ?” Mẹ Tăng hỏi.

“Cái câu mà dì Tần của con giới thiệu lần trước ấy!”

“Người ta nói rất hài lòng với con, nói đã gọi điện cho con nhưng không được. Đã hơn mười ngày rồi, người ta không biết ý con thế nào?”

Cô bỏ di động vào trong túi. Vừa lúc, chai nước giải khát của Ngũ Hàm rơi xuống, lăn dưới chân Tăng Lý, cô tiện tay cúi xuống nhặt lên. Nhưng trong lúc cô khom lưng, di động trong túi bị va chạm, mà cô lại chưa khóa bàn phím, cho nên vô tình ấn vào một phím gọi đi. Hơn nữa, lại gọi đúng vào số của Ngải Cảnh Sơ.

Chuông điện thoại vang lên, Ngải Cảnh Sơ liếc nhìn dãy số trên màn hình rồi ấn nút nghe.

Bên kia không có ai trả lời.

Ngài Cảnh Sơ lập tức hiểu ra là Tăng Lý vô tình chạm phải nút gọi. Chuyện này không phải lần đầu tiên anh gặp phải, gần như đã trở thành chuyện bình thường. Cũng dễ hiểu, vì tên của anh bắt đầu bằng chữ A, đứng đầu danh bạ cho nên rất nhiều người quen trong lúc vô tình đã lỡ ấn phím gọi đi vào số của anh.

Chiếc xe phía trước cách chừng hai ba mét, Ngải Cảnh Sơ không đuổi kịp. Chiếc taxi bên cạnh thấy phía đường bên này đi nhanh hơn lên vượt lên trước với tốc độ cực nhanh. Vốn dĩ đang tắc đường, Ngải Cảnh Sơ lại đang nghe điện thoại cho nên có chút không tập trung, may mà vẫn kịp thời phanh xe lại.

Bên kia, Tăng Lý đã đặt di đông đặt trên ghế. Cô và Ngũ Hàm đang cùng ăn bỏng và xem phim.

83

“Nhớ ngày xưa bọn Mỹ khốn khiếp dùng cách tàn nhẫn này để tàn sát quân đội đồng bào chúng ta, thiêu sống đến nỗi chết cháy rồi cũng không buông tha.” Ngũ Hàm nói.

“Cậu đang nói Hoàng Kế Đông?” Tăng Lý hỏi.

“Hoàng Kế chỉ là người lấp lỗ châu mai thôi.” Ngũ Hàm tức giận nói.

“Lấp lỗ châu mai là Đồng Tồn Thụy chứ?”

“Tăng Lý, thật bó tay với cậu.” Ngũ Hàm trợn mắt nói, “Đảng tốn tiền của giáo dục cậu mười sáu năm thật uổng phí.”

Xem phim xong, Ninh Phong chủ động muốn đưa Tăng Lý và Ngũ Hàm về nhà.

Ngũ Hàm nói: “Được thôi, dù sao cũng lười lái xe. Nhưng mà tôi muốn đi bệnh viện, không cùng hướng với Tăng Lý.”

Ninh Phong đáp: “Không sao, tôi đưa Tăng Lý về trước rồi đưa cô đi bệnh viện.”

Tăng Lý nhìn Ninh Phong, đột nhiên cảm thấy mình quá ngốc, vừa rồi lại ngồi giữa hai người bọn họ cản trở. Ngũ Hàm không phải lần đầu tiên đi ăn cùng bọn họ, cô ấy đương nhiên không nhìn ra được, chỉ một mực cho rằng Ninh Phong chỉ là đơn giản muốn đưa hai người bọn họ về nhà.

Tăng Lý xua tay nói: “Anh đưa Ngũ Hàm về bệnh viện đi. Tôi muốn về nhà, đường đi cũng thuận lợi, có thể ngồi xe buýt.”

Lên xe buýt, Tăng Lý lấy di động ra nhìn giờ, rồi gọi điện ẹ.

“Tăng Lý, hôm nay mẹ tình cờ gặp hàng xóm cũ, nói là căn nhà của bà già kia phải bị dỡ bỏ và di dời đi nơi khác.”

“Chuyển nhà, để làm gì?”

“Chính quyền đang thực hiện dự án xây khu công nghiệp thực phẩm, phải trưng dụng đến mảnh đất đó cho nên đang lấy ý kiến từng hộ gia đình. Con cũng nên để ý một chút, đừng để ấy người nhà họ Tăng kia qua mặt. Bọn họ không có một ai tốt cả. Rõ ràng là tên con, vậy mà cũng chiếm đoạt, khi dễ hai mẹ con ta...” Mẹ Tăng liền thoáng một hồi.

“Bà già” mà mẹ Tăng nói chính là bà nội của Tăng Lý.

Nhà họ Tăng vốn có một mảnh đất trong thành phố, mấy chục năm trước lúc bác cả kết hôn nên đã phân chia. Bà nội một mình sống trong căn nhà bên cạnh, còn lại phân chia ấy người con trai. Lúc ấy bố Tăng đang thay ông nội tiếp quản công việc ở nhà máy, đã có việc làm nên không được phân đất.

Về chuyện này, bà nội vẫn luôn canh cánh trong lòng, lại nhớ tới đứa cháu gái Tăng Lý đang sống cùng mẹ ở bên ngoài, lo lắng cô chịu thiệt thòi. Vì vậy, trước khi lâm chung, bà đã chuyển nhượng căn nhà đang ở sang cho Tăng Lý.

Việc này toàn bộ con trai con dâu trong nhà đều không biết, mãi tới khi bà qua đời, mọi người mới được biết. Thiếu chút nữa cả nhà náo loạn vì chuyện này, nhưng cũng may là sau khi tang sự xong xuôi chuyện mới bại lộ, chứ không thì cãi nhau to đến mức bà nội trong quan tài cũng phải bật dậy.

Sau đó, căn nhà vẫn mang tên Tăng Lý, nhưng bọn họ vẫn chiếm dụng.

Ngay cả bố Tăng cũng không cam lòng, ông cảm thấy căn nhà một phần vốn dĩ là của mình.

Mẹ Tăng đã tới đó lên tiếng mấy lần, nhưng đều không đấu lại được.

Nhận thấy mẹ đang chuẩn bị lôi thù cũ nợ mới ra để lái nhai, Tăng Lý liền nói: “Mẹ, di động của con sắp hết pin.”

Mẹ Tăng lúc này mới nhớ sang chuyện khác: “Mau mau gọi điện lại cho cái cậu Cố Hải Đông kia đi. Năm nay đã hai mươi tuổi rồi, không cần ngại. Rốt cuộc là muốn tìm một người như thế nào thì tự con phải suy nghĩ kĩ, đừng có đứng núi này trông núi nọ, cuối cùng mất cả chì lẫn chài. Tìm hiểu cho kỹ đã rồi quyết định, nhớ chưa?”

“Con biết rồi.” Không biết bố mẹ mọi người có giống như bố mẹ cô và Ngũ Hàm hay không, trước đây thì rất sợ con gái yêu đương, thế nhưng giờ còn sợ con mình không ai lấy hơn.

“À,” mẹ Tăng bổ sung, “Con cũng đừng có để tâm tới cái cậu Vu Dịch kia. Người ta không cần con, con còn lưu luyến làm gì.”

Tăng Lý vừa nghe tới hai chữ Vu Dịch, viền mắt cô lập tức tự đỏ, không nói thêm câu nào lập tức tắt điện thoại.

Sau đó, cô lặng lẽ nắm chặt di động trong tay, ngồi yên trên xe buýt, ngắm nhìn ánh đèn nê-ông sáng choang qua khung cửa sổ, một lúc lâu cũng không động đậy.

Điều chỉnh lại tâm tình, Tăng Lý quyết định gọi điện lại cho người lần trước gặp mặt.

Người giới thiệu đối tượng gặp mặt cho cô là dì Tần – bạn mẹ Tăng. Người này vô cùng danh đá, mở miệng ra là nói lấy nói để, nói chẳng nề nang ai, chung quy là chẳng sợ ai cả. Đương nhiên Tăng Lý càng không thể trêu vào dì ấy được, cho nên ngay cả đối tượng gặp mặt kia cô cũng không dám thất lễ với người ta.

“Xin chào, anh là Cố Hải Đông phải không? Tôi là Tăng Lý.”

“À, à, chào em.”

“Nghe nói mấy hôm trước anh gọi điện cho tôi? Thật không phải, không nhận được điện của anh.” Cô giải thích.

“Không sao, không sao. Vậy em bây giờ có rảnh không? Chúng ta đi ăn tối, rồi đi xem phim, được không?”

“Tôi mới từ rạp chiếu phim đi ra.” .

“Ồ. Vậy có thể mời em đi uống chén trà được không? Uống cà phê cũng được.”

Tăng Lý vốn định từ chối nhưng nhớ tới vẻ mặt hầm hờ của dì Tần đành nhịn xuống, thuận miệng đáp: “Được.” Nhân cơ hội không có người khác, hai người nói rõ cũng rất tốt.

Vì vậy, Tăng Lý xuống ở trạm dừng tiếp theo, bắt taxi tới địa điểm đã hẹn. Tới nơi, Cố Hải Đông đã ngồi sẵn.

Hàn huyền một lúc, Cố Hải Đông bắt đầu nói chuyện chính.

“Nghe nói em... trước giờ vẫn chưa từng yêu đương. Có thật không vậy?” Cố Hải Đông nhấp một ngụm cà phê, bình thản hỏi.

“Dì Tần nói vậy ư?”

“Ừm, năm nay em cũng đã hai mươi rồi, chẳng nhẽ trước đây chưa từng yêu ai, có chút...” Nói xong, anh ta mỉm cười.

Tăng Lý nhìn vẻ mặt tươi cười của anh ta thì bỗng thấy khó chịu. Không hiểu cái xã hội này thế nào, thấy một người con gái hơn hai mươi tuổi chưa yêu đương bao giờ thì người ta lập tức nghĩ cô ấy có vấn đề, còn nếu như cô gái mà nói là đã từng yêu thì người ta lại cho rằng cô ấy là người không đứng đắn.

Tăng Lý đột nhiên nhẹ tênh nói: “Có thể bọn họ muốn cho anh ấn tượng tốt.”

“Vậy...”

Tăng Lý cố ý giấu đầu hở đuôi đáp: “Quên đi, bọn họ nói tôi không có chính là không có.”

Không ngoài dự liệu, Cố Hải Đông đã hiểu lầm. Vốn dĩ ngay từ đầu anh ta có ấn tượng rất tốt với Tăng Lý, công việc hài lòng, vẻ ngoài cũng hài lòng, thoạt nhìn cô rất hiền lành. Chỉ có điều nghe thấy bảo cô chưa từng yêu ai thì có chút nghi hoặc, nhưng không ngờ cô lại trả lời như thế, cho nên nhất thời anh ta không biết nói gì cho phải, liền rút một điếu thuốc ra hút.

Lúc này, Tăng Lý thật sự muốn xin anh ta một điếu thuốc để hút, triệt để phá vỡ hình tượng với anh ta, nhưng lại sợ anh ta bấm báo tội trạng với các vị đại nhân ở nhà nên đành thôi.

Hai người cứ ngồi như thế, rất lâu không nói lời nào.

Tăng Lý cảm thấy hối hận, quên mất vừa rồi đến đây không gọi điện cho Mã Y Y hay Ngũ Hàm, nhờ họ mười phút sau gọi điện tới để cô lấy có bỏ đi.

Đang trong lúc phiền muộn thì di động bỗng báo có tin nhắn, mà người gửi, rất bất ngờ, là Ngải Cảnh Sơ. Tin nhắn chỉ có bốn chữ: “Là Khuru Thiếu vân.”

Chẳng hiểu ra làm sao!

Tăng Lý suy nghĩ một hồi lâu cũng không hiểu chuyện gì, tưởng Ngải Cảnh Sơ nhắn nhầm số. Bỗng nhiên, cô nhớ tới cuộc trò chuyện với Ngũ Hàm ở rạp chiếu phim, sau đó mở nhật ký cuộc gọi ra xem lại. Quả đúng là có một cuộc gọi tới Ngải Cảnh Sơ. Lúc ấy cô mới biết là mình quên không khóa bàn phím, nhờ tay chạm vào.

Cô lại quay lại hộp tin nhắn đọc lại một lần nữa. Nhìn bốn chữ kia, cô không khỏi bật cười ra tiếng.

~7.3~Thứ tư, Tăng Lý đúng lịch hẹn đi khám răng.

Cô vào cửa, đứng xếp hàng chỗ đăng ký ngay lâu một như mọi khi. Hôm nay vì tan làm cô mới tới cho nên có muộn một chút, tới đây thì đã có một hàng dài người xếp hàng chờ lấy số rồi. Đợi lâu lắm mới tới lượt mình, cô đưa sổ khám bệnh và phiếu hẹn tai khám ra, nói: “Tôi lấy số phòng khám của bác sĩ Ngải.”

Nhân viên tiếp đón nhận lấy rồi đưa cho cô phiếu khám và tiền trả lại.

Lúc ấy, một người đàn ông nói giọng địa phương hùng hổ chen lên, kéo Tăng Lý ra, nói với y tá: “Thế này là sao hả? Khinh thường nông dân nghèo chúng tôi phải không?”

Tăng Lý kinh ngạc nhìn người đàn ông kia.

“Sao chúng tôi đăng kí lấy số trong phòng khám của Ngải Cảnh Sơ thì mấy người nói không còn? Cô này lại lấy được?” Người đàn ông quát lớn, “Bắt nạt chúng tôi chứ gì? Mấy người đi cửa sau rồi chứ gì?”

Cô y tá tức giận nói: “Cô gái này là tới tái khám. Đã hẹn trước từ một tháng nay rồi.”

“Chúng tôi từ xa xôi đến đây, lẽ nào cũng phải hẹn trước một tháng? Các người rõ ràng là đang ức hiếp kẻ khác.”

“Bác sĩ Ngải đã kín lịch khám, mọi người lấy đăng kí với bác sĩ khác đi.” Cô y tá không thèm tiếp tục tranh cãi, quay đầu nói: “Người tiếp theo.”

Người đàn ông kia vừa nhìn đã biết đúng là từ nông thôn tới thật. Theo sau ông ta còn một người phụ nữ và một đứa bé chừng ba tuổi. Thấy cô y tá không thèm để ý tới mình nữa, ông ta quay sang nài nỉ Tăng Lý: “Cô gái, cô có thể cho chúng tôi phiếu khám của cô được không? Chúng tôi thật sự đã chờ nóng ruột lắm rồi.”

“Làm sao vậy?”

“Con chúng tôi nói không rõ ràng lắm, đồng hương giới thiệu chúng tôi đến đây tìm bác sĩ Ngải để khám bệnh. Kết quả hai ngày trước tới đây thì bọn họ nói bác sĩ Ngải không có ca làm việc, hôm nay lại nói số đã đăng ký hết.”

“Thế nhưng, số này của tôi...” Có viết tên, có viết chữ tái khám, có thể cho sao? Hơn nữa, Ngải Cảnh Sơ không phải khám răng sao, có liên quan gì tới nói không?

“Ông làm cái gì thế hả?” Một tiếng gât lớn cắt đứt suy nghĩ của Tăng Lý. Cô quay đầu lại, hóa ra là Cố Hải Đông.

Cố Hải Đông kéo tay người đàn ông kia ra, đứng lên trước che chắn cô.

“Anh cũng đến xem bệnh?” Tăng Lý buồn bực hỏi Cố Hải Đông.

“Bác gái nói hôm nay em phải tới đây khám răng. Tôi biết bệnh nhân ở đây rất đông, tới khám nhất định phải đợi lâu cho nên muốn tới nói chuyện cùng em cho đỡ buồn. Dù sao tôi cũng đang rảnh.” Cố Hải Đông giải thích.

Anh ta thật là càng ngày da mặt càng dày.

Tăng Lý phớt lờ Cố Hải Đông, nói với đôi vợ chồng kia: “Thầy Ngải rất tốt, không bằng chúng ta cùng đi tìm anh ấy, nếu như anh ấy có rảnh, không chừng có thể nói khó để anh ấy xem bệnh cho đứa bé.”

Lúc nói lời này, thực ra Tăng Lý cũng có chút do dự. Cô vốn không phải một người hay chõ mồm chuyện người khác. Hơn nữa, bệnh viện thì đương nhiên có rất nhiều bệnh nhân, mỗi người có một cái khó. Thế nhưng chuyện này lại khiến Tăng Lý không yên, cảm thấy áy náy với hai vợ chồng kia.

Trước đây Vu Dịch từng kể với cho cô một chuyện. Hồi anh ba tuổi, phát âm của anh vẫn có vấn đề, cha mẹ đều sốt ruột. Họ là nông dân hiểu biết không nhiều, cho nên nghĩ rằng do anh đầu óc không thông minh. Kết quả, sau khi đưa anh đi khám, bác sĩ nói, cái này là do thắng lưỡi, không có gì nghiêm trọng. Sau đó, bác sĩ chuẩn bị một vài thứ, rồi cầm cái kéo, cắt bỏ phần thắng lưỡi, chỉ mất mấy phút đã giải quyết xong.

Bởi vậy có lúc, Tăng Lý cảm thấy có những chuyện rất nhỏ nhưng lại ảnh hưởng trực tiếp tới cuộc sống của một đứa trẻ.

Sau đó, Tăng Lý đưa vợ chồng nông dân kia cùng lên lầu, Cố Hải Đông vẫn đi theo sau. Dọc đường, Tăng Lý đều thấp thỏm, hy vọng Ngải Cảnh Sơ không phải là người không nể tình, cũng mong là anh không nghĩ chửi vì vài lần giao tình giữa hai người mà cô xen vào chuyện của anh.

Tới phòng khám, cô không nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ, có lẽ đang ở trong phòng làm khuôn niềng.

Mười phút sau, Ngải Cảnh Sơ mới về.

Đúng bốn tuần rồi Tăng Lý mới gặp lại Ngải Cảnh Sơ. Anh vẫn mặc chiếc áo choàng dài bên ngoài bộ quần áo màu xám, khuy trên cùng không cài, để lộ ra cổ áo bên trong.

Ngải Cảnh Sơ vừa nhìn thấy Tăng Lý, đang muốn đi tới thì lại bị một học sinh ngăn lại hỏi việc. Tăng Lý không dám quấy rầy, đợi thêm một lúc nữa.

“Ngải... Thầy Ngải.” Tăng Lý không chú ý, suýt nữa thì gọi cả tên họ nhà người ta ra.

“Để phiếu số trên bàn, đến lượt tôi gọi cô.” Anh nói.

Tăng Lý có chút chột dạ nhìn Ngải Cảnh Sơ: “Tôi... có một người bạn. Bọn họ rất mong anh xem bệnh cho con trai. Vừa rồi không đăng ký được số vào khám, không biết anh bây giờ có tiện hay không?” Nói xong, Tăng Lý chỉ về hai vợ chồng phái sau.

Ngải Cảnh Sơ di chuyển ánh mắt tới cặp vợ chồng kia, không chần chừ liền hỏi: “Vấn đề ở đâu?”

Thấy thái độ của Ngải Cảnh Sơ như vậy, Tăng Lý thở phào nhẹ nhõm. Đứng vài phút thấy mình thừa thãi, cô liền chào hỏi mấy câu với Chu Văn rồi đi ra hành lang ngồi chờ.

Cố Hải Đông cũng đi theo, ngồi bên cạnh cô.

“Trước tiên cứ làm bạn bè đã.” Cố Hải Đông nói.

Tăng Lý liếc mắt nhìn Cố Hải Đông, muốn nói lại thôi. Mọi người đều là người lẩn lộn ngoài xã hội cả, nếu đã nói rõ như vậy rồi thì không cần phải lãng phí lời thêm lần nữa. Vì vậy, Tăng Lý im lặng, lấy di động ra chơi game.

“Chúng ta bắt đầu từ bạn bè, không được sao?” Cố Hải Đông cách một chút lại hỏi.

Tăng Lý vẫn im lặng không nói.

Không lâu sau, đôi vợ chồng kia bế con đi ra, nhìn thấy Tăng Lý liền cúi đầu cảm ơn. Tăng Lý hỏi: “Bệnh thế nào?”

Ông chồng nói: “Bác sĩ Ngải bảo chúng tôi đi tới khoa Tai Mũi Họng tìm bác sĩ Đường.”

“Có thể tìm được không?”

“Được, bác sĩ Ngải đã gọi điện thoại qua đó nói trước rồi.” Người đàn ông trả lời.

“Vô cùng cảm ơn cô!” Người phụ nữ cũng lên tiếng: “Mấy người đều là người tốt.”

Bọn họ đi rồi, Tăng Lý lại ngồi xuống.

Đợi hơn mười phút, rốt cuộc cũng nghe thấy tiếng loa gọi tên Tăng Lý.

Cố Hải Đông vẫn nói: “Vừa nãy đôi vợ chồng kia dù không quen biết nhưng em vẫn nhận đó là bạn em, chúng ta đã gặp mặt nhiều lần như vậy, chẳng lẽ không được tính là bạn bè sao?”

“Bạn bè có kiểu như anh sao?” Tăng Lý phản vấn.

“Sau này tôi sẽ không như vậy nữa, được không? Chỉ vì tôi muốn gặp em, nhưng gọi điện em không nghe, gửi tin nhắn em không trả lời.”

“Tôi nghĩ tôi đã nói rõ với anh rồi chứ.” Tăng Lý bản năng đáp lại, cô chưa từng có kinh nghiệm ứng phó trong trường hợp như vậy.

“Em còn độc thân, tôi cũng độc thân. Tôi đương nhiên có quyền theo đuổi.”

Anh ta lúc này có chút lớn tiếng, khiến ọi người bên ngoài chú ý tới. Tăng Lý không dám tranh cãi tiếp, sợ anh ta còn muốn nói nữa, cô đứng dậy nói: “Đây là nơi công cộng, anh có thể chú ý một chút hay không?”

“Tôi ở lại chờ cô cùng đi ăn trưa.” Cố Hải Đông nhất quyết không buông tha.

“Tôi. . .”

Tăng Lý đang định cự tuyệt thì một giọng nói vang lên cắt đứt cuộc cãi vã của bọn họ.

“Tăng Lý...”

Tăng Lý thấy Ngải Cảnh Sơ đứng cách đó một đoạn gọi tên mình.

“Đã gọi tới số của cô hai lần rồi. Nếu cô không vào thì tôi gọi người tiếp theo.” Ngải Cảnh Sơ không nề tình mà bổ sung thêm một câu, giọng nói lạnh lùng. (Sao có vẻ giống ghen thế thầy Ngải --///)

“Ôi chào!” Tăng Lý giống như sắp chết đuối vớ được cây sào, vui vẻ theo Ngải Cảnh Sơ vào phòng khám.

Sau đó, Chu Văn thay gắng tay, thu dọn khay dụng cụ, bật đèn. Lúc Tăng Lý vừa há mồm, Chu Văn bỗng cảm thấy tình huống có chút kỳ quặc. Sư mẫu nằm trên giường bệnh, sư phụ ngồi bên cạnh, mà cách vài bước ở ngoài kia còn có một người đàn ông lai lịch chưa rõ đang ngồi canh giữ một bên.

Ngải Cảnh Sơ vẫn chưa mở miệng nói bất cứ điều gì, thậm chí còn không chỉ dạy cho Chu Văn làm việc, mà một mình thao tác. Lúc cài một mảnh dây kềm vào niềng răng của Tăng Lý, anh hơi cúi đầu xuống, đưa một tay vỗ nhẹ vào mặt cô, một tay cầm kìm khéo léo cử động. Ngực anh ở ngay trước mặt Tăng Lý, cổ áo rộng tản ra một thứ khí tức man mát. Tăng Lý ngượng ngùng quay đầu tránh.

“Đừng nhúc nhích.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Đây câu đầu tiên cô nghe thấy anh nói từ lúc bước chân vào phòng.

Thời gian dài dằng dặc.

Mặt cô dán vào ngực anh, không dám nhúc nhích thêm nữa.

Sau khi kết thúc, Chu Văn tự giác viết giấy hẹn tái khám lần tới cho Tăng Lý. Ngải Cảnh Sơ vốn đã bị gọi đi khám cho người tiếp theo nhưng vừa đi mấy bước lại quay trở về, nói với Tăng Lý: “Buổi trưa cùng nhau ăn cơm.”

“A?” Tăng Lý mơ hồ không kịp phản ứng.

Ngải Cảnh Sơ liếc cô một cái, nói: “Tôi sẽ cố gắng đứng mười hai giờ tan ca. Cô có thể vào phòng làm việc chờ tôi một chút, lát nữa chúng ta đi ăn trưa.” Nói xong, anh rút tay vào túi áo, lấy ra một chùm chìa khóa đưa cho Tăng Lý.

Tăng Lý nhận lấy.

Ngải Cảnh Sơ đi rồi còn không quên dặn Chu Văn, “Nếu rảnh thì cô đưa cô ấy đi, sợ cô ấy không tìm được phòng.”

~Chuyển ngữ: Sahara

Chu Văn nhin không được liếc mắt nhìn Cố Hải Đông, nghĩ cảm thấy người đàn ông này thật đáng ghét, dám tới tận địa bàn của sư phụ cô mà bắt nạt người.

Thật vớ vẩn!

Anh ta có biết bọn họ học chính rằng nhằm chán buồn tẻ đến mức nào hay không; có biết tìm thông tin về thầy Ngải không dễ dàng một chút nào hay không; có biết mỗi lần thầy Ngải đứng lớp là lớp chật ních một chỗ cũng chẳng còn hay không; anh ta có biết nam sinh trong trường đều ngày ngày trông chờ thầy Ngải sớm thành hoa có chủ để nữ sinh đồng bào nản lòng thoái chí cho bọn họ có cơ hội hay không...

Thế mà, anh ta dám ở đây đoạt nhân sở ái với thầy Ngải.

Chu Văn vội vàng quay sang dặn dò sư muội: “Em ở đây giúp chị một lát, chị đi rồi về ngay.” Sau đó cô lôi Tăng Lý đi cùng.

Tăng Lý lần đầu tiên bị người ta hiểu lầm như vậy nhưng lại không thấy xấu hổ. Trong lòng cô âm thầm cảm kích Ngải Cảnh Sơ, bởi vì nhờ chuyện này mà chỉ ít có thể đối phó được với Cố Hải Đông kia. Cô quay đầu nhìn người đàn ông kia. Anh vẫn đang đứng bên cạnh một giường bệnh khác, mở đèn, người hơi nghiêng, cầm gương phóng đại quan sát hàm răng bệnh nhân, không hề ngẩng đầu. Vừa rồi anh nhất định đã nghe được tình huống quần bách của cô cho nên tiện ra tay giúp cô giải vây. Nếu không thì với tính cách của anh, làm gì có chuyện hoang phí thời gian phí lời cùng người khác.

Cố Hải Đông thấy vậy, tiến lên vài bước, muốn gọi Tăng Lý lại.

Chu Văn lập tức cố ý quay đầu lại nói: “Sư mẫu, nếu chị mệt thì có thể vào phòng làm việc của thầy Ngải, trong đó còn có giường, chị cứ ở đó nằm nghỉ một lát, chờ thầy Ngải tan ca.”

Tăng Lý cắn răng, không để ý tới Cố Hải Đông, nhanh chóng bước theo Chu Văn. Hiểu lầm lại hiểu lầm, cuối cùng cũng tách được Cố Hải Đông cứng đầu kia.

Tăng Lý theo Chu Văn đi tới chỗ ngoặt hành lang, rồi vào một căn phòng.

Chu Văn mở cửa, đưa chìa khóa trả lại cho Tăng Lý, nói: “Đây là phòng nghỉ dùng chung của thầy Ngải và thầy Lữ. Nhưng hôm nay thầy Lữ không có ở đây, chắc chắn không tới đâu, cho nên chị cứ tự nhiên.” Bình thường, Chu Văn nói ngọt n và l, vẫn hay bị người khác cười, nhưng lần này cô vô cùng cẩn thận mà nói, chỉ sợ mình nói nhầm thành “Nữ” thì thật là rắc rối. (Trong tiếng Trung, không có “cô giáo”, không có “thầy giáo” mà chỉ có một chữ gọi chung là “giáo viên”. Vì vậy nếu nói Lữ thành Nữ thì sẽ bị hiểu nhầm là “giáo viên nữ”)

Đợi Chu Văn đi rồi, Tăng Lý mới quan sát chung quanh phòng.

Chỉ là một căn phòng rất nhỏ, bên cạnh cửa sổ có một cái bồn rửa mặt, bên kia là một cây móc treo quần áo, ba cái ghế sofa đơn, còn có một cái bàn làm việc. Hoàn toàn không có cái giường nào như trong lời kể của Chu Văn!

Chật chội, nhưng ngăn nắp gọn gàng.

Tăng Lý bỏ túi xách xuống, ngồi xuống ghế, không dám động vào bất cứ đồ vật gì ở đây. Cô cầm điện thoại lên nghịch một lúc. Mãi mới đến mười hai giờ. Cô nghĩ Cố Hải Đông có lẽ đã bỏ đi rồi, nếu như vậy mà còn không khiến anh ta thất vọng thì cô thật là hết cách.

Tăng Lý lại đợi thêm mười phút, thế nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngải Cảnh Sơ đâu.

Cô biết anh chỉ là muốn giải vây giúp cô, giống như khi cô ở Đông Sơn, giống như khi anh đồng ý tới ăn cơm cùng chủ nhiệm Lý, thật sự không phải là mời cô ăn cơm thật.

Vì vậy, cô muốn đi ra ngoài tìm anh trả lại chum chìa khóa, tránh làm phiền anh công tác. Vậy mà vừa mới đứng dậy cô liền nghe thấy có người gõ cửa. Cô ra mở cửa thì nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ, trên tay còn cầm một cặp lồng cơm.

Anh nói: “Thật không phải, tôi tới muộn.”

Tăng Lý đáp: “Không sao, tôi không vội.”

“Nghỉ trưa không nhiều lắm, đi ăn e rằng không kịp, tạm thời ăn cái này đi. Tối nay tôi mời cô đi ăn.” Nói xong, anh đặt cặp lồng cơm trên bàn, rồi đi tới giá treo quần áo cỡ chiếc áo choàng trắng trên người ra.

Tăng Lý vội vàng nói: “Không cần, không cần, anh cứ làm việc của anh đi. Vừa rồi cảm ơn anh giải vây, tôi xin phép về trước.”

Ngải Cảnh Sơ treo áo lên móc, mi mắt hạ xuống một chút, môi khẽ nhếch lên giật giật, một lát mới quay lại, thông thả nói với Tăng Lý: “Tôi hiện giờ không quá bận.” (Ơ hơ... hình như đúng thật là có gian tình ở đây!!?)

Ngải Cảnh Sơ không nhanh không chậm nhổ ra sáu chữ đó khiến Tăng Lý cứng họng, không biết nói gì thêm.

Sau đó, Ngải Cảnh Sơ cũng không nói gì nữa mà đi tới bồn rửa tay. Loại xà bông anh dùng là loại có hình dáng kiểu cũ. Anh im lặng rửa tay hai lần, từ đầu ngón tay tới kẽ tay, từ mu bàn tay tới cổ tay.

“Không biết khẩu vị của cô cho nên chỉ gọi bữa mấy món.” Anh thẳng thắn nói, sau đó bỏ cơm và đồ ăn bày ra bàn, tựa hồ không hề nghĩ rằng câu nói kia của Tăng Lý là có ý muốn cáo từ.

Tất cả đều không phải những món Tăng Lý thích ăn, nhưng lại vô cùng phù hợp với tình trạng đeo niềng hiện giờ của cô.

Cô đứng tại chỗ, không biết lùi hay tiến. Nếu bỏ đi bây giờ, hình như thực sự không tốt cho lắm.

Vì vậy, Tăng Lý nằm mơ cũng chưa từng ngờ tới, cô và Ngải Cảnh Sơ lại có dịp thứ hai ngồi ăn cùng nhau.

Thực ra vừa rồi ngồi ở đây chờ Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý cũng thầm nghĩ, nếu lần này đi ăn thì hẳn nên là do cô mời cơm. Bởi vì Ngải Cảnh Sơ đã giúp cô nhiều lần như vậy, hơn nữa cô còn phá hỏng xe của anh. Đây là còn chưa nói đến, xã hội này chỉ có bệnh nhân mời cơm bác sĩ, chứ lấy đâu ra bác sĩ mời cơm bệnh nhân.

Lúc này, một chiếc ghế đã được di chuyển tới cạnh bàn làm việc, trên mặt bàn là cơm nước đã bày sẵn. Tăng Lý ngồi vào vị trí chính diện với bàn làm việc, Ngải Cảnh Sơ ngồi ở phía trong, bị vướng chiếc máy vi tính cho nên có chút chật trội, chân không thể duỗi, tư thế ngồi rất cứng nhắc.

Anh đã bận rộn cả buổi sáng, có vẻ rất đói rồi, ngồi yên lặng ăn khá nhanh.

Còn Tăng Lý bởi vì vừa thay mảnh kim loại trên niềng răng cho nên vẫn còn vướng víu chưa quen, ăn rất khó chịu. May mà đồ ăn anh mua không phải đậu hũ hay là cà, cho nên không cần quá lao lực.

Ngải Cảnh Sơ vốn dĩ ít nói, công cuộc ăn cơm càng nhanh gọn. Tăng Lý tính tình cũng không thích nói nhiều, cho nên hai người cứ yên lặng như vậy hồi lâu.

Tăng Lý còn đang thầm nghĩ có lẽ sự im lặng này sẽ còn duy trì đến hết bữa cơm thì bất chợt Ngải Cảnh Sơ lên tiếng: “Chỗ cô làm việc buổi trưa có thời gian nghỉ không?”

“Không nghỉ.” Tăng Lý đáp.

Gian phòng lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Qua một lúc, Ngải Cảnh Sơ lại hỏi: “Còn bữa trưa thì sao?”

Tăng Lý nhìn Ngải Cảnh Sơ một chút, cảm thấy Ngải Cảnh Sơ lúc này có vẻ khác với bình thường, dường như tìm chuyện để nói không phải phong cách của anh. Anh cứng nhắc hỏi cô những vấn đề không đâu, chẳng lẽ anh cũng cảm thấy không tự nhiên cho nên mới tìm chuyện để nói.

“Gọi cơm ngoài mang đến, không thì sáng mang cơm từ nhà đi, cũng có khi nhờ đồng nghiệp trông chừng rồi ra ngoài ăn, dù sao cũng không thiếu người.” Cô phối hợp bổ sung thêm vài câu.

“So với chúng tôi có vẻ thời gian sít sao hơn.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Nhưng toàn bộ thời gian chúng tôi chỉ ngồi không, không bận bịu như anh ở đây.” Tăng Lý cười.

“Giờ giấc ở phòng khám cũng có quy luật, không giống thư viện.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Nói tới chuyện giải phẫu và ăn uống, trong đầu Tăng Lý đột nhiên xuất hiện một vấn đề. Cô hiểu kỳ hỏi: “Lúc làm phẫu thuật, bác sĩ có được ăn cơm không?”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô, không hiểu vì sao tự nhiên cô lại hỏi chuyện này, đáp: “Không thể.”

“Nhưng có những cuộc phẫu thuật kéo dài mười mấy tiếng đồng hồ, không đói sao?” Tăng Lý tiếp tục hỏi.

“Hai tay bận bịu, thắt lưng vòng quanh,... như vậy làm sao có thể ăn.”

“Phải đứng sao?” .

“Không nhất định. Cái đó còn phải tùy xem làm phẫu thuật ở bộ phận nào.”

“VẬY ĐI WC THÌ SAO?” Tăng Lý rốt cục tới vấn đề muốn hỏi nhất, cô nhìn thoáng qua cơm nước trên bàn, vấn đề này thật không hợp với tình hình.

“Chịu đựng.”

“Nhịn không được thì sao?” Cô hỏi đến cùng.

“Vận bát đặc dĩ thì phải đổi người, sau đó rửa sạch chân tay, khử trùng, thay quần áo.”

Hỏi đến đây, Tăng Lý bất chợt cảm thấy bác sĩ quả thật cao siêu.

Ngải Cảnh Sơ ăn xong trước: “Cô từ ăn, tôi ra xô pha ngồi nghỉ một chút.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, đi ra xô pha ngồi xuống, chậm rãi ngả lưng ra sau, ngửa cổ một chút, thả lỏng toàn bộ thân thể. Có lẽ cổ và vai quá mỏi, anh nặng nề thít thở sâu một hơi, lông mày khẽ nhíu lại.

Tăng Lý quay lưng về phía anh, cho nên không nhìn thấy hàng lông mày của anh đang nhíu một chỗ. Cô không thể thoải mái ngồi ăn một mình nữa cho nên cố gắng nuốt vào bụng hai ba miếng rồi thôi.

Thu dọn bàn sạch sẽ xong, Tăng Lý lấy trong túi ra bàn chải, kem đánh răng và cái cốc nhỏ, đi tới bồn rửa chuẩn bị đánh răng. Vì đeo niềng răng cho nên sau khi ăn cơm thức ăn rất hay bị kẹt lại, vì thế cứ ăn xong Tăng Lý lại phải đánh răng cẩn thận.

Tăng Lý đi tới bên bồn rửa, vặn vòi nước đầy một cốc, thò đầu bàn chải vào trong cốc nước cho ướt rồi mới bơm kem đánh răng ra.

“Cô đều đánh răng như vậy à?” Ngải Cảnh Sơ bỗng nhiên lên tiếng.

Tăng Lý hơi ngạc nhiên, không nghĩ anh lại quan sát cô.

“Làm sao vậy?” Cô sống một phần tư thế kỷ, không biết đánh răng như thế có gì sai. .

“Trước khi đưa vào miệng, bàn chải khô thì sẽ tốt hơn.” Ngải cảnh sơ nói, “Đánh răng vốn dĩ là làm vệ sinh hàm răng, khô ráo là tốt nhất, không cần thiết phải miệng đầy bọt.”

“Nhưng mà như vậy vừa cứng vừa khô, rất khó chịu.”

“Đeo niềng răng thì nên dùng bàn chải nhỏ một chút, mềm một chút.”

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, mở tủ lấy ra một chiếc bàn chải mới. Sau đó anh cầm một cái cốc đi ra gian phòng ngoài rót một ít nước nóng mang vào. Anh tháo bao nylon bên ngoài bàn chải ra, đầu tiên rửa qua bằng nước lã rồi mới nhúng vào nước sôi.

“Sau này ở nhà cô có thể súc miệng bằng nước muối.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Mấy phút sau, anh vẩy khô chiếc bàn chải rồi đưa cho Tăng Lý.

Tăng Lý lại bóp kem đánh răng ra bàn chải mới. Đánh răng dưới sự quan sát của bác sĩ nha khoa thật là vô cùng áp lực, so với bình thường cô tỉ mỉ hơn rất nhiều, mỗi một chỗ trên hàm răng đều bị chà sát mấy lần. .

Đột nhiên cô nghĩ, nếu sau này Ngải Cảnh Sơ yêu đương, lúc chuẩn bị hôn người yêu liệu có dừng lại để hỏi đối phương: “đánh răng chưa?” hay không?

Suy nghĩ đến đây, cô không nhin được mà tủm tủm cười.

Ngải Cảnh Sơ thấy cô cười đến quỷ dị, liền hỏi: “Sao thế?”

“Không có gì.” Tăng Lý ngoài miệng nói như vậy, nhưng ý cười ở khóe mắt vẫn nhộn nhạo.

Nhất thời cô cảm thấy, ở cạnh nha sĩ của mình thật thoải mái.

Không đến mấy phút sau, có một sinh viên tới phòng làm việc tìm Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý liền nhân cơ hội đó cáo từ.

Suốt một buổi chiều, có lẽ là do trời mưa nên thư viện rất ít độc giả. Tăng Lý cầm lấy một cuốn tạp chí du lịch ngồi lật qua lật lại. Chẳng mấy chốc đã tới năm giờ. Di động đổ chuông. Cô mở ngăn kéo ra, liền nhìn thấy sổ của người cha dựng trước đây – Đặng Cương.

“Chú.” Tăng Lý nói.

“Tiểu Lý à, lâu rồi không gặp con.”

Tăng Lý không biết nên nói thế nào, xấu hổ cười.

“Con và...” Đặng Cương chần chờ hỏi, “Con và mẹ con gần đây có khỏe không?”

“Khỏe ạ, còn chú?”

“Chú cũng rất khỏe, hôm nay chú tới thành phố A công tác, tối nay có thể ra ngoài ăn cơm với chú được không?” Cuối cùng, ông thốt ra thêm hai chữ: “Hai người.”

Dù ông nói năng có chút mơ hồ nhưng Tăng Lý hoàn toàn hiểu rõ: “Hai người” chính là chỉ hai mẹ con cô. Nhưng mà...

“Mẹ con đi du lịch cùng với bạn rồi, cuối tuần sau mới về cơ ạ.” Cô không còn cách nào, đành phải nói dối.

“À, được rồi.” Ông đáp.

Cúp máy, Tăng Lý ngơ ngác nhìn làn mưa ngoài cửa sổ, ngồi im hồi lâu.

Lát sau, cô nhìn đồng hồ, rồi gọi Ngô Văn Hà ở phòng bên cạnh giúp cô trông phòng, sau đó, cô lén lút chuồn ra khỏi cửa sau bỏ về sớm.

Cô vừa ra khỏi thư viện, thì liền bắt xe đi tới cửa hàng.

Cô rất ít khi mua đồ cho đàn ông, hiện tại gấp rút thế này không biết nên chọn thứ gì.

Vì vậy cô gọi điện thoại cho Mã Y Y.

Mã Y Y biết chuyện gần đây Cố Hải Đông đang theo đuổi Tăng Lý cho nên tưởng rằng bọn họ đã có tiến triển, liền trêu Tăng Lý: “Ồ, phát triển nhanh quá ha! Đã bắt đầu trao đổi tín vật đính ước rồi cơ đấy!”

“Huyền thuyên.” Tăng Lý cười.

“Nếu như cậu mua tặng Cố Hải Đông, mình nói với cậu này, không cần phải hao tâm tổn sức đâu, chỉ cần tặng anh ta một ít nước bọt là anh ta cũng đã vui chết đi được rồi.”

Mã Y Y nói xong câu này, Tăng Lý đột nhiên nghe được giọng nói của Ngũ Hàm lọt vào điện thoại, xem ra hai người bọn họ đang ở cùng nhau. Ngũ Hàm xen vào nói: “Các cậu tặng ai nước bọt hả? Tặng nước bọt cũng cần học đấy nhé, còn phải xem là tặng lên mặt hay là môi đối môi nữa đấy.”

Tăng Lý buồn cười cúp máy, sau đó tiếp tục một mình đi chọn quà.

Sau đó, vất vả lắm cô mới chọn được một chiếc áo vest và áo sơ mi. Cô không có năng khiếu chọn đồ, nhìn màu sắc và số đo phải suy nghĩ cả ngày cũng không hạ được quyết tâm. Cuối cùng, nhìn đồng hồ đã thấy sắp muộn, cô mới cắn răng đi tới quầy thanh toán, còn không ngừng hỏi nhân viên cho chắc chắn, xem có được đem đổi đồ nếu như không vừa hay không?

Mãi tới khi đã ngồi trong quán ăn với Đặng Cương rồi, Tăng Lý mới nhớ ra, lúc trưa Ngải Cảnh Sơ có nói là tối mời cô ăn cơm. Nhưng cuối cùng cô cũng chỉ coi như câu nói khách sáo, sớm đã không coi là thật.

Cũng giống như bình thường, thỉnh thoảng đồng nghiệp hay bạn bè thuận miệng nói một câu: “Hôm nào cùng đi ăn.” Hay là giống như trước đây, mỗi khi bạn bè của dương tới nhà chơi, mẹ cô không kịp chuẩn bị cơm nước đều sẽ nói một câu: “Khi khác các anh tới chơi, chúng tôi sẽ tiếp đón chu đáo.”

Còn cụ thể thì, cái “khi nào” rốt cuộc là ngày mai, ngày kia, hay mãi mãi không có cũng không ai biết, hoặc giả cũng chẳng ai muốn tìm hiểu kỹ.

Tăng Lý là một người cẩn thận, cô trong lòng nhanh chóng suy nghĩ một chút, cảm thấy với mối giao tình giữa mình và Ngải Cảnh Sơ mà nói, thì câu nói kia của anh cô lẽ cùng chỉ là một lời khách sáo mà thôi.

Thế nhưng xuất phát từ sự kính nể với bác sĩ điều trị nhiều năm của mình, cô chủ động cầm lấy điện thoại di động gửi tin nhắn.

“Thầy Ngải, cảm ơn thầy vì bữa trưa, khi khác tôi mời thầy đi ăn.”

Tăng Lý cẩn thận kiểm tra lại tin nhắn một lần rồi gửi đi.

Vừa buông di động, Đặng Cương đã tới.

Đã lâu không gặp ông, Tăng Lý để ý thấy tóc trên đầu ông dường như thưa đi hơn nhiều rồi. Ông kéo cái ghế ngồi xuống, nhìn thấy Tăng Lý, câu đầu tiên ông nói là: “Con gái, gọi nhiều vào mà ăn, không cần tiết kiệm tiền giúp chú.”

Một câu nói khiến cho lòng Tăng Lý thổn thức. .

Lúc học cấp ba, cô ở nội trú, mỗi lần Đặng Cương tới trường thăm cô đều nói câu ấy. Thậm chí trước đó, bố ruột cũng không yêu thương cô đến vậy.

Cô từng lén lút khóc, rồi cũng lén lút hài lòng.

Mấy năm sau, cô đang muốn chấp nhận Đặng Cương làm cha thì mẹ cô lại nói, bọn họ sắp ly hôn.

Tăng Lý đem quà vừa mua đưa tới trước mặt Đặng Cương.

“Chú Đặng, chú mặc thử xem có hợp hay không?”

“Rất đẹp.” Đặng Cương tươi cười nói.

Ông vốn không định mặc thử, chỉ luôn miệng nói rất thích. Kết quả, bị Tăng Lý kiên trì thuyết phục, ông vẫn cởi áo khoác ra, mặc chiếc áo cô mua cho lên người.

“A, hình như hơi rộng.” Tăng Lý hối hận, tự trách bản thân.

“Không, rất hợp, rất vừa.”

Vai áo khoác có hơi rộng một chút, khiến cho tay áo nhìn cũng dài rõ rệt. Rõ ràng là kích cỡ hơi rộng một tẹo. Nhưng Đặng Cương trong miệng vẫn đầy tán thưởng mà nói rất vừa, lại còn bảo mình già rồi, thích mặc rộng.

Tăng Lý không còn cách nào khác, đành coi như không có gì.

Ngải Cảnh Sơ điều trị cho bệnh nhân cuối cùng xong xuôi rồi quay trở về phòng làm việc, rửa tay, thay quần áo. Sau đó ra khỏi phòng rồi khóa cửa lại.

Tiện tay, anh móc điện thoại trong túi ra mới nhìn thấy tin nhắn của Tăng Lý.

Tường hai bên hành lang trắng xóa, nền trải thảm nhựa màu lam. Còn chưa hết giờ làm mà y tá và sinh viên thực tập đã thu dọn đồ dùng, xe đẩy bằng inox phát ra những âm thanh kéo kẹt. Thỉnh thoảng lại có mấy đứa trẻ đi ngang qua đứng lại chào hỏi Ngải Cảnh Sơ.

Anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào tin nhắn kia, đứng im ngoài cửa phòng.

Cuối cùng, anh trả lời cô hai chữ: không cần.

8. Chương 8

Chớp mắt một cái đã tới tháng tư rồi, khí trời ngày càng ấm áp.

Diễn đàn xe đạp trên trang web của Tăng Lý bắt đầu tổ chức hoạt động đi xe đạp. Cô đã không đi họp mấy lần rồi, giờ không còn lý do gì để mà từ chối nữa, hơn nữa, Tăng Lý đột nhiên nhớ tới mờ ám giữa Ninh Phong và Ngũ Hàm, vì thế cô cũng đăng ký, đồng thời lôi kéo Ngũ Hàm và Mã Y Y cùng đi.

Cũng đã gần chục năm nay cô không đi xe đạp, cho nên giờ có chút không quen tay, kỹ thuật không chính xác. Cô bớt thời gian tới vùng lân cận thuê một chiếc xe để tập lại một lượt.

Tăng Lý vừa mới bắt đầu đạp đã cảm thấy không quen, phải đi bộ hai vòng mới khôi phục trạng thái ban đầu. Sau đó, trên đường về nhà, cô và Mã Y Y bàn nhau, quyết định đi mua một chiếc xe.

“Cậu không đi thật à?” Tăng Lý hỏi.

“Cái kiểu vận động căng thẳng như thế, cậu xác định?” Mã Y Y hỏi lại.

Tăng Lý nhìn Mã Y Y ba giây không chớp mắt, nghĩ tới bộ dạng bất lực trong giờ thể dục hồi còn học đại học của mình, quyết định không khuyên Mã Y Y nữa.

Đích đến của hành trình đạp xe cuối tuần này là một thị trấn cổ ở gần thành phố A.

Cô và Ngũ Hàm bình thường cũng không hay tập thể dục thể thao. Hành trình hơn mười km vừa mới bắt đầu mà đã liên tục gặp phải đoạn đường dốc khiến cho hai người nhanh chóng tụt lại phía sau. Ninh Phong và một người đội phổ đành phải đạp xe chậm lại đợi hai cô.

Dọc đường, Tăng Lý quan sát sự chăm sóc cẩn thận của Ninh Phong đối với Ngũ Hàm, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Hoạt động lần này tiêu hao sức lực nhưng cuối cùng cũng không đến nỗi mất công.

Đoàn người quay về tới thành phố thì trời đã sẩm tối, sau khi chia tay với mọi người, cô một mình đạp xe về nhà.

~~by Sahara

~~Ngải Cảnh Sơ cũng đang lái xe trên đường đông đúc. Đúng lúc ấy, anh nhìn thấy Tăng Lý phía trước mặt. Cô mặc bộ đồ thể thao, đầu đội mũ lưỡi trai xanh sẫm, đang đi bên phải một chiếc xe trước mặt anh. Anh chỉ nhìn thấy bóng lưng, bình thường gặp cô cũng chưa bao giờ thấy cô ăn mặc như thế, cho nên anh bắt đầu nghĩ chỉ là ai đó có dáng vẻ giống cô mà thôi. Quan sát một lúc lâu, thấy cô quay đầu nghiêng sang một bên, lúc ấy anh mới xác định đúng là Tăng Lý.

Hai tay cô giữ chặt đầu xe, một chân hạ xuống chống đất, đợi đèn xanh.

Thế nhưng, đèn xanh bật cũng không còn tác dụng nữa rồi. Phía trước có hai chiếc xe vừa đụng nhau, hai bên đang cãi cọ, cảnh sát giao thông tới giải quyết vụ việc. Vì thế, chỉ có làn đường bên kia là có thể chậm rãi di chuyển.

Nửa phút trôi qua, đèn xanh bật lên. Tăng Lý mắc kẹt giữa vô số xe máy, xe buýt, xích lô,... cẩn thận tìm đường đi.

Cảnh sát giao thông vất vả lắm mới thông được đường, thế nhưng chiếc xe buýt trước mặt Tăng Lý vừa đúng lúc tới điểm dừng, cho nên cô bị mắc lại phía sau. Trong khi đó, làn đường của Ngải Cảnh Sơ đã thông thoáng, cảnh sát thổi còi giục tài xế nhanh chóng lái xe đi, tránh ách tắc lần nữa. Anh nhún chân ga, nhìn theo kính chiếu hậu. Xe ngoặt vào một đoạn đường cong, sau đó, không còn nhìn thấy cô nữa.

Ngải Cảnh Sơ buông một tay ra, vịn lên chỗ đặt di động ở trước mặt, chần chừ một lát, cuối cùng lại gờ tay ra mở radio.

Tới giao lộ tiếp theo, xe chờ ở phía trước rất nhiều, mà thời gian đèn xanh lại quá ngắn, mãi vẫn anh vẫn chưa qua được. Sau đó, anh lái xe sát vào một mép đường, dừng lại.

Hôm nay anh ra đường quả thật là xui xẻo, tới ngã tư nào cũng gặp đèn đỏ.

Anh nhẩn nại, vừa khởi động xe, vừa nghe người dẫn chương trình trên radio kể chuyện cười: “Có người nói, hiện tại đang rất lưu hành chuyện viết tiểu thuyết. Đứng trong nhà tùy tiện ném một hòn gạch qua cửa sổ là cũng có thể ném trúng một tác giả. Thậm chí trong bệnh viện tâm thần cũng có một đám tác giả được yêu thích.”

Nghe đến đó, đèn xanh rớt cục sáng lên, Ngải Cảnh Sơ chậm rãi chạy xe về phía trước. Nhưng mới có mười mấy chiếc xe qua được ngã tư, vừa tới lượt anh thì đèn đỏ lại bật lên.

Người dẫn chương trình vẫn đang tiếp tục nói: “Có một ngày, bệnh nhân tâm thần A đưa cho bệnh nhân B cùng phòng một quyển sách, hỏi: “Anh xem cuốn tiểu thuyết tôi mới viết xong gần đây thế nào?” Anh B tỉ mỉ xem, một lúc sau trả lời: “Rất khá, rất khá. Nhưng mà, hình như hơi nhiều nhân vật thì phải.” Đúng lúc ấy, y tá tới phát thuốc nhìn thấy quyển sách trên tay anh B, tức giận nói: “Hai người mau cho tôi số điện thoại chủ nhân cuốn sách để tôi trả lại sách cho người ta.”

MC vẫn tiếp tục kể chuyện, nói một hồi khán giả lại cười ầm lên. Nhưng Ngải Cảnh Sơ không cười, anh vốn dĩ không tập trung nghe, cũng không biết rốt cuộc người ta đang nói cái gì.

Ngay lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ vô tình nghiêng đầu, lại nhìn thấy Tăng Lý xuất hiện bên đường.

Anh đi mép đường bên trái, còn cô đi trên làn đường dành cho xe thô sơ, ở giữa hai người còn cách một chiếc xe nữa.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, ngọn tóc chấm tới cổ áo. Hình như tóc chọc vào trong rất khó chịu, vì anh thấy cô nghiêng đầu, kéo những lọn tóc ra đặt trên vai. Cô có quay sang trái nhìn ngó một hồi, nhưng có vẻ như không nhìn thấy xe của anh.

Anh lặng lẽ quan sát cô, vẻ mặt anh bình thản, nhìn mà như không nhìn.

Một lát sau, đèn xanh sáng.

Ngải Cảnh Sơ theo dòng xe rẽ trái, còn Tăng Lý dễ dàng đạp xe quẹo sang phải.

Anh nhìn theo kính chiếu hậu, thân ảnh kia lại một lần nữa biến mất không thấy đâu.

Thoáng chốc, lại mỗi người một ngã.

Bên trong xe, radio vẫn đang tiếp tục phát chương trình kể chuyện cười trong bệnh viện, thỉnh thoảng lại dừng để quảng cáo. Ngải Cảnh Sơ đột nhiên cảm thấy tiếng radio khiến mình đau đầu, liền tắt đi. Anh lái xe vào một con đường nhỏ, đi chừng mười mét thì dừng lại ở bên cạnh vành đai xanh (*).

(*) vành đai xanh: rào chắn chính giữa đường phân làn hai chiều, hoặc hai bên rìa đường, có trồng nhiều cây xanh.

Yên lặng giấy lát. Anh đột nhiên kích động, ngoặt tay lái, chạy xe thao chiều ngược lại đuổi theo.

Vừa qua ngã tư kia, anh vừa lái xe vừa quan sát xung quanh.

Thế nhưng, xe đã đi xa như vậy, đường rộng, người đông, cô đi nơi nào, làm sao anh biết?

Ngải Cảnh Sơ cười bất lực, tự giễu bản thân, đành từ bỏ...

Đột nhiên anh muốn hút thuốc. Sờ trong hộp thấy không còn, bên đường có chỗ đỗ xe, anh liền rẽ vào đó, rồi đi tìm một cửa hàng quanh đây mua thuốc.

Siêu thị này chỉ tầm hơn hai mươi mét vuông, mở cửa 24/24. Ngải Cảnh Sơ vừa trả tiền, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng: “Thầy Ngải.”

Anh sững sốt, sau đó chậm rãi quay người lại, nhìn thấy cô.

Tay cô cầm một chai nước khoáng đã uống non nửa, mũ lưỡi trai vừa nãy đội đã bỏ xuống từ bao giờ, tóc trên trán bị ép sát vào da, rồi tung lộn xộn.

“Trùng hợp quá.” Tăng Lý nói.

Ngải Cảnh Sơ nhất thời chẳng biết phải mở miệng nói gì, đành gật đầu.

(Đương nhiên ạ, đâu phải trùng hợp J chẳng lẽ anh lại nói “tôi đi tìm em” à?hehe)

Tăng Lý đã sớm quen với thái độ ấy của Ngải Cảnh Sơ cho nên cũng không lo lắng gì.

Tuần trước cô tới bệnh viện khám lại, ngay cả một câu anh cũng không nói với cô khiến cho Chu Văn còn lén lút quay sang hỏi cô, có phải hai người cãi nhau hay không. Tăng Lý lúc ấy đỏ khóc đỏ cười.

“Tôi mua thuốc lá.” Ngải Cảnh Sơ chìa vật trong tay ra.

“Tôi mua nước.” Tăng Lý nói xong câu đó liền nhớ tới có một lần Chu Văn từng nói, Ngải Cảnh Sơ bình thường vẫn hay được sinh viên ngoài học viện Y theo đuổi, bọn họ tìm mọi cơ “ngẫu nhiên gặp” để làm quen. Vì thế, Tăng Lý vội vàng bổ sung: “Tôi ở gần đây, vừa đi xe đạp về khát quá nên vào mua nước.” Vừa nói, cô vừa chỉ tay ra chiếc xe đạp đang dựng bên ngoài ô cửa kính, nỗ lực chứng minh mình trong sáng.

(Tăng Lý, chị khỏi lo, chị hoàn toàn trong suốt như pha lê... có người khác mới cần chốt dạ... hehe)

Ngải Cảnh Sơ nhìn theo hướng tay Tăng Lý chỉ, rất phối hợp đánh giá một câu: “Rất đẹp.”

“Mất hai tháng tiền lương của tôi đấy. Hôm nay mới dùng lần đầu tiên.”

Nói xong, hai người ra khỏi cửa hàng. Vừa mới ra tới cửa liền gặp một người phụ nữ khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi. Cô ấy cũng vào cửa hàng mua đồ, vừa nhìn thấy Tăng Lý liền lập tức chạy lại bắt chuyện. “Gần đây không gặp em, sao lại gặp đi nhiều thế này?”

Tăng Lý cúi đầu nhìn lại chính mình: “Đâu có ạ.”

“Cầm đã nhô ra rồi, giảm béo hả?” Người nọ bổ sung.

Tăng Lý cười cười, đánh qua loa nói vài câu.

Đợi đối phương đi rồi, cô mới sờ lên mặt. Cô cảm thấy con người ta những khi chào hỏi người quen, để tránh cho không có gì nói, thì thường hay hỏi mấy câu đại loại như ăn cơm chưa, tan ca chưa, cũng có người tán gẫu vài câu, ví dụ như gặp mấy cô gái trẻ tuổi thì hay nói dạo này gầy quá, còn gặp người lớn tuổi thì lại khen dạo này sắc mặt hồng hào, ... Dù sao thì cũng chỉ là mấy lời mật ngọt ngoài cửa miệng mà thôi.

Cho nên, Tăng Lý cũng lười tranh luận cùng họ, chỉ là vô thức đưa tay lên sờ mặt chút thôi. Cô quay sang nhìn Ngải Cảnh Sơ, cười: “Tôi còn cảm thấy mình béo lên!”

Ngải Cảnh Sơ quan sát cô một lúc: “Sau khi đeo niềng răng, nhìn mặt sẽ có cảm giác gầy đi.”

“Vì sao?” Tăng Lý hiếu kỳ.

“Nhai thức ăn khó khăn cho nên bình thường sẽ chọn những đồ ăn dễ tiêu, thức ăn nhẹ. Lâu dần gương mặt sẽ gầy đi, thoát nhìn sẽ thấy đúng là gầy hơn thật.”

Cô vốn định hỏi anh một câu thật hay không, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, đột nhiên cảm thấy cảm hỏi của mình quả thực là dư thừa. Thế nhưng, cô lại nghĩ tới một vấn đề khác: “Vây, mọi người nói, nhổ răng khôn sẽ làm mặt nhỏ đi, có phải đúng không?”

Vấn đề này là chuyện mà Ngô Văn Hà vẫn luôn coi trọng. Mặt cô ấy rất tròn, xem phim Hàn Quốc thấy các diễn viên của họ trước và sau phẫu thuật vô cùng khác biệt, trong lòng cũng muốn làm, nhưng lại nghe nói nhổ răng cũng có thể, cho nên vẫn luôn bắt Tăng Lý phải đi hỏi Ngải Cảnh Sơ cho rõ.

“Cái này còn phải xem khuôn mặt thế nào.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Tăng Lý suy nghĩ một lúc, hình như Ngải Cảnh Sơ không để ý tới khuôn mặt của Ngô Văn Hà. Vì vậy cô liền tự khoa chân múa tay trên mặt mình vài cái để miêu tả. Kết quả, đứng trên vỉa hè cả nửa ngày cũng không miêu tả được rõ ràng.

Ngải Cảnh Sơ cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay: “Cô ăn cơm chưa? Nếu chưa thì giờ đi ăn cơm đã, có vấn đề gì có thể hỏi sau.”

Anh không đề cập tới thì còn may, nói ra liền động tới vấn đề nhạy cảm của Tăng Lý.

Lần trước cô thuận miệng tìm có, nói lần sau có dịp sẽ mời anh ăn cơm. Cuối cùng hơn một tháng cũng chưa có. Lúc ấy cô đã nghĩ, tính cách anh như vậy, ngay cả chủ nhiệm Lý mời anh ăn một bữa cơm cũng phải hẹn đi hẹn lại, hơn nữa cũng là do cô mặt dày tới ép người nên anh mới miễn cưỡng đồng ý. Cho nên, cô nghĩ, anh hẳn là rất hiếm khi mời người khác ăn, cô cũng không để bụng chuyện này nữa. Hôm nay Ngải Cảnh Sơ tự nhiên lại thuận miệng nhắc tới. Cho dù là người nói vô ý nói ra, nhưng người nghe là cô lại cảm thấy bản thân mình đã nói lời nuốt lời.

Tăng Lý vội vàng đáp: “Được, khó có dịp anh rảnh rồi. Lần này để tôi mời.”

Sau đó, Tăng Lý dựng xe cẩn thận.

Cô còn nhớ anh thích ăn cay, liền hỏi: “Ăn lẩu được không?”

“Được.”

Vì vậy, Tăng Lý chọn một nhà hàng lẩu sạch sẽ gần đó. Sau khi gọi đồ ăn, cô liền lấy di động ra, mở một tấm ảnh đưa cho Ngải Cảnh Sơ xem.

Ngải Cảnh Sơ xem xong liền nói: “Tôi gặp cô ấy rồi. Là buổi tối hôm ở nhà nghỉ Đông Sơn, sáng hôm sau tôi cũng gặp cô ấy ở trên núi.”

Tăng Lý suy nghĩ một chút, “Hình như đúng vậy. ” Bởi vì gặp hai lần, cho nên Ngô Văn Hà mới có cơ hội nói huyền thuyên: “Trí nhớ của anh thật tốt.”

“Thỉnh thoảng cũng tương đối nhạy cảm với diện mạo người khác.”

“Vậy sao anh không nhớ tôi?” Mấy lần đó cô đều phải khoe niềng răng ra anh mới nhớ ra cô.

“Bởi vì hình dạng khuôn mặt lúc nằm há miệng khác với những lúc bình thường.” Anh đáp.

Tăng Lý nghe xong liền đỏ mặt. Khả năng là lúc cô nằm há miệng, nhìn rất ghê tợn.

Không biết Ngải Cảnh Sơ suy nghĩ cái gì, sau đó anh còn nói: “Cô gửi ảnh đó vào di động của tôi xem xem.”

“Ồ.” Tăng Lý vội vã làm theo.

Vài giây sau, di động của Ngải Cảnh Sơ nhận được tin nhắn, anh mở ra quan sát: “Có thể mài xương cầm.”

“Anh cũng cho rằng như vậy ư? Cô ấy ngày nào cũng mở miệng ra là nhắc tới chuyện này.”

“Có điều...”

“Có nguy hiểm phải không?”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, mí mắt trùng xuống dưới, lặng yên không nói.

Lúc này, đồ ăn được bày lên, nước trong nồi cũng sôi. Trước mặt bọn họ đều có một nồi nước nhỏ, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Tăng Lý nhanh chóng bưng đĩa thức ăn trước mặt lên, chia đôi mỗi người một nửa, sau đó nói: “Cô ấy ấy à, lúc nào cũng chú ý hết sức tới diện mạo, khuyến thể nào cũng không được.”

Ngải Cảnh Sơ nghe vậy liền nhìn thoáng qua người trong ảnh, “Mắt cô ấy to, mở mắt là đã rất xinh đẹp rồi, không cần đi mài xương cầm.”

Tăng Lý vừa gấp rau, vừa nghĩ tới hình dạng khuôn mặt Ngô Văn Hà, lần đầu tiên chú ý tới mắt cô ấy. Cô tỉ mỉ cân nhắc lời của Ngải Cảnh Sơ. Anh nói rất đúng. Nhất thời Tăng Lý cảm thấy mắt nhìn của anh rất tinh tế. Cô buông đũa, ngồi thẳng người, túm gọn mái tóc của mình lại: “Thầy Ngải, anh dùng con mắt chuyên nghiệp của anh nhìn xem khuôn mặt tôi thiếu hụt lớn nhất là ở đâu?” Rồi cô lại bổ sung: “Ngoại trừ hàm răng.”

Ngải Cảnh Sơ ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh quan sát Tăng Lý, từ đôi mắt đến mũi, từ mũi đến miệng, tựa như lần đầu tiên anh tiếp nhận bệnh án của cô. Cứ như vậy một lúc, anh mới nghiêm trang đáp: “Tôi thấy, đều rất ổn.”

Tăng Lý không ngờ anh sẽ trả lời nghiêm túc như vậy, mặt bỗng đỏ ửng lên. Cô quả thực rất muốn nói cho anh biết, lòng tự trọng của cô rất kiên cường, không sợ bị người khác đả kích.

Sau đó, Tăng Lý liền yên lặng ăn.

Một lúc lâu sau cô mới đánh vỡ cục diện bế tắc, lên tiếng hỏi: “Nếu như đi bệnh viện các anh mài xương quai hàm thì tới khoa nào?”

“Là xương cằm! Tới khoa phẫu thuật vòm miệng (*).”

(*) Dentofacial surgery/ maxillofacial surgery

“Phẫu thuật vòm miệng?” Tăng Lý nghe thấy một cái tên lạ như thế, liền nhớ tới một việc: “À, sư muội của anh mà tôi gặp ở Đông Sơn nói trước đây anh học cái này?”

“Ừm.”

“Sao lại chuyển khoa?”

Ngải Cảnh Sơ ngừng tay đang cầm đũa, suy nghĩ một chút, nói: “Có lẽ là vì không cần phải làm ca đêm.”

Tăng Lý nghe đáp án này, không nhịn được nở nụ cười: “Nhưng mà, làm bác sĩ ngoại khoa hẳn là thu nhập rất cao.”

“Đúng vậy, hồi ấy không suy nghĩ nhiều như vậy, phải làm rồi cô mới thấy mệt thế nào.” Ngải Cảnh Sơ cũng tùy hứng mỉm cười.

Nụ cười của anh tươi sáng như những bông hoa đang nở, quả thực nhìn rất vui mắt.

Tăng Lý bỗng nhiên không dám nhìn trực diện vào Ngải Cảnh Sơ, đành phải cúi đầu cào cào mái tóc. Cô cảm thấy hai người bọn họ cô nam quả nữ đi ăn thế này quả thực là sai lầm, lẽ ra cô nên kéo cả Ngũ Hàm và Ninh Phong cùng đi.

Cô ho khan một tiếng, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Khoa phẫu thuật vòm miệng làm công việc gì?”

“Có thể nói là kết hợp giữa khoa khoang miệng và khoa ngoại.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Xương vòm miệng ở chỗ nào?”

Ngải Cảnh Sơ chỉ vào mặt mình: “Lớp trên bên trong khoang miệng gọi là vòm miệng, phía dưới là cằm.”

“Cằm cũng được tính à?”

“Tính.”

Cô nhớ tới tình huống thằng bé con của chủ nhiệm Lý ngày ấy. Quả thực là rất may tìm đúng được Ngải Cảnh Sơ, không ngờ đây lại là sở trường của anh.

“Làm phẫu thuật loại này cần nhiều bác sĩ không?” Bình thường rất ít gặp phải.

“Trước đây không nhiều lắm, hiện tại thì nhiều.”

“Vì sao?”

“Mãi tới khi khoa này bắt đầu xuất hiện ở chỗ chúng tôi, xã hội mới chấp nhận.” Ngải Cảnh Sơ nói xong, ra hiệu cho Tăng Lý xem ti vi trên tường.

Tăng Lý xoay nhìn lên ti vi, vừa vặn thấy đang phát bản tin giải trí. Một tiết mục ca nhạc nữ ca sĩ nổi tiếng trong nước đang được phát trực tiếp.

Cô nghe thấy Ngải Cảnh Sơ nói: “Cô có cảm thấy mặt cô ấy có vấn đề không?”

Tăng Lý đáp: “Đâu có, rất đẹp mà.” Chỉ là mặt cô ấy lên hình không hợp lắm thôi.

“Cằm cô ấy chưa phát triển đầy đủ, quai hàm phía sau thụt vào, dẫn đến ngũ quan không được tinh tế, cũng không đầy đặn.”

“Cần độn cằm?”

“Dùng miếng lót giả để độn cằm là phương pháp truyền thống, hiện giờ có thể làm khuôn mẫu vòm miệng và cằm.”

“Vỏ?” (*)

Ngải Cảnh Sơ lấy tay di chuyển trên mặt bản viết chữ “cằm”, giải thích: “Chính là cắt bỏ phần xương cằm phía trước rồi chỉnh hình.”

(*) Ngải Cảnh Sơ nói chữ “cằm” (ke1), gần âm với chữ “vỏ”(ke4) cho nên Tăng Lý nghe không hiểu.

Chuyện tưởng tượng ra đã thấy kinh dị như thế mà anh nói ra cứ nhẹ bẫng như không. Tăng Lý trở mắt: “Thật kinh khủng.”

“Như vậy coi như trong miệng lúc nào cũng có một dấu tích phẫu thuật, đến cả đời. Nhìn có vẻ tự nhiên hơn là dùng cằm giả.”

Tăng Lý lại quay đầu lại nhìn thoáng qua TV, hình ảnh vừa vặn chuyển tới khuôn mặt cô ca sĩ kia. Dựa vào lý luận của Chu Văn về ba điểm thẳng hàng mũi, miệng, cằm thì xác thực cằm của cô gái kia hơi tụt vào trong một chút.

“Như vậy bác sĩ phẫu thuật vòm miệng cũng coi như là bác sĩ chỉnh hình rồi!”

“Không hoàn toàn là phẫu thuật chỉnh hình. Cũng có thể là điều trị những thương tổn ngoài ý muốn, hoặc là phẫu thuật dị tật bẩm sinh và hở hàm ếch.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý cảm thấy, chỉ có những lúc Ngải Cảnh Sơ giải đáp những vấn đề chuyên ngành thì anh mới không tức giận. Cô cảm thán nói: “Thật ngưỡng mộ những người làm công việc như vậy.”

“Vì sao?”

“Có thể khiến người khác tò mò, khiến người ta không ngừng truy vấn. Những lúc muốn nói chuyện sẽ không sợ không có chuyện để nói, tránh được sự buồn chán.” Tăng Lý đáp.

“Cô sợ buồn chán?”

“Đúng vậy.” Tăng Lý thành thật trả lời, “Tạo cho người khác cảm giác không hòa đồng. Thật gượng gạo.”

“Lúc nào muốn nói chuyện thì nói, không muốn nói thì thôi. Đừng bận tâm người khác nghĩ gì.” Ngải Cảnh Sơ thản nhiên khuyên nhủ.

Tăng Lý liếc nhìn anh, hoàn toàn không tán thành với ý kiến của anh, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm: “Anh đương nhiên có thể như vậy rồi.”

Bình thường, anh ở trường học và bệnh viện đều là người đàn ông được sùng bái, làm sao có thể hiểu được nỗi phiền não của những người bình thường như cô.

Không biết có phải Ngải Cảnh Sơ nghe được lời oán thán của Tăng Lý hay không, anh cười nhẹ, phối hợp nói: “Tôi cũng rất tò mò về công việc ở thư viện.”

“Có cái gì mà tò mò chứ, suốt từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, cuối tuần luân phiên tăng ca. Chiều thứ sáu nghỉ làm việc để toàn bộ nhân viên học nghiệp vụ chính trị. Mười năm như một, ngày nào cũng giống ngày nào.”

“Quán hoa(*)” mà cũng phải vậy sao?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Vừa nghe, Tăng Lý không hiểu từ “quán hoa” là ám chỉ cái gì. Nghĩ một lát cô mới nhớ ra, dịp rằm tháng giêng vừa rồi cô tới tái khám, bác gái y tá ở đó đã trêu chọc Ngải Cảnh Sơ. Nhớ lại càng khiến cô lúng túng, sắc mặt lại ửng đỏ lần nữa.

Chuyện này, Tăng Lý cảm thấy Ngải Cảnh Sơ khẳng định là nhắc lại để trả thù cô.

Trả thù cô đã hại anh bị dính vào cái chuyện xấu “quán hoa” kia, trả thù cô làm hỏng xe anh, trả thù cô luôn mồm hứa hẹn sẽ mời anh ăn cơm nhưng lại không thấy tăm hơi đâu...

(*) Quán hoa: chữ “quán” trong từ “thư viện”, chữ “hoa” trong “bông hoa”. Nếu bạn nào còn nhớ lần tái khám trước nữa của chị Cá thì sẽ hiểu chi tiết này. Ở chương 5-1, đoạn chị Cá tới để làm lại niềng răng vì bị rơi mất hai cái mắc cài. Lúc ấy, một bác gái ý tá tới hỏi thầy Ngải có phải đã có bạn gái rồi không, bác ấy còn nói một câu: “À, đúng rồi.” Bà ta lại hô lên, “Tên là Tăng Lý. Ông bạn học tôi nói anh đã hái được bông hoa của thư viện nhà người ta.” “Quán hoa” chính là bắt nguồn từ cái sự kiện “bông hoa của thư viện” mà ra. hehe ^__^

Tăng Lý đành phải giải thích: “Bọn họ nói đùa thôi. Ở đơn vị chúng tôi vốn dĩ chẳng có mấy cô gái trẻ, chỉ có tôi và Ngô Văn Hà là chưa kết hôn. Bọn họ vì muốn đẩy nhanh chúng tôi đi tiêu thụ nên gọi chúng tôi là quán hoa A và quán hoa B.”

Nghe tới đó, Ngải Cảnh Sơ thấy bộ dạng lúng túng khó xử của Tăng Lý, thì phá lên cười.

Rõ ràng là tâm trạng anh hôm nay rất tốt.

Ngải Cảnh Sơ chỉ cười mà không nói, chậm rãi buông đôi đũa.

Tăng Lý nhìn thấy hình như anh đã ăn no rồi, lấy cương vị mời khách mà lên tiếng hỏi: “Anh còn muốn gọi thêm món nào không? Không hợp khẩu vị sao?”

Nhưng Ngải Cảnh Sơ lại hỏi ngược lại cô: “Cô thì sao? Ăn no chưa? Ăn thêm nữa không?”

Tăng Lý chỉ vào mấy món ăn bên cạnh: “Đều là tôi cố gắng, anh cũng không thêm hỗ trợ. Ăn xong chỗ này chắc no vỡ bụng mất.”

Cô vừa dứt lời, điện thoại của Ngải Cảnh Sơ bỗng đổ chuông. Anh đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, đến một chỗ khác nhận điện.

Tăng Lý di dời sự chú ý tới đồ ăn đang cuộn cuộn trong nôi.

Vừa rồi, để chứng minh thành ý mời khách của mình, cô gọi rất nhiều món. Bây giờ một mình ngồi quan sát những thứ thừa lại trên bàn này, bỗng dưng cô lại có chút tiếc.

Phần lớn nhất trong tiền lương của cô dùng để trả tiền thuê nhà, một phần khác là chi tiêu vật vãnh giống đại bộ phận các thiếu nữ độc thân như cô, mua quần áo, đồ trang điểm, túi xách, đồ điện tử... Tiền vốn cùng bạn bè mở quán cà phê chính là của hồi môn mà bà nội lên đưa riêng cho cô.

Một lúc sau, Ngải Cảnh Sơ quay lại.

Tăng Lý thấy có vẻ như anh bận việc, vội vàng buông đũa, chuẩn bị kết thúc bữa cơm.

Nhưng anh lại nói: “Cô cứ từ từ ăn, không vội.”

Tăng Lý đâu thể không biết ý như vậy được, cô lập tức gọi người phục vụ tới thanh toán, thế mà người ta lại đáp: “Vừa rồi vị này đã thanh toán xong rồi.”

Giờ Tăng Lý mới hiểu ra, anh đi nghe điện thoại mà phải đi xa như vậy, chẳng qua chỉ là mượn cớ để đi thanh toán trước cô mà thôi.

“Đã nói là tôi mời rồi mà.” Tăng Lý nói.

“Lần này coi là tôi đi, lần sau cô mời.” Ngải Cảnh Sơ giải thích. (hây da. Người ta còn muốn “lần sau”)

Tăng Lý đành chịu, dù sao cũng không thể đưa tiền ra trả cho Ngải Cảnh Sơ, chỉ có thể nói mấy câu khách khí: “Thật không phải!”

Hai người đi ra khỏi nhà hàng, chỗ này chỉ cách nơi đỗ xe của Ngải Cảnh Sơ một con đường, cho nên hai người sóng vai chậm chậm đi tới. Đi được một đoạn, Tăng Lý mới chợt nhớ ra câu nói vừa rồi của Ngải Cảnh Sơ: “Lần sau cô mời.” Cô cẩn thận suy nghĩ lại, ý chẳng phải là cô lại nợ anh một lần nữa sao!

Tăng Lý nhất thời đau xót trong lòng.

Cô lúc nào cũng cảm thấy đi ăn cùng với một người khác giới trẻ tuổi là một việc vô cùng mất tự nhiên. Cái tật này đối sự bất đối nhân (*), không có liên quan tới đối phương là người mình quý hay không quý, cũng không liên quan tới quan hệ giữa mình và đối phương là gì.

(*) đối sự bất đối nhân: có thể hiểu đại khái là chỉ quan tâm tới hành động, quá trình giải quyết vấn đề, không quan tâm tới đối phương là người thế nào.

Đi tới vạch kẻ sang đường, trong lòng Tăng Lý vẫn đang đắn đo suy nghĩ làm thế nào để giải quyết vấn đề bữa cơm, không chú ý tới đèn giao thông, cầm đầu đi về phía trước. May mắn, Ngải Cảnh Sơ kịp thời kéo cô lại.

Cô vốn dĩ đang mặc bộ đồng phục của đoàn đi xe đạp, vì lúc này trong quán lẩu quá nóng nên cô xắn tay áo lên, giờ vẫn chưa buông xuống. Hai khuỷu tay lộ ra ngoài trong làn gió mát mẻ giữa trời xuân chạng vạng. Ngải Cảnh Sơ đứng bên cạnh, thấy cô sắp sang đường cũng không lên tiếng, chỉ ngăn lại bước chân của cô. Tay anh nhẹ nhàng chạm vào làn da nơi cổ tay của cô, chỉ là nắm đầu ngón tay lưu lại nắm điểm tiếp xúc trên đó. Nhẹ và nhanh đến mức Tăng Lý không cảm nhận được bất cứ sự ầm áp nào từ đối phương, thế nhưng, lại cảm thấy có gì mờ ám vô cùng.

Ngải Cảnh Sơ đứng cách cô chỉ một nắm tay. Anh giơ tay phải ra kéo cổ tay lôi cô trở về trước khi cô kịp sang đường khi đèn đỏ. Nhưng nó lại giống như cái nắm tay của hai người đang yêu nhau.

Đây không phải là lần đầu tiên hai người có tiếp xúc như thế.

Lần thứ nhất là lúc anh tháo găng tay kiểm tra niềng răng trong miệng cô.

Lần thứ hai là khi cô đuổi theo anh ở thị trấn nhỏ kia, cô cũng kéo tay anh, miệng còn gọi cả tên họ của anh.

Lần thứ ba, anh thỉnh thoảng xuất hiện giữa con đường tối đen, bất chợt kêu tên cô khiến cô sợ đến phát khóc. Lúc ấy, anh cũng cầm hai tay cô đặt lên mặt mình nói: “Còn sống!”

Lần nào cũng hết sức bình thường, cho nên cô không quá để tâm.

Thế nhưng, không hiểu sao, lần này cô lại cảm thấy có gì đó khang khác.

Tăng Lý quay đầu nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Ngày xuân, hoàng hôn tới sớm, bầu trời đã không còn chút ánh sáng. Cô chỉ có thể nhờ vào ánh đèn nê-ông bên đường và đèn xe ô tô để quan sát khuôn mặt anh.

Diện mạo anh quả thật vô cùng đẹp.

Đáng tiếc, cô từ lâu đã không còn là cô nữ sinh không biết trời cao đất dày mà ôm mộng một hình bóng nào đó trong lòng nữa rồi.

Tay cô cứng đờ vịn vẹo, anh buông nắm đầu ngón tay ra, sau đó nói với cô: “Đợi lát nữa mới sang được.”

Bất chợt đúng lúc ấy, trước mặt Tăng Lý không biết ở đâu chạy ra mấy đứa trẻ. Bọn chúng giơ mấy bông hồng đã ủ rũ đến dưới mũi cô, nói: “Chị mua hoa đi!”

Sau đó, đứa bé đứng giữa hình như phát hiện ra tìm sai đối tượng, nó liền quay sang Ngải Cảnh Sơ: “Chú ơi chú, chị ấy xinh đẹp như vậy, chú mua hoa tặng chị ấy nhé!”

(he, hình như bọn trẻ con bên TQ toàn gọi người con trai là chú nhưng lại gọi người con gái là chị thì phải =))

Tăng Lý bị cái cách xưng hô của bọn trẻ làm cho buồn cười, cô vừa cười vừa xua tay từ chối giúp Ngải Cảnh Sơ.

Ngải Cảnh Sơ không từ chối, cũng không cười. Sau khi nhìn thấy lũ trẻ, dường như anh nhớ tới chuyện gì, quay đầu nhìn ra chỗ khác tìm kiếm, rốt cuộc cũng thấy được mục tiêu. Anh sải bước tới đó.

Tăng Lý đành đi theo. Cô thấy một thằng bé gầy gò đang ngồi xổm ở một góc bên đường nghịch hòn đá. Ngải Cảnh Sơ đi tới, giơ tay ra tóm được cậu bé. Nó giật mình hét lên.

“Còn nhớ chú không?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

Đứa trẻ dừng mắt vài giây quan sát anh, rồi bắt đầu giãy giụa nhưng đã bị anh tóm chặt, không buông.

Tăng Lý không biết xảy ra chuyện gì, chỉ ngây ngốc đứng bên cạnh.

Ngải Cảnh Sơ sợ thằng bé cứ xê dịch mãi trên đất sẽ bị trầy da, liền kéo nó đứng dậy, ôm vào trong lòng nói: “Con nghe chú nói, chú sẽ mua kẹo, mua nước, mua gà rán cho con ăn, đưa con đi ngồi cầu trượt, vào vườn bách thú xem gấu trúc.”

Tăng Lý đứng đó, khẽ mỉm cười. Cô phỏng chừng anh đã nói hết tất cả mấy lời dùng để lừa trẻ con rồi.

Thằng bé nghe vậy, dần dần không giãy giụa nữa, cuối cùng đứng im.

Lúc ấy, Tăng Lý mới nhìn rõ khuôn mặt thằng bé. Cô sửng sốt, trong lòng dâng lên một niềm xót xa.

Mùa xuân rồi, mùa xuân đã phủ xuống từ lâu. Tất cả mọi người đều chỉ mặc một áo, còn thằng bé này lại mặc một chiếc áo bông nhỏ, vừa bẩn vừa rách. Tóc nó không dài, nhưng lại bị cắt xén so le chẳng đều nhau. Khuôn mặt của nó giống khuôn mặt mà cô đã được nhìn thấy trên ti vi, hôm nay lần đầu tiên cô được chứng kiến tận mắt, cũng chính là minh chứng cho vấn đề cô và Ngải Cảnh Sơ đã từng bàn luận – hở hàm ếch.

Cô tới gần hơn. Thằng bé phát hiện ra sự quan sát của mọi người, vội vàng dụt ra chạy đi mất.

Trận giằng co vừa rồi đã thu hút rất nhiều ánh mắt, lại thêm khuôn mặt của thằng bé không bình thường như vậy, càng khiến người đi đường tò mò dừng lại xem.

Đúng lúc ấy, Tăng Lý nghe thấy có người gọi mình: “Tăng Lý!”

Cô ngẩng đầu, cách mình vài bước chân chẳng phải ai xa lạ, là mẹ Tăng.

Mẹ Tăng đi đằng trước, bà có chìa khóa căn hộ của Tăng Lý. Không nói lời nào, bà mở cửa, thay dép đi vào trong. Tăng Lý chậm chạp theo sau.

Sau khi cất chìa khóa vào túi xách, mẹ Tăng quẳng túi lên bàn, ngồi xuống sofa, ngẩng đầu lạnh lùng hỏi: “Cậu ta là ai?”

“Bạn con.”

“Mẹ đang hỏi, cậu ta là ai?”

Tăng Lý biết mẹ muốn hỏi cái gì, nhưng cô không trả lời.

“Là vị bác sĩ kia sao?” Mẹ Tăng cười nhạt.

“Mẹ đã sớm được nghe Tần Lệ Hoa nói rồi, lúc đó mẹ còn không tin, mẹ còn nói với dì ấy, con gái tôi không phải cái loại người tùy tiện liếc mắt đưa tình với người khác, từ nhỏ tôi đã quản nó nghiêm ngặt, chưa từng có bạn học nam nào gọi điện thoại tới nhà.”

“Kết quả Tần Lệ Hoa nói, Tiểu Cố đi tới bệnh viện cùng con, ngồi ở phòng khám đợi con hơn một giờ đồng hồ, người ta xin nghỉ cả việc để tới gặp con, sợ con ngồi một mình chán, cuối cùng con lại không thèm để ý tới người ta, cùng với một bác sĩ... họ gì mẹ quên rồi, chạy mất.”

“Con nói đi, đang ngồi ăn cơm trước mặt nhiều người như vậy, người ta nói con gái không được dạy dỗ tử tế, mẹ biết giấu mặt vào đâu?”

“Lúc đó mẹ còn không tin, còn nghĩ là con vẫn như trước chưa quên được Vu Dịch, cố ý làm trò trước mặt người ta, cho nên chưa hỏi con chuyện này. Hôm nay muốn tới gặp cô con gái một tháng chưa gặp, thật không ngờ lại bắt gặp con thân mật với một người đàn ông.”

“Con thật sự đã hồi tâm chuyển ý rồi, nếu muốn tìm thì tìm người tốt một chút. Tần Lệ Hoa giới thiệu Tiểu Cố cho con, bố cậu ta làm việc ở Ủy ban thành phố, lên như điều gặp gió, nhà cửa trong ngoài có tới sáu, bảy căn, ngay cả nhà sau khi kết hôn cũng chuẩn bị cả rồi. Tốt như vậy con còn muốn gì nữa?”

“Đừng có nói với mẹ về yêu với chả đương! Vớ va vớ vẩn! Tình yêu có làm cơm ăn được không? Có nhà mà ở không?”

Mẹ Tăng nói trong kích động, có lẽ thấy Tăng Lý còn đang đứng mà mình lại ngồi có chút xa cách nên bà đứng dậy.

Từ đầu tới cuối, Tăng Lý không hề lên tiếng, không hề phản ứng.

“Tên cậu ta là gì?”

Tăng Lý vẫn không đáp.

“Bố mẹ làm gì?”

Vẫn im lặng.

“Có nhà riêng không?”

Tăng Lý vẫn đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn chỗ khác.

Giằng co một hồi, mẹ Tăng dường như nguôi giận, đi tới trước mặt Tăng Lý, kéo cô ngồi xuống.

Bà nhẹ giọng, tận tình khuyên bảo con gái: “Mẹ cũng chỉ là muốn tốt cho con, sợ con sau này vất vả, chính mẹ cũng là trải qua khổ cực mới biết được, mùi vị đó không dễ gì nuốt được. Hơn nữa, bố của Cố Hải Đông và bố con cũng làm việc cùng một tòa nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu kiểu gì cũng gặp. Con cũng nên thoải mái xem xét mối quan hệ này một chút.”

Tăng Lý đột nhiên quay sang nhìn mẹ Tăng, hỏi: “Con có ba ông bố, mẹ nói bố nào?”

Câu nói của cô tựa như bùa chú, lập tức chọc giận mẹ Tăng. Bà vung tay lên tát Tăng Lý một cái bạt tai. Cô cũng không hề né tránh, chấp nhận cái tát kia.

Trước đây, Ngũ Dĩnh mỗi lần bị bố đánh là sẽ chạy tới trường hoặc tới nhà Mã Y Y trốn, không thì tới kể tội bố với bà nội bà ngoại. Còn Tăng Lý, bị đánh, cô chưa từng trốn khỏi nhà hay bỏ đi cả đêm không về, bởi vì cô không thể, cũng không có gan.

Bởi vì quá tức giận, cái tát của mẹ Tăng bị lệch một chút, không phải vào má Tăng Lý mà là vào mũi và miệng. Tăng Lý cảm thấy đau rất, da mặt tê dại. Cô từ nhỏ tới lớn đều không sợ bị ăn đòn, không phải là vì cô không sợ đau mà là cảm thấy, lúc phạm lỗi, thà rằng chịu đau một trận còn hơn là bị mẹ cầu nhàu mắng nhiếc cả ngày.

Mẹ Tăng đứng dậy, chỉ vào mặt Tăng Lý mà mắng: “Được lắm, đủ lông đủ cánh rồi dám cãi lại tôi đúng không? Cô học ai hả?”

“Suốt ngày chơi bời lêu lổng với mấy đứa Ngũ Dĩnh, Mã Y Y kia, không chịu học hành tử tế, lại còn học cãi mẹ.”

“Bao nhiêu năm qua tôi không ghét bỏ cô là con chồng trước, cô còn dám ghét bỏ tôi à.”

“Đừng cho là tôi không biết trong đầu cô nghĩ gì.”

“Cô cùng lắm chỉ là không thích Cố Hải Đông vì cậu ta không được đẹp trai cho lắm. Tôi còn không hiểu rõ cô à? Từ nhỏ đã thích mấy thằng con trai trắng trẻo đẹp trai, Vu Dịch chính là một đứa như vậy. Đàn ông có cái mặt đẹp thì được cái tích sự gì? Vu Dịch nó yêu cô không hả?”

Nghe tới Vu Dịch, Tăng Lý không cầm được nước mắt, từng giọt rơi xuống.

Đúng thế, mẹ rất hiểu cô, mẹ biết rõ cái gì có thể uy hiếp cô.

Nước mắt đọng lại trên mặt, một vệt lằn dài trên má, rồi từ từ bốc hơi khô lại dính chặt trên da khiến cô đau rất.

“Đừng nhắc tới nữa được không?” Tăng Lý nói.

“Sao hả, nói động một tý mà đã không được. Bạn bè thân thiết có ai không biết chuyện của hai đứa cô hả? May mà tôi đã sớm cắt đứt quan hệ với nhà họ Tăng kia, nếu không thật chẳng biết giấu mặt vào đâu! Cháu yêu chú, chuyện này truyền ra ngoài người ta cười cho thối mũi con ạ. Mẹ thằng Vu Dịch đó còn tới tận nơi tìm tôi, vênh vào tự đắc thể nào cô còn không biết sao?”

Tăng Lý ngồi lặng yên, âm thầm khóc.

Cắt đứt cơn tức giận của mẹ Tăng là một cuộc điện thoại. Dương gọi điện tới hỏi Tăng Lý đã về nhà chưa, còn nói mấy câu rồi thôi.

Nước mắt cô vẫn chưa ngừng rơi.

Tăng Lý gọi mẹ của Vu Dịch là bà tư, chuyện bà ta tới tìm mẹ Tăng, cô vẫn còn nhớ rõ ràng, lúc ấy, mẹ Tăng vẫn chưa biết chuyện giữa cô và Vu Dịch. Bà ta cũng giống như rất nhiều người mẹ trong phim ảnh, đều cho rằng đây là họ hàng gần, lại còn kém vai vế, chuyện này truyền ra ngoài sẽ khiến người ta chê cười, hơn nữa bà ta cũng sợ Tăng Lý làm ảnh hưởng tới con đường học hành và tiền đồ của con trai mình. Huống chi, hai mẹ con cô lúc ấy còn bị cả nhà họ Tăng coi là kẻ thù, chết cũng không muốn tới đó. Thế nhưng, đối mặt với sự hùng hổ của đối phương, mẹ Tăng vẫn ngang ngạnh gân cổ lên cãi nhau.

Đương nhiên cũng như mọi lần, mẹ Tăng không chỉ mắng Vu Dịch, mà còn mắng cả nhà học Tăng không trừ một ai.

Kết quả khỏi cần đoán, bà tư bị mẹ Tăng chửi mắng đến uất ức, cho nên hận thấu xương hai mẹ con cô. Nhưng bà không giống những người mẹ khác, nếu như mẹ Tăng nổi trận lôi đình bắt Tăng Lý đoạn tuyệt quan hệ với Vu Dịch, thì bà tư lại một chữ cũng chưa hề nhắc tới. Bà ta mềm mỏng, có nhu có cương, ngay cả mẹ Tăng đến cuối cùng cũng phải mất nhấm mất mở bỏ qua.

Mùa hè ấy là mùa hè trôi qua nhanh nhất của Tăng Lý.

Cô và Vu Dịch đi du lịch Đông Sơn, trên núi anh đã nói sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Mãi mãi?

Trong lúc tất cả mọi người đều không phản đối nữa, trong lúc Tăng Lý và Vu Dịch có thể quang minh chính đại hẹn ước bên nhau, Tăng Lý chợt phát hiện, hóa ra tình yêu không phải thứ cô mong muốn.

Cô quen biết anh từ khi còn nhỏ, yêu anh đến mức đau nhức cả trái tim, nhưng cuối cùng lại cảm thấy, hai người không hề hợp nhau.

Cuối cùng cô hiểu ra, người mà cô hiểu rõ chỉ là Vu Dịch trong ảo tưởng khi cô còn trẻ mà thôi, thật sự không phải anh...

Vu Dịch là con út trong nhà, dù rất hiền lành nhưng mà lại phần nào kiêu căng. Bạn bè khác giới của anh nhiều vô kể, nói chuyện dăm ba câu đã lẫn lộn người nọ người kia, tụ tập bạn bè anh nhìn anh cũng với ánh mắt ngọt như đường.

Người con trai với những ưu điểm sáng chói như ánh mặt trời kia đã thật sự đã ở bên cạnh cô, rất gần, thế nhưng cô lại cảm thấy bối rối.

Ngũ Dĩnh nói với cô: “Người cậu yêu không phải Vu Dịch, mà chỉ là thứ tình yêu tự cậu tưởng tượng ra mà thôi.”

Sau đó, Ngũ Dĩnh kể với cô chuyện cô ấy chia tay người bạn trai mà cô ấy đã từng bỏ nhà đi với anh ta.

Tăng Lý lúc ấy đột nhiên cảm thấy đồng cảm với Ngũ Dĩnh. Trong khó khăn, muốn buông tay không được, vậy mà lúc thuận buồm xuôi gió rồi chỉ vỗ tay một cái là đã chia đôi con đường.

Cô vừa lo lắng vừa băn khoăn, không muốn đối mặt với cái tính “Diệp Công thích rỗng (*)” của mình, bao nhiêu bất an cứ chồng chất khiến cô đau đầu.

(*) Diệp Công thích rỗng (điển tích): chỉ ra vẻ yêu thích bên ngoài, còn thực chất bên trong thì không. Xuất phát từ điển tích: Diệp Công rất thích rỗng, đồ vật trong nhà đều khắc, vẽ hình rỗng. Rỗng thật biết được, đến thò đầu vào cửa sổ. Diệp Công nhìn thấy sợ hãi vắt giò lên cổ bỏ chạy. Ví với trên danh nghĩa thì yêu thích nhưng thực tế lại không như vậy.

Cô sợ bạn bè của Vu Dịch, nhưng đồng thời cũng rất sợ anh không cho cô tiếp xúc với họ.

Cô lúc nào cũng sợ Vu Dịch ở Mỹ quen với người con gái khác, nhưng lại đồng thời rất muốn có ai cướp anh khỏi tay cô đi.

Mãi tới một ngày, Vu Dịch ở bên kia đại dương gọi điện về, nói với cô: “Cá nhỏ, xin lỗi. Chúng ta không thích hợp, chia tay nhé.”

Vậy là cuối cùng, mẹ Vu Dịch đã thắng. Bà không hề làm căng bất cứ chuyện gì, cười lạnh mặc kệ con trai mình qua lại với một đứa con gái chẳng đáng để tâm, để rồi đúng lúc chỉ cần tốn ít sức lực mà nở nụ cười vừa lòng mà thôi.

Hè năm ấy là kỉ niệm một năm đạo diễn nổi tiếng Antonio qua đời, các bộ phim của ông liên tục được trình chiếu trong trường. Một tối nhàn rỗi, Tăng Lý cũng đi xem, bộ phim cô xem được là Beyond the clouds. Chi tiết cuối cùng, khi cô gái quyết định đi làm nữ tu sĩ, chàng trai giữ cô lại và hỏi: “Nếu như tôi nói, tôi yêu em, thì sẽ thế nào?”

Cô gái đáp: “Tựa như châm một giọt nến trong căn phòng vốn đã sáng rực.”

Tình yêu, hóa ra lại nhỏ bé đến thế, không đáng kể như thế...

Lúc ấy, Tăng Lý đã ngồi trong khán phòng mà khóc...

9. Chương 9

Tăng Lý lặng yên ngồi trong phòng khách, bên tai vẫn còn vọng lại những lời mẹ Tăng vừa nói, nhớ tới quãng thời gian ở bên Vu Dịch, nước mắt cứ rơi không thể cầm cự. Cô thậm chí còn không biết, cô cố chấp với mối tình đầu kia tới tận bây giờ là vì Vu Dịch, hay là vì chính bản thân mình không muốn buông tay?

Nước mắt khô cứng lại trên da mặt khiến cô đau nhức. Cuối cùng, cô mệt mỏi tựa người vào sofa.

Gương mặt bị nước mắt khô đông cứng lại mà đau xót, Tăng Lý chậm rãi đứng dậy đi vào WC rửa mặt. Ngẩng đầu nhìn trong gương cô mới phát hiện ra khóe môi có một vết máu. Cô khẽ dùng tay vén môi lên, có lẽ lúc này cô bị tát nên niềng răng đâm vào môi. Cô thử lay lay một chút, vết thương lại nứt ra, máu lại rỉ. Tăng Lý liếm vết máu, mím môi lại rồi nhổ ra, sau đó cô không bận tâm nữa, quay lại phòng khách.

Cô chốt cửa trong, lấy một liều thuốc trong ngăn kéo ra và châm lửa. Cô ngồi ở sofa chậm rãi hút. Đường như quá mệt mỏi vì khóc, cô tựa lưng vào sofa.

Đầu óc cô bây giờ rất thanh tỉnh, nhưng cũng trống rỗng một mảnh, thỉnh thoảng cô nghe thấy tiếng trẻ con khóc dưới tầng và tiếng người bán hàng rong truyền vào từ cửa sổ.

Một lúc lâu, cô mới nhớ ra xe đạp của mình còn đang để ở ngoài cổng tiểu khu. Vừa này đi ăn cùng Ngải Cảnh Sơ, sợ làm mất thời gian của anh nên cô gửi xe ở dưới phòng bảo vệ, bây giờ mà không xuống đó lấy e rằng bị ném đi mất.

Nghĩ vậy, cô đứng dậy cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Trời đã khuya, những người già và mấy đứa trẻ con vừa đi bộ quay về nhà, chiếc xe đạp màu hồng của cô vẫn còn nguyên tại chỗ. Thấy cô đi tới, nhân viên bảo vệ lập tức nói vọng ra: “Sao giờ mới tới lấy? Vừa này cô nói để tạm một lúc đi ăn cơm, tôi mới cho cô để. Lát nữa là tôi phải giao ban rồi, mất mặc kệ cô.”

Tăng Lý cố gắng mỉm cười, cuống quýt nói xin lỗi với người bảo vệ.

Cô mở khóa xe, vừa dắt xe quay vòng lại thì nhìn thấy Ngải Cảnh Sơ.

Ánh đèn trong tiểu khu mờ nhạt, dưới ánh sáng da cam tỏa rộng chưa đầy nửa mét, Ngải Cảnh Sơ ngồi trên chiếc ghế gần đó. Vừa này cô đi qua trước mặt anh, nhưng vì lơ đãng mà không phát hiện ra, còn anh, đã chú ý tới cô từ lâu.

“Anh...” Tăng Lý sửng sốt, hoàn toàn không hiểu anh còn ngồi ở đây làm gì?

“Giúp cô trông xe.” Ngải Cảnh Sơ đứng lên, nghiêng đầu nhìn xuống, tủm tỉm cười.

Cô dắt xe, anh đi song song bên cạnh.

“Vừa nãy tôi...” Mẹ tăng vừa rồi đánh mặt lại gọi cô, cô hiểu rõ thái độ ấy của mẹ là gì, sợ mẹ lại nói những lời không hay giữa đường phố khiến Ngải Cảnh Sơ lúng túng, nên cô lập tức kéo mẹ đi mất, vội tới mức không kịp chào anh. Bây giờ, cô biết giải thích thế nào đây?

“Vừa nãy là mẹ tôi, mẹ có việc gấp muốn nói với tôi nên tôi vội về nhà ngay.” Tăng Lý nói dối.

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Thật không phải, không kịp giới thiệu anh.”

Tăng Lý dừng xe, đứng trước mặt Ngải Cảnh Sơ, ngẩng đầu mỉm cười về áy náy, nhưng chưa được bao lâu thì giật mình nhớ tới mặt mình, nên chột dạ quay đầu lại.

“Miệng cô sao thế?” Ngải Cảnh Sơ đã kịp nhìn thấy.

Tăng Lý gượng gạo, cúi đầu không dám hứng ánh mắt của anh, khẽ nói: “Không sao.”

Thấy anh như còn muốn hỏi thêm gì, cô vội vã chuyển đề tài: “Đứa trẻ vừa nãy sao rồi?”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô, ngưng một lúc mới đáp: “Tôi đưa thằng bé đi bệnh viện rồi, dặn dò mọi người ở đó mấy câu rồi quay lại tìm cô. Gọi điện cho cô không được, sau đó thấy xe của cô còn ở đây, nghĩ chắc là cô sẽ ra lấy nên ngồi chờ.”

Thật ra là anh đã phải rất tốn công mới đưa được thằng bé tới bệnh viện, nhờ mấy y tá thân quen sắp xếp giường bệnh và trông nom nó, rồi anh lại quay lại tìm cô. Ánh mắt của mẹ Tăng Lý nhìn anh, anh hoàn toàn nhận ra. Hai mẹ con cô bỏ đi vội vàng như thế, anh cảm thấy có gì đó không ổn, lại còn thêm chuyện không liên lạc điện thoại được với cô, trong lòng càng thêm lo lắng. Anh quay lại khu chung cư mà vừa nãy cô gửi xe đạp, nhưng cô ở trong tòa nhà nào thì anh lại không biết. Nhìn thấy xe cô vẫn còn ở đây anh liền ngồi đây chờ, cũng phải hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Anh không nhiều lời, qua loa nói vài câu thuật lại sự việc.

Tăng Lý gạt tóc mái che trán, cản trở ánh mắt của Ngải Cảnh Sơ, suy nghĩ một lúc, cô đột nhiên nói: “Nếu đã tới rồi thì vào nhà tôi ngồi chơi đã?”

Nếu như là trước đây, cô nhất định sẽ không nói câu này, nhưng sau khi bị mẹ Tăng mắng nhiếc, cô lại càng muốn gồng mình phản kháng.

Ngải Cảnh Sơ hơi kinh ngạc, nhưng vẫn đáp: “Được.”

Hai người lại sóng vai đi bên nhau, tới cổng khu nhà, cô mở cửa lớn. Ngải Cảnh Sơ giúp cô vác xe đạp lên tầng, cô cũng không nhiều lời từ chối.

Hành lang đen kịt một mảnh.

Thủ tục tiến hành thi công tu sửa gấp trực trực cho nên giấy chứng nhận quyền sử dụng đất vẫn chưa được cấp, rất nhiều chủ đầu tư không chịu cấp kinh phí. Công ty vật liệu xây dựng đương nhiên không chịu tiếp tục cung cấp vật liệu. Đền bị hỏng chưa được thay cũng là chuyện dễ hiểu.

Trước kia, Tăng Lý quyết định thuê căn hộ ở đây cũng là vì gần chỗ làm, lại cũng khá rẻ.

Cầu thang không có đèn, cô đi đằng trước, anh vác xe đạp theo sau. Cô quen đường hơn nên thỉnh thoảng quay đầu lại nhắc nhở anh: “Cẩn thận.”

Xe đạp không quá nặng, nhưng mà cầu thang quá tối, lại còn bày la liệt nhiều đồ đạc. Lúc chuyển hướng không thể quay đầu được, cho nên Ngải Cảnh Sơ rất cẩn thận, trong đầu thậm chí đếm số bậc thang.

Lên tới tầng ba, Tăng Lý dùng sức đạp chân hai phát, bóng đèn trên tầng bốn yếu ớt chiếu xuống như lời đáp trả cô. Lờ mờ, mông lung, nhưng cũng có thể giúp nhìn thấy rõ bậc cầu thang.

Tăng Lý quay đầu lại nhìn Ngải Cảnh Sơ, trùng hợp đúng lúc anh ngẩng đầu lên, cô vội nói: “Còn một tầng nữa.”

Từ tầng ba tới tầng bốn, Tăng Lý đứng ở cửa nhà mình, bắt đầu hồi hận.

Đúng là cô bị bại não rồi mới mời Ngải Cảnh Sơ vào nhà chơi. Lúc này cô hút nhiều thuốc như vậy, giờ trong nhà nhất định chưa hết mùi khói thuốc. Nhưng rồi cô nghĩ lại, dù sao thì anh cũng biết cô hút thuốc lá từ lâu rồi.

Tăng Lý mở cửa, mời Ngải Cảnh Sơ vào.

Anh dựng xe đạp sát tường, nhìn khắp phòng một lượt.

Bên trong này hoàn toàn đối lập với hành lang bên ngoài, được trang trí, bày biện rất tỉ mỉ. Rèm cửa, sofa, đèn chùm, tất cả đều mang phong cách nữ chủ nhân. Dải trầu bà vàng (*) xanh tốt bên khung cửa sổ, leo bám xuống tận sàn nhà tựa như một thác nước.

(*) Giống cây thuộc họ vạn niên thanh leo, tên khoa học là *Scindapsus aureus*

Trong góc nhà để chồng chất nhiều đồ nhưng nhìn lại rất gọn gàng ngăn nắp. Điều duy nhất lạc tông trong căn phòng này chính là mùi khói thuốc.

Tăng Lý từ trong bếp nói vọng ra: “Anh ngồi đi, tôi lấy nước.”

Ngải Cảnh Sơ không trả lời, ngồi xuống sofa. Trên chiếc bàn trước mặt anh, một hộp thuốc lá nữ, bốn đầu thuốc đã hút hết, một chiếc gạt tàn.

Tăng Lý bưng hai cốc nước ra, áy náy nói: “Nhà tôi không có trà, chỉ có nước trắng.”

Đèn trong phòng khách rất sáng, Ngải Cảnh Sơ vừa ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy khuôn mặt Tăng Lý rõ ràng. Cô chắc chắn vừa khóc. Viên mắt sưng mọng, khóe môi có một vết thương, còn mới, dường như bị niềng răng đâm vào.

Chăm chú quan sát rất lâu, ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt cô, phát hiện má và mũi cô cũng sưng đỏ, nhìn kĩ còn có thể nhận ra dấu ngón tay.

Bị nhìn chằm chằm như vậy, Tăng Lý gượng gạo, lên tiếng giải thích: “Không cẩn thận bị ngã.”

Anh hỏi: “Mẹ cô đánh cô sao?”

Chuyện này cho dù là xảy ra với một đứa trẻ cũng thật sự là mất mặt, huống chi là người lớn như bọn họ. Tăng Lý đỏ mặt, lập tức đáp: “Không.”

Vừa lên tiếng phủ nhận, cô định nói thêm vài câu biện hộ, nhưng cuối cùng lại thôi.

“Vì tôi?” Ngải Cảnh Sơ lại hỏi.

“Không phải.” Tăng Lý lắc đầu.

Anh lặng im, không biết là anh có tin hay không, Tăng Lý lại nói: “Thật là không phải vì anh.” Nhưng một chút, “Mẹ con cãi nhau, tôi nói mấy câu hỗn xược, cho nên...”

Cô mới nói được một nửa, chẳng hiểu nước mắt từ đâu lại trào ra, cô vội vàng đưa tay lên lau. Nhưng vừa lau được mắt phải, thì mắt trái đã nhòe...

Từ nhỏ cô đã hay khóc, nhưng chỉ ở trước mặt người nhà và Vu Dịch. Ngải Cảnh Sơ là trường hợp ngoại lệ đầu tiên.

Ngải Cảnh Sơ im lặng, anh đứng dậy lấy một ít khăn giấy trên bàn đưa cho cô.

Tăng Lý nói: “Có đôi khi tôi cảm thấy mẹ cũng là vì muốn tốt cho tôi, mẹ tái hôn đi tái hôn lại cũng là vì muốn tìm kiếm một gia đình tốt nhất cho tôi. Mẹ can thiệp vào chuyện học hành, yêu đương, công việc của tôi, chẳng qua là vì trước đây mẹ tôi quá khổ sở, không muốn nhìn thấy tôi đắm vào vết xe đổ của mình.”

“Nhưng, cũng có lúc tôi tự hỏi, tại sao mẹ làm mọi việc mà lại không hỏi qua tôi, xem tôi muốn gì. Mẹ luôn cho rằng thứ mẹ thích sẽ tốt với tôi. Nhiều khi tôi nghĩ, nếu không có một gia đình như thế, không có cha mẹ như thế, thì thật tốt biết bao.”

Ngải Cảnh Sơ vẫn im lặng, không hề lên tiếng an ủi cô, để mặc cô lau nước mắt.

Một lúc sau, Tăng Lý đã bình tĩnh rồi, anh mới đề nghị: “Ra ngoài đi dạo đi!”

Vậy nên, hai người ra khỏi nhà, xuống lầu, lái xe ra khỏi khu chung cư.

Anh không hỏi cô muốn đi đâu, cứ lái xe đi cho tới bên bờ sông mới dừng lại.

Ánh đèn trên chiếc thuyền nhỏ bên kia sông lập lòe sáng.

Mui xe và cửa sổ xe đều đã mở, gió đêm lùa vào vương vít trong xe, quét qua gương mặt Tăng Lý, vô cùng mát mẻ.

Anh yên lặng nhìn màn đêm xa xăm.

“Trên thế giới này có rất nhiều thứ cho chúng ta lựa chọn, rất nhiều thứ chúng ta có thể cố gắng đạt được, nhưng cũng có những chuyện mà chúng ta chỉ có thể chấp nhận. Gia đình và cha mẹ, thuộc về nhóm thứ hai.” Nói xong, anh quay đầu nhìn cô, chậm rãi bổ sung, “Tôi mồ côi từ trong bụng mẹ.”

Tớ là tớ thích Bụi hơn Năng rồi đấy, cứ êm đềm như mây bay vậy thôi, nhưng khiến lòng ta xao xuyến mãi không ngừng....

Tăng Lý mông mị, dường như không kịp tiêu hóa những lời của Ngải Cảnh Sơ, trong đầu cô lặp lại câu nói ấy một lần nữa mới hiểu được hết hàm ý của anh. Cô kinh ngạc tột độ nhưng không dám quay sang nhìn thẳng anh, chỉ cố gắng che giấu tâm tư của mình, tránh để lộ ra vẻ thương hại người đối diện.

Ngải Cảnh Sơ vẫn rất bình thản nhìn mặt sông trước mắt, dường như trong đầu đang nghĩ xem nên kể câu chuyện của mình ra như thế nào. Trán anh khẽ nhíu lại, rồi lại dần ra.

Anh nói: “Khi bố mẹ tôi yêu nhau, vì gia đình phản đối nên bố tôi mới đưa mẹ tôi bỏ đi, nhưng chẳng được bao lâu thì bố tôi đột ngột qua đời. Sau đó mẹ mới phát hiện đã có thai. Bà nội tôi biết được, dùng trăm phương ngàn kế bắt mẹ tôi sinh ra. Sau đó...”

Giọng nói của anh trầm xuống, nặng nề không giống như đang tự thuật, anh dường như đang kể chuyện của một người khác. Ngắn gọn và đơn giản như thế, nhưng rất rõ ràng, chỉ có điều, kể tới đây, anh chợt dừng lại.

Tăng Lý cuối cùng cũng không kiềm chế được, quay sang nhìn Ngải Cảnh Sơ.

Hai người ngồi trong xe, động cơ đã tắt, cũng không mở đèn trong xe. Dưới ánh trăng yếu ớt, cô có thể trông thấy rõ đường nét khuôn mặt anh, nhưng không thể thấy được thần sắc của anh.

Anh tiếp tục: “Sau đó, mẹ tôi cuối cùng cũng sinh đứa trẻ, theo nhu cầu của hai bên.”

Đứa trẻ ấy, đương nhiên là anh. Nhưng, cái “nhu cầu” mà anh nói kia rốt cuộc nghĩa là gì, anh không giải thích tiếp nữa.

Bà mẹ chồng ấy đương nhiên chỉ muốn có được thứ bà ta muốn, rồi sau đó sẽ khiến cho hai mẹ con họ phải xa rời nhau,

Tăng Lý nhớ sau khi trở thành bệnh nhân của Ngải Cảnh Sơ, có một sáng đã gặp lại anh trong thư viện. Anh ngồi đọc sách dưới ánh mặt trời chiếu qua lớp thủy tinh, lúc ấy trong đầu cô thành linh vang lên câu nói của mẹ Mã Y Y: “Làm mẹ mà sinh được ra một thằng con trai tốt như vậy, thì đúng là hồng phúc tu tám đời.”

Nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ chỉ là một sự mỉa mai...

Ngải Cảnh Sơ giơ tay phải lên, nhẹ nhàng đặt lên vô lăng trước mặt.

Tăng Lý hạ mi mắt, nhìn theo tay anh.

Không biết có phải là bàn tay thường xuyên được khử trùng và đeo bao tay hay không mà làn da ở mu bàn tay còn trắng hơn da mặt và cánh tay.

Bất chợt anh lại hạ tay xuống, cầm vào cái cần gạt số. Lúc ấy, trong lòng Tăng Lý chợt nổi lên một cảm giác muốn nắm lấy bàn tay kia, tựa như vô số lần anh an ủi, dỗ dành cô...

“Tăng Lý!” Ngải Cảnh Sơ chợt gọi cô.

Tăng Lý cả kinh, vội vã lấy lại thần trí vừa bị đầu độc, thu lại bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của mình.

Ngải Cảnh Sơ hình như vẫn chưa nhận ra sự khác thường của cô, anh nói tiếp: “Tôi nói với cô những điều này, không phải vì muốn cô đồng cảm với tôi, cũng không phải tôi muốn lấy chuyện của tôi ra để an ủi cô. Tôi cảm thấy, đời người nhất định sẽ có những trắc trở không giống nhau, đã từng đau khổ, đã từng khóc, rồi cuối cùng vẫn cứ phải hướng về phía trước. Có lẽ nhiều năm sau khi quay đầu nhìn lại, sẽ phát hiện hóa ra những chuyện mà mình đã từng cố chấp muốn làm được lại chỉ là những điều rất nhỏ nhặt mà thôi.”

Tăng Lý trầm mặc không nói.

Ngải Cảnh Sơ lại tiếp tục: “Con người tôi thật sự không thích hợp làm nghề dạy học, cũng không hợp đi giảng đạo lý cho người khác, cho nên...”

“Tôi hiểu.” Tăng Lý đáp.

Di động của Ngải Cảnh Sơ chợt vang lên, anh nhận điện, nói được vài câu liền vội vã tắt máy.

Tăng Lý nhanh chóng nhận ra sắc mặt anh không tốt, lo lắng hỏi: “Sao thế?”

“Bệnh viện gọi tới, thằng bé bỏ trốn rồi.” Ngải Cảnh Sơ trả lời, rồi khởi động xe, nhìn Tăng Lý: “Tôi đưa cô về trước.”

“Không cần.” Tăng Lý vội ngăn cản, “Tôi tự bắt xe về, chuyện của anh quan trọng hơn.” Bệnh viện đại học A ngược hướng nhà cô, làm sao để anh vất vả như vậy được.

Ngải Cảnh Sơ nhìn đồng hồ, quả quyết: “Không được, ở đây hẻo lánh quá, giờ lại muộn rồi một mình cô đi bắt xe tôi không yên tâm.”

“Vậy anh đưa tôi tới đường lớn đằng kia là được rồi.” Tăng Lý nói.

Ngải Cảnh Sơ không nói gì nữa, chỉ lặng yên lái xe đi. Trong khi Tăng Lý còn tưởng anh đã ngẫm đồng ý rồi, thì lại nghe thấy anh nói: “Giờ đi cùng tôi tới bệnh viện đã, lát nữa tôi đưa cô về.”

“Thật sự không cần đâu.”

“Không mất nhiều thời gian của cô đâu. Nghe lời!”

Hai chữ “nghe lời” của anh khiến sắc mặt Tăng Lý ửng hồng, không dám lên tiếng tranh cãi nữa.

Cô nhớ lúc chập tối khi anh đỗ dành đứa trẻ kia, hình như, anh cũng dùng giọng điệu này?! Có phải bác sĩ khoa răng miệng phải thường xuyên tiếp xúc với bệnh nhân là trẻ con và vị thành niên, cho nên còn có một cái chiều đây tính sát thương như thế?

Tới bệnh viện, Ngải Cảnh Sơ còn không kịp chạy xe về gara, anh đỗ ngay ngoài cửa đại sảnh bệnh viện, căn dặn Tăng Lý vài câu, sau đó đưa chìa khóa xe cho cô rồi vội vã chạy vào trong.

Khoa răng miệng cũng là một bộ phận của bệnh viện đại học A nhưng mà được đặt tại một vị trí khác nằm cách biệt. Số người của khoa không nhiều lắm, tòa nhà có tổng cộng mười hai tầng, bảy tầng dưới là phòng khám, các tầng ở trên là văn phòng, phòng bệnh, và phòng phẫu thuật.

Lúc này đưa đứa trẻ tới đây, Ngải Cảnh Sơ sắp xếp cho nó nằm ở khoa khoang miệng trên tầng chín, giao cho học sinh của Cát Y đang trực ban.

Ngải Cảnh Sơ vừa tới nơi, sinh viên đang đi đi lại lại về lo lắng kia lập tức chạy tới rồi rít xin lỗi: “Thầy Ngải, em xin lỗi. Em vừa vào WC quay ra đã không thấy thằng bé đâu nữa.”

Y tá cũng nói: “Lúc đó tôi ngồi ở đây, cũng không chú ý thằng bé chuồn mất khi nào.”

Ngải Cảnh Sơ hỏi: “Mấy giờ?”

“Tầm mười rưỡi, vừa phát hiện ra thì chúng tôi gọi cho thầy ngay.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, lấy di động ra nhìn thời gian cuộc gọi, ghi gì đó lên một tờ giấy rồi bảo sinh viên kia tới phòng bảo vệ dặn họ làm theo những việc anh đã sắp xếp.

Chỉ mười phút sau, sinh viên kia gọi điện báo với anh, bảo vệ nhìn thấy thằng bé chạy ra khỏi bệnh viện rồi.

Anh có chút mệt mỏi, ra khỏi phòng y tá trực ban, anh đi tới cuối hành lang ngồi xuống đó một mình.

Anh sơ suất quá...

Lẽ ra trong lúc thằng bé còn chưa kịp đổi ý, anh nên nhẹ nhàng hỏi thăm tình hình của nó, đằng này... Lời nói lừa nó còn chưa kịp thực hiện, anh đã vội vàng đưa nó đến bệnh viện.

Lúc ấy, trong lòng anh còn đang lo lắng cho Tăng Lý, căn bản không kịp suy nghĩ nhiều.

Thang máy đột nhiên “đình” một tiếng, dừng lại.

Quá mười giờ, đại sảnh vắng tanh, bệnh nhân nằm viện cũng đã ngủ hết, chỉ còn lại những ánh sáng lập lòe phát ra từ những thiết bị y tế. Cho nên, khi cửa thang máy vừa mở ra, cả một vùng bên ngoài lập tức được chiếu sáng.

Ngải Cảnh Sơ bị ánh đèn và tiếng động thu hút, anh quay đầu lại, thấy Tăng Lý bước ra từ thang máy.

Anh đang ngồi trên chiếc ghế đối diện, bóng dáng cô đơn.

“Có chuyện gì thế?” Tăng Lý vừa nhìn thấy anh liền hỏi: “Tìm được thằng bé chưa?”

“Chưa.”

“Vừa nãy có mấy chiếc xe phải dừng, tôi đành phải lái xe của anh tới gara.” Cô quên không mang di động theo nên không có cách nào liên lạc với anh, sợ anh lát nữa ra không biết xe ở đâu, lại thấy anh mãi không xuống nên đành phải lên đây tìm.

“Anh sao thế?” Cô lại hỏi.

“Lần này cách lần đầu tiên tôi gặp thằng bé đã mấy tháng rồi, thằng bé đã lớn, đã qua mất thời kỳ thích hợp nhất để điều trị. Tình trạng bệnh của nó càng ngày càng nghiêm trọng, phát âm và ăn uống đều sẽ bị ảnh hưởng, chưa biết chừng còn ảnh hưởng tới thính giác.” Anh chậm chậm giải thích, giọng nói khó nén được tiếc nuối.

Anh nói xong, cửa thang máy cũng khép lại, ngừng một chút rồi tiếp tục hoạt động.

Tăng Lý nhú mày, vẻ ngẫm nghĩ: “Nếu anh muốn tìm thằng bé, tôi có thể thử.”

Ngải Cảnh Sơ nhìn cô khó hiểu.

Cô giải thích: “Tôi có làm quản lý ột trang web, trước đây cũng có tham gia một vài hoạt động vì trẻ em khó khăn. Hôm nay bên cạnh thằng bé kia còn có mấy đứa trẻ nữa, trong đó tôi cũng quen mặt một đứa., nếu thật sự chúng nó cùng một hội thì có thể sẽ tìm được.”

“Cảm ơn.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Tăng Lý mỉm cười: “Rất cuộc cũng có lúc anh nói câu cảm ơn với tôi.”

Ngải Cảnh Sơ khẽ cười, không trả lời.

“Nhưng mà,” Tăng Lý tỏ vẻ khó hiểu, “Thằng bé đó, hẳn là có bố mẹ, tại sao lại lưu lạc cùng đám trẻ kia.”

“Bọn chúng có lẽ đều không phải cô nhi.”

“Nghĩa là thế nào?”

“Trước đây tôi từng nhận được một ca bệnh, tình trạng giống như thằng bé đó. Bệnh nhân không phải cô nhi, nhưng bị cha mẹ cho những người khác thuê con mình đến thành phố để ăn xin.”

“Cho thuê?”

“Có nhà là vì con mình bị khuyết tật, có nhà là vì đông con không nuôi nổi, nên cho người ta thuê con mình để kiếm tiền. Có thể thuê quanh năm, cũng có thể thuê vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, khai giảng lại về đi học.”

Tăng Lý trầm mặc rất lâu, cô thở dài: “Sao bọn họ lại có thể làm vậy! Chỉ biết sinh, sinh ra lại không nuôi.”

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, định bảo Tăng Lý đi thôi, nhưng vừa cúi đầu lại thấy cô đang cắn môi. Anh đứng, cô ngồi, cho nên anh có thể nhìn thấy rõ. Anh khẽ nói một câu: “Đừng nhúc nhích!”

Tăng Lý chợt giật mình, không hiểu anh đang định làm gì.

“Để tôi xem.” Nói xong, anh giơ tay ra, ngón trỏ đặt dưới cằm cô, ngón cái nhẹ nhàng kéo môi dưới của cô xuống.

Đèn điện thẳng trên đầu hai người, bóng anh rơi trên mặt cô, anh liền ngồi xuống để lấy ánh sáng.

Lần này, vết thương hình chữ Z kia mới hiện rõ trong tầm mắt Ngải Cảnh Sơ. Lúc này, Tăng Lý bắt giắc cắn môi, răng cửa chạm vào vết thương, khiến nó rỉ máu.

“Niềng răng cửa vào da rồi.” Anh nói.

Ngải Cảnh Sơ ngồi xổm trước mặt Tăng Lý, vị trí thấp hơn cô một chút. Tăng Lý chợt cảm thấy bối rối, bình thường lúc điều trị, khoảng cách giữa hai người còn có lúc gần hơn thế này, nhưng anh đều đeo găng tay và khẩu trang, còn mặc áo khử trùng. Còn lúc này, bầu không khí có chút quỷ dị.

Gương mặt cô nóng lên, nhưng vì tay anh vẫn còn đang giữ trên cằm cô nên không thể quay đầu đi chỗ khác được.

Làn da ứng hồng của cô khiến Ngải Cảnh Sơ bồn chồn, lúc này mới nhận ra động tác của mình hơi ám muội. Cô quả nhiên dễ đỏ mặt!

Cô không dám nhìn anh, hàng lông mi khẽ động, một lớp phấn hồng lan tỏa tới tận vành tai của cô.

Anh thu tay lại.

Ánh mắt lưu luyến đôi môi của cô.

Cô khẽ mấp máy môi.

Khoảnh khắc ấy, anh rất muốn ... hôn cô.

Trái tim khẽ rung động.

Anh thu tay về, rồi lại giơ ra, kéo khuôn mặt cô lại gần.

Anh đang ngồi xổm, cô ngồi trên ghế. Khuôn mặt cô ở vị trí cao hơn đầu anh một chút cho nên anh khẽ nhướn người lên phía trước.

Tăng Lý không phải là không ý thức được chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô không dám cử động, lại càng không dám tự mình đa tình, chỉ ngây ngốc giương mắt nhìn anh.

Trước đây cô chỉ cảm thấy khuôn mặt của Ngải Cảnh Sơ vô cùng hài hòa cân xứng, tuyệt đối không chú ý ánh mắt anh lại hút hồn đến thế. Con người lúc này tựa như mặt hồ lăn tăn gợn sóng dưới ánh dương lấp lánh, khiến người ta nhìn vào không muốn rời đi.

Khoảnh khắc ấy, đối với Tăng Lý dài như mấy tiếng đồng hồ...

Nhất thời cô nghĩ, có phải anh đang chuẩn bị hôn mình không, ý nghĩ này lập tức khiến cô hoảng sợ. Cô chợt nhớ tới một câu nói: “Mắc bệnh công chúa!”, có lẽ khá hợp với cô lúc này, nhưng mà...

Cô thường hay thấy câu này xuất hiện trên diễn đàn, cũng hay nghe Ngũ Dĩnh nói khi miêu tả một bệnh nhân nào đó làm cao, khó chiều.

Một lần cô tới bệnh viện của Ngũ Dĩnh làm tim điện đồ, một bác sĩ nam lạnh lùng yêu cầu cô vén áo lên đến ngực, cô cắn răng làm mấy lần cũng không đúng vị trí. Anh ta liền nói: “Tốt nhất là cởi áo trong ra.”

Việc này Tăng Lý vẫn nhớ mãi không quên.

Về sau có lần cô phải tới bệnh viện tìm Ngũ Dĩnh có việc, nhìn thấy vị bác sĩ đó ở trong phòng làm việc của Ngũ Dĩnh, Tăng Lý sống chết không chịu vào. Ngũ Dĩnh bực bội, đến khi Tăng Lý nói lí do ra, cô ấy

mới lên tiếng: “Trên thế giới này đúng là có một vài tên bác sĩ cận bã, nhưng mà đại bộ phận vẫn là những người có đạo đức nghề nghiệp. Lúc làm phẫu thuật nội thông khí quản, bệnh nhân đều phải phơi ngực, ai còn quan tâm ngực lép hay ngực sữa nữa chứ. Khoa sản tụi mình còn có bác sĩ là nam giới đây này, nhưng mà người ta nhìn bệnh nhân nữ cũng chẳng khác tụi mình nhìn bệnh nhân nam là mấy, đều chỉ như nhìn tiêu bản trong phòng thí nghiệm mà thôi. Ai nghĩ nhiều như đồ ngốc nhà cậu.”

Vì Ngũ Dĩnh nói thế, cho nên mỗi khi tiếp xúc với Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý luôn tự nhủ với mình không được nghĩ về đối phương quá phức tạp.

Lúc này, giữa đêm khuya trong bệnh viện yên tĩnh, lòng bàn tay Ngải Cảnh Sơ đặt trên mặt cô mềm mại đến nỗi khiến người ta nảy sinh ảo giác. Đáng tiếc, ngay cả Vu Dịch còn không yêu cô, làm sao Ngải Cảnh Sơ có thể để ý tới cô được.

Đúng lúc này, thang máy “đỉnh” một tiếng mở ra. Cậu sinh viên lúc nãy được Ngải Cảnh Sơ giao cho nhiệm vụ đi tới phòng bảo vệ đã quay về.

Anh ta vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy bóng lưng Ngải Cảnh Sơ: “Thầy Ngải...”

Ngải Cảnh Sơ không hề quay đầu lại đáp, mà thông thả buông cái tay đang nâng cầm Tăng Lý ra, chậm chạp đứng dậy và bổ sung một câu: “May là chưa bị rơi niềng răng, nếu không thì mấy ngày này nhất định sẽ bị thương.” Giọng nói bình tĩnh cực kỳ.

Nghe xong câu đó, thần kinh đang tê liệt của Tăng Lý như được thả lỏng ra.

Nam sinh kia nói: “Cậu bé chạy ra từ cửa chính, người qua người lại nên không ai chú ý.”

Ngải Cảnh Sơ khẽ “ừ” một tiếng.

Cậu nam sinh kia có vẻ sợ anh, vẻ mặt giống như mình vừa phạm tội gì.

Tăng Lý nhớ ra chuyện mình vừa đáp ứng với Ngải Cảnh Sơ, liền nói: “Đưa điện thoại tôi mượn, tôi gọi một cuộc điện thoại xem sao, biết đâu có tin tức.”

Chuyện này phải gọi hỏi Ninh Phong, lần trước tổ chức hoạt động của trang web anh ta là một trong số những người lên kế hoạch. Thế nhưng Tăng Lý lại không nhớ số điện thoại của Ninh Phong, đành gọi cho Ngũ Dĩnh.

Ngũ Dĩnh vừa nhận ra giọng Tăng Lý liền hỏi: “Dùng điện thoại của ai thế?”

Tăng Lý cũng lười muốn giải thích, nên nói ngay vào chuyện chính: “Mình quên mang di động rồi, cậu gửi ỉnh số của Ninh Phong, mình có việc gấp cần nhờ anh ta.”

Ngũ Dĩnh cười hi hi rồi nói: “Cậu tìm Ninh Phong hả?”

Chợt giọng của Mã Y Y truyền tới: “Ninh Phong đang ngồi đây đánh bài cùng chúng mình.”

“Các cậu?”

Hai người này mới một lần tham gia đi xe đạp cùng nhau mà đã ngồi chơi bài với nhau rồi? Phát triển nhanh quá!

“Ừ, Mã Y Y thua sạch rồi.” Ngũ Dĩnh cười ha hả.

“Cậu đưa điện thoại cho Ninh Phong nghe máy đi.”

Không ngờ Mã Y Y lập tức chặn giữa đường, hét vào điện thoại: “Đừng nói nữa, cậu tới thẳng đây mang anh ta đi ỉnh. Cá nhỏ, mình không chịu nổi tên Phan Tư Vũ ngồi đối diện mình, cậu mau tới đây cứu mình đi! lập tức!” Nói xong, không e dè gì mà cúp máy.

Phan Tư Vũ dạo gần đây ngày nào cũng tới tìm Mã Y Y, đúng là vô cùng kiên nhẫn.

Tăng Lý trong tay cầm di động của Ngải Cảnh Sơ, quan về phía hai thầy trò họ, cười gượng: “Tôi phải qua đó một chuyến đã.” Tăng Lý nói.

“Tôi đưa cô đi.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Sau đó, hai người lại rời khỏi bệnh viện.

Trên đường, Tăng Lý nói qua về thú vui đánh bài của Mã Y Y: “Người khác nhìn vào thì thấy cô ấy là một đại mỹ nữ, không dễ chọc, nhưng thực ra, ai thân với cô ấy đều sẽ nhận ra cô ấy rất dễ trêu đùa.”

Ngải Cảnh Sơ không lên tiếng, chỉ ừ nhẹ một tiếng. Dựa vào thái độ đối đãi với người khác của anh, như vậy đã là nhiệt tình lắm rồi, nhưng không hiểu sao Tăng Lý vẫn mơ hồ thấy anh không tập trung. Cho rằng anh đang lo lắng đứa trẻ kia nên cô cũng không chú ý.

Thật khó mà tưởng tượng được, trong lòng anh không hề bình lặng như vẻ mặt.

Quán cà phê nằm gần đại học A, chỉ cách bệnh viện một bức tường, Ngải Cảnh Sơ có giấy ra vào trường nên từ khu giảng đường đi chẳng mấy chốc đã tới quán.

Tăng Lý chỉ về đằng trước: “Chính là chỗ tấm biển sáng đèn kia rồi, tôi xuống ở đây là được.”

Con phố này hai bên đều là nhà cửa dân cư san sát, trời vừa tối, hai bên đường đã đổ đầy xe tư nhân, nếu đi vào thì lát nữa sẽ rất khó quay đầu xe. Ngải Cảnh Sơ đành dừng ở đây để cô qua đường.

Tăng Lý cởi dây an toàn, chào Ngải Cảnh Sơ một câu rồi xuống xe.

Ngải Cảnh Sơ ngồi lặng im nhìn theo cô.

Tăng Lý đi qua trước mũi xe, cẩn thận nhìn xung quanh một lát, một chiếc xe đạp điện vừa chạy tới, cô vội né người sang một bên.

Trên đường đầy chật xe, Tăng Lý phải nhón chân lách qua những khe hở giữa hai xe.

Ngải Cảnh Sơ nhìn theo cho tới khi Tăng Lý đi vào trong rồi mới khởi động xe.

Bất giác, anh lại quay lại nhìn toà nhà. Toà nhà năm tầng, tầng trệt có một cửa hàng tạp vụ. Quán cà phê của Tăng Lý thuê hai gian tầng trên tầng dưới, tường và cửa sổ đều được sơn màu xanh lục, bên trong đèn sáng nhưng lại mơ hồ không rõ ràng lắm, thứ duy nhất có thể nhìn rõ là tấm biển hiệu kia. Tấm biển màu da cam hình tròn, bên trên hình tách cà phê là một dòng chữ tiếng Anh “Carol’s”.

Ngải Cảnh Sơ sững người.

Carol...

Một cái tên bình thường, anh đã gặp vô số lần trong đời. Thế nhưng...

Anh vốn là một người thông minh nhạy bén, chỉ chớp mắt một cái, anh đã có thể nối liền những mảnh kí ức xưa, chân tướng dần dần hiện rõ...

Carol, Tăng Lý...

Tăng Lý, Vu Dịch...

Ngải Cảnh Sơ ngồi bất động trong xe. Động cơ vẫn chưa tắt, âm thanh rì rì đều đặn vang lên.

Rất lâu...

Mãi đến khi nghe thấy tiếng còi xe phía trước anh mới lái xe đi.

Anh về tới nhà, ông nội vẫn còn thức, đang ngồi trong phòng làm việc, vừa nghe nhạc vừa cầm kính lúp đọc sách.

Dì Lý thấy có người về, từ phòng bếp đi ra: “Tiểu Sơ đã về đấy à? Ông nội cháu nói không ngủ được nên dì đang làm cháo đậu đỏ cho ông ấy. Cháu cũng vào ăn một ít đi.” Dì Lý thực ra là người nhà của bà nội, đã ở đây giúp việc từ khi bà nội anh chưa qua đời, dì xưa nay vẫn coi anh như con trai.

Ngải Cảnh Sơ bình tĩnh chào “dì hai” rồi đi vào trong rửa tay. Ngồi ăn một bát cháo xong, anh vào phòng xem ông nội đang đọc sách gì.

Dì Lý thấy Ngải Cảnh Sơ có gì đó là lạ, ôm bản khoả về phòng hỏi ông xă: “Thằng bé này hôm say sao ấy?”

“Sao là sao?” Lão Lưu hỏi.

“Lúc chiều nói ra ngoài chơi bóng, sau đó lại gọi điện về nhà bảo không về ăn cơm, giọng điệu vẫn còn rất vui vẻ.”

“Bây giờ có gì khác đâu?” Lão Lưu nhìn Ngải Cảnh Sơ vẻ thăm dò, “Bà cứ suy nghĩ nhiều.”

Sau khi mọi người đi ngủ, Ngải Cảnh Sơ mới lên gác về phòng riêng.

Tắm rửa xong, anh nằm chờ người trên giường, ép mình nhắm mắt lại ngủ.

Đây là thói quen anh đã rèn luyện từ lâu. Mỗi lần trực đêm tại bệnh viện, không có thời gian ngủ đủ giấc, cũng không thể nghỉ ngơi đúng quy luật đồng hồ sinh học, có mười phút mà chỉ chớp mắt chín phút cũng là lãng phí thời gian. Bởi vì bất cứ lúc nào cũng có thể bị đánh thức, làm xong việc lại quay về ngủ tiếp.

Vậy mà hiện tại, thói quen ấy dường như đã mất đi tác dụng.

Trong bóng tối, Ngải Cảnh Sơ nhắm chặt mắt không biết đã bao lâu mà vẫn chưa ngủ được. Lòng anh còn chưa phiền muộn như vậy bao giờ, đúng là một cảm giác mới mẻ, dường như bản thân đang nắm giữ thứ gì nhưng liên tục để nó rời khỏi kẽ ngón tay.

Ngải Cảnh Sơ trở dậy, lái xe ra khỏi nhà.

Chạy trên đường cao tốc, anh mở mui xe, châm một điếu thuốc.

Tốc độ xe khá nhanh.

Lúc đầu anh cứ lái không mục đích, bản thân anh cũng không biết mình định đi đâu. Sau đó, bất chợt nhìn thấy biển báo cửa khẩu Đông Sơn, anh liền chuyển hướng xe, vào trạm thu phí.

Tháng giêng hằng năm, vào ngày giỗ bà nội, anh và ông nội đều tới đây ở vài ngày.

Nhưng lúc này, anh tới không phải vì lí do ấy.

Anh không chần chừ, lái xe mấy vòng đã vào con đường dẫn lên núi.

Thời tiết khá đẹp, đường lên núi cũng dễ đi. Gió đêm thổi nhẹ nhàng, ánh trăng sáng rọi. Không gian im ắng bị tiếng ô tô đánh vỡ.

Xe chạy qua chùa Đông Bình, tới trước cửa khách sạn Đông Sơn, Ngải Cảnh Sơ mới dừng xe lại. Anh tắt máy, rút chìa khóa rồi xuống xe.

Ven đường có một cái ghế đá dài.

Lần trước tới đây, lúc xuống núi anh bị sốt cao, ngồi ở chỗ này nghỉ một lát, lại không ngờ thấy Tăng Lý vội vã đi tới.

Một người bình thường vẫn nhát gan, vẫn dễ đỏ mặt mắc cỡ, vẫn không dám lên tiếng mắng người như cô, vậy mà đêm khuya chạy xuống đây tìm anh.

Ngải Cảnh Sơ đưa điếu thuốc lên miệng, hút mạnh hai hơi, sau đó, luồng khói theo hơi thở từ mũi anh tỏa ra.

Cô ấy, không phải của anh...

Chợt di động phát ra âm thanh, Ngải Cảnh Sơ lấy ra xem, là âm báo pin yếu. Kim lòng không được, anh mở hộp tin nhắn, tấm ảnh Tăng Lý gửi cho anh lúc ăn cơm chiều.

Trong ảnh là cô và Ngô Văn Hà, có lẽ là lúc làm việc hai người tự chụp bằng điện thoại. Tăng Lý mặc chiếc áo len màu lam, đang mỉm cười nhìn về ống kính. Lúc nào cô ấy cũng cười e thẹn như thế, khe mí mắt môi rất nhẹ nhàng, bởi vì chỉ cần hở môi là niềng răng sẽ lộ ra.

Ngải Cảnh Sơ lại hút thêm một điếu thuốc nữa. Làn khói lướt qua đầu ngón tay, hàng lông mày anh khẽ nhú lại, ánh mắt dừng trên ảnh chụp rất lâu.

Cuối cùng, anh bỏ điếu thuốc xuống, ấn nút xóa tin nhắn ảnh kia đi.

Lần đó, Ngải Cảnh Sơ đi trung tâm nghiên cứu ở Boston nghe báo cáo.

Boston cách Philadelphia khá xa, lúc đi anh đi nhờ xe của bạn, vốn định bắt xe lửa quay về thì lại nhận được cảnh báo có bão tuyết cho nên trì hoãn mấy hôm sau mới về trường được.

Lúc trở lại Philadelphia, anh đi thẳng tới phòng thí nghiệm rồi mới về nhà trọ. Nhà trọ nằm ngay gần trường đại học, tầng trên tầng dưới khá nhiều bạn học mới, Ngải Cảnh Sơ vốn dĩ trọ một mình như sau đó có một sinh viên mới chuyển tới chưa tìm được nơi ở, vì là đồng hương cho nên anh liền đồng ý cho ở cùng.

Anh ta chính là Vu Dịch.

Trước khi Ngải Cảnh Sơ đi Boston, Vu Dịch đã về nước vì mẹ anh ta phải làm phẫu thuật cắt bỏ khối u.

Cơn bão tuyết để lại hậu quả không quá nghiêm trọng, tuyết đọng trên đường cũng đã được cào đi khá nhiều.

Tới khu nhà trọ, đang định lên tầng thì Ngải Cảnh Sơ gặp một lưu học sinh người Hàn Quốc họ Lý, anh ta có đôi mắt một mí, sống mũi cao, tính tình cởi mở với tất cả mọi người. Thật ra anh ta không ở trong khu này, chỉ vì đang theo đuổi một bạn nữ ở đây nên thường xuyên qua đây.

Ngải Cảnh Sơ và Vu Dịch cũng không thích anh ta lắm. Anh ta gần như đã theo đuổi tất cả những lưu học sinh nữ độc thân đến từ châu Á, hơn nữa, còn tán tỉnh cả những sinh viên nước ngoài học khoa tiếng Hàn bằng cách chủ động nhận gia sư miễn phí, phục vụ tận nhà, bất kể nam nữ. Có vẻ như mục đích anh ta tới đây không phải là để học Y mà là để tuyên truyền văn hóa nước nhà.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu tỏ ý chào hỏi rồi đi qua. Mới đi được mấy bước, anh đã bị anh ta gọi lại: “À đúng rồi, tôi nhặt được một bức thư, tối nay sẽ mang tới cho cậu.”

Ngải Cảnh Sơ nghe thấy thế, cũng chỉ tưởng là thư mời, hay hóa đơn, tờ rơi gì đấy, cho nên hoàn toàn không để tâm chuyện này.

Buổi tối, nam sinh Hàn Quốc kia đến gõ cửa thật.

“Mấy hôm trước bão tuyết, gió to, nhà trọ rối tinh rối mù hết cả. Lúc tôi đang chạy xe dọn tuyết thì nhặt được bức thư này, thấy bên ngoài ghi chữ Hán nên đoán nó là của cậu.”

Ngải Cảnh Sơ nghi hoặc nhận lấy.

Không nên gọi là thư, cái này đúng là một chồng giấy. Toàn bộ đều bị ngấm nước, hiện giờ khô lại nên có vẻ cứng cứng, mấy trang giấy đều dính bết lại với nhau, dày cộp.

Ngải Cảnh Sơ quan sát phong thư hồi lâu.

Nam sinh người Hàn Quốc kia, ngoại trừ tinh thần dân tộc quá cao thì cũng nhiều điểm tốt, cũng rất nhiệt tình với mọi người, anh ta lên tiếng giải thích: “Không biết là ai bóc tem, cắt phong bì nữa. Rơi trong tuyết lâu quá, vừa bắn vừa ướt nên tôi vứt đi rồi.”

Ngải Cảnh Sơ nói cảm ơn, rồi đóng cửa lại.

Anh xem bức thư, không thấy tên người nhận vì trang thứ nhất đã bị mất. Những chữ Hán xinh đẹp đáng yêu kia cũng hoàn toàn là nét bút xa lạ anh chưa từng gặp.

Ngải Cảnh Sơ quay vào trong bếp tắt bếp, rồi ngồi ở sofa đọc bức thư kia.

Chữ đã nhòe đi khá nhiều vì ngấm nước, tờ nọ dính vào tờ kia, anh phải cẩn thận gỡ chúng ra, tuy nhiên cũng không khó khăn lắm để đọc.

Người viết thư nhắc tới rất nhiều những chuyện cũ đã cùng trải qua với “anh”, từ lúc học cấp hai bị bắt phải học thêm, cho tới lúc cha mẹ li hôn... Những dòng chữ không chỉ là lời tâm sự mà còn chứa đựng nỗi niềm của một cô gái đối với người yêu.

Đọc tới đây, Ngải Cảnh Sơ hoàn toàn xác định đây là bức thư gửi cho Vu Dịch.

Vu Dịch mới chuyển tới chưa lâu, anh bạn người Hàn kia không hiểu rõ chuyện của Vu Dịch lắm, nhìn thấy chữ Hán liền cho rằng bức thư này là của Ngải Cảnh Sơ.

Sau khi kết luận như vậy, anh không đọc tiếp nữa, đặt thư lên bàn học rồi đi làm việc.

Thời gian đó, ông chủ đi công tác ở Anh, bệnh nhân ở phòng khám không nhiều, công việc tình nguyện cũng ít.

Trong bệnh viện có rất nhiều tình nguyện viên, không những phụ giúp y tá mà còn sắp xếp chỗ ở cho bệnh nhân nằm viện.

Tầng hai có một bà lão má trái mọc nhọt, đã nằm viện khá lâu. Bà là giáo sư Hoa kiều đã về hưu, rất quý Ngải Cảnh Sơ. Lúc anh tới phòng bệnh thăm bà lão, cô gái tình nguyện viên vừa đọc xong một cuốn truyện cho bà lão nghe.

Cô gái than thở: “Thật chẳng ra sao, vì sao cô gái không nói cho chàng trai?”

Bà lão đáp: “Đây chính là một đặc điểm trong tình yêu mà không ai giải thích được.”

“Anh ta không nhận ra cô gái, sao cô ấy còn yêu anh ta như vậy chứ?”

“Ồ, nhất định là anh ta đẹp trai giống như tiểu Ngã.” Bà lão mỉm cười.

Ngải Cảnh Sơ vốn chẳng bận tâm nhưng lại chợt nghe thấy bà lão nhắc tên mình, liền thuận miệng hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

“Về cuốn tiểu thuyết vừa đọc.” Cô gái chìa quyển sách ra.

Ngải Cảnh Sơ cầm lấy xem, cuốn truyện tên là Letter from an unknow woman.

Anh chẳng mấy khi tiếp xúc với văn học, ngoại trừ những sách cần phải đọc, những loại khác không biết nhiều lắm. Nhưng khi nhìn thấy cái tên này, anh chợt thấy hiếu kỳ.

“Nội dung thế nào?” Anh hỏi.

“Một nhà văn vào buổi sáng hôm sinh nhật nhận được phong thư kì lạ từ một người con gái xa lạ.” Cô gái suy nghĩ một lúc, lại nói, “Nhưng trước khi bức thư ấy được gửi đi, cô gái kia đã qua đời.”

Nghe vậy, bàn tay đang giữ sách của Ngải Cảnh Sơ chợt khựng lại.

Cả ngày hôm ấy, lòng anh thấp thỏm không yên.

Buổi tối về tới nhà trọ, anh cởi áo khoác và khăn quàng cổ ra rồi lập tức đi tới bàn học cầm bức thư kia lên.

Một chút do dự, một chút chần chừ, anh tiếp tục đọc hết bức thư. Đọc đến dòng cuối cùng, anh thở dài một hơi, một cảm giác kì lạ dâng lên trong lòng, có lẽ là cảm động, có lẽ là thương hại...

Tình yêu của một cô gái chảy ra từ những câu chữ, chân thành như vậy, rụt rè như vậy, trong sáng như vậy, thật khiến cho người khác không khỏi khát khao.

Anh nhìn đồng hồ, quyết định gọi điện thoại về nước cho Vu Dịch theo số mà anh ta đã để lại. Gọi một lần, không ai nghe máy.

Sáng sớm hôm sau, Ngải Cảnh Sơ tới bệnh viện thì gặp được một cô gái người Trung Quốc có quen biết sơ, cô ta hỏi: “Sao gần đây em không thấy anh Vu Dịch nhỉ?”

“Cậu ấy về nước rồi.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Em thấy anh ấy có một bức thư từ Trung Quốc gửi tới, em tiện đường ghé qua chỗ các anh nên để vào trong hòm thư. Có bị trộm mất không ạ?”

“Không đâu.” Ngải Cảnh Sơ trả lời.

Lại nghĩ tới chuyện hôm qua, anh liền gọi cho Vu Dịch một lần nữa, vẫn không có ai nghe máy. Bất đắc dĩ, anh đành quay về nhà, mở bức thư ra xem số điện thoại ghi cuối thư. Anh bấm theo dãy số ấy.

Chuông reo hơn mười tiếng, người bên kia mới nhận máy.

“A lô.” Giọng một cô gái nhẹ nhàng truyền đến, vừa ấm áp, vừa pha chút thấp thỏm lo âu.

“Cô là Carol? Tôi là bạn cùng phòng với Vu Dịch.”

Dịch: Sahara

10. Chương 10

Dịch: Sahara

Tối đó, Tăng Lý một mình đi vào quán cà phê, vừa đẩy cửa liền trông thấy bốn người đang chơi mạt chược, khách hàng không có một ai.

Mã Y Y vừa thấy Tăng Lý liền kêu lên: “Con cá kia! Mấy người này a dua vào ăn hiếp mình, thắng hết tiền của mình rồi!”

Ninh Phong tùm tùm cười không nói gì.

Ngũ Dĩnh lên tiếng: “Chơi thì phải chấp nhận thua! Không muốn đánh nữa thì tránh ra để Tăng Lý chơi!”

“Còn lâu!” Mã Y Y chỉ vào Phan Tư Vũ, “Được rồi, cá nhỏ tới rồi, anh có thể ra rồi. Đây, Phan Tư Vũ, anh có biết chơi bài không thể hả? Toàn khiến tôi chịu thiệt thòi thôi!”

Phan Tư Vũ nhìn Tăng Lý cầu cứu.

Tăng Lý vội vàng lên tiếng giảng hòa: “Tôi nghỉ tẹo đã, ngồi uống cốc nước, anh cứ chơi thay tôi mấy ván đi.”

Ngũ Dĩnh vừa tráo bài vừa hỏi Tăng Lý: “Vừa nãy cậu làm gì thế hả? Di động tắt máy, điện thoại bàn thì không ai nghe, nửa đêm đi đâu thế? Cậu dùng điện thoại của ai?”

“Bạn.” Tăng Lý cầm cốc thủy tinh lên rót nước, uống một ngụm.

Nói xong, cô nhìn qua lớp cửa kính, trong này sáng hơn ngoài đường nên không nhìn rõ cái gì, chỉ thấy bóng mình phản chiếu trên kính.

Cô ngồi xuống bên cạnh Mã Y Y, xem họ đánh bài.

Một lúc sau có một nam thanh niên vào quán, thấy mấy người họ đang chơi bài, anh ta rất tự nhiên hỏi: “Còn bán cơm nữa không?”

Tăng Lý lập tức cười đáp: “Xin lỗi, ở đây chỉ có rượu và đồ uống.”

Chàng thanh niên ồ một tiếng rồi đi ra.

Tăng Lý đi theo anh ta vài bước ra ngoài, chợt phát hiện xe Ngải Cảnh Sơ vẫn còn đó. Cô không chắc lắm, chẳng lẽ đã lâu thế rồi mà anh vẫn còn dừng xe ở đó ư? Hay xe hỏng?

Cô đang định đẩy cửa ra xem thì Mã Y Y lại gọi: “Cá nhỏ, lại đây, mau xem giúp mình nên đánh quân nào, giữ quân nào. Mình sắp hoa cả mắt rồi.”

Cô đành phải quay vào, nhìn qua rồi nói: “Đánh quân ba đi.”

Mã Y Y ra quân xong, Tăng Lý chợt nghe bên ngoài có tiếng còi xe, cô quay đầu lại nhìn thì thấy chiếc SUV đen bóng của Ngải Cảnh Sơ chạy đi.

Đêm, Tăng Lý, Mã Y Y và Ngũ Dĩnh đều ngủ chung giường trên tầng hai, vừa nằm vừa tán gẫu.

“Lúc nãy cậu bắt taxi hay ai đưa tới? Nhìn có vẻ lưu luyến không muốn rời.” Ngũ Dĩnh nói.

“Làm gì phải.”

“Rõ ràng cậu lạ lắm.” Ngũ Dĩnh lại nói, “Với cả, cậu dùng di động của ai gọi tới?”

“Đã bảo là bạn rồi.”

“Bạn nào?” Mã Y Y hỏi.

Tăng Lý áp ứng.

“Cậu mà cũng có người bạn nào mà cả hai đứa mình không biết ư? Kì lạ!” Ngũ Dĩnh nói.

“Cậu xem cậu ấy như vậy đúng là không bình thường. Di động đâu rồi?” Câu hỏi sau là Mã Y Y hỏi Ngũ Dĩnh.

“Để làm gì?” Ngũ Dĩnh đưa di động cho Mã Y Y.

“Cậu ấy không chịu phối hợp thì chúng ta gọi lại hỏi xem người kia là ai?” Vừa nói, Ngũ Dĩnh vừa mở nhật kí cuộc gọi ra.

Tăng Lý giật mình hét lên một tiếng, vội vàng giật lấy điện thoại nhưng đương nhiên không đầu lại nổi với hai người kia.

Ngũ Dĩnh như một con bạch tuộc quấn lấy người Tăng Lý. Mã Y Y thuận thế leo lên người cô, đè cô nằm im xuống, rồi cầm điện thoại nhìn Tăng Lý, nói: “Được lắm được lắm! Nhìn cậu thế là đã đủ biết có tật giật mình rồi.”

“Muốn gọi thì gọi nhanh lên, không giữ được lâu đâu!” Ngũ Dĩnh nói.

“Mã Y Y, cậu dám!” Tăng Lý hét lên.

“Hết cái gì mà hết?” Mã Y Y đắc ý nói, “Cậu mà còn hết nữa người ta nghe thấy lại tưởng chúng ta đang chơi 3P (*) đấy!”

(*) 3P: 3 người XXX (cả nhà tự hiểu ^^)

Tăng Lý khóc không ra nước mắt.

Kết quả, Mã Y Y loay hoay một lúc rồi nói: “Ngũ Dĩnh, điện thoại của cậu nhật kí cuộc gọi ở chỗ nào?”

“...” Ngũ Dĩnh bó tay toàn tập.

“Đừng gọi, muộn thế này rồi. Mình nói là được chứ gì.” Tăng Lý cố thương lượng.

“Thế còn được.” Mã Y Y đắc ý.

Thế là sau đó, Tăng Lý bắt đầu kể hết chuyện gần đây giữa mình và Ngải Cảnh Sơ ra.

Nghe xong, Mã Y Y kết luận: “Nếu không phải anh ta thích cậu, mình bẻ tay mình rán cho cậu ăn.”

“Sao có thể?!” Tăng Lý kinh ngạc.

“Người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn người trong cuộc.” Ngũ Dĩnh nói.

“Anh ta lúc ấy nhất định là muốn hôn cậu. Nghe mình đi, không sai đâu, rõ ràng là anh ta giả trò mưu manh.” Mã Y Y lại nói, “Lẽ ra lúc đó cậu nên tát cho anh ta một cái, sau đó khóc lóc bắt anh ta phải chịu trách nhiệm. Rồi bọn mình sẽ uy hiếp anh ta, bắt anh ta tới đây làm bằng hiệu sống, cứ một trăm được hôn anh ta một cái, hai trăm hôn hai cái, chẳng mấy mà chúng ta thu được khối tiền! Ôi...”

Ngũ Dĩnh nhéo Mã Y Y một cái rõ đau, chấm dứt giấc mộng: “Tốt nhất cậu mở phòng khám nha khoa rồi mời anh ta tới làm bác sĩ, kiếm được rất nhiều tiền đấy.”

Tăng Lý tủm tỉm cười.

Ngũ Dĩnh đột nhiên hỏi: “Cậu thích anh ta không?”

Tăng Lý mộng mị: “Sao có thể chứ!”

“Nếu coi anh ta là người qua đường như bao người khác, sao khi này còn đứng nhìn xe anh ta đỗ bên kia làm gì?”

“Mình... mình...” Tăng Lý nói liền hai chữ “mình”, sau đó không biết nói gì nữa.

Nửa đêm, không biết là do lâu không ngủ ở đây hay thế nào mà thao thức mãi không ngủ được. Sợ ảnh hưởng tới Mã Y Y, cô nhẹ nhàng trở mình một cái, nhưng bất chợt lại nghe Ngũ Dĩnh nhỏ giọng gọi mình.

“Tăng Lý.”

“Uhm?”

“Vẫn chưa ngủ?”

“Ừ.”

“Mình cũng vậy.”

“Cậu và Ninh Phong thế nào rồi?”

“Mình thấy anh ấy không đến nỗi nào, ai tiếp xúc cũng thích.” Ngũ Dĩnh đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Tăng Lý cười.

“Còn cậu?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Mình làm sao?”

“Cậu có cảm thấy cậu như thế rất bất công với Ngải Cảnh Sơ không? Nếu như anh ta thật sự thích cậu, nếu như anh ta biết chân tướng, anh ta sẽ nghĩ thế nào?” Ngũ Dĩnh nói.

Tăng Lý không đáp.

Ngũ Dĩnh nói tiếp: “Cậu biết anh ta là ai, biết quan hệ giữa anh ta và Vu Dịch, mà anh ta vẫn chưa biết cậu chính là Carol. Cậu tiếp cận anh ta, chẳng lẽ không phải vì Vu Dịch?”

“Không phải.”

“Đừng có vội chối. Y Y không biết, nhưng mình còn không rõ sao? Anh ta và Vu Dịch rất giống nhau đúng không?”

“Không giống.”

“Cậu biết thừa mình không nói về tướng mạo. Lúc cậu ở Đông Sơn, anh ta giúp đỡ cậu, giống như Vu Dịch đã từng giúp cậu lúc cậu gặp chuyện gì khó xử ở nhà. Cậu muốn tìm thấy cái bóng Vu Dịch trên người anh ta, muốn thông qua anh ta nghe ngóng tin tức từ Vu Dịch. Nếu anh ta không phải bạn học của Vu Dịch, không phải người gọi điện báo cho cậu tình hình của Vu Dịch, liệu tối hôm ở Đông Sơn khi Mã Y Y không tới được cậu có cầu cứu anh ta? Có đi nhờ xe anh ta? Có chạy xuống núi đưa đồ cho anh ta? Đời này không dính dáng tới Vu Dịch thì cậu không sống nổi ư? Cậu có tự tôn một chút được không hả?”

Càng nói càng tức giận, giọng càng lớn, câu cuối cùng lập tức đánh thức Mã Y Y.

Mã Y Y bật đèn, mắt nhắm mắt mở trông thấy hai người ngồi ở sô pha, một người hùng hùng hổ hổ, một người lặng im không nói câu nào.

“Nửa đêm hai cậu làm cái gì thế?”

“Không thấy đang cãi nhau à?” Ngũ Dĩnh bực mình nói.

“Chúng ta bao năm nay không cãi nhau rồi, đang cãi cái gì đấy? Nói mình nghe chút.” Mã Y Y hào hứng.

Ngũ Dĩnh lặp lại câu nói khi nãy lần nữa.

Bấy giờ Mã Y Y mới biết mối quan hệ giữa Ngải Cảnh Sơ và Vu Dịch.

Sau khi nghe rõ đầu đuôi, Mã Y Y phi cái gối vào người Ngũ Dĩnh, đứng dậy chìa tay vào mặt Ngũ Dĩnh mà nói: “Ngũ Dĩnh kia, cái đồ bội bạc nhà cậu, ai khiến cậu ở đây mà giả làm thánh mẫu. Vu Dịch là họ hàng nhà cậu hay Ngải Cảnh Sơ là họ hàng nhà cậu? Chẳng phải trước đây đã nói là không nhắc tới Vu Dịch nữa hay sao? Bất công với ai thì liên quan gì tới chúng ta? Ai bảo anh ta không quen biết ai tốt mà lại quen với Vu Dịch chứ? Ai bảo anh ta không khám rắng cho ai lại khám đúng cho cá nhỏ chứ? Đáng đời! Cá nhỏ của chúng ta thích làm gì thì làm, không thu phục được tên Vu Dịch đáng ghét kia thì chơi bạn anh ta, chẳng lẽ không được sao?”

Mã Y Y hùng hổ nói một trận, cả cô ấy và Ngũ Dĩnh đều không nhịn được mà bật cười ha hả.

Tăng Lý cũng mỉm cười: “Hai người hát tuồng được đấy, một người đóng vai tốt, một người đóng vai xấu.”

Một lúc sau, Tăng Lý gượng gạo nói: “Thực ra mấy lần mình cũng định nói với Ngải Cảnh Sơ, nhưng lời nói ra tới cửa miệng đều không thể thốt ra được. Ngày xưa mình vừa ấu trĩ vừa nực cười, huống chi anh ta đã đọc bức thư đó, nếu anh ta đã quên rồi thì tốt, nhưng ngộ nhỡ anh ta vẫn nhớ thì mình thật sự không biết giấu mặt đi đâu cho hết ngượng.”

“Không muốn nói thì đừng nói, cậu không có nghĩa vụ phải nói cho anh ta.” Mã Y Y nói.

“Với cả, anh ta sẽ không thích mình đâu. Các cậu yên tâm, có lẽ anh ta chỉ thấy mình đáng thương nên mới giúp mình nhiều như thế.” Tăng Lý nằm xuống, “Vừa nãy mình gọi điện tìm Ninh Phong cũng là vì muốn giúp Ngải Cảnh Sơ tìm một thằng bé bị sút môi, chỉ là một người anh ta vô tình gặp trên đường. Có lẽ con người anh ta là thế, bề ngoài có vẻ lãnh đạm nhưng thực chất bên trong vô cùng tốt bụng.”

Nếu không phải vì anh ta tốt bụng, thì sau đó cô và Vu Dịch đã không có cơ hội gặp gỡ nhau nhiều như thế.

Cô có nên cảm kích anh ta hay không đây?

Tăng Lý cười gượng gạo.

“Không nói chuyện này nữa. Nói chuyện gì vui vui tí đi.” Ngũ Dĩnh lên tiếng, “Mã Y Y, hôm nay cậu thua bao nhiêu tiền?”

“Phi! Cái đồ nhà cậu chuyên gia lấy nỗi đau của người khác làm niềm vui của bản thân.” Mã Y Y khinh bỉ nói.

Nói chuyện một lúc, ba người rốt cuộc mới cũng chịu đi ngủ tiếp.

Thật ra, Tăng Lý không hề cảm thấy Vu Dịch nợ mình cái gì. Là cô tự mình nhớ mãi không quên quãng thời gian ấy, hai người bạn thân của cô chỉ vì quá thương cô nên mới coi Vu Dịch không ra gì.

Chiều thứ tư, Tăng Lý ôm một bụng tâm trạng phức tạp tới bệnh viện.

Từ sau lần chia tay kia, cô và Ngải Cảnh Sơ chỉ liên lạc điện thoại với nhau một lần về chuyện đứa bé. Nói xong, hai người cũng không thừa thãi thêm một câu nào liền cúp máy.

Thời gian này nhiều đồng nghiệp được cử đi bồi dưỡng, ca làm thiếu người, Tăng Lý không có cách nào xin nghỉ, thật không dễ dàng gì mới xin về sớm được. Cô tới quá muộn, chẳng kịp đăng kí lấy số đã vội vã đi lên tầng trên.

Nhìn thấy Tăng Lý, cô y tá đi tới nhận phiếu khám lên tiếng: “Sao chị tới muộn thế? Chị ngồi tạm ngoài này đợi một chút, thầy Ngải đang họp ở phòng bên, tôi chạy qua hỏi xem thầy còn khám nữa không rồi quay lại nói với chị.”

Tăng Lý cảm ơn cô y tá rồi đi ra ngoài cửa, nhưng không ngờ lại bắt gặp Ngải Cảnh Sơ đang đi đến trước mặt mình.

Cô bối rối không biết làm gì thì cô y tá kia đã lên tiếng trước: “Thầy Ngải, lại có một bệnh nhân nữa tới tái khám, có khám nữa không ạ?”

“Có, nhưng phải đợi.”

“Thật không phải, tôi tới muộn quá!” Tăng Lý giải thích.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Thực ra, Tăng Lý vẫn còn điều muốn nói, cô không biết có cần nói trước với Chu Văn không, hay là cứ trực tiếp nói thẳng với Ngải Cảnh Sơ.

Cô vẫn còn đang chần chừ thì bị y tá kia giục: “Chị gì kia, chị mau ra bên ngoài chờ đi, lúc nào khám tôi gọi chị, thầy Ngải còn phải họp đây.”

Tăng Lý xấu hổ cúi gầm mặt đi ra ngoài.

Tới gần cửa thang máy, cô ngồi xuống ghế chờ. Lúc này có mấy bác sĩ và sinh viên đang đợi thang máy xuống tầng, còn có một vài bệnh nhân đến muộn như cô. Tầng Lý nhìn đồng hồ, mới hơn bốn giờ, có lẽ là do ở đây họ không nghỉ trưa nên mới tan ca sớm hơn những cơ quan khác.

Ngẩng đầu lên nhìn về phía thang máy, Tầng Lý chợt giật mình, không ngờ lại ngồi ở đây, vị trí đặt ghế giống y đúc khiến cô sinh ra ảo giác. Điểm khác biệt chỉ là lần trước ở tầng chín, lần này ở tầng bốn. Tối hôm ấy, anh ngồi xổm trước mặt cô, rốt cuộc là định hôn cô, hay là chỉ đơn thuần là xem niềng răng của cô? Có lẽ cả đời này cô cũng không có câu trả lời.

Nửa tiếng sau, Chu Văn đi ra gọi cô.

Chu Văn vừa đi vừa nói chuyện với Tầng Lý: “Bộ váy này của chị đẹp quá đi! Chị mua ở đâu thế? Rõ ràng chị lớn tuổi hơn em mà nhìn chị sao cứ thấy trẻ hơn em là thế nào nhỉ? Chẳng trách ai kia đối với chị lại...” Chu Văn nháy mắt với Tầng Lý, nói lấp lửng.

Tầng Lý không để ý tới câu nói đùa của Chu Văn, đi được mấy bước, cô kéo Chu Văn lại hỏi: “Chu Văn, tôi muốn đổi bác sĩ khác, liệu có được không?”

“Chị không thích em sao?”

“Không phải.”

Chu Văn tỏ ra ấm ức: “Em là đệ tử mà thầy Ngải hài lòng nhất, tuy rằng thầy ấy thỉnh thoảng có không thích tính em nhưng mà em làm việc rất nghiêm túc, chỉ vì quý chị nên mới nói đùa với chị, em...”

Tầng Lý biết cô ấy hiểu lầm, vội vàng lên tiếng: “Không phải, ý tôi là thầy Ngải... Có thể đổi sang phòng khám của bác sĩ khác được không?”

Chu Văn tròn mắt kinh ngạc: “Hai người làm sao thế? Cãi nhau hả? Chia tay?”

Tầng Lý vội nói: “Cô đừng hỏi nữa, trả lời tôi đi, có được hay không?”

Chu Văn thấy vẻ mặt của Tầng Lý rất nghiêm túc, không giống đang đùa: “Thật sự muốn đổi?”

“Ừm.” Đêm hôm ấy, Ngũ Đình quá kích động mà nói với cô những lời ấy, cô cũng nghĩ mình quá ích kỷ, cho dù Ngải Cảnh Sơ có thích cô hay không, cô cũng không nên tiếp cận anh vì mục đích nào khác.

“Cũng không phải là không thể, chẳng phải chị cũng chuyển từ phòng khám của bác sĩ Lưu tới đây sao. Nhưng mà thông thường thì các bác sĩ khác không thích bệnh nhân chuyển giữa chừng, hơn nữa chị lại không nói rõ nguyên nhân cụ thể...”

Tầng Lý lúng túng,

Chu Văn lại nói: “Còn một cách.”

“Cách gì?”

“Hơi thiếu đạo đức!”

“Hả?”

Chu Văn nhìn chung quanh về cảnh giác, nhỏ giọng nói với Tầng Lý: “Chị đến văn phòng bệnh viện phê bình thầy Ngải, nói: có thầy ấy thì không có chị, có chị thì không có thầy ấy. Sau đó chị sẽ được chuyển bác sĩ.” Nói xong, Chu Văn tự trách, “Em nghĩ ra cách này, đúng là đã vì đại nghĩa diệt thân rồi!”

Đương nhiên Tầng Lý cũng không có gan tiếp nhận ý tốt này.

“Không sao đâu, có những bác sĩ một năm không biết bao nhiêu lần bị bệnh nhân trách cứ ấy chứ. Cùng lắm thầy Ngải cũng chỉ bị trừ tiền thưởng, hoặc là cuối năm phải làm sát hạch nghiệp vụ, hoặc là đình chỉ công tác một thời gian thôi!” Chu Văn cố ý khoa trương.

Khi hai cô còn đang đứng nói chuyện thì y tá đã đi tới gọi: “Chu Văn! Chị gọi bệnh nhân chưa? Thầy Ngải chờ chị cả ngày rồi kìa! Không muốn tan ca sao?”

Chu Văn và Tầng Lý bấy giờ mới vội vàng đáp lại.

Chu Văn lại nói: “Nếu chị vẫn thật sự muốn đổi bác sĩ vẫn nên nói với thầy Ngải một tiếng. Có điều vừa nãy em nói đùa đấy, thay bác sĩ giữa chừng không tốt cho việc điều trị đâu.”

Hai người đi vào trong phòng bệnh đã thấy Ngải Cảnh Sơ ngồi ở bên giường điều trị. Tăng Lý và Chu Văn về đúng vị trí của mình, mỗi người một việc.

Ngải Cảnh Sơ đeo găng tay cao su, cầm cái kính tròn soi vào trong miệng Tăng Lý nhìn tới nhìn lui, dặn dò vài câu với Chu Văn, rồi đi tới chỗ những sinh viên khác.

Chu Văn cảm thấy sắp mình có gì đó là lạ nhưng sau đó vừa làm việc vừa nghĩ, lại thấy vẫn bình thường, thầy ấy cũng nào mà chẳng quý lời nói như vàng.

Tái khám cho Tăng Lý rất đơn giản, mắc cài của niềng răng không bị rớt, chỉ phải điều chỉnh lại vị trí một chút và thêm vài sợi dây thép nữa là được. Làm xong, Chu Văn mời Ngải Cảnh Sơ đến kiểm tra.

Ngải Cảnh Sơ xem xét rất kĩ càng, còn gọi Chu Văn tới bàn làm việc xem EMR (electronic medical record – bệnh án điện tử) của Tăng Lý, sau đó bàn bạc gì đó một lúc.

Chu Văn chạy tới bên cạnh Tăng Lý, nói: “Chị có thể sẽ phải nhổ hai cái răng.”

“Hả?”

“Thầy Ngải bảo em giải thích với chị”, Chu Văn vừa nói vừa bện hai tay vào nhau, “Chỗ hàm răng trên phát triển bị hàm dưới chặn lại, không có khe hở, cho nên phải nhổ hai chiếc ở hàm dưới, để cho hàm trên có chỗ nhô ra, chị hiểu không?”

Tăng Lý gật đầu.

Chu Văn hài lòng tự khen ngợi mình một chút, lời nói vừa rõ ràng vừa dễ hiểu, cô sẽ nhanh chóng được sắp chân truyền lại thôi. Sau đó, Chu Văn lại không nhịn được nghĩ thầm trong bụng, sắp sai cô đi nói, tuy rằng là điều đương nhiên nhưng như vậy chẳng phải là quy chụp Tăng Lý như những bệnh nhân bình thường khác ư? Một người muốn đổi bác sĩ, một người làm như thiếu tiền người kia, rõ ràng rất lạ, vô cùng lạ. Thật sự chia tay sao?

“Hôm nay phải nhổ sao?”

“Chưa tới bước đó, thầy Ngải nói quan sát thêm đã.”

“Ừm.” Tăng Lý thở phào nhẹ nhõm.

“Chị thật sự muốn đổi bác sĩ?” Chu Văn nhỏ giọng lén lút hỏi, “Hay là thôi đi, em thấy thầy Ngải đã có phương án điều trị mới cho chị sau này rồi, giờ mà chị đổi bác sĩ khác, ngộ nhờ người ta không đồng ý chủ kiến này thì lại làm lỡ dở việc điều trị của chị.”

Lúc này có một người khác gọi Chu Văn tới làm hộ chất dính.

“Em đi một lát rồi quay lại.”

Tăng Lý nằm một lúc rồi ngồi dậy, thấy Ngải Cảnh Sơ đang ngồi bên cạnh một giường bệnh khác, mở cái tay tước bin trên giường khám răng, hướng dẫn mấy sinh viên mài dụng cụ kim loại trong tay.

Anh đang đeo kính bảo hộ, dáng vẻ rất chăm chú.

Tăng Lý di chuyển ánh mắt đi chỗ khác, ngồi lại vào giường.

Chốc lát sau, Chu Văn quay về, điền phiếu hẹn tái khám rồi đưa cho Tăng Lý.

Trước khi về, Tăng Lý chần chờ hỏi: “Chu Văn, cô có thể giúp tôi nói với thầy Ngải được không?”

“Chuyển đổi bác sĩ?”

“Ừ.”

“Chị muốn hại chết em sao?” Chu Văn khẽ kêu lên, “Nhưng mà, chị phải nghĩ kĩ đi. Nếu là thầy giáo khác, họ chưa chắc đã tiếp nhận chị, ngộ nhờ phải chuyển vào một phòng khám của bác sĩ bình thường, chị cũng không được trả lại tiền đâu, chỉ có chị thiệt thôi.”

Tăng Lý đi rồi, Chu Văn liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ. Anh không hề quay đầu lại nhìn Tăng Lý, cũng không nói câu nào.

Chu Văn thở dài, không biết Tăng Lý đã chọc tới sự tự tôn hay kiêu ngạo gì của sếp mình.

Tăng Lý ra khỏi bệnh viện, trên đường đi tới trạm tàu điện ngầm nhận được điện thoại của Mã Y Y, ca thán một trận về Phan Tư Vũ.

Thao thao bất tuyệt một lúc, Mã Y Y hỏi: “Hôm nay cậu tới không?”

Tăng Lý ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên màn hình lớn ở trạm đợi: “Có.”

Sau đó, cô rời khỏi trạm tàu điện ngầm, nhìn thời tiết một chút rồi quyết định đi bộ qua khuôn viên đại học A sang quán cà phê.

Lúc ấy, Ngải Cảnh Sơ cũng vừa ra khỏi bệnh viện, đang lái xe vào cổng đại học A. Vốn dĩ những ngày anh làm ở bệnh viện thì sẽ không có tiết dạy ở trường, nhưng tuần này anh dạy hai tiết thay một giảng viên khác phải đi dự họp, đều vào buổi tối nên không có thời gian về nhà, tan ca liền vào trường ăn tạm gì đó rồi lên lớp. Anh và Tăng Lý đi cùng con đường, nên vừa mới tới cổng trường anh liền trông thấy cô.

Tăng Lý mặc bộ váy liền thân màu lam nhạt, tóc buông tự nhiên, đang đi bộ trong sân trường. Trông cô không khác một học sinh phổ thông là mấy, chỉ vì cô khá gầy và cao, cho nên nhìn qua là có thể nhận ra.

Ngải Cảnh Sơ thấy cô một mình đi trên lối đi bộ dưới hàng cây, bước đi liêu xiêu. Anh không dừng xe, cũng không tăng tốc, mà lẳng lẳng lái xe theo sau, duy trì cự ly không gần, không xa.

Qua hồ sen, qua thư viện, tới cổng nhà ăn, thấy một rạp bán sách cũ, Tăng Lý ngồi xổm xuống, chăm chú xem một lúc, chọn được hai cuốn truyện tranh, trả tiền xong lại tiếp tục đi.

Ngải Cảnh Sơ vẫn đi theo cô tới con phố bên kia, từ xa nhìn thấy bảng hiệu quán cà phê, anh mới giảm mạnh chân lên chân ga, lái xe lướt qua cô.

Anh cảm thấy bản thân mình rõ ràng là đã điên mất rồi.

Chuyện tìm kiếm đứa trẻ bị sút môi kia không được thuận lợi lắm.

Trong mấy bức ảnh chụp khi diễn ra các hoạt động của website, Tăng Lý đã trông thấy thằng bé đó. Cô có ấn tượng với thằng bé vì hôm tổ chức hoạt động ngoại khóa, thằng bé đứng ngay ở hàng đầu tiên trong đội thiếu niên chào mừng đoàn lãnh đạo, lúc ấy vì quá căng thẳng mà thằng bé đã nắm lấy tay bạn mình bên cạnh, khiến ọi người bật cười nghiêng ngả.

Ninh Phong liên hệ với nhà trường thì họ trả lời thằng bé theo gia đình chuyển vào nội thành học tiếp, cụ thể là ở đâu thì họ không biết, chỉ có thể cung cấp số điện thoại của người bác thằng bé. Nhưng Tăng Lý đã gọi vào số đó rất nhiều lần đều không liên lạc được.

Chớp mắt đã được một tháng. Sáng thứ ba, Tăng Lý nhận được điện của Chu Văn.

“Tăng Lý phải không?” Chu Văn hỏi, “Ngày mai là ngày chị tới tái khám, nhưng thầy Ngải đi công tác mất rồi, mấy ngày nữa mới về.”

“Ừ.”

“Lùi lại một tuần nhé, thứ tư tuần sau được không?”

“Được.”

“Không nói chuyện với chị nhiều nữa, em còn phải gọi mấy cuộc điện thoại nữa.” Chu Văn nói.

“Cảm ơn.” Tăng Lý đáp.

“À đúng rồi, chuyện chị nhờ em chưa làm đâu, tốt nhất chị nói thẳng với thầy Ngải ý. Nếu chị thấy nói trước mặt ngại thì cứ gọi điện thoại cho thầy ấy là được.”

“Cảm ơn cô.”

Tăng Lý cúp máy, đưa tay lên sờ má phải. Đạo trước ở chỗ Mã Y Y ăn bữa lẩu liền, bây giờ hàm răng đã bắt đầu đau nhức, lợi cũng đã bị sưng. Một cái mắc cài của niềng răng ở hàm trên đã bị siết chặt vào má trong, vô cùng khó chịu, chẳng khác nào Tôn Ngộ Không phải đeo vòng kim cô. Vẫn còn tưởng ngày mai sẽ đi khám, bây giờ thì lại phải đợi thêm một tuần nữa.

Buổi tối, Tăng Lý đau không chịu nổi, đành đi tới hiệu thuốc mua thuốc về uống.

Cuối tuần là sinh nhật của Ngũ Dĩnh, cô ấy nhất quyết đòi đi tắm suối nước nóng ở núi Đông Sơn.

“Mùa hè tới nơi rồi mà cậu còn đòi đi tắm suối nước nóng hả? Muốn lột da luôn à?” Mã Y Y nói.

“Mặc kệ, mẹ mình cũng sẽ đi, các cậu có đi hay không đây? Không đi thì thôi.”

“Mẹ cậu cũng đi á?”

“Đương nhiên, mẹ mình nói sẽ thanh toán! Hehe.”

“Ôi!!! Bác gái đi thì chúng ta cũng phải đi chứ nhỉ!” Vừa mới nghe được bao miễn phí Mã Y Y đã lập tức lộ ra bản tính.

Thế là thứ bảy, một nhà Ngũ Dĩnh thêm Mã Y Y và Tăng Lý cùng nhau đi núi Đông Sơn.

Đông Sơn đầu hạ khác hẳn với mùa đông, gió mát mẻ, tiếng côn trùng rên rỉ vui tai, nhiệt độ ở đây cũng thấp hơn trong thành phố rất nhiều. Đoàn người ở tại khách sạn Đông Sơn, ăn xong cơm tối, rằng Tăng Lý lại đau, lấy thuốc tự mua ra uống cũng không thấy đỡ, cô đành đi tới phòng y tế của khách sạn.

Ngũ Dĩnh vẫn còn đang ngâm mình trong suối nước nóng, lên tiếng hỏi: “Có tự tìm được không, cần mình đi cùng không?”

“Không cần.” Tăng Lý đáp.

Đi qua một vườn hoa nhỏ, căn nhà hai tầng đằng trước chính là phòng y tế. Trong đó đèn sáng trưng, từ vị trí đứng của Tăng Lý có thể nhìn thấy một chiếc giường bệnh.

Tăng Lý không đi vào, mà chợt dừng bước bên ngoài.

Ngày ấy, có một người đứng nơi đó, cố gắng chịu đựng cơn sốt của mình mà cứu sống một đứa trẻ...

Cô trước giờ đều không dám cho phép bản thân nhớ tới Ngải Cảnh Sơ những lúc đêm khuya tịch mịch, một chút cũng không được.

Anh ấy quá hoàn mỹ rồi...

Tựa như cảm giác năm xưa Vu Dịch cho cô.

Tăng Lý ngồi xuống ghế đá nhỏ trong vườn hoa, ngẩng đầu lên trời ngắm sao.

Cô không dám tới gần anh, nhưng lại luyến tiếc tất cả...

Vì sao lại luyến tiếc? Chính cô cũng không rõ. Chính vì không biết nguyên nhân nên cô lại càng sợ hãi.

Cảm tình với anh bắt đầu có như thế nào?

Từ giọng nói của anh – cái giọng nói ầm ập lần đầu tiên cô nghe được qua điện thoại ngày ấy? Rồi năm năm sau, vẫn cái giọng nói đó, cô được nhìn thấy anh ở thư viện: “May mà không phun vào mặt.”

Hai lần cách nhau nhiều năm như thế, anh không biết cô, nhưng cô chưa hề quên...

Năm cô tốt nghiệp đại học, cô đưa Ngũ Dĩnh tới bệnh viện làm răng giả. Ở tầng một bệnh viện, khoa răng miệng có đề tên của anh. Đây là lần đầu tiên cô biết tới ba chữ Ngải Cảnh Sơ hóa ra được viết như thế. Trên bảng thông tin có ghi chức danh, trường đại học anh học, và ảnh chụp của anh.

Lúc ấy cô đã nghĩ, chuyện này dường như một câu chuyện cổ tích. Anh không phải là người trong tưởng tượng của cô, mà thực sự có thật, thực sự tồn tại.

Sau này, khi Đậu Đậu tới quán cà phê làm thêm, hay nói về Ngải Cảnh Sơ của học viện Y, thế là cô cũng lén lút tới giảng đường nghe giờ giảng của anh một lần.

Cô ngồi ở góc trong cùng bàn cuối, chăm chú lắng nghe từng lời anh nói.

Giọng nói của anh vẫn vậy, chỉ có điều so với trước đây lại càng trầm ổn hơn. Lúc đó cô nghĩ, cứ để mặc như vậy thôi, để mọi thứ sống trong lòng mình như một câu chuyện cổ tích là được.

Nhưng cơ duyên lại run rủi cho hai người gặp nhau, anh trở thành bác sĩ điều trị cho cô. Khi Chu Văn lần đầu tiên nhắc tới hai chữ “thầy Ngải”, cô vẫn chưa liên tưởng tới anh, mãi tới khi nhìn thấy bằng tên bác sĩ...

Khoảnh khắc ấy, cô có chút chần chừ, có chút lo sợ muốn chùn bước, thậm chí còn có suy nghĩ muốn trốn chạy. Thế nhưng, khi anh đứng trước mặt cô, hỏi tên cô, tuổi cô, cô mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, vì...

Anh không nhận ra cô.

Không nhận ra...

Nhưng cô thì đã biết anh nhiều năm rồi.

Nếu như không có những chuyện trong quá khứ ấy, liệu lần đó ở chân núi Đông Sơn cô có vội vã tóm lấy anh, nhờ anh giúp đỡ hay không? Câu hỏi này, cô đã nghĩ rất nhiều, ừm, có lẽ câu trả lời là: sẽ không.

Xưa kia bàn tay cô bị đau đến nỗi cả đêm thức trắng không ngủ được, cô cũng đâu có nhờ ai giúp đỡ, tự mình chịu đựng suốt nửa tháng liền.

Cô nghĩ, nếu như lần đó cô không lên xe anh, thì có lẽ mọi chuyện tiếp sau đó cho tới giờ đều sẽ không xảy ra. Anh sẽ không bị gián đoạn hành trình, sẽ không phải đưa cô lên núi, không phải ở lại khách sạn Đông Sơn một đêm, sáng sớm hôm sau cũng sẽ không chạm mặt cô lúc đi ngắm mặt trời mọc, càng không có mấy lời đồn nhảm kia, chủ nhiệm Lý sẽ không ép cô mời anh đi ăn, chuyện đụng xe cũng sẽ không có...

Bởi vậy, cô lại càng mơ hồ không rõ, bản thân mình không muốn dứt khỏi anh, là chỉ vì Vu Dịch, hay thật sự là vì Ngải Cảnh Sơ...

Cô không biết, hoàn toàn không biết....

Cô ngẩng đầu rất lâu, đến lúc cảm thấy mỏi mới quyết định nằm bó gối trên ghế, mặt hướng lên bầu trời. Tòa nhà phòng nghỉ xuất hiện trong tầm mắt cô, cô lẩm nhẩm đếm số tầng, tiếc là phương hướng không rõ lắm nên không tìm ra ban công căn phòng Ngải Cảnh Sơ ở ngày ấy.

Chợt có người đi qua, ánh mắt tò mò phóng về phía cô. Tăng Lý vội vàng ngồi dậy chỉnh lại quần áo rồi đi vào phòng y tế, nói rõ tình hình với bác sĩ rồi hỏi xin ít thuốc giảm đau.

Trên đường quay về tìm Ngũ Dĩnh, Tăng Lý nhận được tin từ Ninh Phong. Anh ta nói đã liên lạc được với bác của đứa trẻ kia, bố mẹ thằng bé đang làm công ở thành phố A, cũng đã xin được địa chỉ nhà họ.

Tăng Lý rồi rít nói cảm ơn, vui mừng cúp máy. Cô chợt nghĩ tới Ngải Cảnh Sơ, không biết có nên nói cho anh tin này ngay hay không.

Cô mở danh bạ lập tức nhìn thấy ba chữ ấy nằm ngay hàng đầu tiên, chần chừ một lúc cô cũng ấn nút gọi đi, vừa mới ấn đã thấy hối hận nhưng không kịp tắt nữa rồi vì bên kia đã có người tiếp.

(Tên Ngải Cảnh Sơ bắt đầu bằng phiên âm “a” – “ai jing chu” nên sẽ được xếp ngay đầu danh bạ)

“A lô.” Giọng nói của Ngải Cảnh Sơ vang lên bên tai cô.

“Tôi là Tăng Lý”, cô nói, “Anh đang ở vùng khác phải không? Có quây rầy anh không?”

“Ừm.”

“Tôi có chuyện muốn nói với anh...” Tăng Lý nói tiếp.

“Chu Văn đã nói với tôi rồi, cô muốn đổi bác sĩ.” Anh bình tĩnh nói tiếp.

“A, khi nào vậy?” Chẳng phải Chu Văn nói với cô là chưa nói gì hay sao, còn dặn cô gọi điện cho anh.

Anh không trả lời cô, chỉ lạnh lùng khuyến cáo: “Giữa chừng đổi bác sĩ không tốt cho việc điều trị. Nếu như cô không hài lòng với phương án điều trị của tôi chúng ta có thể bàn bạc lại. Còn nếu quả thật cô nghĩ khả năng của tôi không đủ...”

“Không phải!” Tăng Lý vội vàng phủ định.

Bị cô cắt ngang, Ngải Cảnh Sơ không nói nữa, mà cô lại không biết nên giải thích tiếp thế nào. Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Bên anh vô cùng yên tĩnh, hầu như không nghe thấy bất kì tiếng động nào khác.

Còn ở chỗ cô lại vang lên tiếng côn trùng kêu không dứt, tiếng nước róc rách chảy, tiếng cười đùa vui vẻ của những người đang tắm ở suối nước nóng.

Tăng Lý chợt nhớ tới lời Ngải Cảnh Sơ từng nói: “Lúc nào muốn nói thì nói, không muốn thì không cần nói.”

Có lẽ lúc này anh đã mất hứng, không muốn nói chuyện với cô.

Tăng Lý còn đang bối rối không biết phá vỡ trạng thái nặng nề này thế nào thì giọng nói của Ngải Cảnh Sơ đã truyền đến bên tai cô lần nữa.

Anh hỏi: “Tăng Lý, cô còn trái tim không?”

Những lời thình lình này khiến Tăng Lý mộng mị: “Sao cơ?”

Cô hoàn toàn không hiểu ý anh.

Nhưng anh không lặp lại câu hỏi, không giải thích, cũng không hỏi gì khác, im lặng một lúc, rồi một tiếng tút dài vang lên. Anh đã cúp máy.

Hôm sau vừa mới xuống núi Đông Sơn, Tăng Lý đã nhận được điện thoại của dưỡng.

“Tiểu Lý à?”

“Dưỡng.”

“Mẹ con hôm nay vừa mua được một con gà quê, đang hầm này, tối nay con về ăn nhé.”

“Vâng.”

Chiều tối, Tăng Lý đi tới khu chung cư của mẹ, mua một túi hoa quả theo. Cô vừa mới vào cửa, dưỡng đã vội vàng ra đón: “Mẹ con đang ở trong bếp nấu cơm. Để dưỡng đi gọi.”

“Không cần đâu ạ.”

“Hai mẹ con cãi nhau đấy à?”

“Không ạ...”

“Tối hôm nọ mẹ con từ chỗ con về có vẻ rất tức giận. Dưỡng hỏi thì mẹ con không chịu nói. Hơn một tháng nay mẹ con làm đồ ăn ngon cũng không mang tới chỗ con như mọi khi nữa, dưỡng cảm thấy nhất định có chuyện.” Dưỡng cô trước đây làm công tác tư tưởng, bản lĩnh thuyết phục người khác cũng rất cao, “Người làm cha mẹ, giận con gái cũng chỉ qua một đêm là hết. Con xem, hôm nay mẹ con mua được một con gà về hầm, dưỡng bảo cho thêm rong biển vào, nhưng mẹ con nói con thích ăn nguyên chất, ngoại trừ muối ra thì không cho thêm gia vị gì vào hết. Sau đó mẹ con bảo dưỡng gọi điện cho con bảo con về ăn. Dưỡng bảo mẹ con tự đi mà gọi nhưng mẹ con lại bực bội với dưỡng. Mẹ con ấy à, chỉ phải cái ăn nói chua ngoa thôi, lúc tức giận thì không nể nang ai, cái gì cũng nói ra mồm được, nhưng khi cơn giận qua rồi thì chẳng khác nào Bồ Tát.”

Tăng Lý nghe câu so sánh này mà phì cười.

Cô liếc nhìn vào trong bếp đang đóng cửa, rồi lại nhìn bức ảnh chụp đã nhiều năm của mẹ và dưỡng.

Sau khi mẹ ly hôn với dượng Đặng Cường, chưa đến nửa năm sau liền tái hôn. Người dượng thứ hai này làm việc ở ủy ban thành phố A, nhiều năm trước vì không hợp mà đã ly hôn với vợ, con cái của dượng đều đã lớn và ra nước ngoài học tập. Được một người quen giới thiệu mà dượng và mẹ Tăng gặp gỡ rồi kết hôn.

Lần đầu tiên mẹ Tăng tái hôn, Tăng Lý đi từ bài xích đến chấp nhận, còn lần thứ hai này, cô đã gần như lạnh lòng rồi, không còn bất cứ cảm xúc gì nữa.

Nhưng mà mỗi lần về thăm mộ ông bà, mẹ Tăng đều gọi cô về lái xe của dượng cùng đi. Ở quê, người ta đều lên tiếng nịnh nọt: “Đức Phương đúng là tốt số, lấy được người sau đều tốt hơn người trước. Chưa biết chừng lần tới sẽ lấy được tổng thống ấy chứ.”

Lời này ai cũng nghe ra ý tại ngôn ngoại.

Tăng Lý xấu hổ, nhưng mẹ Tăng lại chẳng để tâm: “Không ăn được nhọ đương nhiên chê nhọ chua.”

Khi mẹ Tăng đòi ly hôn với dượng Đặng Cường, Tăng Lý khóc lóc hỏi: “Mẹ, mẹ không yêu chú Đặng sao? Chẳng phải trước khi kết hôn với chú ấy mẹ nói là vì mẹ yêu chú ấy sao, là chú ấy tốt hơn bố con sao?”

“Chuyện người lớn, trẻ con biết gì mà nói.”

Cô làm phận con riêng tủi thân thế nào, đấu tranh vật lộn cỡ nào mới chấp nhận được Đặng Cường, vậy mà mẹ cô lại nói mẹ không yêu ông ấy nữa, muốn ly hôn...

Chẳng bao lâu sau mẹ lại đòi tái hôn.

Buổi tối hôm mẹ nhận giấy chứng nhận kết hôn về, Tăng Lý ngồi một bên lặng im nhìn mẹ vui vẻ vừa ngâm nga mấy câu hát, vừa chọn giày chọn khuyên tai.

Tăng Lý hỏi: “Tiệc mời bao nhiêu người?”

“Không nhiều lắm, chỉ bốn, năm bàn thôi.”

“Nhất định phải làm sao?”

“Đương nhiên, lão Bành nói phải mời vài người bạn tới chúc mừng cho náo nhiệt, chỉ cần mẹ vui là được.” Lão Bành chính là chú rể ngày đó.

Mẹ Tăng còn nói: “Trước đây mẹ kết hôn với bố con, mẹ còn phải vác chăn gối từ nhà qua đây, nào có được như thanh niên các cô cậu bây giờ, được mặc áo cưới, đi du lịch, thu phong bao. Lúc ấy mẹ còn chưa đủ tuổi, họ không cho đăng ký kết hôn, bà nội con con tới làm âm ỉ một trận, nói cái gì mà kết hôn muộn sinh con muộn không tốt, chẳng lẽ đợi nhà họ Tăng tuyệt tử tuyệt tôn rồi mới lãnh đạo mới cho người ta kết hôn?”

Chuyện này là trước đây Tăng Lý nghe mọi người kể lại. Hồi ấy, bà ngoại phản đối cuộc hôn nhân rất quyết liệt, phần là vì mẹ Tăng còn quá trẻ, phần là vì mẹ Tăng rất xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi, trong đó còn có cả con trai của trưởng xưởng sản xuất, không ngờ mẹ Tăng lại nhắm trúng một thằng đàn ông chẳng có gì trong tay.

“Mẹ có yêu bố con không?” Tăng Lý đột nhiên hỏi.

Mẹ Tăng bực bội nói: “Có, không yêu làm sao có con.”

“Vâng, mẹ cũng từng yêu chú Đặng Cường.”

“Con thì hiểu cái gì.” Mẹ Tăng tức giận.

“Mẹ bây giờ lại yêu chú Bành, sao mẹ lại yêu nhiều người như thế? Hết người này đến người kia.”

“Tăng Lý!” Mẹ Tăng quăng chiếc lược trong tay mình vào ngực Tăng Lý, chiếc lược rơi xuống đất, “Mẹ mày mấy chục tuổi rồi còn cần mày dạy à? Mày còn bênh Đặng Cường sao? Ông ấy mới nuôi mày mấy năm? Tao nuôi mày được mấy năm? Ừ, tao yêu hết người này đến người khác đấy, nhưng cả đời này tao chẳng trộm cắp thằng đàn ông nào cả, tao dám yêu dám hận, đi thẳng, đứng thẳng, ngồi thẳng. Bố mày đối xử với tao như thế, tao vẫn làm tròn nghĩa vụ từ đầu tới cuối. Đặng Cường sống với tao càng ngày càng không hợp, chẳng lẽ tao cứ phải ôm khư khư mãi sao?”

“Nhưng...” Tăng Lý khóc.

“Đừng có nhưng với chả nhị, cô có bản lĩnh thì đừng noi gương tôi.”

“Con tuyệt đối sẽ không giống mẹ, cả đời này con sẽ chỉ yêu một người, không bao giờ thay đổi.” Tăng Lý lập tức lên tiếng.

Mẹ Tăng bật cười: “Tốt lắm. Chờ xem.”

Tối hôm ấy, Tăng Lý tự nhắc đi nhắc lại trong đầu mình lời thề kia.

Chẳng mấy mà đã đến thứ tư – ngày có hẹn tái khám với Ngải Cảnh Sơ.

Tăng Lý tới bệnh viện rất sớm, vừa đến cửa lớn đã gặp Chu Văn.

Vừa thấy cô ấy, Tăng Lý đã lập tức nhắc tới chuyện đổi bác sĩ: “Cô nói với thầy Ngải từ bao giờ thế? Không phải cô bảo còn chưa nói sao, sao thầy ấy đã biết rồi?”

Chu Văn chột dạ: “VẬY Á? Chẳng lẽ em nhớ nhầm?”

“...”

“Hai người nói chuyện rồi sao? Ai gọi điện?” Chu Văn hứng thú hỏi.

“Tôi gọi.” Vốn dĩ cô gọi vì việc khác, vậy mà còn chưa kịp mở miệng đã bị Ngải Cảnh Sơ hiểu lầm.

“Haiz... sếp em thật là thiếu tích cực.” Chu Văn than thở, “Nói chuyện có ổn không?” Liệu có tức giận không nhỉ.

“Có vẻ hơi bức, nói chưa được hai câu đã cúp máy.”

Chu Văn thốt lên: “Oh my God!”

Khi hai cô đi tới phòng chờ, Tăng Lý hỏi Chu Văn đi thang bộ hay đi thang máy.

“Đội thang máy đi, em phải tiết kiệm sức lực để nghênh đón một ngày vất vả. Nhưng mà đi thang máy trong kia đi, ở đây đông lắm.”

Thế là Tăng Lý đi theo Chu Văn tới một thang máy khác, bấy giờ cô mới biết có hai loại thang máy.

“Đây là thang máy chuyên dụng cho bác sĩ à?” Tăng Lý hỏi.

“Thang máy của phòng phẫu thuật, tránh tình trạng bệnh nhân phải chen chúc với người khác.” Chu Văn đáp.

Vừa dứt lời, thang máy đã từ tầng hầm đỗ xe lên đến nơi, cửa mở ra, bên trong không ai khác lại chính là Ngải Cảnh Sơ.

P/s: Chương này ngắn hơn các chương khác, đây là mình đã xén bớt một ít của chương 11.1 sang đây rồi đấy, lẽ ra là hết ở chỗ Tăng Lý nghĩ về lời thề kia cơ. = =

Thông báo lại với các bạn chưa kịp đọc tin, Bụi sắp được xuất bản bên Trung nên tác giả ngừng post ở t chương 11.4 rồi, nghĩa là chỉ còn 4 chương nữa thôi đấy

11. Chương 11: Chương 11 (1+2)

Dịch: Sahara

Thế là Tăng Lý đi theo Chu Văn tới một thang máy khác, bấy giờ cô mới biết có hai loại thang máy.

“Đây là thang máy chuyên dụng cho bác sĩ à?” Tăng Lý hỏi.

“Thang máy của phòng phẫu thuật, tránh tình trạng bệnh nhân phải chen chúc với người khác.” Chu Văn đáp.

Vừa dứt lời, thang máy đã từ tầng hầm đỗ xe lên đến nơi, cửa mở ra, bên trong không ai khác lại chính là Ngải Cảnh Sơ.

Có lẽ vì gần đây khá nóng nên Ngải Cảnh Sơ đã cắt tóc ngắn hơn. Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, sơ vin gọn gàng trong chiếc quần đen, tay áo không cài khuy mà được xắn gọn gàng lên đến khuỷu tay, kết hợp với đôi giày đen, hai màu đen trắng kết hợp càng khiến cho đôi chân anh nhìn lại càng thêm dài.

Chu Văn phản ứng khá nhanh: “Chào thầy Ngải.”

Câu thứ hai: “Hôm nay trông thầy thật đẹp trai!” = =

Tầng Lý trộm nghĩ, cả bệnh viện này người không biết sợ Ngải Cảnh Sơ nhất chính là Chu Văn.

Ngải Cảnh Sơ đứng gọn sang một bên, Chu Văn nhanh chóng kéo Tầng Lý vào thang máy.

“À, bệnh nhân Lý Hiểu Hiểu kia, mẹ cô ấy gọi điện tới nói là niềng răng bị vướng vào da, rất đau nên em bảo cô ấy hôm nay tới để thầy khám lại. Với cả...”

Chu Văn cẩn thận báo cáo lại với Ngải Cảnh Sơ tình hình ở phòng khám lúc Ngải Cảnh Sơ vắng mặt. Cô gái này bình thường lém lỉnh hay đùa nhưng lúc làm việc thì vô cùng nghiêm túc.

Ngải Cảnh Sơ chăm chú nghe, thỉnh thoảng đáp lại một hai câu.

Thấy hai người họ nói chuyện công việc, Tầng Lý cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Ngải Cảnh Sơ đứng chếch một bên ở đằng sau cô, chỉ cần cô ngẩng đầu lên là có thể thấy hình ảnh anh phản chiếu trên cánh cửa inox của thang máy. Hàng lông mi dày và cao khiến ánh mắt anh càng thêm thâm trầm, nhưng vẫn sắc bén. Khóe miệng chỉ cần khẽ mỉm cười cũng để lộ ra nướn đồng tiền, những lúc cười rộ lên lại càng hiện ra rõ ràng, nhìn qua có chút trẻ con, nhưng lại rất mê hoặc.

Lần đầu tiên Tầng Lý thấy anh cười là vào buổi tối hôm bắt gặp đôi tình nhân “động xe”. Hôm ấy vì Ngải Cảnh Sơ bị chủ nhiệm Lý ép uống rượu nên Tầng Lý phải thay anh lái xe. Cô cứ nghĩ anh đã uống say, lén lút nói thầm, không ngờ anh chưa ngủ, vừa nghe cô nói liền bật cười. Ban đầu anh híp mắt, sau đó khóe miệng cong lên, để lộ ra nướn đồng tiền. Về sau, cô không dám nhìn trực diện anh nữa.

“Phải không Tầng Lý?” Chu Văn đột nhiên phá vỡ mạch suy nghĩ của cô.

“Hả?” Cô hoàn toàn không biết họ đang nói chuyện gì.

“Lần trước không phải chị nghe nói nhỏ hai cái răng nên sợ, sau đó mới lén hỏi em chuyện đổi bác sĩ ư?” Chu Văn phóng ánh mắt chờ đợi về Tầng Lý.

Ngải Cảnh Sơ cũng đang nhìn cô, vấn đề lời ra quá đột nhiên khiến cô nhất thời không biết đáp ra sao.

Cũng may, thang máy vừa tới nơi, cửa mở ra.

Lẽ ra Tầng Lý là người đầu tiên vào khám, nhưng có hai mẹ con tới, người mẹ nói con bà ta phải xin nghỉ hai tiết học để tới khám, sau đó còn phải quay về trường nên muốn được ưu tiên khám trước.

“Nhưng...” Chu Văn khó xử. Họ không thể tùy tiện đổi thứ tự bệnh nhân.

“Để cậu bé khám trước đi, tôi đợi làm sau cũng được, không vội.” Tầng Lý cười nói.

Cũng chẳng bao lâu sau thì tới phiên Tầng Lý.

“Mấy hôm trước tôi bị sưng lợi, nhưng mà sang tuần này lại khỏi rồi.” Tầng Lý thành thật nói.

“Sưng chỗ nào?”

Tầng Lý há miệng cho Chu Văn xem.

“Lâu không?”

“Hơn một tuần, không biết có phải tại niềng răng hay không, hay là vì tôi ăn phải cái gì nóng.”

“Sao chị không nói sớm hả?”

“Lúc ấy tôi nghĩ cũng sắp tới ngày hẹn tái khám, nhưng không ngờ cô lại gọi điện nói là lùi lại một tuần.”

“Chị có tìm nha sĩ khám không?”

“Tôi sợ họ tháo niềng răng ra nên không đi, cố chịu một chút là được mà.”

Chu Văn trợn mắt: “Chị tưởng chị là Ninja rùa chắc?”

Một lúc sau Ngải Cảnh Sơ đi tới, giống như trình tự khám mọi khi.

Anh không nhắc tới cuộc điện thoại kia, cũng không đề cập chuyện đổi bác sĩ, vẫn một mực im lặng.

Tăng Lý đối diện với bóng đèn màu cam treo phía trên giường trị liệu, trong lòng không ngừng do dự xem có nên nói tiếp chuyện đang dang dở lần trước không, câu hỏi cuối cùng của anh có ý nghĩa gì, còn cả tin tức về thằng bé mà Ninh Phong tìm được nữa.

Thế nhưng, mãi đến khi Ngải Cảnh Sơ đi rồi, cô cũng không nói ra được câu nào.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Tăng Lý lén lút nhìn bóng lưng anh, quyết định gửi đi một tin nhắn.

“Tôi nghe được tin về đứa trẻ lần trước rồi. Nhưng tạm thời còn chưa tìm được nó.”

Sau khi ấn nút gửi, Tăng Lý nhẹ nhõm thở phào một hơi, đúng là nhắn tin vẫn dễ dàng hơn.

Gần trưa, Ngải Cảnh Sơ gửi tin trả lời. “Cảm ơn.”

Mấy ngày yên ổn trôi qua, tới thứ bảy, Tăng Lý lẽ ra sẽ tới quán cà phê nhưng Ngô Văn Hà lại gọi điện hỏi mượn xe đạp nên buổi trưa cô tranh thủ về nhà, lấy xe đạp mang cho Ngô Văn Hà.

Giữa trưa, nắng chang chang như đổ lửa, Tăng Lý xoa kem chống nắng rồi mà vẫn phải mặc thêm áo chống nắng.

Ra khỏi chung cư, qua chỗ đèn giao thông là có một đoạn đường dốc, Tăng Lý phanh xe chạy chậm lại. Vậy mà không biết từ đâu lao ra một đứa trẻ, Tăng Lý hoảng hốt phanh gấp, nhưng vì lực ma sát quá lớn nên xe đổ, cô ngã văng ra khỏi xe, cảm va đập mạnh xuống đường.

Đứa trẻ nhìn thấy Tăng Lý ngã, sợ hãi bỏ chạy.

Tăng Lý bị choáng váng, muốn đứng dậy mà không có sức lực. Hồi còn đi học cô cũng bị ngã xe nhiều lần nên cô cũng chỉ nghĩ là bị trầy xước ra một chút, không có vấn đề gì. Bây giờ lại nằm sấp thế này thật sự là mất mặt.

Đúng lúc này, có một người phụ nữ chạy tới lớn tiếng nói: “Cô gái, không sao chứ? Có thấy rõ người đâm xe không?”

Bác gái này vừa nói vừa nâng Tăng Lý dậy, vừa nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của cô, bác gái này liền hoảng hốt: “Trời ơi, tôi giúp cô gọi 120 nhé.”

Tăng Lý nghi hoặc đưa tay lên sờ cằm, cảm thấy dính dính, toàn là máu. Vừa nhìn thấy máu cô liền cuống cả lên.

Bác gái kia là nhân viên thu phí bãi trông xe, sau khi cùng mấy người ở đó đỡ Tăng Lý vào lối đi bộ ven đường, bà liền lấy di động ra gọi cứu thương.

Tăng Lý nhìn vết máu trên đường, lại nhìn chiếc xe nằm bên cạnh, rồi cuối cùng nhìn tới chân mình. Cô chưa bao giờ bị chảy nhiều máu như thế, lúc này cô hoàn toàn mơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, có lẽ là cảm hoặc hàm răng bị làm sao nhưng cô lại hoàn toàn không cảm thấy đau, chỉ thấy đầu bị choáng váng, miệng lưỡi đều cứng nhắc không thể nói được câu nào.

Bác gái kia thấy bộ dạng ngơ ngác của Tăng Lý lại càng lo lắng, mãi không thấy xe cứu thương tới thì lầm bầm: “Hay là tôi trở cô tới bệnh viện luôn nhớ?”

Tăng Lý vội xua tay với bác gái.

Mười hai giờ trưa, nhiệt độ cao, máu trong cơ thể tuần hoàn nhanh.

Tăng Lý đưa tay lên nâng cằm, cố gắng giữ áu không chảy ra.

Bác gái kia sốt ruột nói: “Cô có di động không? Đưa đây tôi gọi cho người thân của cô tới đón , một mình cô tới bệnh viện làm sao được.”

Tăng Lý dùng tay còn lại móc di động ra đưa cho bác gái. Chiếc điện thoại màu trắng dính một vệt máu từ ngón tay cô.

Bác gái kia khó khăn lục lọi mãi mới thấy hai chữ danh bạ.

“Kéo xuống thế nào đây?” Bác gái quay sang hỏi hai người đồng nghiệp bên cạnh.

“Sao tôi biết được. Chỉ cứ gọi bừa một cú là được.” Người nọ đáp.

Thế là bác gái bắt đầu bấm nút gọi ngay số đầu tiên trong danh bạ.

“Alo, anh quen chủ nhân số điện thoại này chứ? Anh có thể giúp cô gái này gọi điện cho người nhà cô ấy được không, cô gái này bị ngã xe, đang chờ xe cứu thương.”

Sau đó, hai người hỏi đáp vài câu gì đó, cuối cùng bác gái cho người kia địa chỉ.

Đương nhiên, đối phương không ai khác chính là Ngải Cảnh Sơ.

Chẳng mấy chốc, xe cứu thương còn chưa kịp tới thì Ngải Cảnh Sơ đã tới trước.

Vừa nhìn thấy vết máu trên đường, sắc mặt anh bỗng trắng bệch, không nói một lời liền bế Tăng Lý vào trong xe.

Anh chạy xe rất nhanh. Đèn giao thông phía trước đã chuyển từ xanh sang vàng nhưng anh vẫn nhấn ga vượt lên.

Không biết bác gái kia làm thế nào mà lại gọi cho Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý lúc này cũng tỉnh táo hơn, vừa nhìn thấy anh vượt đèn đỏ, muốn nhắc nhở anh.

“Anh...” Cô mấp máy môi, mãi không nói được một chữ hoàn chỉnh.

“Tôi biết phải làm thế nào, cô đừng lo.” Anh nói, “Cô nhắm mắt lại nghỉ đi, đừng nói nhiều, cũng đừng nhìn gương bên cạnh.”

Tăng Lý nghe lời nhắm mắt lại.

Lúc này, một chiếc xe cứu thương chạy tới. Ngải Cảnh Sơ nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, rồi phớt lờ chiếc xe.

Hai người còn chưa kịp thắt dây an toàn nên hệ thống chuông báo nguy hiểm trong xe vẫn cứ tích tắc kêu không ngừng.

Ngải Cảnh Sơ gọi điện cho Cát Y: “Cô có ở bệnh viện không?”

“Có.”

“Cô gọi người chuẩn bị phòng phẫu thuật giúp tôi.”

“Chuyện gì thế?”

“Có bệnh nhân bị rách hàm dưới, cần phải khâu lại.”

“Có bị thương đến khớp xương không?”

“Không biết.”

Mãi tới khi Ngải Cảnh Sơ cúp máy, Cát Y vẫn còn ngây người nhìn di động. Cô quen biết Ngải Cảnh Sơ nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thấy hai chữ “không biết” thốt ra từ miệng anh. Những vấn đề liên quan tới công việc, làm gì có chuyện anh không biết?

Da cảm bị rách vốn dĩ không nghiêm trọng, trước đây học đại học, Cát Y từng thấy gặp một bệnh nhân ngã từ cầu thang xuống, toàn bộ phần xương cảm đều vỡ nát, phải chỉnh hình lại toàn bộ nửa dưới khuôn mặt. Lúc ấy Ngải Cảnh Sơ còn nói một câu: “Không vấn đề gì.”

Nói chuyện với Cát Y xong, Ngải Cảnh Sơ lại quay sang nhìn Tăng Lý.

Cảm của cô bị va đập tại vị trí nhọn nhất nên bị nứt một vết chừng hai xen-ti-met. Chỗ này và vùng thái dương là hai vị trí dễ bị nứt nhất trên khuôn mặt, hơn nữa, vết thương của Tăng Lý rất sâu, thậm chí đã nhìn thấy khớp xương, chính vì thế nên anh mới bảo cô đừng nhìn vào gương.

Dù rằng máu trên vết thương đã khô lại, nhưng Tăng Lý vẫn để một tay trên cổ, ngực và áo cô đều dính máu. Cô rất ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngồi yên, gắng chịu đau đớn, an phận đến mức quá đáng.

Ngải Cảnh Sơ đột nhiên hoảng hốt, biết rõ là không có nguy hiểm nhưng lại không kìm được bất an mà thốt lên: “Tăng Lý?”

“Uhm?” Cô ừ hừ một tiếng đáp lại.

Nghe thấy giọng cô, sự lo lắng trong lòng anh mới thuyên giảm.

Đi qua một con phố, anh lại gọi một lần nữa: “Tăng Lý?”

Lần này cô không đáp, mà mở mắt khó hiểu nhìn anh, không biết anh đang muốn nói gì.

“Cô nhắm mắt nghỉ, nhưng không được ngủ. Lúc nào tôi gọi thì cô đáp một tiếng là được.” Anh nói.

“Ừm.”

Tới bệnh viện, Tăng Lý được Cát Y kiểm tra vết thương. Cát Y bảo cô làm mấy động tác há miệng, nhai, cắn.

“Vết thương sâu, những chỗ khác không có vấn đề gì, hẳn là không bị thương tới khớp xương.” Cát Y quay sang nói với Ngải Cảnh Sơ đang đứng bên cạnh.

“Tốt nhất là lát nữa chụp CT xem.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Anh khâu hay em khâu?” Cát Y hỏi.

Ngải Cảnh Sơ ngẩng đầu nhìn Tăng Lý, không đáp.

“Anh khâu giỏi hơn em, sẽ không để lại sẹo trên mặt cô ấy.” Cát Y lại nói.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu.

Tăng Lý bị Cát Y đẩy vài cái, dù đau nhưng cái cảm giác tê tê này xem ra còn đỡ hơn nhiều. Cô thử mở miệng hỏi: “Phải làm phẫu thuật sao?” Cô không dám dùng sức nhiều quá, sợ làm ảnh hưởng tới vết thương ở cảm, cho nên lời nói có chút không rõ ràng.

Cát Y trấn an cô: “Không phải tới phòng phẫu thuật, chỉ khâu vết thương lại thôi. Có thể tiến hành ở ngay phòng điều trị này.”

Tăng Lý chưa phải trải qua mấy chuyện tương tự thế này bao giờ, ngay cả nằm viện còn chưa từng, khi thấy cô y tá bưng tới dụng cụ kim thuốc thì vô cùng sợ hãi. Hiện tại, cô vô cùng biết ơn bác gái lúc này giúp cô gọi điện thoại, vô cùng biết ơn lòng nhiệt tình của bác, biết ơn bác đã lo lắng mà gọi người đưa cô tới bệnh viện.

Ngải Cảnh Sơ nhận thấy nỗi sợ hãi trong mắt cô, liền lên tiếng: “Chỉ hơi đau một chút lúc tiêm thuốc tê thôi.”

“Uhm.”

“Chị yên tâm, có sư huynh ở đây rồi, anh ấy nhất định không để lại sẹo trên mặt chị đâu.” Cát Y tươi cười nói, bác sĩ thông thường đều lo tới việc có bị tổn thương chức năng hay không, còn phụ nữ thì đều lo diện mạo mình còn đẹp hay không. Nói xong, Cát Y ra cửa gọi người đi lấy thuốc tê và kim khâu.

Tăng Lý nhìn về phía Ngải Cảnh Sơ.

Ngày ở Đông Sơn, Cát Y cũng từng nói anh khâu vết thương rất giỏi. Lúc ấy, anh đang bị sốt, còn thằng bé con chủ nhiệm Lý lại không ngừng khóc, không ngừng giãy giụa nhưng anh vẫn rất bình tĩnh, dứt khoát không hề do dự. Sau lần đó, cu Đôn béo được bố dẫn tới thư viện chơi, thằng bé còn làm như khoe huân chương, há miệng thật lớn khoe ọi người xem. Không biết là da thằng bé mau liền hay là do bác sĩ khâu tốt, thật sự không nhìn ra được vết khâu.

Tăng Lý bất giác đưa tay lên sờ vết thương của mình.

“Đừng động vào!” Ngải Cảnh Sơ vội vàng tóm lại tay cô.

Bấy giờ anh mới chú ý tới mu bàn tay và khuỷu tay cô đã bị trầy xước rất nhiều. Anh sưng người một lúc rồi đi ra phòng y tá lấy băng gạc lại rửa vết thương cho cô.

Lúc anh dùng miếng bông lau bụi đất bám ngoài vết thương, Tăng Lý rất đau, tay khê co rút lại, hàng lông mày nhíu chặt, từ cổ họng phát ra những âm thanh run rẩy.

Tay anh chợt run lên.

Lúc này Cát Y quay lại: “Chuẩn bị xong xuôi rồi, để cô ấy sang phòng bên cạnh đi, sư huynh, anh đi khử trùng đi đã.”

Y tá tiến đến, nhận lấy mấy thứ trong tay Ngải Cảnh Sơ, tiếp tục rửa vết thương cho Tăng Lý.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, nhưng bàn chân lại không nhấc lên. Ánh mắt anh vẫn rơi xuống dưới nhìn chăm chăm vào động tác của cô y tá. Một lúc sau, anh lên tiếng gọi Cát Y đang định rời đi.

Cát Y quay đầu lại.

Anh nói: “Em khâu thay anh đi!”

Cát Y mở miệng đầy ngạc nhiên, nhìn Ngải Cảnh Sơ rất lâu, mãi tới khi tiếng kêu khê khê của Tăng Lý vang lên vì quá đau, cô mới rời ánh mắt sang Tăng Lý, lên tiếng: “Đi thôi!”

Nằm trên giường điều trị trong căn phòng bên cạnh, Tăng Lý được người ta che một tấm vải trên mặt.

Cô không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe thấy giọng nói của Cát Y: “Vết thương khá sâu, chúng tôi phải khâu hai lớp, chỉ rất nhỏ, chị sẽ cảm nhận được miệng vết thương bị lôi kéo, cứ thả lỏng người là được.”

Kim tiêm thuốc mê vừa mảnh vừa dài, không giống kim tiêm thường.

Tăng Lý không dám né, càng không dám kêu đau, chỉ có thể mở to mắt nhìn vào mảnh vải ngay trên mặt. Lông mày nhíu lại, cô theo thói quen mím môi, nhưng môi đã bị thuốc tê khống chế, không còn nghe theo sự sai khiến của cô nữa. Hai tay cô cứng nhắc nắm chặt trước ngực.

Ngay khi mười đầu ngón tay cô bện xoắn vào nhau, chợt một bàn tay ở đâu bao phủ lên, nhẹ nhàng tách hai tay cô ra.

Bàn tay ấy, cô quen...

Lần đầu tiên, anh cởi găng tay, thò tay vào miệng cô kiểm tra niềng răng.

Lần thứ hai, cô bắt lực đuối theo anh ở một thị trấn nhỏ, kéo tay anh lại, miệng còn gọi to tên họ của anh.

Lần thứ ba, anh bắt chợt gọi tên cô giữa đường núi đen kịt khiến cô sợ đến phát khóc, lúc ấy anh đã cầm lấy tay cô đặt lên mặt anh rồi nói: “Còn sống!”

Lần thứ tư, anh đặt tay lên tay cô trên cái cần gạt số, giúp cô tăng tốc đụng vào chiếc ô tô đằng trước, dạy cô làm thế nào để “trả thù”.

...

Rất nhiều lần rồi.

Mỗi lần đều là chuyện dĩ nhiên, cho nên cô không để ý, cũng không dám để ý.

Khâu vết thương xong, anh đưa cô đi chụp CT, rồi tiêm phòng uốn ván.

Tiêm kiểu này cần phải thử da. Y tá đâm mũi kim vào da cổ tay cô, sau đó ngồi chờ bên cạnh hơn mười phút. Ở đây khá đông bệnh nhân, dãy ghế ngoài cửa phòng tiêm đều đã hết chỗ. Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ đành đi ra sảnh đăng kí ngồi chờ.

Ngoài này người đi tới đi lui rất nhiều, hầu hết đều tới khám răng, nên khi thấy Tăng Lý ngồi bưng cầm đầy bông băng thì ai cũng tò mò liếc nhìn. Hơn nữa, ngồi bên cạnh cô còn có Ngải Cảnh Sơ, anh làm việc ở đây, đồng nghiệp đi qua đều dừng lại hàn huyên vài câu với anh, tiện thể còn hỏi thăm tình trạng của Tăng Lý.

Khi không còn ai quấy rầy nữa, Ngải Cảnh Sơ mới quay sang hỏi cô: “Có cần gọi điện về nhà không?”

“Không cần.” Cô lắc đầu.

“Bạn bè thì sao?”

Tăng Lý không lắc đầu, tự lấy di động ra gọi cho Mã Y Y.

“Cậu đi đâu thế? Mình bận đến hoa mắt chóng mặt rồi đây này.” Chiều cuối tuần, lại cộng thêm thời tiết oi bức khó chịu nên quán cà phê khá đông khách.

“Mình có việc bận đột xuất không tới được. Xin lỗi nhé.”

“Hả? Ừ thôi thế cậu cứ đi làm việc đi.” Mã Y Y nói, “Không phải là hẹn hò đấy chứ?”

“Không.”

“Cậu nói kiểu gì mà như bị ngọng thế hả?” Mã Y Y cũng nghe ra giọng cô biến dạng.

“Cậu làm việc đi, nói nhiều quá đấy!” Nói xong, Tăng Lý lập tức cúp máy.

Ngải Cảnh Sơ vào phòng tiêm lấy ra một lọ cồn, nói với cô: “Đưa đi động đây.”

Cô không thắc mắc, ngoan ngoãn đưa đi động cho anh.

Sau đó, anh đeo găng tay, dùng miếng bông tẩm cồn lau sạch vết máu trên điện thoại của cô. Có lẽ là “bệnh nghề nghiệp”, anh làm gì cũng vô cùng tỉ mỉ kĩ càng. Bỗng nhiên, Tăng Lý nhớ tới lá thư của mình. Vu Dịch sau đó có đưa bức thư ấy cho cô xem lại, còn nói: “Có người kể lại lá thư đã bị dính nước bện chặt lại với nhau, nhưng Ngải Cảnh Sơ đã tách ra.”

Một cảm giác khó tả nổi lên trong ngực cô. Đột nhiên cô cảm thấy cái sai của mình chính là lúc nhìn thấy tên anh ở cửa bệnh viện này đã không lập tức quay người rời đi.

“Tôi có một chuyện muốn nói với anh.” Tăng Lý lên tiếng, “Mong rằng sau khi anh biết, anh sẽ không tức giận.”

Anh đã lau xong điện thoại, tay đã dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn cô, chờ cô nói tiếp.

“Tôi...” Vừa nhìn thấy đôi mắt của anh, Tăng Lý chợt hoảng hốt, nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cô di chuyển ánh mắt đi nơi khác, im lặng một lúc mới lên tiếng: “Trước đây anh có một người bạn học tên Vu Dịch đúng không?”

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Mấy năm trước tôi có viết gửi anh ấy một bức thư, bị người khác nhặt được. Người ấy đã gọi điện thoại chỉ cách cho tôi liên lạc với Vu Dịch. Người ấy... là anh đúng không?”

12. Chương 12

Nếu ai đó hỏi, lần đầu tiên hôn Ngải Cảnh Sơ có cảm giác gì, nhất định câu trả lời của Tăng Lý sẽ là: không biết. Bởi vì khi đó cảm và miệng cô đau buốt, hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

Một lúc sau, khi Ngô Văn Hà gọi điện tới thì Ngải Cảnh Sơ đã đi rồi. Anh không ăn tối, bỏ lại câu nói kia và một nụ hôn, rồi đi mất!

“Bị ngã, xe hỏng rồi.” Tăng Lý nói với Ngô Văn Hà.

“Hà? Người có sao không?” Ngô Văn Hà hoảng hốt.

“Cầm phải khâu mấy mũi.”

“Cậu xin nghỉ chưa? Để tớ xin cho nhé?”

Tăng Lý ngẫm nghĩ rồi nói: “Để tớ xem sao đã.”

Ngồi ăn mấy miếng cơm, cảm thấy mùi vị khá ngon, Tăng Lý đi vào bếp xem nồi canh gà. Vừa mở vung nồi đã nghe thấy mùi thơm nức mũi, nước canh vàng óng rất bắt mắt. Không ngờ Ngải Cảnh Sơ nấu ăn lại hợp khẩu vị của cô đến thế, nửa con gà hầm nhừ cả xương, phần đùi có thể bẻ ra một cách dễ dàng.

Tâm trạng Tăng Lý tốt hẳn lên, cô múc một bát canh, thổi lớp mỡ gà nổi trên mặt, đợi bớt nóng, cô dè dặt húp một ngụm. Bỗng dưng cô cảm thấy vị canh hơi lạ, nuốt xuống, húp thêm ngụm nữa, gắp một miếng thịt lên nhai, rốt cuộc mới xác nhận được: canh không bỏ muối.

Cho rằng Ngải Cảnh Sơ quên không dọn mình, nên cô không để ý tới chuyện này.

Hôm sau ngủ dậy, Tăng Lý đứng trước gương, vạch miếng gạc lên xem, cô giật nảy mình. Cầm bị sưng vù chẳng khác nào cầm của A Phàm Đế*, nhìn ghê muốn chết, mũi khâu lúc này đã lộ rõ mồn một.

*Nhân vật hoạt hình.

Cô là người cái gì cũng có thể qua loa, nhưng hề động tớ vấn đề ngoại hình là cực kì tự ti. Luống cuống không biết làm thế nào, cô gọi điện cho Mã Y Y.

Mã Y Y và Ngũ Dĩnh cùng nhau đến.

“Trời ạ, sao mà thành cái dạng này? Không phải cậu đi hẹn hò à?” Mã Y Y hét toáng lên.

Là bác sĩ nên Ngũ Dĩnh khá bình tĩnh: “Mũi khâu khá tỉ mỉ, sưng thế này cũng là bình thường thôi, hai ba ngày nữa là hết. Hôm qua sao cậu sống sót trở về được?”

Tăng Lý chẳng giấu giếm hai cô bạn thân chuyện gì, nên kể sạch từ đầu tới cuối chuyện xảy ra hôm qua.

“Tổ tình rồi hả?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Anh ta hôn cậu rồi à?” Mã Y Y có vẻ kích động.

Tăng Lý gật đầu.

“Ồ độc ác! Cậu sút mẻ thành cái dạng này rồi mà anh ta còn không biết xấu hổ hôn cậu.” Ngũ Dĩnh nói.

“Anh ấy chỉ... nhẹ nhàng...” Tăng Lý vắt óc suy nghĩ xem nên miêu tả như thế nào, “... chỉ chạm khẽ vào một chút.”

Mã Y Y đột nhiên tóm được trọng tâm: “Anh ta tổ tình với cậu ở chỗ nào thế? Rõ ràng là anh ta đang thị uy với cậu.”

“Cậu trả lời anh ta chưa?” Ngũ Dĩnh hỏi.

“Tớ...” Tăng Lý nhìn vào phòng bếp, nghĩ tới tình huống lúc đó, trái tim cô nhảy lên loạn xạ, dường như không chịu nghe theo sự khống chế của bản thân.

“Tớ... tớ còn chưa định thần lại, anh ấy sờ sờ mặt tớ rồi đi mất.” Tăng Lý ấp úng đáp.

Mã Y Y liếc cô một cái, nói bằng giọng chắc nịch: “Cá Nhỏ, cậu sa lưới rồi!”

Tăng Lý đỏ ửng mặt: “Làm gì có.”

Mã Y Y cảm thấy cực kì hài lòng nói: “Thế còn được, cứ để anh ta ôm mòng, cho anh ta sốt ruột chết đi.”

Thế nhưng, lúc này ở đâu bên kia thành phố, Ngải Cảnh Sơ chẳng có lấy một chút gì gọi là sốt ruột. Anh vẫn như mọi ngày, dậy sớm chạy bộ rồi về nhà ăn sáng, kiểm tra hộp thư điện tử, xem luận văn giúp Cát Y.

Bữa trưa, trên bàn ăn có một đĩa đậu phụ gạch cua.

Rằng ông nội đã yếu nên dì Lý thường dùng đậu phụ chế biến thành nhiều món ăn đa dạng. Ngải Cảnh Sơ vừa ăn một miếng liền cảm thấy món này cho Tăng Lý ăn rất thích hợp, bèn hỏi dì Lý: “Món này làm thế nào hả dì?”

“Ngon thì ăn nhiều vào, lúc nào muốn ăn thì bảo dì làm cho, cháu quan tâm cách nấu làm gì?” Dì Lý nói.

Ngải Cảnh Sơ từ nhỏ đã ở với ông bà nội, không có bố mẹ bên cạnh nên rất được nuông chiều. Khi còn sống, bà nội yêu thương anh hết mực, vì chuyện anh đi Mỹ học mà bà khóc lóc đòi sống đòi chết mấy ngày liền.

Cũng may, tuy được cưng chiều như vậy nhưng anh không sinh hư.

Bình thường, ngoài một vài thứ nhất định ra, Ngải Cảnh Sơ không mấy khi kén ăn, cũng chẳng để ý tới đồ ăn cho lắm. Mấy món chế biến từ đậu phụ này, anh đã ăn không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay đúng là lần đầu tiên trông thấy.

Dì Lý ngoài miệng không nói nhưng trong lòng rất phấn chấn, chẳng mấy khi thấy Ngải Cảnh Sơ có hứng thú như thế, bà bắt đầu mở máy nói: “Trước tiên cắt đậu phụ thành miếng nhỏ, luộc trong nước trắng khoảng hai ba phút, để ráo, gạch cua xào qua. Ngày trước bà nội cháu không thích ăn gạch cua nên dì dùng lòng đỏ trứng gà, nêm bột canh vào đậu phụ, xào một lúc rồi đổ nước vào nấu chín. Ban đầu đun lửa nhỏ, cho thêm bột canh, sau mới đun lửa lớn.”

Ngải Cảnh Sơ từ nhỏ đã thông minh, bất cứ chuyện gì chỉ cần tập trung thì có thể nghe một lần là nhớ ngay. Mặc dù dì Lý nói có phần lộn xộn nhưng anh cũng hiểu tới tám, chín phần.

Anh vừa rảnh rồi là bắt đầu nghĩ tới Tăng Lý.

Trưa nay cô ăn gì? Tối qua anh mua rất nhiều thức ăn để trong tủ lạnh, cô có nấu ăn không? Hôm qua anh hôn cô, cô tức giận hay vui vẻ? Vết thương của cô còn đau không? Trông thấy bị sưng liệu cô có sợ không?

Thế là, anh về phòng, gọi điện cho Tăng Lý. Không ai nghe máy. Anh bèn thay quần áo chuẩn bị ra khỏi nhà. Vừa xuống tầng một thì thấy có khách đến chơi, cấp dưới trước kia của ông nội vừa đi công tác về, mang hai túi lựu đến biếu.

Dì Lý không ăn được lựu nhưng hai ông cháu anh lại rất thích.

“Tiểu Sơ, ném thử đi!” Dì Lý gọi anh.

Ngẫm nghĩ một lúc, Ngải Cảnh Sơ vào bếp lấy một cái túi, nhặt mười quả lựu bỏ vào túi rồi xách đi.

Lên xe, anh lại gọi điện cho Tăng Lý, vẫn không ai nghe. Suốt dọc đường, anh gọi cho cô vài lần, mãi đến khi tới trước khu chung cư cô ở mà vẫn không được. Anh dừng xe, lên căn hộ nhà cô, gõ cửa mà không ai ra mở.

Chẳng hiểu vì sao, anh đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Không tìm được cô.

Nếu không có địa chỉ nhà cô, không có số điện thoại này, cho dù cô có mất tích anh cũng không thể tìm ra. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lẽ ra tối qua anh không nên để cô ở lại một mình, liệu có phải hoạt động của anh đã khiến cô hoảng sợ nên bây giờ cô phớt lờ anh rồi không?

Cô làm gì cũng hấp tấp, có khi nào bị ngã, hoặc là vết thương sưng đến phát sốt, trong người khó chịu nên đi bệnh viện rồi không?

Ngải Cảnh Sơ đứng trước cửa nhà Tăng Lý rất lâu, cảm nhận rõ sự bất an trong lòng.

Anh cố gắng giữ bình tĩnh, gọi điện cho Chu Văn.

“Em có ở trường không?”

“Có ạ, em đang ở phòng thí nghiệm.”

“Em xem giúp thầy bệnh án của bệnh nhân tên Tăng Lý, liên lạc với cô ấy bằng cách nào?”

“Vâng.” Chu Văn vô cùng tò mò, nhưng nghe khẩu khí của Ngải Cảnh Sơ xong không dám mở miệng nói gì thêm, lập tức ngoan ngoãn làm theo.

Máy tính trong phòng thí nghiệm đã được kết nối với máy tính của bệnh viện, kiểm tra bệnh án điện tử rất dễ dàng.

“Có số di động và địa chỉ nơi ở ạ.” Chu Văn báo cáo.

“Như thế nào?”

Chu Văn nhìn màn hình máy vi tính đọc một lần. Ngải Cảnh Sơ bên này chăm chú lắng nghe, số điện thoại đúng là số anh lưu, địa chỉ đúng là nơi này.

Không có kết quả.

Cách này không được, anh lại mở danh bạ tìm số điện thoại của chủ nhiệm Lý kia. Hôm mồng một tháng năm, anh ta có gọi điện cho anh, lúc đó anh tiện tay lưu lại, cũng không ngờ sẽ có lúc cần đến.

“Chào thầy Ngải!” Chủ nhiệm Lý vui vẻ nghe máy.

Lần đầu tiên Ngải Cảnh Sơ lúng túng không biết nói gì khi gọi điện thoại. Anh chợt nhớ tới lời khuyên của mình với Tăng Lý: “Lúc muốn nói thì nói, không muốn nói thì đừng nói gì hết.” Không cần sợ tởm nhậ! Quả nhiên là không đúng tuyệt đối.

“Vết thương của cu Mập sao rồi?” Ngải Cảnh Sơ bất đắc dĩ nói sang chuyện khác.

“Tốt, tốt lắm thầy ạ.” Chủ nhiệm Lý vừa mừng vừa ngạc nhiên, “Cảm ơn thầy quan tâm, cũng may nhờ có thầy! À lần trước ép thầy uống rượu, chúng tôi cứ sợ thầy không vui. Chúng tôi vô ý quá! Mấy hôm trước tôi về quê có mang lên ít đặc sản...”

Tất cả chủ nhiệm Lý bắt đầu thao thao bất tuyệt, Ngải Cảnh Sơ càng không biết làm sao hỏi chuyện Tăng Lý, chỉ có thể ngắt lời anh ta: “Chủ nhiệm Lý!”

“Có chuyện gì thầy nói đi!”

“Tăng Lý hôm qua bị tai nạn xe, phải khâu mấy mũi.” Anh thăm dò.

“Hả? Có nghiêm trọng lắm không? Nằm viện nào thế?” Chủ nhiệm Lý quan tâm hỏi.

Ngải Cảnh Sơ day thái dương, xem ra hỏi anh ta cũng vô dụng rồi. Anh nói: “Không sao, nhưng cần nghỉ ngơi nhiều, có lẽ phải xin anh cho phép nghỉ mấy ngày.”

“Không thành vấn đề! Bảo cô ấy không phải lo công việc, cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi sẽ báo với đơn vị, mọi người cùng đến thăm cô ấy.” Chủ nhiệm Lý vỗ ngực bảo đảm.

Cúp máy, Ngải Cảnh Sơ đứng ở cầu thang châm một điếu thuốc, vừa hút vừa gọi điện cho Tăng Lý. Lần này, điện thoại đã không liên lạc được. Không rõ là bị anh gọi đến mức di động tự sập nguồn hay vì nguyên nhân nào khác.

Ngải Cảnh Sơ tiếp tục gõ cánh cửa sắt chống trộm lạnh lẽo. Có chút phiền muộn vì cô khiến người khác lo lắng, lại có chút sợ hãi cô thật sự xảy ra chuyện bất trắc.

Cuối cùng, anh nghĩ tới quán cà phê.

Lúc Ngải Cảnh Sơ tới Carol’s thì Đậu Đậu đang bận tới tắm mặt mũi.

Vừa ngẩng đầu lên, Đậu Đậu liền trông thấy vị “thần tượng” của Đại học A với mái tóc được cắt tỉa gọn gàng đây quen thuộc đang đẩy cửa vào. Đầu tiên, anh lảng lảng nhìn một vòng khắp quán, sau khi xác định quây tiếp tân chỉ có một nhân viên phục vụ duy nhất, anh mới đi tới.

Bước chân của Ngải Cảnh Sơ càng lúc càng gần, trống ngực của Đậu Đậu cũng theo đó mà càng lúc càng đập nhanh.

Khi Ngải Cảnh Sơ đã đứng trước mặt, Đậu Đậu vẫn chưa hoàn hồn.

“Tăng Lý có ở đây không?”

“Không ạ.” Đậu Đậu lắc đầu.

“Bao lâu rồi chưa tới?” Anh lại hỏi.

“Hôm qua chị ấy có tới nhưng đi luôn, nói là chiều bận việc không đến nữa. Hôm nay thì chị ấy chưa tới. Chị Y Y còn đến nhà chị ấy, thấy bảo chị ấy bị thương.”

Ngải Cảnh Sơ nhanh chóng tóm được trọng điểm: “Y Y?”

“Vâng.” Đậu Đậu gật đầu, tận lực hạn chế lời nói trước mặt thầy giáo, mặc dù cô không biết vì sao “thần tượng” đột ngột xuất hiện và hỏi Tăng Lý. “Chị Y Y cũng là chủ quán này.”

Nhìn ra sự lo lắng trên sắc mặt Ngải Cảnh Sơ, Đậu Đậu nói tiếp: “Thầy muốn tìm chị Cá Nhỏ ạ? Hay thầy gọi điện cho chị ấy thử xem?”

“Điện thoại không liên lạc được.” Anh đáp.

“Để em giúp thầy gọi chị Y Y nhé, chắc các chị ấy đang đi cùng nhau.” Nói đoạn, Đậu Đậu lấy di động ra gọi điện cho Mã Y Y.

Mã Y Y để điện thoại trong túi quần, vừa có cuộc gọi đến đã có thể cảm nhận được điện thoại rung. Lúc này ba người các cô đang ở trong quán karaoke, quá ồn ào, Mã Y Y trông thấy tên Đậu Đậu trên màn hình, sợ quán cà phê có chuyện gì nên đi ra ngoài hành lang nghe điện.

Một lát sau, Tăng Lý trông thấy Mã Y Y cầm di động quay lại với vẻ mặt kì quái khác thường. Ngũ Dĩnh còn đang gào thét trong micro. Tăng Lý lớn giọng hỏi: “Sao thế?”

“Điện thoại của cậu đấy!” Đưa di động cho Tăng Lý xong, Mã Y Y tắt nhạc, khiến cho trong phòng bỗng chốc chỉ còn lại tiếng hát cao hứng của Ngũ Dĩnh.

“A lô!” Tăng Lý khó hiểu nói vào điện thoại.

“Di động của em đâu?”

Vừa nghe thấy giọng nói của Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý lại nghĩ tới câu nói mê hoặc tối qua, mặt thoáng cái đỏ bừng.

“Tôi hỏi di động của em đâu?” Anh lặp lại câu hỏi.

“Trong túi xách!” Vừa trả lời câu hỏi, Tăng Lý vừa lục lọi túi, “Á, hết pin.”

Ngải Cảnh Sơ có vẻ tức giận: “Em đi đâu?”

“Đi hát với bạn.” Đột nhiên phát hiện dung nhan bị phá hủy, tâm trạng không tốt, cô bèn gọi Mã Y Y và Ngũ Dĩnh đến để an ủi mình. Hai người họ chẳng có ý gì hay, ăn cơm xong liền đưa cho cô một cái khẩu trang rồi lôi đi karaoke.

“Bạn?”

“Anh không quen đâu, hai người bạn thân của tôi.” Tăng Lý nói.

Ngũ Dĩnh ngồi bên cạnh, khó hiểu nói: “Gì thế? Điều tra hộ khẩu người ta đây à?”

Mã Y Y dùng khẩu hình kết hợp khoa chân múa tay ra hiệu ba chữ: “Ngải Cảnh Sơ.”

“Sao anh có số điện thoại của Y Y?” Thân thông quảng đại quá thế!? Tăng Lý lấy làm lạ.

“Tôi đến quán tìm em. Nhân viên cho số.” Anh đáp.

“Anh tìm tôi?” Tăng Lý ngờ ngác hỏi.

Ba chữ vô cùng đơn giản tạo thành vấn đề cực kì lớn, khiến Ngải Cảnh Sơ bỗng chốc đứng hình không biết phải nói thế nào.

Anh tìm cô, đương nhiên là đúng! Nhưng tìm cô làm gì? Lúc đầu chỉ gọi cho cô một cuộc điện thoại, cô không nghe máy nên anh bèn đến nhà cô, thấy không ở nhà, anh như uống nhầm thuốc, cuống cuồng lật

cả thế giới để tìm cô. Sau khi hỏi hết người này đến người khác, chạy hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng cũng tìm được người, nhưng tìm được cô rồi thì phải nói gì đây? Chẳng lẽ hỏi cô có muốn ăn lẩu không?

Nghĩ tới đây, Ngải Cảnh Sơ không tránh được mỉm cười tự giễu.

Từ bao giờ tâm trạng và cảm xúc của anh đã bị Tăng Lý thao túng?

Không công bằng!

“A lô!” Không thấy hồi âm, Tăng Lý tưởng tín hiệu không tốt, bèn đứng dậy dịch chuyển ra chỗ khác.

“Tôi đây.” Anh nói

“Có việc gấp sao?” Cô hỏi lại.

“Không, tôi đi ngang qua quán cà phê nên tiện đường ghé vào thăm em thôi.” Nói xong, anh chào cô rồi cúp máy.

“À...” Cô gọi.

“Gì thế?”

“Anh có muốn tới hát cùng chúng tôi không?” Tăng Lý hỏi.

“Thôi, tôi không biết hát.”

Cuối cùng, anh dặn dò: “Em về sớm nghỉ đi.”

Khi Tăng Lý về tới nhà, trông thấy túi lẩu treo ngoài cửa căn hộ mình. Cô nhìn chung quanh, băn khoăn không biết đồ ai để đây nên không dám lấy xuống. Cô cẩn thận mở cửa vào nhà rồi đóng lại, mặc kệ túi lẩu ở đó.

Tháo khẩu trang và thay quần áo xong, Tăng Lý sạc pin điện thoại.

Sau khi khởi động máy, trông thấy hơn chục cuộc gọi nhỡ đến từ số máy của Ngải Cảnh Sơ, cô giật nảy mình.

Bữa tối, dì Lý lại làm một món mới chế từ đậu phụ, nhưng Ngải Cảnh Sơ không có tâm trạng chú ý tới nữa, cũng không hỏi cách làm, cúi đầu ăn được vài miếng đã đứng dậy, đi vào phòng làm việc đọc sách.

Vừa mở trang sách ra, ánh mắt vô tình chạm phải đĩa lẩu đã rửa sạch bày trên bàn, anh không ăn

Dì Lý khó hiểu quay sang thắc mắc với chồng: “Thằng bé này hôm nay làm sao thế không biết?”

“Sao là sao?” Chú Lưu hỏi lại.

“Cứ như giận dỗi với ai ý.”

“Tôi thấy vẫn bình thường mà.” Chú Lưu ngốc nghếch vẫn chỉ nói một câu ấy.

“Cả ngày nay thấy nó rất vui vẻ, ấy thế mà đi đâu tối về nhà lại trầm mặc bực bội.”

“Bà cứ làm như nó là trẻ con không bằng.”

“Còn không?” Dì Lý phản bác chồng.

“Thằng nhóc này chắc là đang yêu rồi.” Chú Lưu chỉ thuận miệng nói ra nhưng dì Lý lại để bụng, liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ lần nữa, thật sự cho rằng anh đang yêu.

“Lẽ ra nên như vậy từ lâu rồi mới phải.” Ba mươi rồi chứ còn ít ỏi gì nữa đâu. Nếu không phải bà nội của Ngải Cảnh Sơ lúc lâm chung đã dặn dò, thì cả nhà đã hối thúc anh gặp gỡ đối tượng rồi.

Bà nói: “Tôi đã bị bố thằng Cảnh Sơ đánh bại rồi, mười mấy năm nay không ngày nào là không hối hận. Sau này tôi chết rồi, chuyện của Cảnh Sơ đừng xen vào. Nó thích ai cũng được, không kết hôn cũng được, mọi người đừng can thiệp, ông nội cũng không được tham gia. Cứ mặc kệ nó đi, chỉ cần nó vui vẻ là được.”

Chính vì thế mà đến tận tuổi này, trong khi người ta đã có con đi học tiểu học rồi thì Ngải Cảnh Sơ vẫn một mình.

Dì Lý nói với chồng: “Này, ông đi bằng cửa sau ra ngoài mua cho tôi cái này. Đi nhanh về nhanh.”

Chú Lưu bị bà xã sai bảo hết như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, nhận lệnh liền lập tức đi làm, chẳng bao lâu sau đã trở về.

Dì Lý cầm cặp vé xem phim đi tìm Ngải Cảnh Sơ: “Tiểu Sơ, qua đây xem hộ dì xem phim này chiếu vào lúc nào, mất đi kèm nhèm không nhìn rõ.”

Ngải Cảnh Sơ bỏ quyển sách xuống, nhận lấy vé: “Tám giờ tối nay dì ạ.”

“Ôi trời! Hôm nay dì đi mua ít đồ, được cửa hàng người ta tặng vé, giờ vẫn còn nhiều việc quá, làm sao giờ?”, dì Lý vỗ đùi, “Hay cháu cầm đi mà xem.”

“Rạp này cũng ngay đây thôi, để cháu lái xe đưa dì chú đi, còn chuyện gì bảo cháu, cháu làm thay.” Ngải Cảnh Sơ từ chối.

“Dì ngần này tuổi rồi vào rạp để tra tấn lỗ tai à? Thôi các cháu thanh niên đi đi, gọi bạn nào đó đi cùng đi.” Tốt nhất là bạn nữ, y tá nữa, bác sĩ nữ, học sinh nữ... đều được.

Bấy giờ Ngải Cảnh Sơ mới hiểu ra, chắc chắn là dì Lý nhận ra tâm trạng anh không tốt, đoán đã xảy ra chuyện gì khiến anh không vui nên mới tìm cách dỗ dành anh. Mặc dù từ nhỏ anh đã không còn bố mẹ, nhưng sự yêu thương anh nhận được chẳng hề thua kém người nào.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu.

Dì Lý lấy thế làm hài lòng.

Ra khỏi nhà, Ngải Cảnh Sơ vốn định tản bộ mấy vòng rồi quay về, nhưng sợ họ nghi ngờ nên đành lái xe đi.

Anh chưa từng theo đuổi cô gái nào, không biết cách nói lời ngọt ngào, không biết cách dỗ dành người khác, không biết con gái thích gì, ghét gì. Thế nhưng từ hôm qua, anh đã nghĩ tới những vấn đề này, muốn gần gũi cô hơn, muốn trông thấy gương mặt cô, nghe thấy giọng nói của cô, chìm đắm trong hơi thở của cô, thậm chí khao khát muốn mang đến cho cô tất cả những thứ tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Nhưng nghĩ cái gì cũng không ra.

Hôm sau, Tăng Lý bịt khẩu trang trùm kín nửa khuôn mặt đến thư viện.

Trông thấy cô ở thang máy, chủ nhiệm Lý vội nói: “Ồ hay, anh đã đồng ý với thầy Ngải cho cô nghỉ phép rồi cơ mà? Còn đang định rủ mấy anh chị em tối nay tới thăm cô nữa.”

“Xin nghỉ ạ?”

“Ồ, thầy Ngải hôm qua gọi điện nói với anh là cô bị ngã xe, bảo anh cho cô nghỉ mấy hôm. Cô không biết à?” Chủ nhiệm Lý nói đầy ẩn ý.

Tăng Lý ghen hòng, ngơ ngác.

“Thôi về nghỉ ngơi cho khỏe đi. Công việc không cần lo, anh bảo Tiểu Ngô làm thay cô rồi.”

Sau đó, Tăng Lý được chủ nhiệm Lý tận tình đưa ra khỏi thang máy.

Cô ngồi trên ghế đá trước cửa thư viện, gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ. Chắc anh đang bận, chuông vừa reo một tiếng đã bị tắt. Cô chẳng phải công nhân gương mẫu gì cho cam, không xin nghỉ phép chỉ vì cho rằng mình thấp cổ bé họng, hơn nữa vết thương thoát nhìn ghê tợn nhưng chỉ là ngoài da, vậy nên không dám xin nghỉ. Hiện giờ lãnh đạo đã hào phóng như thế, chẳng dại gì mà không nhận, cô bèn cất di động, quay về nhà.

Giờ cao điểm, tàu điện ngầm chật ních. Tăng Lý đứng giữa đoàn người, dáng cô dong dỏng cao, lại đeo một cái khẩu trang y tế trắng toát nên rất thu hút ánh nhìn. Nhưng bỗng nhiên bên cạnh có một người đàn ông giơ tay lên trên để bám vào tay vịn, khuỷu tay vô tình va vào mặt Tăng Lý. Người đàn ông vội vàng nói xin lỗi.

Dù có đau đến chảy nước mắt, cô cũng chỉ có thể nói không sao.

Đúng lúc này Ngải Cảnh Sơ gọi điện tới.

“Vừa nãy tôi đang dạy.” Anh nói.

“Tôi muốn hỏi chuyện nghỉ phép, chủ nhiệm Lý nói anh xin phép hộ tôi.”

Nghe Tăng Lý nhắc tới vấn đề này, Ngải Cảnh Sơ mới nhớ ra: “À ừ, tôi quên không nhắc em. Em đi làm à?”

“Ừm. Nhưng anh Lý cho tôi về rồi.”

Người đàn ông ban nãy chưa hết áy náy, tiếp tục nói: “Xin lỗi cô, không phải tôi cố ý.”

Nghe thấy giọng nói lọt vào điện thoại, Ngải Cảnh Sơ nhúu mày: “Chuyện gì thế?”

“Trên tàu điện ngầm đông quá nên vừa bị va chạm một chút.”

“Có sao không?”

“Không sao.” Gì đến mức yếu ớt như thế chứ?

“Mấy ngày tới nhớ chú ý nghỉ ngơi, đừng đi ra ngoài nhiều. Lát nữa hết giờ làm tôi tới thăm em.” Anh dịu dàng nói.

Chẳng hiểu sao nghe vậy, trái tim cô lỡ mất nửa nhịp.

Về tới nhà, Tăng Lý vẫn thấy túi lựu còn nguyên ngoài cửa. Ban đầu cho rằng ai treo nhầm, giờ nghĩ lại xem ra không phải, cô bèn mang vào nhà.

Chiều tối, quả nhiên Ngô Văn Hà dẫn đầu một đội quân kéo tới nhà Tăng Lý thăm người ốm.

“Chủ nhiệm Lý kêu tớ mang tiền thăm bệnh của công đoàn tới cho cậu đây. Anh ấy nói thanh niên nhiều chuyện để nói, anh ấy tới chỉ khiến mọi người không được thoải mái nên không đi cùng nữa.” Ngô Văn Hà truyền đạt lại ý của lãnh đạo.

Ngoài Ngô Văn Hà ra còn có vài đồng nghiệp khá thân, mọi người góp tiền mua rất nhiều hoa quả và đồ bổ đến, hết hỏi thăm cô vì sao ngã lại hỏi làm thế nào cô đến được bệnh viện, hết hỏi có đau đầu không lại hỏi bác sĩ nào khâu cho, ... mỗi người một câu khiến cho căn phòng nhỏ nhộn nhịp hẳn lên.

Tăng Lý không kịp thích ứng với tình huống này, nói không rõ ràng liền vạch miếng gạc lên ọi người nhìn.

“Sao lại dùng loại chỉ thường à? Tưởng là phải dùng chỉ thẩm mỹ chứ nhỉ? Loại không cần cắt ý.”

“Bác sĩ bảo chỉ cần chỉ nhỏ, mũi khâu tỉ mỉ là được.” Tăng Lý đáp.

“Liệu có sẹo không? Sao lại không đến thẩm mỹ viện ấy?” Một đồng nghiệp nọ hỏi.

“Bác sĩ khoa hàm mặt cũng được mà, chuyên nghiệp không kém đâu.” Một người khác lên tiếng.

Tăng Lý vào bếp đun một siêu nước để pha trà. Lúc này có người gõ cửa, đang bận bịu nên cô nói: “Giúp tớ mở cửa với.”

“Mọi người để sót ai thế, giờ mới tới.” Ngô Văn Hà vừa đi ra cửa thắc mắc, không ngờ lúc mở cửa lại trông thấy một anh chàng đẹp trai xách theo túi đồ gì đó đứng sừng sững bên ngoài.

Ngô Văn Hà cảm thấy người này quen quen, sau đó lập tức nhận ra anh ta chính là vị danh y khó tính kia.

“Ngải... Ngải...” Ngô Văn Hà lắp bắp.

Không đợi đối phương nói hết, Ngải Cảnh Sơ đã đi vào nhà, một tay xách túi hoa quả, một tay xách túi thức ăn.

Tăng Lý bưng nước trà từ bếp ra, trông thấy Ngải Cảnh Sơ, liền đảo mắt nhìn đồng nghiệp, nhất thời lúng túng.

Ngô Văn Hà nhanh nhẩu giới thiệu: “Chúng tôi là đồng nghiệp của Tăng Lý.”

Ngải Cảnh Sơ gật đầu chào hỏi.

Ngô Văn Hà bổ sung: “Mọi người đã từng gặp nhau rồi.”

Ngải Cảnh Sơ lại phối hợp mỉm cười một cái. Thực ra, Tăng Lý đoán chừng anh vốn không nhớ mặt mọi người.

Sau đó, Ngải Cảnh Sơ mang nguyên liệu nấu ăn vào bếp, vừa đi vừa nói: “Anh mua thức ăn rồi, xem xem tối nay làm món ăn gì?”

Nghe vậy, mọi người có mặt ở đây dù chưa nghe tin đồn cũng lập tức hiểu ra: nam chủ nhân đã về nhà, còn mua cả thức ăn về nấu cơm. Đồng nghiệp nam độc thân lặng lẽ nắm chặt tay thở dài, đồng nghiệp nữ độc thân thì âm thầm quan sát.

Chợt nhớ tới cái gì, Ngải Cảnh Sơ đột nhiên quay đầu thốt ra một câu: “Mọi người ở lại ăn tối nhé!”

Tiếc là, đến khi anh sắp xếp các thứ và rửa tay xong, đi ra thì mọi người đồng loạt chào rồi ra về.

Ngải Cảnh Sơ lấy làm lạ. Anh nghĩ, vừa rồi mình rất nhiệt tình cơ mà, đối với đồng nghiệp ở trường học anh còn chẳng nhiệt tình như thế bao giờ.

“Tôi nói gì sai à?” Anh hỏi.

“Không...” Tăng Lý ghen.

“Không biết là có nhiều người như thế.”

“Họ biết tin tôi bị thương nên vừa tan biến làm liền tới thăm.” Tăng Lý giải thích.

“Đợi khi nào em khỏe thì mời mọi người ra ngoài ăn cơm đáp lễ.”

Cô không quá thông thạo việc đối nhân xử thế, nghe anh nói mới cảm thấy đúng là nên như vậy.

Ngải Cảnh Sơ vào bếp rửa măng tây, Tăng Lý đi theo định giúp.

“Đừng chạm vào nước!” Anh ngăn cô lại, “Phải chú ý vết thương ở mu bàn tay, không là có sẹo đấy.”

Anh vội vàng tới đây nấu cơm giúp cô là vì nguyên nhân này ư? Tăng Lý chợt thấy lòng ấm áp.

“Tôi có gắng tay, đeo vào là được thôi.” Cô chìa tay ra cho anh xem.

Anh rửa đồ ăn rất cẩn thận, từng lá măng đều được cọ rửa kỹ lưỡng, còn sạch sẽ hơn cả Tăng Lý.

“Vỏ măng là được rồi.” Rửa tỉ mỉ thế này đến bao giờ mới xong?

“Mặt lá có thuốc trừ sâu và vi khuẩn.” Anh nói.

“Anh mắc chứng ưa sạch sẽ à?”

“Hơi hơi.” Anh thật thà đáp.

“Bình thường anh hay nấu cơm không?”

“Không.”

Tăng Lý ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, không nấu cơm nên mới có thời gian rảnh tới đây làm cho cô.

Anh bỗng hỏi: “Em ăn súp lơ không?”

“Có chứ!” Cô đáp.

“Em rửa thế nào?”

“Cắt thành miếng nhỏ rồi rửa thôi.” Dù sao cũng không thể tách ra mà rửa từng cành được!

“Lần sau em ngâm thử trong nước muối nhạt mấy phút sẽ phát hiện ra điều mới lạ.” Anh thờ ơ nói.

“Cái gì?” Tăng Lý tò mò.

“Phát hiện súp lơ em ăn từ trước đến nay thực ra đều rất tanh.”

Tưởng tượng ra hình ảnh kia, Tăng Lý đột nhiên thấy buồn nôn.

Ngải Cảnh Sơ không quên an ủi cô: “Thực ra hàm lượng protein cũng khá cao, rất tốt.”

Thế là Tăng Lý cả đời này không muốn ăn súp lơ nữa.

Bữa tối có ba món, măng tây, gạch cua đậu phụ và canh gà còn lại hôm qua. Khi Tăng Lý ăn miếng gạch cua đậu phụ đầu tiên, Ngải Cảnh Sơ dè dặt quan sát vẻ mặt cô, chỉ thấy cô cầm cái thìa xúc một miếng bỏ vào miệng nhai, đầu nghiêng nghiêng, ăn hết lại xúc thêm một miếng nữa. Lát sau, cô thì thầm như nói một mình: “Đậu mềm quá!”

Nghe vậy, anh không lên tiếng, môi tùm tùm, ánh mắt thấp thoáng nụ cười.

Rửa bát xong, Ngải Cảnh Sơ trông thấy túi lựu để trên tủ dép: “Sao em không ăn?”

“Anh mang đến à?”

“Em cho là ai?” Anh hỏi ngược.

“Hôm qua anh tới đây à?”

“Ừ.”

“Gõ cửa không thấy ai ở nhà?”

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ thản nhiên đáp, mí mắt khẽ sụp xuống, không còn tỏ vẻ thích thú như ban nãy trêu chọc cô.

Gọi hơn mười cuộc điện thoại, đến nhà không thấy người, nên anh chạy đến quán cà phê, còn nói dối cô là chỉ đi ngang qua? Nghĩ tới đây, Tăng Lý đột nhiên cảm thấy trái tim như bị ai bóp nghẹn, có thứ cảm giác khó diễn tả thành lời.

Như thế... anh thích cô thật ư?

Không phải đồng cảm hay thương hại, không phải nhất thời xốc nổi, không phải cố ý bờn cọt cô.

Anh ấy thích mình? Bốn chữ này cứ lờn vờn mãi trong đầu cô suốt bảy mươi hai tiếng đồng hồ kể từ sau nụ hôn kia. Cô thật sự không dám tin, anh thật sự thích mình.

Tăng Lý kéo chiếc ghế nhỏ đến cạnh bàn trà và ngồi xuống, cô đặt cái đĩa thường ngày hay bày hoa quả và hạt dưa lên bàn, cầm túi lựu lên, dùng dao tách từng lớp hạt ra, bỏ vào miệng. Hàm răng cắn nhẹ một cái, nước lựu chảy ra, thậm chí còn ngon hơn, ngọt hơn lựu cô mua ở siêu thị rất nhiều. Chẳng hiểu sao nước mắt tự dưng trào ra.

Tăng Lý quay lưng về phía Ngải Cảnh Sơ nên anh không phát hiện ra cô đang khóc.

Cô nhả hạt vào cái đĩa trên bàn, sau đó há miệng thật to cắn một miếng, cố gắng nuốt cả nước mắt của mình vào trong.

Đột nhiên Ngải Cảnh Sơ nhận ra biểu hiện của cô có phần kì lạ.

“Sao thế?”

Tăng Lý không đáp, chỉ lẳng lặng chảy nước mắt, miệng nhai lựu.

“Vừa nãy còn bình thường, sao đã khóc rồi?” Thấy cô khóc, hàng lông mày anh khẽ nhíu lại. Anh kéo cô đứng lên, lấy mấy tờ khăn giấy trong hộp bên cạnh, lau nước mắt giúp cô.

“Nước mắt chảy vào vết thương sẽ bị nhiễm trùng đấy.” Anh nói.

“Lựu không ngon.” Cô phụng phịu nói nhỏ.

“Không ngon thì vứt đi.”

“Phí của. Phải ăn hết.” Trong miệng vẫn còn hạt lựu, cô nói không rõ ràng.

“Ăn nhiều sẽ bị tiêu chảy đấy!”

“Anh là bác sĩ cơ mà, không biết chữa à?” Giọng điệu xen lẫn sự tức giận.

Ngải Cảnh Sơ không tiếp lời, anh nhận ra lúc này cô hoàn toàn khác với cái vẻ dè dặt nhút nhát thường ngày. Anh chăm chú nhìn cô, khóe miệng không khỏi cong lên.

Cô đang làm nũng.

Đưa ra kết luận này, nụ cười trên môi anh càng thêm tươi. Anh kéo cô vào lòng, để cô úp mặt vào ngực mình.

Tăng Lý vẫn đang cầm nửa quả lựu, nhất thời không biết hai tay nên làm gì, nước lựu ngoài miệng dính hết lên áo của anh.

“Bắn áo anh rồi.” Anh thích sạch sẽ mà, thứ này giặt rất khó sạch.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ không nhúc nhích.

“Này...” Cô nhắc nhở.

“Tăng Lý!” Anh bỗng gọi cô.

“Gì?” Giây giụa vô hiệu, Tăng Lý đành tự dùng tay lau vết bắn trên áo anh.

“Mỗi lần anh gọi đừng có “à” với “này” được không?” Giọng điệu thấp thoáng sự bất mãn.

“Thế gọi thế nào?”, Tăng Lý cố tình hỏi, “Thầy Ngải à?”

“Mẹ em gọi bố em thế nào?”

“Gọi tên.” Gia đình cô xưa nay đều như vậy, cô cũng chẳng có tên ở nhà. Ngày trước đến nhà bạn học chơi, thấy bạn bè đều được bố mẹ gọi bằng tên ở nhà, không khỏi ganh tị.

“Còn gì nữa không?”

Tăng Lý ngẫm nghĩ một lúc: “Còn.”

“Gì?”

“Quý sú!” Lúc mẹ tức giận hay vui vẻ đều gọi bố như vậy.

Nghe hai chữ ấy, Ngải Cảnh Sơ mỉm cười.

Tăng Lý lén lút áp tai vào người anh. Anh cao hơn cô nửa cái đầu, lỗ tai cô vừa vặn đặt ở xương quai xanh của anh, cao hơn vị trí trái tim một chút nên không thể nghe rõ nhịp đập, nhưng hoàn toàn nghe rõ giọng nói của anh. Chắc chắn anh không biết, cô thích nghe giọng anh đến nhường nào, tiếc rằng, anh lại là người ít nói.

13. Chương 13

Tối thứ Tư, Tăng Lý phải đi cắt chỉ, Ngải Cảnh Sơ cũng có ca trực ở bệnh viện hôm đó. Anh đã liên lạc với Cát Y trước, vì buổi sáng Cát Y có cuộc phẫu thuật nên gọi Tăng Lý đến khá sớm.

Ngải Cảnh Sơ lái xe đến nhà đón cô rồi đưa tới bệnh viện.

“Anh đi một vòng như thế, tý nữa còn bận rộn cả ngày. Đã bảo em tự đi được rồi mà còn...” Tăng Lý nói.

“Từ giờ nếu rảnh anh sẽ đưa em đi làm, tan ca đến đón em.”

“Không cần đâu, anh bận hơn em. Lại mất thời gian đi đi lại lại như thế mệt lắm.”

“Thế đưa xe cho em, em đến đón anh nhé.”

“Em...” Tăng Lý không ngờ Ngải Cảnh Sơ cũng cứng đầu như thế.

Đến bệnh viện, Tăng Lý lên tầng chín tìm Cát Y, Ngải Cảnh Sơ đi về phòng làm việc của mình. Ra khỏi thang máy, anh quay lại dặn dò cô: “Xong thì xuống dưới này tìm anh.”

Cô gật đầu.

Tăng Lý lên tới tầng chín, Cát Y vừa mới thay quần áo, gọi y tá đưa cô sang phòng chờ. Sau đó Cát Y đến kiểm tra vết thương cho cô: “Tiến triển khá tốt, về sau tránh tăng sinh là được.”

Thấy Tăng Lý không hiểu, Cát Y lại giải thích: “Sau khi vết thương lành hẳn, vùng da bên ngoài còn phải trải qua một quá trình hồi phục dần dần, thịt mới sẽ nhô ra ngoài tạo thành vết sẹo lồi lõm.”

“Chỉ cần dán keo silicone là được phải không?” Tăng Lý hỏi.

“Cũng có hiệu quả nhất định.”

Nói đoạn, Cát Y khử trùng vết thương cho cô, bảo cô ngửa cằm rồi bắt đầu cắt chỉ.

“Chịu đựng một chút, sẽ đau đấy.” Cát Y nói, “Để cho đẹp thì phải cắt chỉ sớm, nhưng vết thương chưa hoàn toàn lành hẳn, về nhà nhớ giữ gìn cẩn thận.”

“Ừm.” Chút đau này có đáng gì đâu.

Xong xuôi, cô nói cảm ơn với Cát Y rồi ra về. Cát Y nhìn theo Tăng Lý, trong lòng chợt thấy khó chịu. Có người khao khát mãi một thứ mà không được, nhưng lại cố người dễ dàng đạt được.

Lúc này, sinh viên Phạm Phạm của Ngải Cảnh Sơ vừa gây ra họa.

Ngải Cảnh Sơ mới tiếp nhận một bệnh nhân, phải lấy khuôn răng. Kinh nghiệm của Phạm Phạm không nhiều, chưa từng một mình điều trị cho bệnh nhân bao giờ, xưa nay chỉ giúp mọi người pha chất dính và làm những việc vặt vặt khác. Ngải Cảnh Sơ giao phó cho cô lấy khuôn răng của bệnh nhân. Thực ra đây chỉ là một quá trình khá đơn giản, đổ nước vào bột và khuấy đến khi đạt được độ dính thích hợp, sau đó quét đều vào khuôn đúc, đặt trong miệng bệnh nhân vài phút rồi lấy ra, đổ nước lên thạch cao. Hầu như tất cả những sinh viên khoa chỉnh răng và khoa điều trị mới vào nghề đều có thể làm được. Nhưng Phạm Phạm nhút nhát, phải cái tính lo bò trắng răng, lại cộng thêm bệnh nhân là một cô bé yếu ớt, còn chưa đưa khuôn vào trong miệng đã khóc nức nở khiến Phạm Phạm sợ đến run người.

Ngải Cảnh Sơ bận rộn nhiều việc nên kêu Chu Văn tới chỉ đạo.

Mùi bột đá chẳng khác mùi kem đánh răng là mấy, không đến nỗi khó ngửi, nhưng có những người không thích ngậm vật lạ trong miệng, mà bột đá cần phải đợi nhiệt độ trong khoang miệng làm nóng dần mới có thể khô lại, vì thế phải ngậm vài phút, khó chịu là điều đương nhiên.

“Áng chừng được rồi thì lấy ra đi.” Chu Văn nói.

“Ừm.” Kỹ năng phán đoán này Phạm Phạm cũng có.

Bệnh nhân vẫn đang gào khóc, mẹ cô bé đứng bên cạnh không ngừng thúc giục: “Đã được chưa?”

“Được chưa thế?”

“Vẫn chưa được à?”

“Rốt cuộc là thế nào?”

“Cô có biết làm không thế hả?”

Bị thúc giục liên hồi, Phạm Phạm càng thêm cuống. Cô bắt đầu sốt ruột, đến lúc lấy được khuôn răng thì đứa bé lại không chịu mở miệng. Phạm Phạm không dám dùng sức, sợ dấu răng in trên khuôn thạch cao bị hỏng, chỉ có thể vừa đổ dành vừa dùng ngón tay thò vào lấy ra, không ngờ lại bị đứa bé cắn một cái.

Phạm Phạm giật thót mình rút tay lại, khuôn răng rơi trên người đứa bé. Miệng trống rỗng, đứa bé càng khóc to hơn.

Mẹ nó thấy thế, tưởng con mình bị bắt nạt, không biết phải trái chạy đến đánh Phạm Phạm.

Sự việc phát sinh đột ngột.

Chu Văn nhất thời xù lông, kéo Phạm Phạm ra sau: “Cô làm gì thế? Ai cho cô đánh người khác?”

“Tôi làm gì?” Người phụ nữ lớn tiếng.

Ngải Cảnh Sơ nghe thấy âm ỉ bèn đi tới.

Người phụ nữ còn chưa chịu thôi, mắng lây sang cả anh: “Thái độ của mấy người thế đấy hả? Tôi đăng kí khám với chuyên gia, sao lại sai một sinh viên ra làm khuôn răng cho con gái tôi? Con gái tôi là vật thí nghiệm ấy người chắc? Khám chữa bệnh cũng là một ngành dịch vụ, tôi trả tiền để mấy người phục vụ, bây giờ tôi không hài lòng với sự phục vụ của các người đấy, sao nào?”

“Cô nói cái kiểu gì thế?”, Chu Văn nổi tính ương ngạnh, “Muốn chữa thì chữa, không thì thôi!”

Ngải Cảnh Sơ liếc Chu Văn một cái, ra hiệu im lặng. Anh nhìn Phạm Phạm, rồi quay sang giải thích với người phụ nữ kia: “Chỗ chúng tôi là đơn vị dạy học, không chỉ chữa bệnh mà còn dạy sinh viên cách chữa bệnh. Bệnh nhân nào đến đây trước khi điều trị cũng đã nói rõ, nếu chị không thích thì nên nói ra từ đầu, trong thành phố còn nhiều bệnh viện tốt. Bệnh viện chúng tôi lúc nào cũng có sinh viên tham gia vào quá trình điều trị cho bệnh nhân, nhưng tôi là bác sĩ phụ trách, em sinh viên này tên là Phạm Tiểu Nghê, nếu vừa rồi chị có gì không vừa ý thì trực tiếp nói với tôi, nhưng chị không được đánh em ấy. Chị không có quyền gì đánh người cả. Nếu sinh viên làm sai, tôi sẽ chịu trách nhiệm, chị có thể lên văn phòng bệnh viện khiếu trách. Còn việc chị đánh Phạm Phạm, chị phải xin lỗi.”

“Cậu có thái độ gì thế hả? Cậu biết tôi là ai không?”, người phụ nữ phần nộ nói, “Tôi nói cho cô cậu biết, tôi là người quen của viện trưởng ở đây đấy! Cậu tưởng cậu là bác sĩ là giỏi lắm à? Làm một bác sĩ quen mà dám lên mặt!”

Lúc này y tá trưởng đã chạy tới. Trong bệnh viện hề xảy ra chuyện gì thì người ta đều cho rằng là phía bệnh viện, vì thế y tá trưởng nói với Ngải Cảnh Sơ vài câu rồi nhẹ nhàng mời hai mẹ con bệnh nhân kia đến văn phòng.

Tăng Lý từ tầng chín xuống thì bắt gặp cảnh tượng vừa rồi. Cô chợt nhớ tới lần trước Chu Văn nói, bác sĩ mà bị khiển trách có thể sẽ bị cách chức, trong lòng không tránh khỏi lo lắng. Cô lách qua đám đông, đi tới bên cạnh Ngải Cảnh Sơ, khẽ kéo áo anh, ra hiệu cho anh đừng nóng giận.

Trông thấy Tăng Lý, ánh mắt Ngải Cảnh Sơ bỗng trở nên dịu dàng. Anh quay lại dặn dò mọi người về vị trí làm việc của mình.

Phạm Phạm đã được Chu Văn kéo xuống ghế để kiểm tra. Bị người phụ nữ kia đánh từ phía sau, có lẽ do tay bà ta đeo nhẫn nên gây Phạm Phạm có vết xước.

Ngải Cảnh Sơ nói: “Chu Văn, em đưa Phạm Phạm đi khử trùng đi.”

Phạm Phạm khóc nức lên: “Thầy Ngải, em xin lỗi. Khiến thầy gặp rắc rối.”

“Không sao cả.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Chu Văn vừa quay đầu thì trông thấy Tăng Lý: “Ồ, chị Tăng Lý, sao chị lại ở đây?”

Tăng Lý gượng gạo gật đầu.

“Em nhớ hôm nay không phải ngày tái khám mà nhỉ? Hay niềng răng bị lỏng?” Chu Văn lo lắng hỏi.

“Không. Chị...”, Tăng Lý liếc nhìn Ngải Cảnh Sơ, ấp úng nói: “Chị... chị tới tìm anh ấy.”

Ngải Cảnh Sơ rất phối hợp mà lấy chùm chìa khóa trong túi quần ra, đưa cho cô: “Em lái xe về trước đi, ăn trưa một mình vậy nhé. Chiều tan làm nhớ đến đón anh.”

Giọng của anh không lớn, nhưng rất rõ ràng, ngay cả Phạm Phạm đang lau nước mắt cũng phải ngừng đầu lên dò xét. Sau đó, tất cả mọi người trong phòng khám đều hiểu ra.

Thế là hôm đó có hai tin sốt dẻo truyền ra khắp bệnh viện.

Một: thầy Ngải bị bệnh nhân khiển trách.

Hai: thầy Ngải thật sự đã trở thành danh hoa có chủ.

Vui buồn đan xen.

Ngày hôm sau, khi tin đồn truyền tới tai Đậu Đậu thì nội dung đã bị xào nấu thành: người yêu của thầy Ngải rất hay ghen, tính chiếm hữu rất cao, không muốn để bạn trai xuất đầu lộ diện nên mỗi ngày đều lái xe đưa đón đi làm.

Thời tiết oi bức kéo dài suốt một đêm. Buổi chiều, bầu trời dường như bị chọc thủng một lỗ, mưa xối xả đổ xuống, toàn bộ thành phố được bao trùm bởi không khí mát mẻ, sáng khoái. Hôm nay là thứ Sáu, Ngải Cảnh Sơ trực phòng khám, khoảng năm rưỡi, sáu giờ mới có thể tan ca. Sợ tắc đường nên Tăng Lý lái xe đến sớm một tiếng, đợi anh ngoài cửa bệnh viện.

Thực ra, ngoài hôm thứ Tư tuần trước ra thì cô không hề đưa đón anh đi làm như trong tin đồn, còn hôm nay là vì đã hẹn với chỉ nhiệm Lý, Ngô Văn Hà và mấy đồng nghiệp đi ăn tối.

Di động cô không kết nối bluetooth, cũng chưa gắn vào xe Ngải Cảnh Sơ, toàn bộ hành trình đều bị giám sát, cô sợ bị cảnh sát tóm được nên không dám nghe điện thoại. Chuông reo rất lâu, liếc qua thấy dãy số lạ, cô dừng xe vào lề đường để nhận điện.

“A lô.” Cô nói.

“Cá Nhỏ!” Đối phương lên tiếng.

Giọng nói kia vừa lọt vào tai, Tăng Lý gần như quên mất cả hô hấp. Trên đời này chỉ có một người duy nhất dùng giọng nói ấy để gọi cô. “Cá Nhỏ” và “Tiểu Vu”*, đi trên đường, hề có người gọi là cả hai người đều quay lại*.

*Trong tiếng Trung, “cá nhỏ” và “Tiểu Vu” có cách phát âm gần giống nhau.

“Ừm.” Cô đáp.

“Anh về rồi, chúng ta gặp nhau được không?”

“Ừm.”

“Đầu năm nay anh có về một lần, gọi điện cho em nhưng không được, tưởng em đổi số rồi cơ.” Anh nói, “Vì thế lần này anh định nếu còn không gọi được thì hỏi mẹ em.”

“Em vẫn dùng số này.”

Mẹ Tăng là chị dâu họ của Vu Dịch, mặc dù đã chia tay với bố Tăng nhưng không vì thế mà mọi người trong nhà thay đổi cách xưng hô. Tuy nhiên, trong lòng Tăng Lý biết rất rõ Vu Dịch chán ghét mẹ cô thế nào.

“Cá Nhỏ!” Vu Dịch ngập ngừng, “Anh gọi điện khiến em không vui à?”

“Không phải.”

“Anh chỉ muốn đến thăm em chút thôi mà, tối nay rảnh không?”

“Tối nay em phải đi ăn tiệc, đã hẹn trước với mọi người rồi. Gặp muộn một chút được không?” Tăng Lý hỏi.

“Được.” Vu Dịch cười đáp ứng.

Cúp máy, Tăng Lý ném điện thoại sang ghế phụ lái, dõi theo màn hình tối lại, sau đó đen kịt. Cô gục đầu vào bánh lái.

Hai người, đã bao lâu rồi chưa gặp nhau?

Kể từ cuộc điện thoại anh tuyên bố chia tay, lúc đầu cô không dám gặp anh, về sau, anh lại ít về nước. Qua đi mấy năm, có lẽ cho rằng hai người đã bình tâm rồi nên thỉnh thoảng anh gửi email hỏi thăm cô nhân dịp lễ Tết, có khi cô hồi âm, có khi không.

Hai người chưa từng gặp lại nhau.

Thế nhưng, mẹ Tăng luôn nghe được từ họ hàng thân thích những tin khiến Tăng Lý bị đả kích. Chẳng hạn như, Vu Dịch đã làm thủ tục di dân, chẳng hạn như anh vừa có bạn gái, chẳng hạn như anh sắp kết hôn, anh vừa chia tay, anh mới đổi sang một công việc cực kì hấp dẫn...

Cuộc sống của anh rục rờ sôi động như thế, còn cô, chỉ xám xịt một màu.

Một lần, trong thư anh từng hỏi cô: “Chúng ta có thể trở lại như trước kia được không?”

Nếu là người khác, nhất định sẽ hiểu lầm ý anh, nhưng Tăng Lý thì không. Cô biết, “trước kia” anh nói là những ngày tháng rất xa xôi, thời điểm mà cô mới chỉ là một cô gái vừa bước vào tuổi dậy thì, còn anh – là người chú họ hơn cô năm, sáu tuổi.

Mấy tiếng “cốc, cốc” vang lên kéo Tăng Lý về hiện tại.

Một anh cảnh sát giao thông đứng bên ngoài gõ vào cửa xe. Không biết mưa đã tạnh từ khi nào, cảnh sát đã cởi áo mưa, chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay màu xanh sẫm.

Tăng Lý hạ cửa kính.

“Cô dừng ở đây khá lâu rồi. Đây là đường dành cho xe thô sơ, không thể dừng xe.”

Cảnh sát nghiêng đầu nhìn Tăng Lý rồi hỏi: “Cô không khỏe à?”

Tăng Lý lắc đầu, nói xin lỗi rồi khởi động xe.

Ngải Cảnh Sơ tan ca vẫn chưa thấy Tăng Lý đến. Lúc Tăng Lý bắt đầu xuất phát còn thông báo với anh, nếu không tắc đường thì lẽ ra giờ này cô phải đến nơi rồi. Ngải Cảnh Sơ đứng dưới mái hiên đại sảnh phòng khám. Mưa đã tạnh được một lúc lâu, mặt đất còn đọng lại những vũng nước nhỏ trong suốt, theo bước chân vội vã của người đi đường, chúng dần trở nên đục ngầu.

Anh phát hiện Tăng Lý không có thói quen nghe điện thoại lúc lái xe, mỗi khi có chuông điện thoại cô đều luống cuống tay chân, vì thế anh không thúc giục cô, chỉ tiếp tục chờ đợi.

Thế nhưng thời gian cứ kéo dài, anh không tránh khỏi có phần lo lắng, rốt cuộc vẫn gọi điện cho cô.

“Em sắp đến nơi rồi đấy.” Tăng Lý vừa nghe máy liền nói.

“Ừ, anh chờ em ngoài cửa.”

Mười phút sau, Ngải Cảnh Sơ trông thấy cô.

Hai người lái xe đến điểm hẹn, dọc đường, Tăng Lý một mực im lặng. Trước giờ hễ đến muộn là cô sẽ giải thích đi giải thích lại, còn hôm nay, cô lại không nói một lời.

Ngải Cảnh Sơ cảm nhận được sự khác lạ của cô, anh nhỏ giọng hỏi: “Em sao thế? Không vui à?”

Cô không đáp.

Anh bèn gọi: “Tăng Lý!”

“Hả?” Cô ngơ ngác không để ý tới ánh mắt anh, nhìn thẳng về phía trước, “Gì thế?”. Rõ ràng cô đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của bản thân, không biết người bên cạnh nói gì.

Ngải Cảnh Sơ mở đài, ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, hồ hững nói: “Không có gì, nhắc em tập trung lái xe!”
Bận rộn cả một ngày, anh rất mệt, cổ họng cũng khó chịu, bèn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Sau đó, một bầu không khí trầm mặc bao trùm hai người.

Tới nhà hàng, đồng nghiệp của Tăng Lý còn chưa đến. Buổi trưa hai người đã tới đây ăn cơm, nhân tiện đặt bàn và gọi món sẵn. Lúc này khách khứa mới lục đục kéo nhau đến, một bàn ăn lớn khoảng hai chục chỗ chốc lát đã kín người, không có lãnh đạo nên mọi người khá thoải mái.

Ngô Văn Hà nói: “Tăng Lý, giới thiệu chính thức đi chứ!”

“Đúng thế đúng thế!” Mọi người ồa theo.

Tăng Lý phóng ánh mắt về phía Ngải Cảnh Sơ, thấy anh cũng đang nhìn mình. Cô chỉ vào từng đồng nghiệp và giới thiệu với anh, sau đó, cô dừng lại một lát, ngập ngừng chỉ vào anh và nói: “Ngải Cảnh Sơ, anh ấy là giảng viên Đại học A.”

“Ai chẳng biết anh ấy là giảng viên Đại học A, cần gì cậu nói.” Ngô Văn Hà bật cười.

Tăng Lý lúng túng, Ngải Cảnh Sơ đang định lên tiếng giải vây giúp cô thì gia đình chủ nhiệm Lý tới, chấm dứt trận ồn ào trên bàn ăn.

Chị Lý vừa vào cửa đã hồ hởi nói chuyện với Ngải Cảnh Sơ: “Thầy Ngải, lại gặp nhau rồi!”

Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ cùng đứng dậy mời họ vào ngồi. Nhân viên phục vụ bắt đầu dọn đồ ăn lên.

Tăng Lý không uống được nhiều rượu nên nhiệm vụ nặng nề này rơi lên vai Ngải Cảnh Sơ. Chủ nhiệm Lý, Ngô Văn Hà và mấy đồng nghiệp nam đều là cao thủ uống rượu. Nếu được người khác mời cơm thì còn từ chối được, đằng này mình là chủ, không thể trốn tránh, nguyên tắc này Ngải Cảnh Sơ hiểu rõ.

Đây là lần đầu tiên anh lấy thân phận người yêu để gặp đồng nghiệp Tăng Lý, hơn nữa còn là tiệc đáp lễ nên mọi người đương nhiên không dễ dàng buông tha anh.

Tăng Lý trong lòng vẫn đang mải nghĩ chuyện khác nên chẳng có tâm trạng ăn uống, nhưng thấy Ngải Cảnh Sơ tiếp hết chén này đến chén khác cũng không tránh khỏi lo lắng.

Anh ngồi bên cạnh cô, chốc chốc tay hai người lại chạm vào nhau. Mặc dù sau khi anh uống say không bị đỏ mặt, nhưng nhiệt độ cơ thể lại tăng cao, khiến Tăng Lý thực sự sợ hãi.

Trên bàn ăn có một món được nhân viên nhà hàng nhiệt tình giới thiệu: canh lạc giã nấu với cải trắng thái sợi, khá lạ, nhưng mùi vị rất ngon.

Cả Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý đều vụng ăn nói, không biết làm thế nào để khơi mào chủ đề nói chuyện với mọi người, may mà có vợ chủ nhiệm Lý và Ngô Văn Hà nhanh mồm nhanh miệng, hết hỏi thăm thương tích của Tăng Lý thì bàn luận tin tức thời sự, hết nói chuyện giới giải trí thì hỏi công việc của Ngải Cảnh Sơ ở bệnh viện, sau đó lại quay về vấn đề Tăng Lý bị thương, không ngớt lời khen tay nghề các bác sĩ ở bệnh viện của Đại học A. Vậy nên bầu không khí bữa ăn khá sôi nổi.

Giữa chừng thỉnh thoảng có người mời rượu Tăng Lý nhưng đều bị Ngải Cảnh Sơ ngăn lại. Giọng anh vốn không được tốt lắm, uống rượu lại càng thêm khàn, chị Lý tinh ý nhận ra, tưởng anh bị cảm bèn hỏi thăm vài câu. Anh không giải thích, coi như mình bị cảm thật.

Chị Lý trách móc chồng: “Mấy người thật là, hùa nhau bắt mạt một mình Tiểu Ngải nhà người ta. Còn đâu là công bằng nữa?”

Chủ nhiệm Lý nổi tiếng sợ vợ, cười ha ha nói: “Đúng đúng, không công bằng!”

Lúc đầu mọi người đã lên kế hoạch ăn tối xong sẽ đi hát karaoke, may mà chị Lý giải vây đúng lúc nên gác lại.

Tăng Lý không biết Ngải Cảnh Sơ đã uống bao nhiêu, cũng không rõ tửu lượng anh thế nào, thấy tan tiệc anh vẫn tỉnh táo tiễn khách, cô mới yên tâm.

“Anh có sao không?” Ngồi vào xe, cô hỏi anh.

“Không sao, ngủ một lát là ổn thôi.” Anh đáp.

“Có cần ăn gì giã rượu không?” Cô lại hỏi.

“Không cần đâu.”

“Trong người khó chịu à?”

“Ừ.” Anh nhắm mắt lại.

Nghe vậy, Tăng Lý không kiềm chế được đưa tay lên sờ trán anh xem có nóng hay không. Đầu ngón tay vừa mới chạm vào da anh đã bị anh tóm lấy. Anh cầm lấy tay cô, khẽ đặt lên đó một nụ hôn. Hành động này, chắc chắn anh không thể làm được lúc tỉnh táo.

Tăng Lý đỏ bừng mặt rút tay về.

“Anh muốn uống nước không?” Cô hỏi.

“Không.” Khẩu khí anh lúc này bỗng dưng có phần hờn mát.

Tăng Lý chợt nhớ đến lần trước anh say rượu, cô lái xe đưa anh về, biểu hiện của anh cũng hết như lúc này.

Anh tự giác mở miệng: “Em không cần để ý tới anh. Uống rượu vào anh sẽ nói rất nhiều, cứ kệ anh lắm lắm một mình.”

“Em đưa anh về nhà nhé?”

“Không.”

“Thế anh muốn đi đâu?” Cô hỏi.

“Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Vừa nãy chẳng phải anh bảo em cứ mặc kệ anh à?”

“Vì sao em phớt lờ anh?” Anh hỏi.

“Chính anh bảo em phớt lờ anh đấy chứ!” Tăng Lý dở khóc dở cười.

“Tăng Lý!” Anh nói, “Anh không ăn lạc, vừa nãy vì sao em lại gấp lạc cho anh?”

Nghe anh nói, cô mới nhớ ra. Ban nãy đúng là anh không hề động đũa vào món canh cải nấu lạc, phí cả một bát cô múc ra cho anh.

“Em có biết đâu!” Tăng Lý giải thích.

“Còn nữa, vừa nãy em phớt lờ anh!”

Ồ! Vấn đề lại quay về khởi điểm. Tăng Lý bỗng thấy buồn cười, đành nói: “Chính là anh bảo em cứ mặc kệ anh!”

Hóa ra, bộ dạng anh lải nhải là như thế này!

Anh vẫn tiếp tục lảm bảm: “Em tới đón anh muộn, dọc đường còn không nói câu nào. Anh hỏi em, em cũng không nghe thấy.”

Tăng Lý sững sốt, rốt cuộc đã hiểu anh muốn ám chỉ điều gì.

Cô chợt nhớ tới Vu Dịch.

Vấn đề cô suy nghĩ suốt này giờ đã biến mất sạch sẽ khi nhìn anh bị mọi người chuốc rượu. Cô xem đồng hồ, sắp chín giờ rồi.

Nhưng, còn Ngải Cảnh Sơ, cô phải làm sao bây giờ?

“Này...” Cô gọi.

“Còn gọi “này” nữa, anh sẽ giận đấy!”

“Em đưa anh về nhà nhé?” Cô hỏi.

Lần này, Ngải Cảnh Sơ không đáp, anh dựa đầu vào lưng ghế, mắt vẫn nhắm chặt, đưa ngón trỏ lên đặt trước môi, làm dấu giữ im lặng.

Tăng Lý đành không nói nữa.

Vài giây sau, tay anh thả lỏng, có lẽ đã ngủ.

Tăng Lý chẳng biết phải làm sao. Cô không liên lạc được với Vu Dịch, lại không yên lòng nhìn Ngải Cảnh Sơ thế này.

Ngẫm nghĩ một lúc, cô mở cửa xuống xe.

Số điện thoại mà Vu Dịch dùng để gọi cô ban chiều là một số lạ, cô không biết là của ai, đành ôm tâm lý gặp may mà gọi lại. Người nhận điện là một cô gái.

“Phiền chị cho gặp Vu Dịch được không ạ?” Tăng Lý hỏi.

“Cậu ấy vừa mới ra ngoài rồi”, ngừng một chút, đối phương hỏi, “Tăng Lý đây à?”

“Vâng.” Tăng Lý cũng thấy giọng nói này quen tai, bèn hỏi lại: “Cô họ phải không ạ?”

“Ừ.”

Đối phương là chị cả của Vu Dịch, tên là Vu Nam.

“Hai người ở cùng nhau ạ?”

“Con trai cô năm nay thi vào cấp ba nên cô đến thành phố A mua nhà. Cô thôi việc ở quê rồi, tới đây lo cho con, tiện thể tìm công việc mới.” Vu Nam là người nhà họ Vu thân nhất với Tăng Lý, chỉ có điều tuổi tác chênh lệch khá lớn nên hai người ít khi gặp gỡ.

“Vậy ạ, có gì cần giúp đỡ thì cô cứ gọi cháu, đây là số điện thoại của cháu.” Tăng Lý nói.

“Cô cảm ơn cháu, cháu đúng là cô bé ngoan.” Vu Nam nói, “Thằng Dịch chẳng phải đi gặp cháu sao?”

“Cháu có việc gấp phải đi nhưng không biết số điện thoại của... chú ấy.”

“À, nó về nước khá lâu rồi, mấy hôm trước về quê thăm mẹ, sáng sớm nay mới đến thành phố A. Thực ra căn hộ này là Vu Dịch mua cho con, hôm nay mới đến thăm cô chú, sáng sớm mai lại đi rồi, không biết bao giờ nói về.”

Ý tứ trong lời nói của Vu Nam rất rõ ràng.

Tăng Lý vào xe, nhìn Ngải Cảnh Sơ đang ngủ. Một lúc sau, cô nhào người sang bên cạnh, kéo dây an toàn vào giúp anh rồi lái xe rời khỏi bãi đỗ của nhà hàng. Cô đã đưa anh về nhà một lần, vẫn còn nhớ rõ đường.

Tăng Lý chạy xe đến khu nhà anh ở, dừng xe trong bãi, nhưng cô không biết cụ thể anh ở trong ngôi nhà nào. Hai bên đường đều có một dãy nhà, không thể gõ cửa từng nhà mà hỏi được.

Cô khẽ gọi anh, nhưng anh ngủ rất sâu, không nghe thấy. Cô không cố nữa.

Tăng Lý lại xuống xe gọi điện cho Vu Dịch theo số mà Vu Nam cho.

“Em có việc bận không đến được.” Tăng Lý giải thích.

“Không sao, anh chờ.” Vu Dịch nói.

“Em không biết lúc nào mới về được nên..”

“Em cố ý phải không?” Vu Dịch ngắt lời cô, “Không muốn gặp anh?”

“Không, thật sự là em không thể đi được.”

“Nhà em ở đâu?” Vu Dịch hỏi, “Anh đến nhà chờ em.”

Ngẫm nghĩ một lát, Tăng Lý cảm thấy như vậy cũng tốt, ngộ nhờ nữa đem cô mới về được, ít nhất Vu Dịch còn có chỗ ngủ. Thế nên cô nói địa chỉ nhà cho anh: “Em có chìa khóa dự phòng...”

“Ở dưới thăm cửa?”

“Đúng rồi.”

Thu xếp ổn thỏa, Tăng Lý mới yên tâm phần nào, cô trở vào xe trông Ngải Cảnh Sơ. Đầu anh nghiêng về phía cô, nhờ ánh đèn da cam bên đường mà cô có thể nhìn thấy rõ gương mặt anh. Lông mi của anh không dài cũng không cong, nhưng cực kì dày, chẳng trách lúc anh nhìn chằm chằm vào người khác, đôi mắt đen láy như được tô đậm một đường.

Sợ anh ngủ lâu, hô hấp khó khăn trong không gian hẹp, cô bèn tắt điều hòa, mở cửa sổ rồi tắt máy. Tiếp đó, cô chuyển điện thoại về chế độ im lặng và ngồi chơi game một lúc. Đến khi di động báo sắp hết pin cô mới thôi, ngồi ngáy người ra không biết làm gì.

Ánh trăng yếu ớt, gió đêm cuốn theo hương hoa lan thoang thoang. Tăng Lý rất thích loài hoa này, hồi cô còn nhỏ, trong sân nhà bà ngoại có trồng một cây hoa lan, lớn rất nhanh, mỗi năm lại cao thêm một chút, chẳng mấy chốc đã trở thành một cái cây thật to. Mùa hạ, hoa nở kín cành cây, trong khi các anh chị tranh nhau bắc ghế treo lên ngắt hoa, Tăng Lý nhát gan chỉ dám đứng dưới đất nhìn ngó chung quanh, thỉnh thoảng ngắt được một chùm lớn, cô dùng sợi dây khâu lại thành một chuỗi rồi treo lên quần áo, khiến cho khắp người đều ngập mùi thơm.

Màn đêm tĩnh lặng, có ánh trăng và hương lan bầu bạn, Tăng Lý không tìm lòng được lại nhớ về quá khứ, đôi lúc có hình ảnh Vu Dịch, đôi lúc không. Bỗng nhiên cô cảm thấy thời gian và kí ức đang nhẹ nhàng trôi đi...

Sợ Ngải Cảnh Sơ ngủ không có gì đắp trên người sẽ bị cảm, Tăng Lý thử kiểm tra xem da anh có lạnh hay không, nhưng lần này đã đánh động đến giấc ngủ của anh. Ngải Cảnh Sơ khẽ động dậy rồi mở mắt.

Quả thực anh đã ngủ rất say, thế nên mở mắt ra có phần mê man. Ánh mắt thoáng qua sự hoảng loạn giây lát, anh mới ý thức được mình đang ở đâu.

“Tỉnh rồi à?” Cô hỏi.

Anh day mắt, một lát mới nói: “Anh ngủ bao lâu rồi?”

Tăng Lý cầm điện thoại lên xem giờ: “Khoảng hai tiếng.”

“Đỡ hơn chưa?” Cô lại hỏi.

Anh không đáp, vẫn còn ngái ngủ.

Lần đầu tiên Tăng Lý trông thấy bộ dạng mới ngủ dậy của anh, lại thêm cả ngày tâm tư của anh có phần rối ren, thật sự khác biệt rất lớn so với Ngải Cảnh Sơ mà cô thường thấy.

Anh trầm mặc hồi lâu mới mở miệng: “Em lái xe về à?”

“Ừm.” Không thì còn ai nữa?

“Sao không vào nhà?”

“Em biết nhà anh ở đâu đâu.”

Ngải Cảnh Sơ chỉ về bên trái: “Đây chứ đâu.”

Tăng Lý nhìn theo hướng anh chỉ, hóa ra là căn nhà có cây hoa lan.

“Vào ngồi lát đã nhé?” Anh hỏi.

“Thôi.”

Tửu lượng của Ngải Cảnh Sơ khá tốt, nhưng vì anh không ăn được gì, chỉ đổ vào trong dạ dày hết rượu trắng lại đến rượu đỏ nên hơi chóng mặt, ngủ một giấc đã đỡ hơn nhiều. Cảm thấy cổ họng khô rát như bị thiêu đốt, anh xuống xe, mở cửa sau lấy một chai nước, giữa đầu uống một ngụm lớn.

Tăng Lý theo anh xuống: “Em bắt xe về đây.”

“Anh đưa em về.”

“Không cần!” Cô từ chối dứt khoát.

Ngải Cảnh Sơ hơi sững sốt. Biểu hiện khác thường của cô khiến trong lòng anh nảy sinh ra một cảm giác rất kì lạ. Anh bình tĩnh nói: “Anh đưa em ra ngoài kia bắt xe.”

Hai người đóng cửa, khóa xe cẩn thận rồi sóng vai đi trên con đường nhỏ ra khỏi khu nhà.

Gió đêm lướt qua mặt, trong không khí vẫn còn phảng phất hương thơm.. Tầng Lý ngoảnh đầu lại ngắm cây hoa lan, chợt nhớ tới lời anh nói trong men say: “Em tới đón anh muộn, dọc đường còn không nói câu nào. Anh hỏi em, em cũng không nghe thấy.” Khẩu khí của anh lúc ấy không phải tức giận, mà giống đứa trẻ đang nỉ non, ẩn giấu một nỗi cô đơn và nhạy cảm khó phát hiện ra.

Nghĩ như vậy, Tầng Lý đột ngột dừng chân.

Ngải Cảnh Sơ ngạc nhiên quay lại nhìn cô.

Cô đứng bất động.

“Em có chuyện muốn nói với anh.”

Anh im lặng chờ cô nói tiếp. Cô có biểu hiện như vậy, nhất định là chuyện rất quan trọng.

“Vu Dịch về rồi, chiều nay anh ấy gọi điện hẹn gặp em. Vừa nãy anh uống say, em không đánh thức anh được. Anh ấy vẫn đang chờ em. Mai anh ấy đi rồi, em phải đến gặp anh ấy một chuyến.”

Tầng Lý nói liền một hơi, sợ chỉ cần ngừng lại chốc lát sẽ chùn bước.

Ngải Cảnh Sơ nghe xong, sóng mắt khẽ lay động, hàng lông mi run rẩy che khuất tâm tư của anh. Lát sau anh mới chậm rãi nói: “Nhất định phải đi à?”

“Em đồng ý với anh ấy rồi?” Tầng Lý không dám nhìn anh.

Ngải Cảnh Sơ lặng lẽ nhìn cô.

Rất lâu.

Cuối cùng, anh nói: “VẬY... em đi đi.”

Sau đó, hai người tiếp tục tản bộ ra khỏi khu nhà, qua một đoạn đường nhỏ nữa thì tới con phố bên cạnh. Lúc này đã hơn mười một giờ, xe cộ thưa thớt.

Hai người vẫn duy trì sự im lặng.

Lúc Tầng Lý bước lên taxi, Ngải Cảnh Sơ giữ tay cô lại.

Cô nhìn anh.

Anh buông tay, nói: “Tới nơi gọi điện cho anh.”

Tầng Lý gật đầu rồi đóng cửa xe.

Ngải Cảnh Sơ đứng lặng im rất lâu nhìn theo chiếc xe mỗi lúc một xa dần.

Trong lòng anh có phần khó chịu, tựa như được một đôi tay vuốt ve không ngừng, muốn dừng lại chỉ có cách hủy nó đi.

Ngải Cảnh Sơ đứng bên đường, không nhúc nhích khiến ấy chiếc taxi đi qua cứ tưởng anh đang đợi xe, thậm chí vài chiếc xe tư cũng chậm chạp chạy tới, tài xế hỏi anh có muốn đi hay không.

Lao công làm việc đêm đang thu nhặt chai lọ, các cửa hàng chung quanh đã đóng cửa, tiếng cửa kéo và cửa cuốn liên tiếp vang lên, chỉ còn lại một cửa hàng tiện lợi hai mươi tư giờ vẫn hoạt động. Trên con phố rộng dài vắng vẻ, đó là nơi duy nhất có sức sống.

Một người lao công đi tới gần Ngải Cảnh Sơ, lên tiếng: “Chàng trai sao thế? Không khỏe à?”

Ngải Cảnh Sơ lắc đầu, khẽ cử động đôi chân tê dại rồi đi về phía cửa hàng tiện lợi, mua một hộp thuốc, lúc quay ra mới nhớ mình không có bật lửa nên lại trở vào mua.

Hút hơi thuốc đầu tiên, anh nhìn màn hình di động. Không biết cô đã tới nơi chưa, có gặp được Vu Dịch không, liệu có phải đã quên gửi tin nhắn cho anh.

Hút hơi thứ hai, khói từ khóe môi tỏa ra, anh nhúu mày nhìn màn hình điện thoại xuyên qua làn khói. Sau đó, anh mở hộp tin nhắn, mới nhất là tin nhắn mà Tầng Lý gửi cho anh chiều nay, thông báo đã xuất phát.

Ngải Cảnh Sơ lại đưa điều thuốc lên miệng, hút mạnh một hơi. Đầu điều thuốc lóe những đốm lửa đỏ, nhanh chóng bị thiêu đốt.

Anh luôn có một cảm giác rằng, sau khi cô gặp được Vu Dịch, anh sẽ mất cô. Người con gái từng chạy xuống núi giữa đêm tuyết rơi để đưa thuốc cho anh sẽ vĩnh viễn không xuất hiện vì anh nữa. Mà trên đỉnh núi Đông Sơn lại lưu giữ một đoạn hồi ức của cô, anh bất giác nhớ tới hình ảnh cô ngồi khóc sáng sớm hôm ấy, nước mắt của cô cũng không phải vì anh mà chảy.

Hóa ra, Vu Dịch vẫn quan trọng hơn anh sao?

Do dự, anh ần nút trả lời trên di động, nhưng ngón tay khựng lại trên bàn phím một hồi không biết viết gì. Bảo cô dừng đi ư? Bảo cô quay lại ư? Hay nói với cô, anh không muốn?

Thậm chí, năn nỉ cô?

Ngải Cảnh Sơ kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy bản thân thật xa lạ.

Sao anh có thể biến thành một người đàn ông như vậy?

Một Ngải Cảnh Sơ sống ba mươi năm nay, đã khi nào trở nên hèn mọn trước một người?

Anh cất di động đi, đứng bất động bên vệ đường, bóng dáng cô độc. Anh chợt nghĩ liệu có phải mình đã sai rồi không? Người có thể bầu bạn với anh cả đời thực ra chẳng tồn tại, đó chẳng qua là một điều ảo tưởng của anh mà thôi.

Anh tắt điều thuốc, ném vào thùng rác cạnh lối đi bộ, vừa mới quay người thì nghe tiếng ai đó gọi: “Ngải Cảnh Sơ!”

Giọng nói cực kì vang dội giữa màn đêm tĩnh mịch và con phố vắng vẻ. Ngải Cảnh Sơ kinh ngạc nhìn về hướng phát ra âm thanh, trông thấy bên đường đối diện là Tăng Lý.

Giữa hai người cách nhau một con đường.

Anh không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn cô, vẻ mặt khó tin.

Tăng Lý lại gọi một lần nữa: “Ngải Cảnh Sơ!”

Lần này giọng đã nhỏ đi một chút, không còn khàn trương như ban đầu, nhưng cảm xúc lại rõ mồn một.

Lúc tài xế trở lại, trong đầu Tăng Lý một mực nghĩ lát nữa xuống xe ở giao lộ nào, phải giải thích thế nào bác sĩ bảo vệ, làm thế nào tìm được ngôi nhà có cây lan kia? Thật không ngờ, vừa xuống xe cô lại trông thấy anh còn đứng đó, một mình hút thuốc.

Đây là con đường huyết mạch của thành phố, ở giữa có lối đi xuống đường hầm, không có vạch kẻ cho người đi bộ. Tăng Lý bước xuống lòng đường, muốn cứ thế sang đường rồi tèo qua đoạn lan can ở giữa. Xe cộ tuy không nhiều nhưng đều chạy với tốc độ cực nhanh, cô mới đi được hai bước đã phải lùi về. Đến khi cô bước tiếp lần thứ hai thì Ngải Cảnh Sơ cuống quýt hét lên một tiếng: “Tăng Lý!”

Cô ngừng bước, nhìn anh.

Trên mặt anh có vẻ tức giận, anh giơ tay chỉ về cây cầu vượt cách chừng hơn một trăm mét: “Đi lên kia!”

Tăng Lý vội vàng làm theo, đi được vài bước quay sang bên kia đường, thấy anh cũng đang vừa đi vừa nhìn mình.

Hai người đi song song, cùng hướng về một phía.

Anh cao hơn cô, bước chân dai hơn cô nên đi nhanh hơn.

Cô vội vã chạy bước nhỏ.

Khoảng cách một trăm mét bỗng trở nên thật xa xôi.

Tăng Lý chưa bao giờ đi một mình trên phố khuya khoắt thế này, vì thế thỉnh thoảng lại nhìn về phía Ngải Cảnh Sơ cho bớt sợ. Ánh mắt anh cũng không hề rời khỏi cô, trên con phố u ám này, anh sợ nếu chớp mắt một cái thì cô sẽ biến mất, sợ bóng dáng kia chỉ là ảo giác anh tự tưởng tượng ra để an ủi bản thân.

Hai người bước lên cầu thang, được mười bậc thì rẽ 180o, lại lên tiếp mười bậc nữa thì đứng trên cầu. Hai người trông thấy nhau.

Vì chạy nhanh nên Tăng Lý thở hổn hển, đi đến trước mặt anh, cô không biết nên giải thích việc mình quay lại như thế nào.

Nhưng Ngải Cảnh Sơ không hề chần chừ, một tay kéo cô vào ngực, đột ngột hôn cô.

Nụ hôn của anh nồng nhiệt, một tay anh nắm chặt cổ tay cô, một tay đặt sau gáy cô, kéo mạnh cô ép vào người mình. Trong miệng cô còn có niềng răng do chính tay anh làm, nhưng anh mặc kệ tất cả, trong đầu chỉ có một ý thức duy nhất là hôn cô, nhào nặn cô thành mảnh vụn bỏ hết vào trong ngực, không cho bất cứ kẻ nào mơ tưởng tới.

Hành động có phần thô bạo của anh khiến Tăng Lý né tránh theo bản năng, nhưng đầu cô đã bị anh giữ lấy. Mặc cho cô néo mạnh thế này anh cũng không buông cánh tay đang nắm cổ tay cô.

Tăng Lý đau quá khẽ kêu lên một tiếng, cô dùng tay kia đặt trước ngực anh, khẽ đẩy anh ra, khó khăn lắm mới tách khỏi người anh, cô nhân cơ hội quay mặt đi, vì thế niềng răng xẹt qua môi anh, khiến anh bị chảy máu.

Cô không phát hiện ra.

Anh vẫn ngoan cố không chịu dừng, kéo gương mặt cô lại gần, tham luyến đôi môi cô rất lâu mới buông.

Tăng Lý vừa bình ổn nhịp thở, vừa nói: “Anh làm em đau.”

Vết thương của cô mới cắt chỉ, da non mới nhú, không cẩn thận chạm và là đau, hươn nữa cổ tay cũng bị anh bóp đến muốn nứt ra

Vậy mà anh lại nói: “Em không đau, sao biết lòng anh khó chịu.”

“Anh không nói thì sao em biết.”

“Anh yêu em, em không biết?”

Ban ngày cổ họng anh đã khó chịu, tối lại uống nhiều rượu khiến giọng anh lúc này khàn khàn, không còn cuốn hút nữa. Nhưng khi anh chậm rãi nói ra câu kia, giữa chừng ngừng lại một chút, cuối câu, thanh âm bỗng dừng cất cao, tựa như một chiếc lông chim nhẹ nhàng khiêu khích trái tim cô.

Tăng Lý trong lòng nghĩ một đằng, ngoài miệng thì nói một nẻo: “Em không biết.”

Về mặt cô thoáng qua chút giận hờn, ánh mắt dịu dàng, bờ môi bị chà sát đỏ mọng ửng ửng.

Anh không kìm lòng được cúi đầu xuống, muốn hôn cô lần nữa.

Sợ bị người đi đường bắt gặp, Tăng Lý bèn lùi lại nhưng lần này Ngải Cảnh Sơ đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Anh giữ lấy eo cô, khẽ kéo cô lại gần mình.

“Ngộ nhỡ có người...” Cô ngăn cản.

“Suyt!”

Dứt lời, hai đôi môi liền chạm vào nhau, ấm áp, mềm mại. Hơi thở đôi bên hòa lẫn vào nhau, ngập trong lồng ngực.

Đầu óc Tăng Lý dần dần trống rỗng, cảm giác đối với mọi thứ xung quanh bị phong tỏa, không còn nghe thấy tiếng xe cộ vọng bên tai, không còn nhớ tới thời gian và không gian, tựa hồ thế giới này chỉ còn lại cô và anh.

Chẳng biết qua bao lâu, đôi môi ấm áp kia mới lưu luyến rời khỏi cô. Hai người mới tách ra một khoảng rất nhỏ, anh nâng mặt cô lên, hỏi: “Bây giờ biết chưa?”

Bấy giờ Tăng Lý mới phát hiện ra môi anh bị thương, đoán là do niềng răng của cô cắn vào, dù không chảy máu nữa nhưng có thể nhìn rõ vết xước trên da. Miệng vết thương đỏ ửng tạo nên một sức cuốn hút kì lạ, khiến Tăng Lý vừa mới nhìn vào liền bị mê hoặc.

Đã bị anh hôn tới mức hai má đỏ bừng nhưng khi nghe anh hỏi thế, cô vẫn ngang bướng nói: “Chưa...”

Chữ “biết” còn chưa kịp thốt ra, môi cô đã bị môi anh phủ xuống lần thứ ba. Nụ hôn ẩm áp ấy cứ triền miên không dứt, dường như nếu cô còn không chịu thừa nhận thì nó vĩnh viễn không dừng lại.

Tăng Lý nghĩ tới vết thương kia, trái tim khê run rẩy, cô rụt rè đáp lại anh.

Khoảnh khắc ấy...

Có thứ gì đó lóe sáng.

Tựa hồ có dòng điện từ trái tim lan tỏa ra khắp cơ thể, những vị trí hai cơ thể tiếp xúc giống như bị điện giật.

Tay anh chậm rãi rời khỏi eo cô, lần theo cánh tay đang buông thõng bên người, cầm lấy bàn tay cô đặt lên lưng mình, sau đó tay anh ôm lấy lưng cô, một tay luồn vào mái tóc cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong miệng cô ngập mùi rượu, thuốc lá và hương thơm mê người của anh

Nụ hôn càng lúc càng sâu, càng lúc càng nóng bỏng, cơ hồ sắp khiến cả hai cùng tan chảy, không ai nỡ rời ra.

Bỗng nhiên có tiếng cười nói truyền đến. Nơi này không phải phố xá sầm uất, trước hừng đông thường ít người qua lại, nhưng lúc này có người lên cầu vượt để sang đường, không phải một người, mà là một nhóm người, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng nói chuyện rôm rả và cười đùa vui vẻ.

Mở âm thanh ồn ào đó kéo Tăng Lý trở về thực tại, cô vội vàng rời khỏi đôi môi anh, cúi gầm mặt trước ngực anh.

Ngải Cảnh Sơ xoay người một cái, ôm cô vào lòng, quay lưng mình ra ngoài.

Đám người kia đến gần, tiếng nói chuyện dần lắng xuống, họ nhìn ngó đôi tình nhân bằng ánh mắt tò mò, đi xa vài bước mới khẽ thì thầm to nhỏ, bàn tán đến tận lúc xuống khỏi cầu vượt.

Tăng Lý xấu hổ vùi đầu trong ngực anh, đỏ rần cả mặt lẫn cổ.

“Sao lại quay về?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Nửa đường em gọi điện cho Vu Dịch, nói em có việc bận, bảo anh ấy không cần đợi em.” Anh hỏi một đằng, cô trả lời một nẻo, mũi cô áp sát vào anh, giọng nói ồm ồm.

“Ừm.” Anh không hỏi lại

“Ngải Cảnh Sơ!” Tăng Lý ngẩng đầu lên, “Anh ghen phải không?”

“Không phải.” Ngải Cảnh Sơ phủ nhận. Anh gương gạo quay đầu đi, sắc mặt cực kỳ mất tự nhiên, thoáng qua một chút ngượng ngùng. Bộ dạng này chẳng có điể gì ăn khớp với sự ngang ngược ban nãy.

14. Chương 14

Vu Dịch nửa đêm mới lái xe về tới nhà, sợ đánh thức hai mẹ con chị Vu Nam nên anh dè dặt đóng cửa. Vậy mà mới đi được vài bước đã thấy đèn phòng bếp còn sáng đèn, Vu Nam đang nấu nướng gì đó.

“Về rồi đấy à?” Vu Nam hỏi.

Vu Dịch liếc nhìn cháu trai đang ngủ ở trong phòng.

Vu Nam hiểu ý bèn nói: “Chíp Bông ngủ rồi, nó mà ngủ thì có sấm chớp dùn dùn cũng không tỉnh đâu.”

Vu Dịch mỉm cười gật đầu: “Muộn thế này chị còn làm gì thế?”

“Nấu đồ ăn cho cậu đây. Sợ sáng mai dậy làm không kịp.” Tuy lớn hơn Vu Dịch mười tuổi nhưng vì biết cách chăm sóc nên thoát nhìn, Vu Nam không giống bà mẹ có con vào cấp ba cho lắm.

Chị dừng tay, ra khỏi bếp: “Gặp chưa.”

“Chưa.” Vu Dịch ngồi xuống ghế

“Sao lại chưa?”

“Tăng Lý nói có việc bận.” Vu Dịch cười đáp.

Tăng Lý gọi điện bảo cô đến gặp anh được, anh hỏi nguyên nhân, cô nói: “Ngày trước anh có một bạn học tên Ngải Cảnh Sơ, hiện giờ em và anh ấy đang yêu nhau. Anh ấy có lẽ không thích em một mình đi gặp anh. Vì thế hôm nay tạm thời không gặp nhau nữa.”

Cô xưa nay không biết nói dối, có sao nói vậy, thật sự không lo nghĩ tới cảm nhận của người khác.

“Dịch, không vui à?” Vu Nam hỏi.

“Không ạ, em không nỡ xa chị đấy chứ.” Vu Dịch cười cười, “Em chỉ muốn gói gém chị vào hành lý đưa đi cùng để mỗi ngày được ăn cơm chị nấu thôi! Đương nhiên cũng phải đưa cả Chíp Bông đi, nếu không chị lại khóc sụt sùi cả ngày. Sau đó em sẽ giới thiệu cho chị một người đàn ông thật tốt, để anh rể hối hận chết đi!” Vì chuyện công việc mà gần đây hai vợ chồng Vu Nam đang nảy sinh chiến tranh lạnh.

“Huyền thuyên!” Vu Nam bật cười, “Chị nấu cháo mọc nhĩ cho cậu rồi đấy.”

Khi Vu Dịch đã ăn hết nửa bát cháo, Vu Nam mới nói: “Em cũng nên tìm người nào đó đi, sống một mình như thế, mọi người không yên tâm.”

“Thì em vẫn đang tìm mà.” Vu Dịch đáp.

“Vâng! Tìm rồi lại đổi, đổi rồi lại tìm!” Vu Nam mắng.

“Ồ chẳng lẽ tìm hai người đổi một người à?” Vu Dịch giả vờ ngạc nhiên.

Vu Nam khẽ gõ vào đầu anh: “Lém lỉnh vừa thôi.”

“Mẹ lại phái chị đến làm thuyết khách đấy à?”

“Cậu cũng hơn ba mươi rồi đấy. Dịch này, nếu ngày trước chuyện với Tăng Lý mà suôn sẻ, có lẽ giờ hai đứa đã có con lớn tướng rồi ấy nhỉ.”

Thấy chị gái nhắc tới Tăng Lý, Vu Dịch: “Tăng Lý có người yêu rồi, sau này mọi người đừng động một tí là nhắc đến chuyện này nữa, người ngoài nghe thấy cũng không hay.”

Vu Nam sững sốt: “Thật à? Chị thích con bé ấy lắm, tiếc quá. Nó còn tốt gấp trăm lần mấy cô bạn gái kia của cậu. Vừa ngoan vừa lễ phép, chẳng bao giờ to tiếng với ai, lại rất nghe lời. Hơn nữa biết nó từ khi còn bé, hiểu rõ gia cảnh nhau rồi. Bây giờ cái chuyện hai họ thông gia đi thông gia lại có thiếu gì đâu, hai đứa chỉ chênh nhau một vai vế, mà cũng chẳng phải họ hàng gần, quan tâm người khác nói ra nói vào làm gì. Nếu không phải mẹ mình không chịu kết thông gia với mẹ Tăng Lý thì cậu đâu àm chuyện có lỗi với nó...”

“Chị!”, Vu Dịch ngắt lời Vu Nam, “Bao nhiêu năm rồi còn nhắc lại chuyện này làm gì nữa.”

“Chị nghĩ là con bé không quên được cậu, nên mới độc thân suốt như vậy.”

“Chắc là chưa tìm được người thích hợp.”

Một lúc sau, Vu Dịch đột nhiên hỏi: “Em thấy sách vở hay nói, tình yêu cuối cùng rồi sẽ biến thành tình thân, có phải như vậy không?” Đâu phải anh đọc trong sách, đây là bạn gái trước của anh nói.

Vu Nam ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Có lẽ vậy, chị và anh rể cậu kết hôn đã hơn hai mươi năm rồi. Bây giờ chắc cũng là cảm giác đó.”

“Thế ngược lại thì sao?”

“Ngược lại cái gì?”

Vu Dịch không nói nữa, cũng không giải thích, chỉ nói đùa với chị vài câu. Hai giờ sáng anh mới đi ngủ, nằm trên giường, vừa nhắm mắt lại, anh chợt nghĩ tới năm đó, Tăng Lý bị bà nội dẫn đến trước mặt anh, bắt cô gọi anh là chú họ, nhưng cô chỉ rụt rè nhìn anh, không hề lên tiếng.

Sáng sớm hôm sau ra sân bay, Vu Dịch vừa gửi hành lí xong thì thấy Tăng Lý đứng hên tới.

Cô không gầy, chỉ có gương mặt là hơi hóp lại. Cô mặc chiếc áo trắng T-shirt trắng và quần soóc, hết như một sinh viên đại học. Tóc cô để dài, cô và mẹ cô đều có mái tóc xoăn tự nhiên giống nhau. Vì nguyên nhân này mà mỗi học kì cô đều phải về nhà xin xác nhận, nếu không sẽ bị nhà trường bắt ép thẳng.

Sáng nay Vu Dịch đã nói cho cô anh làm thủ tục ở sảnh số mấy, nên vừa vào cửa Tăng Lý đã trông thấy anh.

Cô sửng sốt, bước chân chậm lại, từng bước một đi về phía anh. Nhiều năm qua cô cứ nghĩ, gặp lại anh, nhất định cô sẽ khóc. Vậy mà lúc này hoàn toàn không có một giọt nước mắt nào rơi ra.

“Hi!” Vu Dịch nghiêng đầu cười với cô.

“Hi!” Cô đáp lại.

“Có Ngải Cảnh Sơ rồi nên phớt lờ anh phải không?” Vu Dịch cười nói.

“Không phải...” Tăng Lý lúng túng không biết phải trả lời thế nào. Cô cũng định gọi Ngải Cảnh Sơ cùng đến, nhưng để làm gì? Đưa bạn trai hiện tại đi gạo bạn trai cũ để ra oai ư? Cố ý chứng minh rằng, không có anh, cuộc sống của em còn tốt hơn ư? Như vậy thật sự không hay cho lắm, hương hồ hai người họ còn là bạn học bao nhiêu năm.

Trước khi cô đến đây, cô đã hỏi ý Ngải Cảnh Sơ, anh nói thế nào cũng được. Không biết có thật lòng không, hay thực sự anh không muốn gặp Vu Dịch.

“Không ai tiễn anh à?” Tăng Lý cứ tưởng sẽ bắt gặp người nhà Vu Dịch ở đây.

“Mọi người quen rồi, với cả Chíp Bông hôm nay có lớp học thêm, chị Nam đưa nó đi rồi.” Anh lại nói, “Hơn nữa, chẳng phải có em đến tiễn rồi đấy thôi?”

Sáng sớm nên sảnh chờ quốc tế không còn chỗ nào để đi dạo, ngay cả ghế cũng còn rất ít, hai người đành sang hàng thức ăn nhanh ngồi.

Vu Dịch nói nhiều, mở miệng ra là có thể thoa thao bất tuyệt không dứt. Anh nói về tình hình gần đây của một vài người trong nhà mà Tăng Lý quen, kể về cuộc sống của mình ở nước ngoài, có những chuyện rất nhỏ nhặt nhưng qua lời kể của anh lại trở nên vô cùng thú vị.

Đến lượt Tăng Lý nói, Vu Dịch sẽ chống cằm lắng nghe, ngón tay gõ lên mặt bàn những tiết tấu đều đặn, thói quen này, anh và Ngải Cảnh Sơ giống nhau.

Bị nhìn chằm chằm như vậy, nếu đổi lại là người khác, thậm chí Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý cũng sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng Vu Dịch và cô đã thân thiết từ nhỏ, cho dù đã xa nhau nhiều năm, mới gặp lại có phần gượng gạo, nhưng chỉ cần nói mấy câu là đã có thể thấy thoải mái.

Mỗi lần Tăng Lý mở miệng, Vu Dịch sẽ chú ý tới niềng răng của cô, rồi cuộc anh hỏi: “Đeo niềng răng bao lâu rồi?”

“Năm.” Tăng Lý đáp.

“Quen Ngải Cảnh Sơ như thế?”

“Ừm.”

Anh và Ngải Cảnh Sơ đều rất thông minh, chỉ bằng một câu hỏi là đã có thể khái quát được toàn bộ sự việc.

“Cậu ấy... tốt với em không?”

“Rất tốt.”

“Không ngờ hai người lại đến được với nhau.” Vu Dịch nói.

“Em cũng không ngờ.”

“Sau này em phải tự lập nhiều hơn. Anh không nói cuộc sống, mà là chuyện tình cảm.” Vu Dịch nhìn cô và nói.

Phải chăng đây chính là nguyên nhân hai người chia tay? Cô quá xem trọng chuyện tình yêu, coi nó như tính mạng của mình, còn anh, có lẽ do thể giới của anh quá đặc sắc, nên tình yêu với anh chẳng qua chỉ là một thứ gia vị mà thôi. Anh không muốn đánh mất bản thân, càng không muốn làm tổn thương cô, nhưng áp lực cô tạo ra khiến anh khó thở, cuối cùng, anh nhu nhược lựa chọn cách trốn tránh và buông tay.

Vì thế, anh gọi điện cho cô, nói hai người không hợp nhau, nói anh đã yêu người khác.

Thế nhưng, nhiều năm qua đi, quay đầu nhìn lại quãng thời gian xưa anh mới thấy tình cảm ấy trong sáng và đáng quý biết bao, có lẽ cả đời này sẽ chẳng có người con gái thứ hai như vậy dành cho anh.

Không phải anh không hối hận.

Chẳng qua, anh không phải kiểu người chỉ biết tiếc nuối, người ta sống luôn phải hướng về phía trước.

Vu Dịch lại nói: “Nhưng mà Ngải Cảnh Sơ và anh khác nhau. Cậu ấy hẳn là người thích hợp với em. Cậu ấy rất thông minh, thứ mà người khác phải lao tâm khổ tứ mới có được thì với cậu ấy lại có được một cách dễ dàng. Với cả, điều kiện gia đình cậu ấy cũng tốt, không quá quy củ nhưng cũng không thua kém ai, cậu ấy từ lúc bước chân vào con đường y thuật, luôn rất chuyên tâm, hoàn toàn là một người sống trong lí tưởng.” Vì thế, khi yêu một người, hẳn là cậu ấy cũng sẽ toàn tâm toàn ý.

Câu nói cuối cùng, Vu Dịch không nói ra. Ngải Cảnh Sơ và anh còn khác nhau ở một điểm, đó là, vì mưa sinh, anh phải lăn lộn trong xã hội này đến mức bản thân đã thay đổi rất nhiều.

Anh không nói, nhưng Tăng Lý hiểu rõ, cô không biết phải nói gì, chỉ lẳng lặng gật đầu.

Vu Dịch chăm chú nhìn cô, chợt nhớ tới hồi cô còn nhỏ, anh bất giác giơ tay lên chạm vào mặt cô.

Tăng Lý không né tránh.

Năm đầu ngón tay của Vu Dịch chỉ vuốt nhẹ da mặt cô một chút rồi thôi, sau đó anh xoa đầu cô: “Cô bé ngoan!”

Nghe anh nói câu này, Tăng Lý đột nhiên bật khóc. Những năm đó, mỗi khi bố mẹ cãi nhau, Vu Dịch đều kể chuyện cười cho cô vui, dỗ dành cô xong, anh luôn nói ba chữ ấy. Chúng hệt như chất dẫn cháy, khơi gợi toàn bộ tình cảm mà cô đang kìm nén.

Vu Dịch cười nói: “Lớn thế này rồi còn khóc nhe hử? Ngày xưa anh nói mãi rồi, em khóc nhìn xấu lắm!”

Anh trêu chọc cô, nhưng không quên đứng dậy kéo cô vào ngực mà dỗ dành.

Nước mắt cô trào ra như lũ vỡ đê. Vu Dịch vỗ vỗ lưng cô và nói: “Thôi nào, đừng khóc nữa. Để Ngải Cảnh Sơ thấy, kiểu gì anh cũng bị đánh vỡ đầu!”

...

“Ngộ nhỡ bị đánh cho gãy hết cả răng, anh còn phải đến chỗ cậu ta điều trị. Ôi mất mặt chết đi được!”

...

“Em không biết mấy người học răng hàm mặt ấy đâu, chẳng có sở trường gì ngoài tay khỏe cả. Có thể dùng một tay cầm kim vắn dây thép được, anh không đánh lại nổi đâu.”

Mấy câu nói của Vu Dịch khiến Tăng Lý không nhị được cười.

Gần đến giờ, Vu Dịch tiễn Tăng Lý ra cửa sân bay, nói mấy câu từ biệt rồi anh quay vào. Đi được vài bước, bỗng nhiên anh nghe thấy giọng nói thân thuộc kia gọi to một tiếng: “Chú họ!”

Vu Dịch sững cả người, mấy giây sau anh mới ngoảnh đầu lại. Cả đời này, lần đầu tiên anh nghe thấy cô gọi mình như vậy.

Tăng Lý đang vẫy tay tạm biệt anh, nước mắt đã được lau khô.

Anh mỉm cười với cô.

Đúng rồi, không phải là không hối hận.

Chỉ là, chúng ta không phải người mà đối phương cần tìm. Trên đường từ sân bay trở lại thành phố, Tăng Lý tranh thủ đi mau thức ăn. Về tới nhà, cô dọn dẹp nhà cửa rồi nấu cơm. Cô làm rất nhiều món, nhưng sau đó chỉ ngồi bất động nhìn một bàn thức ăn. Tất cả các món cô làm đều hơi mặn một chút, hơi cay một chút. Thực ra ban đầu, cô không thích ăn cay, chỉ vì Vu Dịch nên cô cũng thích.

Các món cô nấu đều là dựa vào sở thích của anh mà học.

Lúc này, Tăng Lý không khóc, cô im lặng ngồi ở bàn ăn, không hề động đũa. Đợi đồ ăn nguội hết, màu sắc không còn tươi nguyên, cô mới đứng dậy cầm từng đĩa thức ăn lần lượt đổ vào thùng rác. Lúc đổ bát canh lạc, cô bỗng nhớ tới dáng vẻ ngang bướng của Ngải Cảnh Sơ khi nói: “Anh không ăn lạc.”

Đúng lúc này thì chuông điện thoại reo.

“Nghe mọi người nói con bị ngã xe đạp?” Mẹ Tăng gượng gạo nói. Kể từ sau lần cãi nhau kia, hai mẹ con cô chưa hề nói chuyện với nhau.

“Vâng, phải khâu mấy mũi.”

“Sao không bảo mẹ?”

“Lúc đó con không kịp gọi ẹ, điều trị xong cảm thấy không nghiêm trọng nên con không nói.”

“Giờ sao rồi?”

“Đỡ nhiều rồi, con đi cắt chỉ rồi.”

“Đỡ cái gì mà đỡ! Động đến xương cốt phải cẩn thận. Mẹ nấu bát canh cá tiện đường mang đến cho cô đây, xuống lấy đi.”

“Dạ?”

“Dạ dầm gì? Nhanh lên, người ta còn đang đợi mẹ đi mua sắm. Xuống cổng chung cư lấy đi.”

Tăng Lý chạy tới nơi, mẹ Tăng đang đứng một mình bên hè đường, tay xách một cặp lồng giữ nhiệt.

Miệng nói đang vội nhưng khi thấy cô, mẹ Tăng cũng không đưa đồ cho cô ngay mà xì mặt nói: “Vết thương đâu xem nào?”

Tăng Lý ngửa mặt lên để mẹ nhìn chăm. Tuy đã cắt chỉ nhưng vết thương còn chưa lành hẳn, lòi ra ngoài một chút, nhìn cực kỳ xấu.

Kiểm tra xong, mẹ Tăng nhíu mày: “Thế này có chết không! Rồi thành sẹo đấy!”

“Dần dần sẽ khỏi thôi mẹ.” Tăng Lý nói ẹ yên lòng.

“Mấy tháng tới không được ăn gừng, xì dầu, tỏi, ớt. Canh cá này tốt cho vết thương, ăn đi, hết mai mẹ lại nấu cho.”

Tăng Lý mỉm cười.

“Lấy chồng sớm đi có phải giờ đỡ mệt mỏi không!”

Tăng Lý lại cười, cô không dám nói gì chọc vào mẹ.

“Làm gì cũng ầu đoảng! Đang yên đang lành tự dưng đi xe đạp làm gì? Đi cũng không hẳn hoi, mấy năm cấp hai đi suốt có ngã bao giờ đâu mà giờ lại ngã? Ngã kiểu gì không ngã, lại đập mặt xuống đường! Chồng còn chưa lấy, nó mà để lại sẹo thì có kêu trời cũng không thâu. Nuôi ăn hai mươi mấy năm phí cả cơm gạo. Mày bảo sớm với mẹ thì mẹ đã bảo người quen giới thiệu bác sĩ giỏi cho rồi...” Mẹ Tăng lẩm bẩm mãi không thôi.

“Mẹ!” Tăng Lý khề nói, “Hay mẹ lên nhà ngồi tẹo đã?” Đứng đây người qua người lại, hàng xóm trông thấy thật không hay.

“Gi?” Mẹ Tăng rút cuộc cũng dừng lại, chợt nhớ tới ban nãy mình nói bận việc, bà vội lên tiếng: “Thôi khỏi, tôi đang bận, rảnh rồi đâu mà lo cho cô. Đi đây.”

Đưa cặp lồng canh cho Tăng Lý xong, bà quay lưng đi. Tăng Lý đột nhiên gọi: “Mẹ!”

...

“Cảm ơn mẹ!”

Mẹ Tăng lúng túng, giả vờ tỉnh bơ đáp lại một câu: “Gớm nữa, ơn huệ cái gì.”

Trở về nhà, Tăng Lý bỏ canh cá ra ăn, từng miếng từng miếng nóng hổi trôi tuột vào dạ dày, ăn xong, cả người đổ mồ hôi.

Tivi đang phát chương trình giới thiệu địa điểm du lịch, vừa ngược mắt, Tăng Lý bỗng dưng kích động. Cô không do dự đứng dậy thu dọn hành lý, chưa bao giờ cô có quyết tâm mạnh như vậy. Đầu tiên cô liên hệ với công ty du lịch, rồi gọi điện cho chủ nhiệm Lý xin phê chuẩn nghỉ phép thường nên kéo dài năm ngày. Sau đó cô đặt vé máy bay, đặt phòng khách sạn, buổi chiều khởi hành ngay.

Đến sân bay, cô mới gọi điện báo với Ngải Cảnh Sơ.

Ấn phím gọi, lòng cô thấp thỏm không yên.

Lúc cuộc gọi được kết nối, Ngải Cảnh Sơ đang họp. Cuối tuần này có một buổi thảo luận về việc giảng dạy ở Đại học A nên mấy hôm nay anh đều rất bận.

“Cậu ấy đi chưa?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Đi rồi.”

“Về nhà đợi anh, xong việc anh đến gặp em.” Giọng nói của anh rất ấm áp, rất dịu dàng.

Tăng Lý vội nói: “Em phải đi ra ngoài một chuyến.”

“Thế em đi đi, lát anh tới đón em.”

“Không phải, em đi xa.” Cô giải thích.

“Đi đâu? Em đang đi đâu?” Anh bắt đầu lo lắng.

“Em đang ở sân bay, sắp đi rồi.”

“Vì anh?” Anh hỏi.

“Không, không phải.” Cô phủ nhận theo phản xạ, nhưng sau đó lại chậm chạp nói: “Vâng.”

Ngải Cảnh Sơ im lặng.

Tăng Lý nói tiếp: “Anh đừng giận, vì anh, nhưng cũng không phải vì anh.”

Đúng là Ngải Cảnh Sơ có chút tức giận, anh buồn bã nói: “Em không muốn gặp anh thì thôi, không cần phải làm vậy.”

Hai người cùng trầm mặc.

Qua một lúc, Tăng Lý lên tiếng: “Ngải Cảnh Sơ!” Giọng nói của cô cực kì dịu dàng, khiến cho người khác nghe mà lòng mềm nhũn.

Cô nói: “Em từ nhỏ đã ngưỡng mộ những người đi du lịch khắp nơi với một cái ba lô, nhưng hơn hai mươi năm nay, quãng đường xa nhất mà em đi chỉ là từ thị trấn quê đến thành phố này. Những người được đi từ nửa này sang nửa kia trái đất như anh sẽ không hiểu được cảm giác này của em. Trước kia không đi được là vì em không có tiền, về sau kiếm được tiền rồi lại nói với người khác rằng em còn phải làm việc, không có thời gian, không được nghỉ phép. Thực ra chỉ mình em biết, nguyên nhân là vì em không dám. Ngay cả hành lang tối thui không có đèn trong khu chung cư mà em còn sợ hãi, không dám đi một mình. Em sợ những thứ xa lạ, sợ đến một nơi xa xôi rồi lại cảm thấy nó không tốt như mình nghĩ; em sợ sẽ gặp phải những người khiến em sợ hãi ở một thành phố lạ lẫm nào đó; sợ em tiêu hết tiền rồi không thể trở về nhà; thậm chí em còn sợ thuê phải một khách sạn không tốt, sợ đi đường vất vả,... Vì thế, mỗi khi đọc trên sách báo kể về những chuyến đi thú vị, em đã âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải đi một nơi nào đó mới được.

Vậy mà gần thực hiện em đều lại sợ sệt. Hôm nay em đột nhiên muốn thử, muốn một mình khám phá thế giới bên ngoài.”

Ngải Cảnh Sơ im lặng nghe cô nói hết, cô dừng lại một lúc, anh mới mở miệng: “Chỉ cần có anh ở bên cạnh, em không phải sợ gì cả.”

“Ngải Cảnh Sơ!” Cô lại gọi tên anh.

“Ừ.” Anh đáp.

“Anh biết không, trên đời này, chính tại khoảnh khắc này, em sợ nhất – chính là anh!” Cô nói, “Em sợ sau khi có được anh rồi, em lại phát hiện ra anh không giống trong tưởng tượng của em, như Vu Dịch trước kia vậy. Tối qua, trên đường đến gặp Vu Dịch, em đột nhiên hiểu ra, với em, anh quan trọng hơn Vu Dịch rất rất nhiều. Thà rằng cả đời này không gặp lại anh ấy, em cũng không muốn thấy dáng vẻ âm thầm chịu đựng nỗi buồn của anh. Vì thế em quay lại tìm anh. Anh có cảm nhận được em đã yêu anh rồi không? Ngải Cảnh Sơ, em nghĩ em đã yêu anh thật rồi. Nhưng hãy cho em thêm một khoảng thời gian, được không?”

Tăng Lý một tay nắm di động, một tay đặt lên ngực mình. Trái tim vẫn đang đập rộn ràng, nhưng trái tim này chỉ tạm thời gửi lại đây thêm một chút nữa thôi.

Giấc mơ càng đẹp, hiện thực càng tàn khốc. Hành trình của Tăng Lý không được ỏ cho lắm.

Đích đến đầu tiên của cô là biển, không ngờ vì lí do thời tiết nên máy bay hoãn lại ba tiếng, khi cô xuống máy bay thì đã gần nửa đêm. Cô chật vật vác hành lí tới khách sạn gần bãi biển, nhân viên lễ tân tươi cười nói: “Xin lỗi, phòng quý khách đặt đã bị hủy rồi.”

“ Vì sao?” Tăng Lý ngây người.

“Lúc đặt phòng chị không nói rõ, vì thế chúng em chỉ giữ phòng đến sáu giờ chiều.”

“Nhưng chuyến bay của tôi bị hoãn nên mới đến muộn.”

“Xin lỗi chị, vì không liên lạc được với chị, lại có khách đến thuê phòng nên chúng em đã hủy mất rồi ạ.”

“Thế còn phòng trống không?”

“Không còn ạ.” Cô lễ tân vẫn duy trì nụ cười và đáp.

Tăng Lý lại lóc cóc kéo hành lí ra ngoài trời mưa bụi, hỏi liên tiếp mấy khách sạn đều hết phòng, hôm nay là cuối tuần nên khách du lịch rất nhiều. Rút ra được kết luận này, Tăng Lý đột nhiên hối hận, cô lại không dám bắt taxi vào thành phố giờ này.

Trên hè phố có một quán hàng rong bật đèn vàng, thấy ông lão bán hàng có vẻ là người tử tế, Tăng Lý bèn vào hỏi thăm. Nghe xong câu hỏi của cô, ông lão chỉ vào tòa nhà đối diện, mắt kiên nhẫn nói bằng thứ tiếng địa phương không rõ ràng: “Chỗ kia ở được đấy thôi.”

Tăng Lý nhìn theo, trên tấm bảng hiệu khách sạn có năm ngôi sao thấp đèn sáng nhấp nháy, trông vậy cũng đủ để cô chùn bước. Cô lấy di động ra, lên mạng tìm kiếm khách sạn ở khu vực lân cận, chưa được vài phút thì hết pin. Cuối cùng, cô đành bạo kéo hành lí vào sảnh lớn khách sạn năm sao sang trọng kia. Nhân viên tiếp đón ngoài cửa nhiệt tình hỏi cô cần gì, cô mặt dày nói muốn ngồi nhờ một lúc. Sau đó, cô nhanh chóng lẩn tránh ánh mắt dò xét của người ta, lò dò đi về phía chiếc sofa ở một góc sảnh lớn, may mà có ổ điện. Tăng Lý cắm sạc điện thoại, tiếp tục lên mạng dò tìm.

Đợi đến khi thuê được phòng, cô mới gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ báo bình an.

“Tới nơi rồi?” Anh hỏi.

“Ừ.”

“Muộn thế?”

“Chuyến bay bị hoãn.”

“Những cái khác suôn sẻ cả chứ?”

“Suôn sẻ.” Cô đáp.

“Em nghỉ sớm đi, mai anh gọi lại cho em.”

Tắm rửa xong, Tăng Lý nhắn tin cho Mã Y Y và Ngũ Dĩnh rồi mới ngủ.

Cô lạ giường, hơn nữa mỗi lần trở mình giường lại phát ra tiếng động, vì vậy cả đêm cứ chập chờn ngủ không yên. Đã thế, đoàn du lịch ở mấy phòng bên cạnh trời chưa sáng đã trả phòng, hành lang ồn ào tiếng bước chân và nói chuyện, khiến cô bị tỉnh giấc.

Hôm sau, Tăng Lý ra bãi biển, trời vẫn mưa. Gió lồng lộng thổi mang theo hơi lạnh và ẩm ướt, bao nhiêu hào hứng của cô về lần đầu tiên được ngắm biển cũng vì thế mà tan tành mây khói. Cô đành quay về khách sạn ăn qua quýt cho xong bữa rồi ngủ trưa. Có lẽ quá mệt nên cô ngủ rất say, tỉnh dậy đã là hoàng hôn. Cô che ô ra ngoài đi dạo vài vòng rồi trở lại phòng nghỉ ngơi.

Tối, Ngải Cảnh Sơ gọi điện.

“Đang làm gì thế?”

“Xem tivi”, cô đáp “Trời mưa suốt.”

“Đi ngắm biển chưa?”

“Rồi.” Hóa ra, biển cũng chẳng có gì.

Ngày thứ ba, mặt trời lên cao. Tăng Lý bị ánh mặt trời chói lọi bên ngoài đánh thức. Cô bật dậy, vừa kéo rèm cửa ra liền phấn khích vô cùng, vội vội vàng vàng rửa mặt, thoa kem chống nắng, đội mũ, sau đó cô đi đôi dép lê chạy ra khỏi khách sạn.

Đêm, Ngải Cảnh Sơ đúng hẹn gọi điện tới.

“Hôm nay trời nắng rồi phải không?” Anh vừa mới xem thời tiết nơi cô ở.

“Vâng, tự nhiên nóng kinh khủng, trời này mà không mở điều hòa kiểu gì cũng chết ngất.”

“Biển hôm nay thế nào?” Anh hỏi.

“Đẹp lắm! Hoàn toàn không giống lúc trời mưa.” Tăng Lý hào hứng nói, “Em thích tiếng sóng biển lắm.”

Ngải Cảnh Sơ khẽ mỉm cười. Ngày thứ tư, Tăng Lý lên máy bay đến một nơi khác.

Vừa mới đặt chân xuống thị trấn cổ, cô đã tắt bật đến xem khe sông nổi tiếng. Phương tiện đưa mọi người đi là một chiếc xe Toyota, trên xe còn có một vài khách du lịch khác, có một đôi vợ chồng già, một đôi tình nhân và mấy người thanh niên trẻ đáng dấp như sinh viên. Tăng Lý cứ tưởng sự kết hợp này khá an toàn, nào ngờ trên đường về, chủ xe nói, vì ban nãy các cô vào cửa hàng đã chỉ định mua ít đồ quá, họ không thu được nhiều hoa hồng nên muốn đòi thêm phí dịch vụ. Hành khách trên xe phản đối, tài xế bèn xuống xe, ghé ngang bỏ đi.

“Quá đáng!” Buổi tối gọi điện cho Ngải Cảnh Sơ, Tăng Lý bực bội kể lại.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó mọi người bắt một chiếc xe khách đi ngang qua trở về thành phố rồi báo cảnh sát.”

“Em cũng đi à?”

“Vâng.” Tăng Lý gật đầu.

“Em rất sợ cảnh sát cơ mà?” Bình thường đang lái xe mà trông thấy cảnh sát giao thông đang làm nhiệm vụ là kiểu gì cô cũng run như cây sậy.

“Nhưng em tức quá! Với cả, mọi người ai cũng đi, em không thể một mình bỏ trốn, quá thiếu ý thức, quá vô trách nhiệm! Em là một người rất chính nghĩa cơ mà!” Tăng Lý nói.

“Ừ, rất chính nghĩa.” Ngải Cảnh Sơ nói.

Ngày thứ năm, Tăng Lý đi lòng vòng trong phố cổ nếm thử tất cả những món ăn ngon, chơi tất cả những trò chơi thú vị. Đến chiều, tìm được một cửa hiệu làm giày thêu, cô lướt lwof trong cửa hiệu cả buổi để chọn hoa văn.

Buổi tối, cô không đi ra ngoài mà ngồi trên chiếc ghế mây bày bên cửa sổ ở gác mái, nói chuyện điện thoại với Ngải Cảnh Sơ.

“Em nghĩ, Mã Y Y thích màu hồng, còn Ngũ Dĩnh thích màu xanh, thế nên em lấy màu đỏ.” Cô kể chuyện giày thêu cho anh nghe, “Với cả, em thấy trong cửa hiệu đó còn có loại vải rất đẹp, em muốn dùng làm vải phủ bàn uống nước, bàn ăn và bọc sofa.”

Nghe tới đây, Ngải Cảnh Sơ đột nhiên nhớ đến những quyển tạp chí nội thất bày la liệt trong phòng khách nhà cô, anh hỏi: “Em chuẩn bị mua nhà hả?”

“Không.”

“Thế sắm nhiều đồ thế làm gì?”

Tăng Lý ngừng nột lát mới khẽ nói: “Sau khi bố mẹ li hôn, em lúc thì ở kí túc xá, lúc thì ở nhà dượng, về sau ra ngoài trọ rồi, đồ đạc cũng phải chuyển tới chuyển lui. Vì thế em luôn muốn có một căn nhà riêng của mình, mặc dù hiện tại tạm thời còn chưa thực hiện được, nhưng nhìn đồ đạc, ôm ấp giấc mơ cũng có cảm giác rất hài lòng.”

Ngày thứ sáu, Tăng Lý đến một khu chợ trời nhỏ, mua rất nhiều hoa quả về thỏa mãn tâm hồn ăn uống của mình. Quá trưa, cô ngồi bên vỉa hè uống trà, nhìn người qua người lại, xem các tay tiểu thương bắt chẹt khách, sau đó cô bị một giọng hát êm tai kéo vào một quán bar nhỏ.

“Ca sĩ đó hát hay lắm luôn, nếu đến quán cà phê của tụi em hát thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ rất đắt khách.” Ăn tối và tắm rửa xong, Tăng Lý ngồi trên xích đu vừa gặm táo vừa nói chuyện điện thoại Ngải Cảnh Sơ.

“Nam hay nữ?”

“Nữ.” Cô đáp, “Muốn mang cô ấy về nhà quá đi!”

“Nữ còn được!” Ngải Cảnh Sơ nói.

Ngày thứ bảy, Tăng Lý đến cửa hiệu giày thêu, tình cờ gặp được một người đồng hương nên nói chuyện mấy câu. Cô gái kia bèn kể sự việc “đắm máu” về chuyến bay của mình hôm qua cho cô nghe.

Buổi tối, Tăng Lý kể lại với Ngải Cảnh Sơ, bỗng nhớ đến tình trạng rối tinh rối mù của mình ngày đầu tiên đi du lịch.

“Lúc đó em sợ không?” Nghe xong, anh hỏi cô.

“Hơi hơi, nhất là đêm ở một mình trong khách sạn. Em cứ thấp tha thấp thỏm, chẳng ngủ được. Anh có khi nào sợ hãi không?”

“Có.”

“Lúc nào?” Tăng Lý tò mò hỏi.

Trầm mặc một lúc, Ngải Cảnh Sơ nói: “Trước đây, khi anh còn là bác sĩ khoa hàm mặt, có lần cùng thầy giáo làm phẫu thuật ột bệnh nhân nữ, kết quả...”

“Thất bại à?”

“Mới tiến hành chưa được một nửa thì bệnh nhân sốt cao ác tính, tử vong tại chỗ.”

“Sốt cao ác tính là cái gì?”

“Biến chứng tê đạo toàn thân.” Anh ngừng một chút để điều chỉnh lại tâm trạng, rồi tiếp tục bình thản nói: “Lúc đó anh đứng bên cạnh bệnh nhân, trước khi hôn mê, chị ta nói câu cuối cùng với anh.”

“Nói gì?”

“Anh không biết, khi ấy anh không chú ý.”

Không gian cực kì an tĩnh, anh im lặng hồi lâu mới lặp lại: “Không ngờ anh lại mất tập trung như vậy!”

Tăng Lý chợt thấy lòng khốc chịu.

“Đó là lần đầu tiên. Còn lần thứ hai là vì em.” Anh nói tiếp.

“Em á?”

“Hôm em bị ngã xe, trên đường anh đưa em đến bệnh viện, em nhắm nghiền mắt, không nhúc nhích, không nói chuyện.” Ngải Cảnh Sơ chậm rãi nói, thanh âm cuốn hút lạ thường.

Nghe những lời này, trái tim Tăng Lý như khựng lại.

Có lẽ anh không biết, cô thích nghe giọng nói của anh đến nhường nào.

Lúc anh lạnh lùng, phiền muộn, hờ hững, lúc anh thản nhiên hỏi thông tin về cô, lúc anh khích lệ ủi an người khác, còn cả lúc anh nói yêu cô, mỗi câu mỗi chữ đều khiến người ta say mê.

Những ngày qua cùng nhau nói chuyện điện thoại dường như đã trở thành thói quen của hai người. Cô thường sẽ nói rất nhiều, còn anh, đôi khi hỏi vài câu, đôi khi chỉ “ừm”, đôi khi bị chọc cho bật cười, phần lớn thời gian là anh lắng nghe.

Giờ phút này, Ngải Cảnh Sơ đang ở một nơi cách cô một nghìn cây số và kể cho cô nghe những câu chuyện, hơn nữa những việc có liên quan tới cô lại vô cùng xúc động.

Cô... hình như đã thấy nhớ anh rồi.

Ngày thứ tám kể từ khi rời khỏi thành phố A vừa vặn vào thứ bảy, Tăng Lý kết thúc chuyến du lịch, sắp xếp đồ đạc chuẩn bị quay về.

Xuống máy bay, cô đẩy hành lí từ bên trong đi ra đã thấy Ngải Cảnh Sơ đứng chờ ngoài cửa. anh nhìn thấy cô trước, khóe miệng đang mỉm cười.

Về tới nhà, Tăng Lý dỡ hành lí, phân loại từng món quà đem tặng mọi người, sau đó gọi điện hẹn Mã Y Y và Ngũ Dĩnh ra ngoài ăn, nhân tiện chính thức giới thiệu Ngải Cảnh Sơ với bạn bè.

“À, quà của anh đây!” Ngồi vào xe, cô vừa nói vừa đưa cho anh một chiếc hộp. Bên trong là một cái móc treo vòng tay bồ đề, dưới vẫn còn dải nơ màu hồng. “Em xin lúc vào miếu, treo trong xe được đấy.”

“Anh cũng có quà à?”

“Đương nhiên!” Tăng Lý gật đầu.

Anh vui vẻ nhận lấy.

“Trước kia em hay phải chuyển nhà, chuyển trường, nên bạn học không có nhiều. Ngũ Dĩnh và Mã Y Y là hai đứa bạn rất rất rất rất rất tốt của em!” Cô nói.

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ hiểu rõ.

Bàn ăn có năm người, Ngũ Dĩnh đưa Ninh Phong đi cùng, Mã Y Y đi một mình.

Mã Y Y nhìn hai đôi tình nhân, nói: “Mấy người này đi có đôi có cặp, rắc tâm khiên tôi ghen tị phải không? Biết trước tôi đã lời Đậu Đậu theo rồi!”

Ngũ Dĩnh liếc Mã Y Y: “Ghen tị cái gì, ai bảo cậu không gọi Phan Tư Vũ đến. Người ta tốt thế còn gì nữa.”

“Tốt cái con khỉ. Hắn trẻ hơn tớ, đến khi tớ già lụ khụ rồi, hào quang của hắn còn tỏa ra bốn phía. Quá mạo hiểm! Cậu nhìn kia kìa, bác sĩ Ngải và Tăng Lý tuổi tác như vậy mới xứng.”

“Thế Tăng Lý phải giữ cho chặt vào, kéo Mã Y Y cướp mất đấy.” Ngũ Dĩnh trêu chọc.

“Úi giời, thỏ không thềm ăn cỏ gần hang.”

“Cậu có thềm cũng chẳng được ấy chứ!” Ngũ Dĩnh nhìn Mã Y Y từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu làm bộ chê bai.

“Tớ kém chỗ nào hả?” Mã Y Y bất bình, “Tăng Lý, cậu nói xem! À không, bác sĩ Ngải nói xem!”

Ngải Cảnh Sơ nhìn Tăng Lý, rồi nhìn Mã Y Y, đang định mở miệng thì Tăng Lý kịp thời ngăn lại, tránh cho anh nói ra những lời khiến người khác run sợ.

“Anh kệ đi, hai đứa nó lúc nào cũng thế. Suốt ngày cãi nhau, như oan gia!”

Ninh Phong cười: “Nhưng tình cảm lại rất khăng khít! Khiến người khác ghen tị.”

Nhắc đến chuyện này, mấy người lại kể chuyện hồi đại học. Mã Y Y nói: “Cái lần tớ bị dọa đến mức hồn vía bay lên mây, kẻ đầu sỏ chính là Tăng Lý!”

“À à tớ biết, tớ biết!” Ngũ Dĩnh phấn khích hòa theo.

“Không được nói!” Tăng Lý ngăn lại.

“Có phải chuyện gì mất hình tượng lắm đâu! Với cả, chắc chắn anh Ngải cũng rất muốn biết!” Suốt bữa cơm, họ phát hiện ra Ngải Cảnh Sơ chỉ ít nói chứ không phải người khó gần, thế nên càng lúc càng vô tư.

Ngải Cảnh Sơ cười cười, bộ dạng sẵn sàng lắng nghe.

“Có một đêm, em đang chìm vào trong giấc mộng, bỗng nhiên “huych” một phát! Sau đó, màn, vách tường, bụi đất rơi hết vào mặt em. Em cứ tưởng động đất, sợ hết hồn. Kết quả, lúc Ngũ Dĩnh bật đèn mới biết là Tăng Lý ngã từ trên giường xuống, bị vướng vào màn, cả người treo lơ lửng giữa không trung. Dây màn của Tăng Lý và của em buộc cùng một chỗ, vì thế cả mảng vôi tường bị tróc ra rơi xuống mặt em.”

“Còn nữa!” Ngũ Dĩnh bổ sung, “Trước mỗi kì thi một ngày, Tăng Lý đều đi mua mì gói Thống nhất 100 về chắt đầy phòng.”

Mã Y Y và Ngũ Dĩnh lần lượt trần thuật lại những sự kiện hay ho thời đại học của Tăng Lý cho đến khi bữa cơm kết thúc.

Theo thường lệ, ăn cơm xong nếu không chơi bài thì sẽ đi hát karaoke. Thế là năm người kéo nhau đi hát.

Ba cô gái cầm micro tranh nhau khoe giọng oanh vàng, Ninh Phong và Ngải Cảnh Sơ gọi một két bia, vừa uống vừa nói chuyện.

“Thằng bé bị sứt môi lần trước anh muốn tìm tên là Mã Tiểu Bình, tôi đã hỏi thăm được rồi, tôi cũng từng đến nhà trọ của bố mẹ nó nhưng không gặp ai.” Ninh Phong nói với Ngải Cảnh Sơ, “Nếu anh cần gấp thì thứ hai tranh thủ tới lần nữa.”

“Cảm ơn anh.” Ngải Cảnh Sơ đáp.

“Nếu như vẫn không thấy thì có thể về quê họ xem sao, tôi có địa chỉ.” Ninh Phong nói tiếp.

Tiếng nhạc quá lớn, câu chuyện của họ không thể tiếp tục được nữa. Ninh Phong bèn song ca cùng Ngũ Dĩnh một bài tình ca.

Ngải Cảnh Sơ ra ngoài ra ngoài đi WC, lúc trở vào thì gặp Tăng Lý ngoài cửa, anh bèn trêu chọc cô: “Thống nhất 100, thi môn nào qua môn đấy!”

“Đáng ghét!” Tăng Lý giơ nắm tay định đánh anh. Tất cả là tại hai đứa kia, chuyện gì cũng kể hết sạch, xấu hổ quá đi mất!

Thấy Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ vào phòng, Mã Y Y liền đưa micro cho hai người: “Đến lượt hai người rồi đấy! Bắt buộc phải hát!”

Ngải Cảnh Sơ bất đắc dĩ nhìn Tăng Lý. Từ đầu tới giờ anh một mực nói không biết hát để từ chối, thậm chí còn trốn đi WC.

“Bác sĩ Ngải, anh còn kiếm cơ nữa là tụi em không chịu đâu đấy!” Mã Y Y nói.

Tăng Lý kéo áo Ngải Cảnh Sơ, nhỏ giọng nói: “Hay anh cứ hát bữa mấy câu đi, không là chúng nó không bỏ qua cho anh đâu!”

“Không bỏ qua thì làm gì được anh?” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Chuồn anh say mềm thì thôi!” Tăng Lý nói.

“Thế cũng được.” Ngải Cảnh Sơ quyết chí đã hỏng thì cho hỏng một thể.

“Không đơn giản như anh nghĩ đâu. Anh say mềm rồi còn bị hành hạ nữa cơ! Với cả, anh không biết khi say anh sẽ nói nhảm à?”

“Anh nói nhảm cái gì?”

“Lần sau em sẽ ghi âm lại cho anh nghe!”

Ngũ Dĩnh lên tiếng: “Này, hai người tâm sự đủ chưa hả? Còn câu giờ nữa là tớ chọn bài Chuyện tình người lái đò cho hát đấy!”

“À à, bài Qua sông của chú Phan cũng được! Anh anh em em ngọt xót!” Mã Y Y đề nghị.

Đương nhiên Ngải Cảnh Sơ không biết mấy bài hát này, chỉ mờ mịt nghe họ nói.

“Nếu anh không hát, bọn em sẽ không để anh với Tăng Lý yên ổn bên nhau đâu. Nó từ nhỏ đã nghe lời bọn em rồi.” Mã Y Y uy hiếp.

Tăng Lý chưa từng thấy Ngải Cảnh Sơ bất lực như lúc này bao giờ. Cô không đành lòng nói: “Hay là mình hát tiếng Anh đi. Anh giỏi tiếng Anh, hai đứa nó thì mù tịt, anh hát sai cũng không ai biết. Lời của anh cứ để em hát, anh hát phụ họa theo là được.”

Thế là Ngải Cảnh Sơ đành phải chịu. Nhưng khi anh vừa cất tiếng hát, bốn người còn lại liền hóa đá tại chỗ. Anh hát nhanh hơn nhịp, luyến láy kì quặc, nếu không có nhạc đệm thì e rằng người ngoài sẽ không đoán ra được anh đang hát bài gì.

Hát xong, mọi người đều im lặng, gian phòng nhất thời trở nên an tĩnh. Ninh Phong liền phá vỡ cục diện bế tắc: “Tăng Lý hát hay quá!”

Trên đường về nhà, Tăng Lý lái xe trong tâm trạng cực kì vui vẻ.

“Buồn cười thế cơ à?” Ngải Cảnh Sơ hỏi.

“Ừm, thấy được sở đoản của ai đó nên vui!” Tăng Lý đáp.

Trước giờ cô cứ nghĩ giọng nói của anh êm tai như vậy hẳn là hát sẽ hay. Mấy hôm trước đi gọi điện du lịch về, cô nói với anh ca sĩ trong quán bar là nữ, nhưng thực ra là nam, hơn nữa, giọng của anh ta khá giống Ngải Cảnh Sơ. Vì thế, cô không kìm lòng được mà tưởng tượng ra bộ dạng anh lúc hát, thậm chí Mã Y Y và Ngũ Dĩnh cãi nhau ầm ĩ, cô cũng không chú ý.

“Em đưa anh về nhà nhé?” Cô hỏi.

“Về nhà em trước.” Anh nói.

“Làm gì?”

Anh không trả lời ngay, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ rồi mới chậm rãi nói: “Không có gì, muốn ở bên em một lát.”

“Ừm.” Tăng Lý gượng gạo lên tiếng, đáy lòng ngọt lịm như vừa được rót mật.

Một lúc sau, anh lại nói: “Anh thích nghe em hát bài hát đó.”

Anh thực sự không ngờ Tăng Lý hát hay như thế.

“Bài nào?”

“Không nhớ tên, lời bài hát có nhắc đến bà ngoại.”

“Anh thích thì em hát cho anh nghe nhé!” Tăng Lý nói.

“Ừ.”

“Bây giờ?”

“Ừ.”

“Hát chay?”

“Ừ.”

“Em đang lái xe mà!”

“Luật giao thông cũng không cấm.” Anh thản nhiên nói.

Đây cũng là bài hát Tăng Lý rất thích, nhắm qua một loạt ca từ, cô nhẹ nhàng cất tiếng hát.

Khi còn bé, mỗi khi tôi xóc nổi cãi nhau, bà ngoại đều hát dỗ dành tôi.

Những buổi chiều mùa hạ, tiếng ca của bà đã an ủi tôi....

Không có nhạc đệm, không có tạp âm, trong không gian nhỏ hẹp, giọng hát tuy nhỏ nhưng lại âm vang, tiếng ca càng thêm động lòng người.

Tôi yêu một người khiến tôi quên cả bản thân mình.

Tôi ngỡ rằng đó là thế giới mà tôi đang khao khát.

Nhưng hóa ra tôi đã sai rồi.

Phải chăng thế giới của những người trưởng thành luôn luôn bị khuyết....

Ngải Cảnh Sơ vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi đến khi Tăng Lý hát xong, anh cũng không lên tiếng. Cô tưởng anh đã ngủ.

“Bị thôi miên rồi à?”

“Không.” Anh đáp.

Tăng Lý trầm mặc liếc anh một cái, chỉ trông thấy sau gáy anh.

“Em lái xe vào lề đường đi.” Anh bỗng quay lại nói.

“Làm gì?”

“Lái đi!” Anh giục.

Tăng Lý bật đèn xi-nhan phải rồi giảm tốc độ. Xe vừa dừng lại bên lề đường, Ngải Cảnh Sơ bỗng đứng nghiêng người, nâng cằm cô lên, và hôn.

“Có người trông thấy đấy.” Tăng Lý giãy giụa.

“Trông thấy thì sao, anh không phạm pháp.”

“Vâng vâng, luật giao thông cũng không cấm!”

Anh nhìn miệng cô, đột nhiên nghĩ ra cái gì, nói: “Lần sau tới tái khám em nhớ nói Chu Văn là phần niềng răng ở răng cửa quá sát vào môi, bảo cô ấy điều chỉnh lại.”

Tăng Lý biết anh ám chỉ cái gì, đỏ mặt nói: “Sao anh không đi mà nói.”

“Cô ấy sẽ thắc mắc vì sao anh biết rõ như thế.” Anh nghiêm túc trả lời.

Tăng Lý cắn răng, thật muốn bóp cổ người đàn ông này!

Về tới nhà cô, Ngải Cảnh Sơ ngồi xuống ghế, tiện tay cầm một quyển tạp chí lên xem.

Trên bàn có một mảnh giấy nhắn mẹ Tăng để lại: “Gọi điện cho con mà không được, mẹ bỏ bát canh trong tủ lạnh đấy, nhớ uống đi.” Ngày ghi trên giấy là hôm qua.

Mẹ Tăng không biết chuyện cô đi du lịch, cho rằng cô ra ngoài với bạn.

Tăng Lý mở tủ lạnh, trông thấy một bát canh sườn, cô đổ vào nồi đun lại cho nóng rồi bưng ra ngoài.

“Mẹ em nấu, ngon lắm. Anh ném thử đi!”

Ngải Cảnh Sơ không định uống, nhưng khi nghe cô nó xong thì đổi ý, đứng trước bàn lẳng lẳng múc ỉnh một bát.

Tăng Lý lấy đũa gấp mấy miếng sườn ra bát, vì được đun lại nên xương càng mềm, vừa bỏ vào miệng đã thấy thịt nhũn ra. Ăn được một ít thì canh cũng bớt nóng, cô uống một hơi hết bát canh. Nuốt xuống bụng, trên trán đã lấm tấm mồ hôi.

Ngải Cảnh Sơ đang múc từng thìa nhỏ, thông thả mà uống. Canh bỏ thêm củ từ nên nước rất trong, vị thịt khá ngọt. Anh uống rất cẩn thận, cứ như sợ rót mất một giọt. Không biết anh mãi suy nghĩ điều gì, vẫn một mực im lặng.

15. Chương 15

Hôm sau, mọi người cùng nhau đến nhà Mã Tiểu Bình – nếu nơi này có thể gọi là “nhà”. Đó là một tầng trệt cũ nát ở ngoại ô, trong phòng không có giường, chỉ có hai tấm gỗ mang hình dáng cửa cánh cửa cũ, trên trải ruột bông. Một bên kê chiếc tủ gỗ chỉ còn nửa cánh cửa, một bên kê chiếc bàn trà, mấy băng ghế và một cái bàn nhỏ. Chiếc bàn bốn cạnh này có thể gấp lại nhưng chân đã bị rỉ, mặt bàn phủ một lớp bụi dày, có lẽ trên bàn để vật gì khá lâu nên in lại dấu vết.

Ông Vương, người đưa bọn họ tới, chỉ vào cái bàn và nói: “Trước ở đây bày cái tivi, do bà vợ tôi mang sang cho nhà họ.”

Ông Vương là đồng hương với gia đình Mã Tiểu Bình, đồng thời là bố của thằng bé cầm đầu đám trẻ ăn xin Vương Dũng.

“Tôi đã bảo là nhà họ đi lâu rồi. Giờ cô cậu tin chưa?” Ông Vương nói.

Ninh Phong đưa cho ông ta một điều thuốc lá, châm lửa, hỏi thăm vài câu rồi nói tới chuyện chính: “Bác Vương, thế đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Ông Vương hút vài hơi rồi ngồi xỏm xuống. Ninh Phong cũng ngồi bên cạnh. Ông Vương hít mắt lại: “Tôi biết cô cậu là người tốt, cậu và cô gái lần trước...” ông ta vừa nói vừa chỉ điều thuốc về Tăng Lý, “Từ khi đến trường học giúp lũ trẻ nhà chúng tôi, còn quyền góp sách vở, nếu không tôi đã chẳng đưa cô cậu tới đây.”

...

“Ở nông thôn chúng tôi, làm ăn vất vả, chẳng mấy gia đình có khả năng cho con vào thành phố học. Nhiều khi vợ chồng chúng tôi phải đi làm đêm, bọn trẻ tan học về nhà không ai quản, gặp dịp một người đồng hương nói cần vài đứa trẻ lên thành phố đi xin tiền, chúng tôi nghĩ ít nhất có người quản lý bọn trẻ, lại được tiền cho ăn nên đồng ý.”

Lúc nói những lời này, đôi mắt ông Vương ngập trong làn khói thuốc toa ra từ miệng. Ngải Cảnh Sơ vẫn im lặng đứng nghe.

Ông Vương lại nói: “Về sau tôi mới biết Mã Tiểu Bình cũng ở trong đám trẻ đó. Thực ra Mã Tiểu Bình được ông Mã nhặt về từ bệnh viện, nghe nói thằng bé bị bỏ lại trong WC. Thấy mọi người bảo là ông Mã bị câm, hơn chục năm trước vốn đã lấy vợ, nhưng ông ta hơi điên, lúc thì bình thường lúc thì gào khóc, thế là bà vợ không chịu được bỏ đi theo người khác. Bây giờ ông ta cũng có tuổi rồi, người thân họ hàng chẳng ai lo cho ông ta nên ông ta vào thành phố nhặt đồng nát, bới thùng rác tìm giấy báo, chai lì nhựa phế phẩm, ai ngờ một hôm nhặt được đứa trẻ con. À, cô cậu gặp Mã Tiểu Bình chưa?” Ông Vương đột nhiên ngừng đầu lên hỏi.

Tăng Lý gật đầu đáp: “Gặp rồi ạ.”

Ngải Cảnh Sơ vẫn không lên tiếng.

Ông Vương chỉ vào miệng mình và nói tiếp: “Thằng bé bị sút môi, mũi cũng bị hở nên uống nước đều sặc, có lần suýt chết nữa đấy. May mà nó mạng lớn. Nhìn nó như vậy thôi nhưng đầu óc tinh ranh lắm, nghe nói hôm nọ bị người ta bắt vào bệnh viện, người đồng hương mang bọn trẻ đi ăn xin kia sợ quá, tưởng là chính quyền và phóng viên sẽ tìm đến nên giục bố con họ đi rồi.”

“Về quê ạ?” Ninh Phong hỏi.

Ông Vương sững sốt, dè dặt hỏi: “Các cô cậu tìm Mã Tiểu Bình làm gì?”

“Giúp thằng bé chứ còn làm gì nữa.” Ninh Phong đáp.

Ông Vương nửa tin nửa ngờ ngẩng đầu nhìn về phía người từ đầu tới cuối chưa nói câu nào đứng trong góc nhà kia.

“Hai cô cậu thì tôi biết, còn cậu ta? Người của chính quyền à?”

Tăng Lý liếc Ngải Cảnh Sơ một cái, vội vàng giải thích: “Không ạ, anh ấy là bác sĩ. Chính anh ấy đang tìm Mã Tiểu Bình về chữa bệnh.”

Ông Vương ngừng hút thuốc, hỏi: “Chữa khỏi được à?”

Ngải Cảnh Sơ bấy giờ mới nhìn ông ta và đáp: “Chữa được.”

Anh chỉ nói hai chữ, không giải thích gì thêm, nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác rất tin cậy.

“Nhưng nhà họ không có tiền chữa đâu.” Ông Vương dụi điếu thuốc xuống đất, bổ sung một câu.

“Cháu sẽ nghĩ cách.”

Tăng Lý nói: “Nhưng phải sớm tìm được thằng bé, chữa chạy càng sớm càng tốt.”

Như thế này trên vách tường có một dãy số di động được viết bằng phấn trắng, Ninh Phong bèn hỏi: “Số điện thoại của họ đây ạ?”

“Của thằng cháu họ ông Mã.” Ông Vương đứng dậy, giậm giậm chân, “Nhà họ ở gần nhau, cô cậu cứ gọi điện hỏi thăm xem sao.”

Rời khỏi xóm của ông Vương, Ninh Phong về trước, Ngải Cảnh Sơ lái xe đưa Tăng Lý đến quán cà phê.

“Xong việc gọi điện anh đến đón em.” Ngải Cảnh Sơ nói.

“Không cần đâu, Mã Y Y sẽ đưa em về. Với cả em cũng chưa biết lúc nào sẽ xong việc.” Tăng Lý vừa nói vừa quay người lấy túi xách.

Túi để hàng ghế sau, thẳng với ghế lái, Tăng Lý buộc phải nghiêng người sang phía Ngải Cảnh Sơ, mái tóc cô phủ một nửa lên người anh.

“Tăng Lý!” Anh gọi.

“Ừm?” Cô ngẩng đầu lên, gương mặt anh gần ngay trước mắt.

Ngải Cảnh Sơ nghiêng đầu, ngón tay anh luồn trong mái tóc cô. Tăng Lý đột nhiên ý thức được anh muốn gì, trốn không được mà đáp lại cũng không xong. Cô dờ dẫm mặc cho anh hôn mình.

Khi xuống xe, Tăng Lý vẫn còn bần thần, đến cửa quán cô mới nhớ ra mình quên không cầm túi xách, quay đầu lại đã thấy anh đứng ngoài ở cửa xe đợi cô.

Cô đi tới nhận lấy túi xách từ tay anh. Thấy anh quay lưng định ngồi vào xe, cô chợt thấy không nỡ.

“Đây!” Cô gọi.

Anh xoay người lại.

Tăng Lý mím môi, chần chờ một lúc mới nói: “Anh có thể vào giúp em được không?”

Ngải Cảnh Sơ sững sốt. Anh ngược mắt nhìn biển hiệu quán cà phê, sau đó mỉm cười.

“Sau này muốn anh làm gì thì cứ nói thẳng, không cần hỏi anh: có thể không?”

Vào quán, Tăng Lý bận rộn pha đồ uống, còn Ngải Cảnh Sơ ngồi ở quầy thu ngân. Mặc dù chưa từng sử dụng máy tính tiền nhưng sau khi được Đậu Đậu hướng dẫn một lượt, anh đã rất thành thạo.

Lúc đầu cứ tưởng mọi việc suôn sẻ, chẳng ngờ có hai sinh viên nữ vừa đẩy cửa bước vào, trông thấy Ngải Cảnh Sơ đứng ở quầy, ngậy người một lúc rồi thốt lên: “Thầy Ngải!”

Carol’s nằm cạnh Đại học A nên sinh viên trong trường đến đây rất đông.

Ngải Cảnh Sơ gật đầu, hai cô gái vẫn đứng nguyên tại chỗ. Sau đó, thỉnh thoảng có người đi ngoài phố nhìn qua tấm cửa thủy tinh, cũng có người tò mò vào quán xem náo nhiệt.

Khoảng một tiếng sau, Đậu Đậu nhận được tin nhắn, vội vàng đến báo tin cho Tăng Lý và Mã Y Y: “Thần tượng lại lên forum rồi!” Dứt lời, cô chìa di động ra.

Mã Y Y hớn hỏ nói: “Sau này tiệm chúng ta làm ăn khỏi lo lỗ vốn rồi!”, sau đó quay sang nhìn Tăng Lý “Cậu đi nói với Ngải Cảnh Sơ, tớ trả công gấp ba, bảo anh ấy mỗi ngày tới đây đứng ngoài cửa quán một lúc!”

Tăng Lý vội vàng lôi Ngải Cảnh Sơ lên gác, giấu nhem.

Trần an anh xong, vừa xuống tầng dưới thì Tăng Lý trông thấy kẻ khó chơi nhất Học viện Y – Chu Văn.

“Này!”

Tăng Lý thật sự hối hận vì đã đồng ý với Mã Y Y, bảo Ngải Cảnh Sơ đến quầy tính tiền.

“Sư mẫu!”

Hai tiếng này của Chu Văn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Đầu gối Tăng Lý bồng mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ xuống hành đại lễ với Chu Văn.

Cuối tuần sau đó, nhận được tin Mã Tiểu Bình đã về quê Diên Trường, Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý quyết định tự mình đi một chuyến.

Diên Trường là một vùng quê nghèo, nằm ở một vùng đất cao, đường xá đi lại khó khăn, nhưng gần đây lại thu hút nhiều người trẻ tuổi tới thăm thú. Nhờ vào vị trí địa lý mà nơi này cây cối xanh tươi, môi trường sinh thái còn khá nguyên sơ, là vùng tập trung rất nhiều loài chim di cư.

Có điều, Tăng Lý và Ngải Cảnh Sơ xa tới đây không phải đi chơi. Hai người lái xe mất bốn tiếng mới đến huyện lỵ, ăn trưa xong, nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục đi theo tỉnh lộ hình chữ S lên núi.

Đường vừa chật hẹp vừa quanh co, bên phải là vách núi dựng đứng, thỉnh thoảng có những chiếc xe tải đi ngược chiều. Lúc đầu hai người luân phiên lái xe, về sau thấy Tăng Lý căng thẳng đến nỗi tay siết chặt bánh lái, Ngải Cảnh Sơ không yên tâm để cô lái nữa.

Lên tới nơi, tỉnh lộ đã hết, không còn biển hướng dẫn nào nữa. May mà Tăng Lý đến Diên Trường một lần, vẫn còn ấn tượng dựa theo trí nhớ để chỉ đường, vừa hỏi thăm người dân ở đây, cuối cùng cũng thấy một đường khác.

Chặng tiếp theo, tình hình đường xá càng lúc càng tệ, mặt đường xi măng nhiều chỗ bị nứt vỡ. Vào tới thôn, hỏi thăm người dân mới biết xóm của Mã Tiểu Bình còn cách nơi này một con đường đất, cũng may mà gầm xe khá cao. Hai người lại đi thêm một đoạn đường xóc nảy, tới nơi thì mặt trời vừa xuống núi.

Trước lúc xuất phát, Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý đã liên hệ với Mã Phú Quý, cháu họ của ông Mã. Hai người tới nhà anh ta thì đã có một đoàn người đợi sẵn, thằng bé Mã Tiểu Bình trốn sau lưng một bà cụ.

Ngải Cảnh Sơ không vòng vo, vừa ngồi xuống liền trình bày rõ mọi chuyện. Cuối cùng, anh chợt nhớ đến người giám hộ: “Cho hỏi ai là ông Mã? Bố của Mã Tiểu Bình?”

Đám người không ai lên tiếng, lát sau Mã Phú Quý trả lời: “Chú tôi lại phát bệnh, chúng tôi phải trói chú ấy lại.”

Ngải Cảnh Sơ do dự: “Làm phẫu thuật phải có chữ ký của bố mẹ.”

Mã Phú Quý đã ngoài bốn mươi, từng sống ở thành phố một thời gian nên biết sơ sơ chuyện phẫu thuật, anh ta vội giải thích: “Chú tôi không phải phát bệnh liên tục, chỉ vài ngày là lại bình thường thôi. Với cả....”, anh ta chỉ vào người đàn ông trung niên. “Đây là anh Ngô đội trưởng, chuyện lớn chuyện nhỏ ở đội

sản xuất của chúng tôi đều cho anh ấy giải quyết. Mấy hôm trước anh chị gọi điện tới, anh Ngô cũng đã báo cáo với lãnh đạo thôn rồi.”

Nơi này địa hình cao, ban ngày nắng to, nhưng chạng vạng là bắt đầu lạnh. Trời đã tối mà không thấy ai có ý định bật đèn. Giờ này Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý cũng không thể quay về thành phố được, đành phải nghe theo sắp xếp của Mã Phú Quý, ngủ lại nhà anh ta một đêm, sáng mai tới gặp ông Mã rồi đưa Mã Tiểu Bình về thành phố A nhập viện.

Bàn việc chính xong xuôi, người nhà Mã Phú Quý dọn bát đĩa chuẩn bị cơm nước. Mã Tiểu Bình xung phong đi giặt đoạn dây thừng bên tường, bóng đèn giữa gian nhà rất cuộc cũng hoạt động, tuy nhiên ánh sáng vừa yếu ớt vừa chập chờn, lúc mờ lúc sáng.

Thằng bé Mã Tiểu Bình được Tăng Lý cho áo T-shirt, cho kẹo sô-cô-la, dần dần không còn sợ sệt nữa. Thấy cô nhìn chăm chăm bóng đèn, nó liền nói: “Lúc nào cũng nhập nhằng như thế cả, mọi người bảo là do điện áp không ổn định.”

Đây là lần đầu tiên Tăng Lý nghe giọng nói của thằng bé. Vì nguyên nhân sinh lý nên phát âm bị ảnh hưởng, câu cú không rõ ràng, rất khó nghe. Sợ thằng bé bị tổn thương, Tăng Lý không hỏi lại, chỉ cười và gạt đầu coi như mình đã hiểu.

Đến lúc sắp xếp chỗ ngủ, vợ của Mã Phú Quý hỏi Tăng Lý: “Hai người là vợ chồng à?”

Tăng Lý vội xua tay.

Thế nên, Mã Phú Quý và Ngải Cảnh Sơ ngủ một gian nhà, Tăng Lý ngủ cùng cụ bà, vợ của Mã Phú Quý ngủ với đứa con hai tuổi.

Cụ bà là mẹ của Mã Phú Quý, năm nay đã hơn bảy mươi, người to béo, răng miệng còn khỏe.

Sợ Tăng Lý không thích ngủ với người già, chị Mã bèn nói: “Mẹ chị tuy tuổi cao nhưng sạch sẽ lắm, biết có khách đến nên đã giặt giũ hết cả chăn màn rồi đấy. Cô đừng lo.”

Tăng Lý không bận tâm những chuyện này, rửa mặt mũi chân tay xong liền đi theo bà cụ vào nhà. Ngồi xuống giường, Tăng Lý nhìn quanh nhà một lượt, sau đó cô sợ đến suýt ngã ngựa.

Cạnh giường kê ba cái ghế gỗ, bên trên đặt một chiếc quan tài đen sì.

Thật sự là quan tài! Đầu to đầu nhỏ, nước sơn màu đen có nắp đậy.

Đột nhiên, bầu không khí trở nên kì dị.

Cụ bà mắt đã kém, không nhìn ra vẻ sợ sệt của Tăng Lý, thậm chí còn coi chiếc quan tài kia như vật tàng hình, liên tục giục cô đi ngủ.

Tăng Lý chỉ có thể nghe theo. Cô vừa mới đặt lưng xuống thì vợ Mã Phú Quý đã gõ cửa, chị ta hỏi sáng mai cô muốn ăn gì. Chuyện trò vài câu, chị ta tắt đèn giúp hai người rồi đi ra, hoàn toàn không để ý tới chiếc quan tài kia.

Cụ bà nằm phía trong, Tăng Lý nằm ngoài. Đúng là vỏ gối và chăn đã được giặt, rất sạch sẽ. Chiếc màn dày ngăn cách trong ngoài thành hai thế giới nhưng Tăng Lý vẫn không tìm được mà tưởng tượng ra vật thể kinh dị kia. Cô trùm chăn kín mít, càng nghĩ càng sợ, thậm chí không dám nhắm mắt, không dám quay lưng về phía nó.

Chẳng biết qua bao lâu cô mới ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô trở về năm hơn mười tuổi, thời điểm mà cô còn ở trong khu tập thể có cái sân nhỏ được trưng dụng làm nơi tổ chức tang lễ. Ánh đèn dầu âm u, thi thể nằm trơ trọi, có người chỉ được che vải trắng, có người được đặt trong quan tài.

Kế tiếp, cô mơ thấy bố mẹ cãi nhau, hai người lờ qua tiếng lại, rồi bố tát mẹ một cái, nhưng bàn tay to lớn của ông lại rơi trên mặt ông. Cô không cảm thấy đau.

Sau đó, cô lại mơ thấy mình đi nhận giấy thông báo nhập học. Đi được nửa đường có rất nhiều chỉ trở cô, cô khó hiểu cúi đầu nhìn mình, bấy giờ mới phát hiện mình không mặc quần áo.

Nửa đêm, Tăng Lý không ngủ được nữa, bèn trở dậy, đi ra ngoài.

Nhà Mã Phú Quý cực kì sơ sài, tường không được xây bằng gạch mà là gỗ, tre, đất bùn và vôi, mái lợp ngói. Chính giữa nhà ở, hai bên là vài gian nhà nhỏ, có gian cho người ở, có gian chứa đồ đạc, phía sau là chuồng lợn và nhà vệ sinh. Căn nhà đã lâu không được tu sửa, nhiều mảng tường bị tróc ra, để lộ cả thân tre bên trong.

Bên ngoài là một khoảnh đất trống bằng phẳng, không có tường bao.

Mặt trăng đột nhiên lộ ra khỏi đám mây, ngoài sân lúc này còn sáng hơn cả trong nhà. Tăng Lý không dám ra ngoài, chỉ đứng dưới mái hiên mà quan sát chung quanh. Lúc tới đây, hai người dừng xe ở khu đất thấp rồi đi bộ theo đường ruộng lên đây. Nhờ ánh trăng, Tăng Lý có thể trông thấy rõ xe của Ngải Cảnh Sơ đang đứng chờ trời bên lề đường.

Bỗng nhiên, một đốm sáng lóe lên trong tầm nhìn của cô rồi nhanh chóng vụt tắt, giống như ngọn lửa hoặc con đom đóm. Lần thứ hai nó lóe sáng, lâu hơn, Tăng Lý mới chắc chắn đó là ngọn lửa.

Cô nhìn về phía ánh sáng yếu ớt kia, lòng vững vàng hẳn lên, thậm chí còn cảm thấy ngọn lửa đó sáng hơn ánh trăng giữa không trung.

Bởi vì, nó phát ra từ cái bật lửa của Ngải Cảnh Sơ.

Bước chân Tăng Lý bỗng nhẹ bẫng và nhanh hơn, cô nhờ vào ánh trăng mà chạy ra khỏi sân nhà, bước xuống những bậc đá so le, đi men theo bờ ruộng. Tiếng côn trùng rả rích bên tai. Ánh trăng rót lên người cô khiến cái bóng của cô đổ xuống ruộng.

Tăng Lý đi giày thể thao nên chạy khá nhanh và êm, vậy mà mới được nửa đường đã bị Ngải Cảnh Sơ phát hiện.

“Tăng Lý?”

Cô không thừa mà gọi lại: “Ngải Cảnh Sơ!”. Vốn dĩ cô nói ba chữ này rất bình thường, nhưng đêm khuya giữa đường núi tĩnh lặng này khiến cho âm thanh trở nên vang dội lạ kì.

Tăng lý bị chính tiếng nói của mình làm cho hoảng sợ, lát sau cảm thấy thú vị, cô bèn gọi câu nữa: “Ngải Cảnh Sơ!”

Nhận ra sự nghịch ngợm của cô, Ngải Cảnh Sơ cũng đáp lại: “Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

“Ngải Cảnh Sơ!”

“Tăng Lý!”

Khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một gần. Tăng Lý dừng lại ở bờ ruộng cao chừng một mét, Ngải Cảnh Sơ đứng phía dưới, ngẩng đầu lên nhìn cô. Gương mặt anh được ánh trăng tô vẽ như một bức tranh.

Tăng Lý lẳng lặng nhìn anh, nụ cười rạng rỡ, giọng nói cũng trở nên mềm mại hơn, nhỏ nhẹ hơn: “Ngải Cảnh Sơ!”

Lần này anh không gọi cô nữa mà đưa tay lên và nói: “Anh đỡ em!”

Anh vừa dứt lời, cả người và trái tim cô đều ngã vào lòng anh.

“Không ngủ chạy ra đây làm gì?” Tăng Lý hỏi.

“Thế em ra đây làm gì?” Anh lại hỏi cô.

“Không ngủ được.” Cô đáp.

“Anh cũng không ngủ được.” Anh bắt chước câu trả lời của cô.

“Anh bắt đầu nói nhảm rồi đấy!”

Anh cười.

Nửa đêm, nhiệt độ hạ thấp, sợ cô bị lạnh, Ngải Cảnh Sơ cùng cô vào trong xe ngồi.

“Lần này về, mình hẹn mẹ em tới nhà tới nhà ăn một bữa cơm nhé.” Anh nói.

“Nhà nào?”

“Nhà anh!”

“Không được đâu.” Tăng Lý từ chối.

“Sao không được?”

“Tính tình mẹ em thế nào, anh cũng biết rồi đấy...”

“Anh nào có biết. Anh chỉ biết, canh mẹ nấu rất ngon.” Anh đương nhiên không dám nói bậy bạ gì sau lưng mẹ vợ.

“Ngon lắm à? Em thấy bình thường mà.”

“Rất ngon.” Ngải Cảnh Sơ như đang hồi tưởng lại điều gì, anh đột nhiên nói một câu: “Có mùi vị của mẹ.”

Tăng Lý bấy giờ mới hiểu ra biểu hiện kì lạ của anh hôm đó. Đáy lòng chợt xót xa, cô cầm lấy tay anh, không biết phải nói gì, cứ lặng yên nhìn anh như thế.

Thực ra, hai mẹ con anh không phải bị người ta chia cách, mà mẹ đã thật sự từ bỏ anh. Anh nói anh mồ côi từ trong bụng mẹ, cũng có nghĩa anh là một đứa trẻ không cha không mẹ. Đó là nguyên nhân khiến anh đồng cảm với Mã Tiểu Bình.

“Em muốn nghe chuyện khi còn bé của anh.” Tăng Lý nói.

“Khi bé, anh luôn nghĩ, nếu mình làm gì cũng giỏi, cũng xuất sắc thì mẹ sẽ hối hận và quay trở về đón mình. Nhưng không phải, trước giờ anh chưa hề có một mẩu tin tức nào về mẹ. Anh không dám hỏi người khác xem mẹ ở đâu, đi đâu. Sau này, vì mẹ mà anh đến Philadelphia du học. Anh gấp rút đi tìm mẹ, biết mẹ đã kết hôn, đã sinh con và mở một tiệm nữ trang nhỏ. Anh vào đó, mẹ không nhận ra anh, thậm chí chỉ đảo mắt qua anh một cái. Khuôn mặt anh giống mẹ như vậy nhưng mẹ không hề nhận ra.”

Nghe Ngải Cảnh Sơ nói những lời này, Tăng Lý bỗng nhiên hiểu rõ cảm giác của anh. Nỗ lực chứng tỏ bản thân cho người ấy xem, rồi cuối cùng lại phát hiện ra, bản thân quá nhỏ bé, dường như chưa từng xuất hiện trong cuộc đời người ấy. Là chán nản? Tuyệt vọng? Hay là hận?

Anh nói: “Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện này ra. Ở nhà anh không dám nhắc tới, sợ mọi người buồn. Bạn bè lại càng chẳng thể nói ra.”

“Từ nay có chuyện gì nhất định phải nói với em, không được giấu trong lòng.” Tăng Lý nhìn anh.

“Ừ.”

“Được không?”

“Được.”

Im lặng một lúc, anh lại nói: “Sau đó anh vẫn chưa từ bỏ hi vọng, anh tới cửa hàng đó lần nữa, mẹ hỏi anh muốn mua gì. Anh nói muốn mua một món nữ trang tặng người phụ nữ quan trọng nhất trong đời mình, mẹ liền chọn giúp anh một chiếc nhẫn. Trả tiền xong anh bỏ lại cái hộp trên bàn, không cầm đi. Lúc đó mẹ còn tưởng anh quên, đuổi theo đưa cho anh.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh không bao giờ quay lại đó nữa.”

Nói xong, anh cầm bật lửa, rút ra một điếu thuốc rồi mở cửa, một mình ra ngoài muốn chuẩn bị hút thuốc. Nhận ra tâm trạng anh không tốt, Tăng Lý cũng lấy một điếu thuốc, xuống xe, đi đến bên cạnh anh.

Ngải Cảnh Sơ vừa mới châm lửa, Tăng Lý ghé vào nói khẽ: “Em cũng muốn!”

Anh có vẻ không vui: “Bảo rồi, em không được hút thuốc.”

“Thế anh cũng không được hút.” Cô cãi.

“Anh là đàn ông.”

“Nam nữ bình đẳng!” Cô phản bác.

“Chuyện này có thể bình đẳng à?” Chủ nghĩa nam quyền bắt đầu bộc lộ.

“Sao mà không thể?” Dứt lời, Tăng Lý giằng cái bật lửa, tự mình châm thuốc.

Chưa bao giờ cô dám to gan lớn mật phơi bày thói xấu của mình ra như thế. Tiếc rằng, châm lửa xong, dưới ánh mắt của Ngải Cảnh Sơ, cô không dám hút.

Ngải Cảnh Sơ không lên tiếng, cũng chẳng ngăn cô.

Tăng Lý bình tĩnh lại, nhìn đốm lửa giữa hai ngón tay, bỗng nhiên nói: “Ngày trước mỗi khi buồn bực, em liền muốn làm gì đó để quên đi, vì vậy em tự hỏi lúc tâm trạng không tốt, liệu hút thuốc và uống chút rượu vào có tốt hơn không?”

“Cai đi! Cả anh và em!” Anh cầm lấy điếu thuốc của cô, dụi tắt cùng với điếu thuốc của mình.

“Anh cũng không hút nữa à?”

“Không.”

“Thế lúc muốn hút thì làm thế nào? Cẩn hạt dưa nhé!”

“Lúc anh muốn hút, em hôn anh một cái là được!”

“Thế em muốn hút thì sao?”

“Thì đổi lại anh hôn em.” Anh nói nhẹ nhàng.

Tăng Lý bất bình. Người này đúng là biết cách lợi dụng.

Hai người đứng bên ngoài một lúc rồi lại vào xe ngồi.

“Sao anh không ngủ được?” Tăng Lý tò mò.

“Mã Phú Quý ngáy to quá.” Ngải Cảnh Sơ đáp, “Anh định ra ngoài xe chợp mắt một lát.”

“Không phải vì trong nhà có vật lạ à?” Cô thăm dò.

“Cái gì lạ?” Anh khó hiểu.

“Không có gì.” Cô đáp qua loa.

“Nhớ hẹn mẹ em nhé.” Ngải Cảnh Sơ lại nhắc tới vấn đề ban đầu.

“Anh nghiêm túc đấy à?” Cô hỏi.

“Em không nghiêm túc?”

“Không phải.” Tăng Lý giải thích.

Anh không tiếp lời. Cô tưởng anh giận, chẳng ngờ anh lại nói: “Vì bố mẹ mà anh luôn cẩn trọng với chuyện tình cảm”, ngừng một lúc, anh tiếp tục, “Sau khi biết quan hệ giữa em và Vu Dịch, anh từng chùn bước. Nhưng rồi anh phát hiện ra dù có làm gì anh cũng không thể ngăn cản được mình, vì thế anh quyết định để mặc ọi thứ diễn ra tự nhiên. Tăng Lý, còn nhớ anh nói muốn lấy trái tim em đi không?” Nói đoạn, anh chỉ

ngón tay vào vị trí trái tim cô, rồi lại chỉ vào vị trí trái tim mình, “Là bởi vì, trái tim anh đã không còn ở đây nữa rồi, nếu em không thể trao trái tim của em đổi cho anh, anh sẽ trở thành cái xác không hồn.”

...

“Anh không phải người biết nói những lời ngon ngọt, biết dỗ dành người khác, biết tặng hoa tặng quà. Anh cũng không phải người tin vào thần thánh ma quỷ. Nhưng bây giờ anh xin thề, cả đời này sẽ đối xử thật tốt với em, không để em phải chịu một chút ảm ức nào.”

Những lời nói hết sức bình dị của anh lại ẩn chứa bao nhiêu tình cảm, khiến Tăng Lý không cầm được nước mắt, từng giọt từng giọt cứ thế rơi xuống. Cô nhào người, ôm lấy cổ anh: “Em yêu một người, nhất định sẽ quên lấy anh ấy, đánh lấy anh ấy, sẽ muốn hai tư giờ đều được ở bên anh ấy, như thế liệu sau này anh có ghét em không?”

“Anh không ngại để em ngày nào cũng tới bệnh viện cùng anh đâu! Hay là...”, anh nói, “Em thi làm nghiên cứu sinh của anh đi, trước khi nghỉ hưu, anh sẽ không cho em tốt nghiệp.”

“Điên!”

Gần sáng, trời đột ngột đổ mưa lớn. Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý quay lại nhà Mã Phú Quý thì thấy người lớn đều đã dậy, đang chuẩn bị cơm nước. Họ không biết hai người ngủ ngoài xe, chỉ nghĩ là hai người dậy sớm đi dạo, gặp mưa nên quay về.

Ăn sáng xong, mưa chẳng ngớt mà càng lúc càng to. Cả mảnh sân trước nhà đều trắng nước.

Ngải Cảnh Sơ và Mã Phú Quý đưa Mã Tiểu Bình về nhà ông Mã, nhân tiện mang cơm cho ông ta. Vì đường đi lầy lội nên Ngải Cảnh Sơ không cho Tăng Lý đi theo.

Trời mưa thế này không thể ra đồng làm việc, chị Mã bèn ở nhà giúp mẹ chồng đan sọt trúc. Tăng Lý rất muốn vào gian phòng của bà cụ lấy quần áo hôm qua mình thay ra, nhưng mọi người đều ở ngoài này, cô không dám một mình tới gần cỗ quan tài đó, cũng không dám xác định có đúng là quan tài hay không.

Thấy cô thấp thỏm không yên, chị Mã cho rằng cô lo lắng về Ngải Cảnh Sơ, bèn trấn an mấy câu: “Đừng lo, họ đi nhanh thôi, vẫn về thành phố kịp.”

Chị ta vừa nói dứt lời chưa được bao lâu thì vị đội trưởng Ngô kia tới thông báo, con đường ra khỏi thôn bị sạt lở, hôm nay hai người hứa thể rời khỏi đây.

“Không còn đường nào khác ạ?” Tăng Lý hỏi.

“Không.”

Nghe câu trả lời đó, điều đầu tiên Tăng Lý nghĩ tới không phải là mai phải đi làm, mà là: chẳng lẽ tối nay còn phải ngủ cạnh cỗ quan tài đó?

Chị Mã nghe được tin này vẫn rất bình thản, vừa an ủi Tăng Lý, vừa nhiệt tình giữa họ ở lại thêm, sau đó chị ta cởi bó trúc bên hông, đứng dậy đi vào buồng.

Tăng Lý nhận ra phương hướng của chị ta, vội hỏi: “Chị đi đâu thế?”

“Vào phòng bà nội cu tí lấy đồ.”

“Em đi cùng chị.” Tăng Lý bám theo.

Tuy là ban ngày nhưng ánh sáng lọt vào đây không nhiều, họ lại không bật đèn nên căn buồng tối như mực. Cỗ quan tài nằm im thín thút bên cạnh giường.

Tăng Lý vội vàng vàng lấy đồ của mình, trong khi chị Mã đi thẳng tới chỗ đặt quan tài, mở nắp, để lộ ra khe hở lớn. Nếu đứng đây một mình, chắc chắn Tăng Lý sẽ đẩy cửa mà tháo chạy. Nhận ra sắc mặt cô biến đổi, chị Mã nói: “Nhà chị trông đồ tương, trưa nay cho cô cậu ăn đồ tương nhé!”

“Cái này để đựng đồ tương ạ?”

“Em gái đừng để ý, đây là quan tài chuẩn bị ẹ chồng chị ấy mà.” Chị Mã giải thích.

Nghe chị ta nói rõ ràng, Tăng Lý mới biết, hóa ra ở đây có tập tục chuẩn bị quan tài và áo liệm trước khi người già qua đời, vì thế chẳng ai kiêng kị gì mấy thứ này, thậm chí thoải mái để trong nhà. Lắm nhà bày suốt hai mươi năm mới dùng tới, nhìn lâu thành quen, coi như đồ gia dụng.

“Gỗ bách phong vừa phòng bệnh phong thấp vừa phòng sâu bộ nên chị đừng đổ tương vào đây.” Chị Mã nói. “Thế bà cũng đồng ý ạ?”

“Nguyên văn mẹ chị nói thế này: chuyện này cũng giống như trước khi đi đâu xa nhà, người ta phải chuẩn bị tốt giày với tất.”

Đến trưa thì mấy người Ngải Cảnh Sơ về. Trông thấy người anh ướt sũng, từ bắp chân xuống đều lấm lem bùn đất, Tăng Lý không khỏi buồn cười. May mà trong xe anh có quần áo, vội vàng đi lấy về thay.

Có lẽ vì phản ứng của Tăng Lý, chị Mã không chế biến đồ tương thành món ăn mà thay bằng lạc rang. Biết Ngải Cảnh Sơ không thích ăn lạc, nhân lúc dọn đồ ăn lên, Tăng Lý cố tình để đĩa lạc ra xa anh.

Tranh thủ không ai để ý, Ngải Cảnh Sơ khẽ hỏi cô: “Sao em biết anh không thích ăn lạc?”

Tăng Lý nén cười, nghiêm túc trả lời: “Em dự liệu như thần mà!”

Ngải Cảnh Sơ ngẫm nghĩ hồi lâu, rốt cuộc vẫn không thể nhớ ra mình đã nói với Tăng Lý khi nào.

Sau đó Tăng Lý tò mò lại hỏi: “Sao anh không ăn lạc?”

Anh nháy mắt đáp: “Em “dự liệu” thử xem?”

“...”

Con người này thật là nhỏ nhen.

Ăn cơm xong, Tăng Lý tìm một cái bàn chải, đem quần áo và giày của Ngải Cảnh Sơ đi giặt sạch.

Ngải Cảnh Sơ cũng chẳng được nhàn rỗi. Chẳng biết vì sao tin tức có một danh y trong thành phố về nhà Mã Phú Quý lan truyền khắp thôn, mọi người đều kéo con tới nhờ anh xem bệnh.

Xong việc, Tăng Lý bắt đầu thấy buồn ngủ. Cô đứng ngoài cửa buồng của bà cụ hồi lâu, trước tiên là thò nửa người vào dò tìm công tắc đèn, sau đó mới dè dặt bước vào.

Cô nhìn chằm chằm cổ quan tài, chậm rãi bước, một bước, hai bước, ba bước, bốn bước,... mãi đến khi không thể gần hơn nữa.

Vừa này chị Mã quên không đóng nắp vào, Tăng Lý đứng ngay bên cạnh cũng không dám ngó đầu nhìn bên trong, nhưng dường như có thể ngửi thấy mùi gỗ thoang thoảng.

Chuyện này cũng giống như trước khi đi đâu xa nhà, người ta phải chuẩn bị tốt giày với tất.

Những lời chất phác này khiến cô bình tĩnh trở lại.

Lúc Ngải Cảnh Sơ tìm thấy Tăng Lý thì cô đang một mình nằm trên giường bà cụ mà ngủ. Vì bật đèn nên vừa vào cửa anh đã trông thấy cổ quan tài, lập tức hiểu ra lí do đêm qua cô mất ngủ.

Nhưng lúc này cô ngủ rất sâu, anh ngồi bên cạnh giường mà cô không phát hiện ra.

Lần đầu tiên anh được nhìn cô ngủ. Mái tóc dài phủ trên gối, đôi môi hơi hé mở để lộ ra niềng răng ở răng cửa, cằm còn lưu lại vết khâu.

Ngải Cảnh Sơ đứng dậy, ra cửa tắt đèn rồi quay lại ngồi xuống bên giường.

Trời vẫn còn mưa. Nước mưa rơi vào mái ngói phát ra những âm thanh đều đều. Anh cứ yên lặng ngồi ngắm cô như thế, rất lâu, rốt cuộc cô cũng tỉnh.

“Sao anh ngồi đây?” Cô hỏi trong trạng thái ngái ngủ.

“Sợ em sợ.”

Nghe anh nói vậy, cô liếc cổ quan tài, sau đó trả lời: “Em không sợ.”

Anh mỉm cười, vỗ nhẹ đầu cô.

Cô duỗi tay ra trước mặt anh, nhăn nhó nói: “Đau tay.”

Có lẽ do trời mưa, nơi này lại là vùng ẩm ướt nên u nang ở ngón tay cô bị đau. Trước tới giờ cô đều một mình chịu đựng, đây là lần đầu tiên kêu đau với người khác để làm nũng.

Ngải Cảnh Sơ trong lòng ngập tràn ngọt ngào, cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa.

Tăng Lý rất thích cảm giác này, cô nói: “Lại buồn ngủ rồi.”

“Thế ngủ tiếp đi.”

“Anh hát cho em nghe đã.” Cô khẽ nói.

“Lại nữa rồi!”

“Hát đi mà!” Lá gan của cô đúng là càng ngày càng to, không còn biết sợ anh nữa rồi.

Nhìn cô nằm trên giường, giữa đầu làm nũng, cảnh xuân vô hạn mê lòng người, Ngải Cảnh Sơ không kìm lòng được cúi xuống hôn môi cô. Nhưng khi vừa chạm tới đôi môi anh đào kia, tâm tình đột nhiên vui đi một nửa.

“Gì thế?” Tăng Lý hỏi.

“Đang yên đang lành tự dưng lại đeo niềng răng.” Hôn sẽ mất đi cảm giác.

“Chẳng phải anh đeo cho em sao?” Cô nói.

“...”

Quả nhiên là tự làm tự chịu.

16. Chương 16

Ngày hôm sau, bảo đảm với Mã Phú Quý và cán bộ trong thôn rằng sẽ đưa Mã Tiểu Bình đến bệnh viện an toàn, Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý quay trở về thành phố A.

Xe chạy vào nội thành thì phía xa, nhà cửa đã lên đèn.

Sợ Ngải Cảnh Sơ mệt, Tăng Lý tranh lái xe một đoạn, sau đó đếm lượt cô sang ghế phụ nghỉ ngơi, chẳng được bao lâu thì thiếp đi. Đêm hôm kia không ngủ được, chiều hôm sau cô ngủ bù, kết quả lại kéo theo một đêm nữa mất ngủ.

Thấy cô mệt mỏi, Ngải Cảnh Sơ không suy nghĩ liền lái xe về thẳng nhà mình.

Anh xuống xe, đi sang phía ghế lái phụ, giúp cô cởi dây an toàn rồi bế cô vào nhà. Trong nhà không bật đèn, phòng chừng ăn cơm xong, dì Lý đã đưa ông nội ra ngoài tản bộ.

Hai tay bế cô, Ngải Cảnh Sơ chặt vật mãi mới lấy được chìa khóa ra mở cửa. Cử động của anh quá nhiều tới giấc ngủ nhưng cô ngủ đến mê man, chỉ thì thào một câu: “Vẫn tắc đường à?”

“Ừ.” Ngải Cảnh Sơ đáp, rồi bế cô lên gác.

Anh đặt cô nằm xuống giường mình, sau đó tranh thủ đi tắm rồi xuống tầng dưới tìm đồ ăn. Mọi người trong nhà không biết trước là tối nay Ngải Cảnh Sơ sẽ về nên ăn cơm xong đã dọn dẹp gọn gàng. Ngải Cảnh Sơ mở tủ lạnh một hồi, cuối cùng quyết định rán trứng gà rồi nấu mì. Lúc còn du học, anh thường xuyên làm món này nên rất thành thạo. Xong xuôi, anh lên gác gọi Tăng Lý.

Mở cửa ra, trong phòng vẫn tối om.

Ánh đèn ngoài hành lang chiếu vào, anh trông thấy cô nằm im như lúc đầu, hơi thở rất nhẹ, gần như không thể nghe được.

Một cảm xúc rất kì lạ.

Trước đây, mỗi khi về nhà mà chưa tắm rửa mà chưa tắm rửa thay đồ, anh nhất định sẽ không bao giờ leo lên giường vì cảm thấy toàn thân đều bẩn. Thế nhưng lúc này, Tăng Lý vẫn mặc nguyên bộ đồ dính đầy bùn đã khô lại nằm trên giường, vậy mà anh chẳng hề cảm thấy khó chịu.

Chẳng hiểu sao, anh lại muốn hôn cô.

Anh không biết người ta khi yêu sẽ đối đãi với người con gái mình yêu thế nào. Còn anh, lúc nào cũng chỉ muốn ở gần cô, hôn cô, nắm tay cô, nghe cô nói, nghe cô làm nũng, nghe cô gọi tên anh.

Anh khom người, chống tay hai bên người cô, cúi xuống hôn cô.

Sau đó, cô tỉnh dậy.

Dù ý thức mơ mơ màng màng, nhưng cảm nhận được sự cuồng nhiệt của anh, cô bèn đáp lại.

Tăng Lý bị anh hôn cho thần điên bát đảo, mặc cho anh kề sát người lại, tựa như đang đè chặt cô.

Hai người hoàn toàn đắm chìm trong đó.

“Ngốc!” Anh nặng nề gọi cô.

Nhưng cô không còn ý thức để trả lời.

Đợi đến khi bàn tay anh không yên phận nữa, cô mới nhớ ra hỏi: “Đang ở đâu đây?”

“Nhà anh!” Ngải Cảnh Sơ đáp.

Nghe được câu trả lời của anh, Tăng Lý giật mình tỉnh lại, đẩy anh ra. Ngải Cảnh Sơ vốn dĩ chỉ ghé người vào mép giường, nên bị đẩy thành linh như vậy liền ngã lún xuống đất.

Tăng Lý hoảng sợ, vội vàng ngồi dậy.

Trong phòng tối đen, cô không biết anh có bị trầy xước gì không, lo lắng gọi anh một tiếng.

“Hử?” Anh ử rử đáp lại.

“Anh có sao không? Đèn ở đâu để em bật?”

“Để anh!” Nói xong, anh đứng dậy đi bật đèn. Căn phòng thoáng chốc sáng trưng.

Ngải Cảnh Sơ đứng dưới ánh đèn, vẻ mặt ung dung, chẳng có điểm gì giống người vừa bị ngã từ trên giường xuống cả. Tăng Lý không nhận được mà bật cười ra tiếng.

Lúc này, dì Lý đã đưa ông nội về.

Thấy xe ngoài cửa, tầng dưới và tầng trên đều sáng đèn, dì Lý đoán được Ngải Cảnh Sơ đã về, quay sang nói với ông Ngải: “Cảnh Sơ nó về rồi, không biết ăn gì chưa.”

Đang định lên gác hỏi thì trông thấy trên bàn ăn có nồi mì, liếc qua dì Lý cũng biết là Ngải Cảnh Sơ làm.

Nhưng kì lạ là, có hai cái bát.

Trên đời này, ai có thể phiền Ngải thiếu gia phải đích thân xuống bếp?

Vợ chồng dì Lý đưa mắt nhìn nhau, bỗng có một dự cảm tốt đẹp.

Quả nhiên, trông thấy Ngải Cảnh Sơ dẫn theo một cô gái từ trên gác đi xuống.

Anh nói: “Ông nội, chú, dì, đây là Tăng Lý!”

Dì Lý có nghe Ngải Cảnh Sơ nhắc tới cô gái này một lần, lúc đó bà đã hứng chí cả một ngày một đêm, còn cho rằng đều nhờ vào cặp vé xem phim của mình, kích động đến nỗi trách bản thân không nghĩ ra kế này sớm. Tuy nhiên, về phần Tăng Lý trông như thế nào, tính tình ra sao, bao giờ đưa về nhà ra mắt thì bà không biết. Hôm nay được gặp người thật, bà cười đến nở hoa trên mặt.

Tăng Lý mất tự nhiên vì bị nhìn chăm chăm, gượng gạo chào từng người một.

Vừa trông thấy ông Ngải, cô liền hiểu ra phong thái của Ngải Cảnh Sơ là do di truyền, đó là khí chất quân nhân. Một ông lão hơn tám mươi tuổi, mái đầu hoa râm, nhưng tinh thần chẳng thua kém gì thanh niên, sống lưng ông thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm nghị và ít nói.

Nếu không có người sôi nổi như dì Lý, để hai ông cháu họ ở với nhau thì sớm muộn gì ngôn ngữ cũng bị lãng quên mất thôi.

Dì Lý háo hức muốn hỏi chuyện nhưng lại sợ quá đường đột khiến Tăng Lý sợ.

Tăng Lý ngồi xuống bàn ăn theo theo Ngải Cảnh Sơ, cầm đôi đũa lên, bắt đầu ăn mì.

Nhưng hai người họ vừa động đũa thì ông nội vốn đang cầm kính viễn thị đọc báo ngẩng đầu lên nói: “Cảnh Sơ, bạn đến nhà chơi lần đầu sao lại để bạn ăn mì?”

Bấy giờ dì Lý mới nhớ ra, chạy vào ngăn hai người lại và vội vàng nhận sơ suất về mình. Chẳng mấy chốc, hai vợ chồng dì Lý và chú Lưu đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn.

Ăn cơm xong, Ngải Cảnh Sơ đưa Tăng Lý về nhà. Chú Lưu theo thói quen nhắc anh một câu: “Đi nhanh về nhanh nhé”, thế là ngay lập tức đã bị dì Lý trách móc. “Giục cái gì mà giục!”, sau đó dì còn tươi cười nhìn Ngải Cảnh Sơ và Tăng Lý, sửa lại lời nhắc: “Thanh niên mà, cứ chơi thoải mái đi nhé, không cần về sớm. Muốn chơi đến lúc nào thì chơi!”

Thứ Tư, Tăng Lý lại đến bệnh viện.

17. Chương 17: Ngoại Truyện

Mùa hè năm sau, vì mẹ qua đời nên Vu Dịch vội vàng từ nửa địa cầu bên kia quay về quê hương. Ngồi trên máy bay, lòng anh nóng như lửa đốt, cả một đêm không chợp mắt, nhìn chăm chăm và chiếc bàn nhựa nhỏ trước mặt.

Mấy năm trước, mẹ đi khám bệnh phát hiện bị ung thư nhưng không chuyện anh biết, chỉ nói phải làm một tiểu phẫu nhỏ ở tử cung. Anh vội vàng từ Mỹ trở về chăm sóc mẹ hơn nửa tháng, chính trong thời gian đó, anh nhận được điện thoại thổ lộ tình cảm của Tăng Lý.

Lúc ấy, Vu Dịch không khỏi sững sờ. Đã rất lâu anh không gặp cô, trong ấn tượng của anh, Tăng Lý là một cô gái có dáng người mảnh khảnh, ngan ngỗng nhất trong số đám trẻ con trong nhà.

Về sau, anh tới thành phố A, Tăng Lý ra trạm xe đón anh.

Nhìn thấy cô, Vu Dịch gần như không nhận ra. Tóc cô giống hệt những người khác trong nhà họ Tăng, đen nhánh và hơi xoăn, buông xõa sau lưng, cô mặc chiếc áo T-shirt đơn giản và quần soóc jean, đứng dưới ánh mặt trời, đôi chân dài và thẳng khiến cả người cô trông như một đoá bách hợp trắng yêu kiều.

Nhất định cô không biết mình đứng giữa đám đông lại nổi bật đến vậy, ngay cả Vu Dịch cũng lấy làm kinh ngạc.

Anh không phải một kẻ trăng hoa, mặc dù đã yêu đương không ít lần, nhưng chưa từng đùa giỡn với ai. Vì thế, sau khi biết tình cảm của Tăng Lý, anh dự định tới gặp cô để gạt bỏ cái ý nghĩ trong đầu cô đi. Không ngờ khi gặp cô rồi, ánh mắt anh lại không thể rời khỏi cô được nữa.

Tăng Lý rõ ràng trông thấy Vu Dịch. Cô cảm thờ rơi mà người ta dúm vào tay, phe phẩy quạt, mắt nhìn ngó xung quanh, mãi đến khi Vu Dịch đi tới gần, cô mới phát hiện ra anh. Cô hoảng hốt bật ra một câu: “Chú...”, nói được một nửa, cô lập tức sửa dừng lại, sửa thành: “Vu Dịch!”. Sau đó, cô gượng gạo cười, cúi đầu cắn môi, hai chiếc răng hở lộ ra.

Những cô bạn gái của Vu Dịch trước kia ai nấy đều xinh đẹp, nhưng không người nào nhu mì như Tăng Lý.

Vì thế, anh thay đổi chủ ý, quyết định hẹn hò với cô, không ai có thể ngăn cản được.

Về sau, mẹ Vu biết chuyện, tức giận đến nổi suýt nữa ghen thối, hai người vì vậy mà cãi nhau một trận. Vu Dịch tưởng rằng mâu thuẫn này còn kéo dài, nhưng không biết vì sao mẹ lại thay đổi suy nghĩ, để mặc mọi thứ tự anh quyết định.

Quãng thời gian còn ở trong nước, anh đưa Tăng Lý đi du lịch khắp nơi, trong lòng luôn ngập tràn vui vẻ.

Lúc ở trên núi Đông Sơn, anh thật sự đã nghĩ tới chuyện tương lai, bởi vì Tăng Lý rất tốt, khiến anh lần đầu tiên có ý nghĩ muốn một cuộc sống ổn định.

Thế nhưng, sau khi Vu Dịch trở lại trường học, mỗi người một nơi, quan hệ không còn ngọt ngào như ban đầu nữa, dần cay dần dần lộ diện. Anh bắt đầu sợ liên lạc với cô.

Một thời gian sau, Vu Dịch mới biết sự thật về bệnh tình của mẹ, hóa ra bà bị ung thư, căn bệnh khiến người ta trở tay không kịp. Anh đột nhiên nhụt chí, đột nhiên không muốn làm trái ý nguyện cuối cùng của mẹ. Hơn nữa thời điểm ấy, tình cảm giữa anh và Tăng Lý cũng đã lâm vào cục diện bế tắc. Thế nên anh gọi điện cho cô, nói không muốn tiếp tục ở bên cô, nói anh đã yêu người khác.

Anh nghĩ, hóa ra mình không hề chín chắn như anh vẫn tưởng, không có cách nào khiến tất cả mọi việc được như ý muốn. Trước giờ anh hoàn toàn không nghĩ, Tăng Lý lại yêu anh sâu đậm đến vậy. Anh cho rằng, cô cũng như những người bạn gái trước của anh, quay lưng một cái là có thể quên anh đi.

Mãi đến một ngày nào đó của mấy năm về sau, gia đình chị Vu Nam chuyển tới thành phố A, lúc dọn dẹp tủ đồ nhặt được một phong thư, bấy giờ mới nhớ ra phong thư này gửi cho Vu Dịch mà chị quên đưa.

Đến Tết, Vu Nam gửi cho Vu Dịch một ít thực phẩm làm lẩu, nhân tiện gửi kèm cả bức thư kia.

Vu Dịch hồ nghi mở bức thư ra, lớp phong bì đầu tiên là lời giải thích của chị Vu Nam, lớp phong bì thứ hai là địa chỉ nhà anh do Ngải Cảnh Sơ viết, lớp thứ ba mới là chữ của Tăng Lý.

Anh chỉ đọc một trang giấy, không có dũng khí đọc tiếp nữa. Cảm giác ân hận cơ hồ đang giày vò trái tim anh.

Một tình cảm trong sáng và chân thành như thế, vậy mà anh để vuột mất.

Đêm đó, anh không đọc thêm dù chỉ một chữ, lập tức châm lửa đốt lá thư.

Sau khi an táng mẹ, Vu Dịch không đi ngay. Trước khi về nước anh đã xin nghỉ phép dài hạn, vốn định dành thời gian ở bên mẹ lúc cuối đời, ai ngờ chưa kịp xuất phát thì đã nhận được tin dữ.

Vu Dịch tranh thủ vài ngày để giải quyết một số việc vặt, xong xuôi, tự nhiên không có việc gì làm, một người vốn bận rộn như anh đương nhiên không quá quen với sự rảnh rỗi. Vậy nên cả ngày anh lang thang đi bộ trong thị trấn, thỉnh thoảng hẹn vài người bạn cũ đi ăn. Mãi đến một ngày, đang đi trên đường, Vu Dịch bất gặp bố của Tăng Lý, biết được tin Tăng Lý sắp kết hôn.

Bố Tăng còn nói, Tăng Lý không định tổ chức tiệc cưới, chỉ đến cục dân chính lĩnh giấy chứng nhận rồi mời phụ huynh hai nhà và một vài người bạn thân tới dùng cơm.

Vu Dịch nghe xong, tâm trạng rối bời, tiếp đó bố Tăng nói những gì, anh đều không nghe thấy.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng rõ, Vu Dịch đã một mình lái xe vào thành phố A. Lúc anh tới trước cổng cục dân chính, người ta vẫn chưa đi làm. Anh dừng xe ở đối diện bên kia phố, tuy rằng xa nhưng vẫn thấy rõ người ra người vào.

Chín giờ.

Mười giờ.

Mười một giờ.

...

Mãi đến giờ nghỉ trưa, Vu Dịch cũng không trông thấy bóng dáng Tăng Lý đâu, không biết liệu có phải bố Tăng Lý nói sai địa chỉ rồi hay không.

Ba giờ chiều, Tăng Lý rốt cuộc cũng xuất hiện cùng một đoàn người, không chỉ có hai người họ mà còn hai bên gia đình và mấy người bạn.

Mái tóc dài đen nhánh được cô búi gọn sau đầu. Cô ăn mặc rất đơn giản, chỉ mặc một chiếc sườn xám cách điệu màu trắng sữa, nhưng lại khiến anh nhớ tới dáng vẻ của cô năm xưa, khi cô thổ lộ tình cảm với anh, khi anh trông thấy cô ở bến xe thành phố A.

Vu Dịch từ xa thấy cô trò chuyện vài câu với những người đi cùng, sau đó cô vô tư khoác lấy cánh tay Ngải Cảnh Sơ, đi vào cục dân chính.

Vu Dịch đóng cửa sổ xe, bật nhạc rock, mở loa hết cỡ rồi nhấn ga, xe lao đi vun vút.

Đóa bách hợp trắng yêu kiều kia, anh mãi mãi không sẽ không còn được chiêm ngưỡng nữa.

————- BỔ SUNG THÊM —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cung-chi-la-hat-bui>